

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УСТАВНИ СУД

УСТАВНА ЖАЛБА

11000 БЕОГРАД
Булевар краља Александра 15

I ПОДАЦИ О ПОДНОСИОЦУ УСТАВНЕ ЖАЛБЕ

(видети део I Упутства за попуњавање обрасца уставне жалбе)

A) ФИЗИЧКО ЛИЦЕ

Име и презиме: Илија Девих
Јединствени матични број грађана (ЈМБГ): 2507952880033
Пребивалиште/боравиште: Београд, ул. Виле Равијојле 9.
Број телефона и епошта: 063 219 797 andjelkadevicbg@gmail.com

Б) ПУНОМОЋНИК

(ако подносилац који је физичко лице има пуномоћника)

Име и презиме: /
Адреса: /
Број телефона: /

В) ПРАВНО ЛИЦЕ / ПРЕДУЗЕТНИК

Пословно име: /
Матични број (МБ): /
Порески идентификациони број (ПИБ): /
Број телефона: /
Законски заступник: /
Број телефона: /

Г) ПУНОМОЋНИК

(ако подносилац који је правно лице / предузетник има пуномоћника)

Име и презиме: /

Адреса: /

Број телефона: /

Д) НЕОПХОДНЕ ИНФОРМАЦИЈЕ ЗА ПОДНОСИОЦА УСТАВНЕ ЖАЛБЕ У ПОГЛЕДУ ЗАШТИТЕ ПОДАТАКА О ЛИЧНОСТИ

- контакт подаци лица задуженог за заштиту података о личности (*e-mail* и број телефона) објављени су на званичној интернет презентацији Уставног суда и у Информатору о основним подацима о раду Уставног суда који је објављен на званичној интернет презентацији Уставног суда (<http://www.ustavni.sud.rs/>);
- сврха намеравање обраде података одређена је чланом 45. став 1. тачка 6) у вези са чланом 89. став 2. Закона о Уставном суду и чланом 94. Пословника о раду Уставног суда;
- правни основ обраде података је члан 85. став 1. Закона о Уставном суду и члан 94. Пословника о раду Уставног суда;
- предмети Уставног суда се архивирају и чувају трајно;
- лице на које се подаци односе има право на заштиту података о личности у складу са одредбама Закона о заштити података о личности;
- уколико подносилац уставне жалбе у току поступка повуче сагласност за објављивање података, извршиће се скраћивање имена и назива сагласно члану 94. Пословника о раду Уставног суда;
- руковалац је Уставни суд;
- лице на које се подаци односе има право да поднесе притужбу Поверенику, сагласно члану 82. Закона о заштити података о личности.

Да ли сте сагласни да подаци о личности подносиоца уставне жалбе буду доступни јавности?

Да, сагласан сам.

II ПОДАЦИ О ПОЈЕДИНАЧНОМ АКТУ ИЛИ РАДЊИ КОЈА СЕ ОСПОРАВА

(видети део II Упутства за попуњавање обрасца уставне жалбе)

А) ПОЈЕДИНАЧНИ АКТ КОЈИ СЕ ОСПОРАВА

Назив органа који је донео акт:

Врховни суд Републике Србије

Врста, број и датум акта:

Пресуда, Прев 129/2024, 24.10.2024. године

Датум пријема акта:

7.2.2025. године

Да ли су исцрпљена правна средства или нису предвиђена друга правна средства за заштиту права и слободе зајемчене Уставом за које се тврди да је повређено или ускраћено:

Да, исцрпљена су сва правна средства за заштиту права и слободе зајемчене Уставом и то:

-на првостепену Пресуду Привредног суда у Новом Саду П број 1327/2015 од 16.11.2017. године изјављена је жалба,

-на другостепену Пресуду Привредног апелационог суда Пж 1102/18 од 16.5.2019. године изјављена је ревизија.

По поднетој ревизији Врховни суд Републике Србије је донео појединачни акт који се овом Уставном жалбом побија, а то је Пресуда Прев 129/2024, 24.10.2024. године

Да ли је изјављено још неко правно средство и да ли је поступак по њему окончан:

Не, на појединачни акт који се овом Уставном жалбом побија, а то је Пресуда Врховног Суда Републике Србије Прев 129/2024 од 24.10.2024. године није изјављено још неко правно Средство.

Б) РАДЊА КОЈА СЕ ОСПОРАВА

(видети део III Упутства за попуњавање обрасца уставне жалбе)

Назив органа: Врховни Суд Републике Србије

Дан предузимања радње:

а) свршена радња: то је дан доношења Пресуде Прев 129/2024 од стране Врховног суда Србије, а то је 24.10.2024. године.

б) трајна радња /

Дан када је повређено или ускраћено право и слобода зајемчена Уставом:

а) свршена радња: то је дан доношења Пресуде Прев 129/2024 од стране Врховног суда Србије, а то је 24.10.2024. године.

б) трајна радња /

III ПОДАЦИ О УСТАВОМ ЗАЈЕМЧЕНОМ ПРАВУ И СЛОБОДИ ЗА КОЈЕ СЕ ТВРДИ ДА ЈЕ ПОВРЕЂЕНО ИЛИ УСКРАЋЕНО

(видети део III Упутства за попуњавање обрасца уставне жалбе)

А) право и слобода зајемчена Уставом за коју се тврди да је повређена или ускраћена:

- забрана дискриминације (ускраћено је право на једнаку законску заштиту због не припадности политичкој или другој организацији),

- право на правично суђење (кроз повреду права на правну сигурност и забрану арбитарног (произвољног) одлучивања, кроз повреду права на доказ и образложену одлуку, кроз доношење одлуке супротно материјално правним одредбама закона),

- право на накнаду штете (ограничено је право на накнаду претрпљене штете у пуном износу),

- право на имовину (повређено је право на мирно уживање имовинског права стеченог на основу закона по закљученом уговору и извршено је мешање у имовину подносиоца жалбе супротно закону).

Б) одредба Устава којом се то право и слобода јемчи:

- Устав Републике Србије чл. 21 забрана дискриминације,
- Устав Републике Србије чл. 32 право на правично суђење,
- Устав Републике Србије чл. 35 право на накнаду штете,
- Устав Републике Србије чл. 58 право на имовину.

Подносилац Уставне жалбе има статус:

- умешача у оспореном појединачном акту,
- стечајног повериоца у поступку стечаја који се води на АТП Војводина ад Нови Сад-у стечају,
- већинског акционара АТП Војводина ад Нови Сад,
- јемца за обавезе АТП Војводина по спорном уговору,

Доказ:

- Пресуде Прев 129/2024,
- Уговор о продаји друштвеног капитала АТП Војводина методом методом јавне аукције од 30.7.2004. године,
- Централни регистар хартија од вредности од 26.5.2010. године,
- Уговор о јемству од 9.11.2007. године,
- Заложна изјава од 13.12.2007. године,
- Стечајна пријава Илије Девиха.

IV РАЗЛОЗИ УСТАВНЕ ЖАЛБЕ И НАВОДИ У ЧЕМУ СЕ САСТОЈИ ПОВРЕДА ИЛИ УСКРАЋИВАЊЕ УСТАВОМ ЗАЈЕМЧЕНОГ ПРАВА И СЛОБОДЕ

(видети део IV Упутства за попуњавање обрасца уставне жалбе)

1.

Ревизиском Пресудом овде оспореног појединачног акта су повређена субјективна права подносиоца Уставне жалбе, која су зајемчена Уставом Републике Србије, укључујући ту и забрану дискриминације из чл. 21, право на правично суђење из чл. 32, право на накнаду штете из чл. 35 и право на имовину из чл. 58 Устава, јер је ревизијски суд проишло, супротно Закону о облигационим односима, судској пракси и општеприхваћеним правилима домаћег и међународног права и због неприпадности подносиоца Уставне жалбе политичкој или другој организацији ограничио његово (подносиоца Уставе жалбе) право на уживање имовине и право на накнаду претрпљене штете у пуном износу.

Уствари, ограничење права на накнаду штете у пуном износу, у овде оспореном појединачном акту, суд преузима из Пресуде Прев 58/2023, а у којој Пресуди Прев 58/2023, је суд супротно Уставу ограничио право на накнаду штете у пуном износу са позивом на формулацију која није предвиђена Уставом и законом *да је исцрпљено право на накнаду штете.*

На овај начин, применом критеријума *исцрпљивање права на накнаду штете* који не познаје ни Устав ни ЗОО са једне стране и позивањем на судску праксу (одлуку) као извор права са друге стране, овде подносиоцу Уставне жалбе поврђена су напред означена Уставом зајемчена права, на круп и непримерен начин.

2.

Животни догађај за који се везује Уставна жалба је Уговор закључен између и то: Град Нови Сад кога заступа Градоначелник Маја Гојковић и АТП Војводина ад Нови Сад кога заступа Илија Девих заведен под бројем II-020-2/2006-770 од 8.5.2006. године.

Уговором је између осталог стипулисано:

I Овим уговором уговорне стране уређују међусобна права и обавезе у погледу обезбеђивања нове међумесне аутобуске станице у објекту који ће градити АТП Војводина на локацији која је предвиђена генеталним планом Новог Сада 2021. године (у даљем тексту: Генетални план).

Обезбеђивањем нове међумесне аутобуске станице у складу са ставом I ове тачке створиће се услови за измештање приградског терминала са Рибље пијаце на локацију садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на нову локацију, у складу са Генералним планом.

II Уговорне стране су сагласне да АТП Војводина гради објекат за нову међумесну аутобуску станицу на простору радне зоне Север II на парцели 3351 КО Нови Сад I, на земљишту чији је корисник, што је утврђеном увидом у лист непокретности Републичког геодетског завода Службе за катастар непокретности за Нови Сад.

III АТП Војводина Нови Сад се обавезује да на локацији из тачке II овог уговора нови објекат изгради сопственим средствима у својству инвеститора, а у складу са идејним пројектом приложеним уз Писмо о намерама АТП Војводина, које је прихваћено од стране Градског већа Града Новог Сада 10. фебруара 2005. године.

АТП Војводина се обавезује да ће новоизграђени објекат обезбедити услове за пријем и отпрему аутобуса у међумесном саобраћају по међународним стандардима за међумесну аутобуску станицу, чиме ће се допринети побољшању укупне градске саобраћајне инфраструктуре.

IV АТП Војводина се обавезује да за време трајања овог уговора неће мењати делатност и намену новог објекта међумесне аутобуске станице и да ће континуирано пружати свим превозницима под истим условима.

V Град Нови Сад се обавезује да, након што АТП Војводина добије употребну дозволу за новоизграђени објекат међумесне аутобуске станице регулише аутобуски саобраћај, као и да траса линија у градском и међуградском саобраћају и аутобуска стајалишта уреди у складу са новом локацијом, а на основу налаза и препорука Анализе одвијања јавног превоза путника коју припреми Јавно предузеће Урбанизам Завод за урбанизам Нови Сад.

VI Овај уговор се закључује на неодређено време односно док траје намена међумесне аутобуске станице утврђена Генеталним планом, уз могућност једностраног отказа обе уговорне стране.

Уговорне стране су сагласне да једностранни отказ износи 6 месеци у случају једностраног отказа пре прибављања употребне дозволе, а да у случају једностраног отказа после прибављања употребне дозволе отказни рок износи годину дана.

Следи, да су Град Нови Сад посредством својих органа, служби и јавних предузећа (Градоначелника, Градског већа Града Новог Сада, Скупштина града, ЈП урбанизам, ЗИГ, правобраниоца и др.) и АТП Војводина, на подлози Генералног плана, а циљу побољшања укупне градске саобраћајне инфраструктуре (јавни интерес), стипулисали да АТП Војводина као инвеститор својим средствима изгради објекат за нову међумесну аутобуску станицу, а да након тога Град Нови Сад регулише аутобуски саобраћај у складу са новом локацијом.

Доказ:

- Уговор II-020-2/2006-770 од 8. маја 2006. године,
- Закључак Градоначелника II-020-2/2005-1868 од 20. јула 2005. године,
- Информација о чињеницама садржаним у Урбанистичкој документацији издата од ЈП Урбанизам број 66 599/06 од 14.3.2006. године,
- Закључак Градоначелника I-10-020-2/2005-275 од 10. фебруара 2005. године,
- Службени лист Града Новог Сада број 10 од 14. априла 2006. године,
- Записник са Скупштине Града Новог Сада број 06-1/2006-125I од 3. марта 2006. године.

На дан подношења ове Уставне жалбе, Уговор од 8.6.2006. је на снази. По Пресуди П 287/2013 од 26.3.2014. године по тужби тужиоца Јавно градско саобраћајно предузеће Нови Сад (субјекта који је као орган Града Новог Сада партиципирао у закључењу овде Уговора) против Града Новог Сада и АТП Војводина, утврђена је ништавост тачке I став 2., док је у осталом делу Уговор остао на снази. Ниједна уговорна страна га није отказала са даном подношења ове Уставне жалбе, нити је Уговор престао из другог разлога.

Доказ:

- Пресуда Привредног суда у Новом Саду П 287/2013,
- Пресуда Привредног апелационог суда Пж 5091/2014.

3.

Као страна верна Уговору АТП Војводина Нови Сад је извршила стипулисану обавезу, тј. исходовала грађевинску дозволу, саградила објекат за нову међумесну аутобуску станицу према планском документу из својих средстава и исходовала употребну дозволу.

Доказ:

- Одобрење за изградњу број I 351-199/07 од 23.1.2007. године,
- Употребна дозвола I 351-2755/07 од 18.6.2007. године са допуном од 7.11.2007. године.

Међутим, Град Нови Сад, није поступио као страна верна Уговору. Нити је приступио извршењу стипулисане обавезе, нити је дао извињавајући разлог зашто обавезу није извршио нити је Уговор раскинуо према тачки VI Уговора. Ништа.

У оспореном појединачном акту овде Пресуди Врховног суда Прев 129/2024 у Образложењу на стр. 4 се наводи: „*Међутим, до реализације комплетног посла никада није дошло. Тужилац је изградио потребне капацитете, али није остварен жељени промет на новоизграђеној аутобуској станици што је приписано томе да тужени није*

испунио своју обавезу на измештању садашње међумесне аутобуске станице на нову локацију“.

Дакле, неспорно је, да Град Нови Сад, није извршио своју обавезу, да није страна која је верна Уговору. Напротив, иста је грубо прекршила своју уговорну обавезу, и тиме проузроковала штету АТП Војводина и Илији Девиху овде подносиоцу Уставне жалбе.

4.

Закон о облигационим односима:

-у чл. 189 прописује:

- 1) Оштећеник има право како на накнаду обичне штете, тако и на накнаду измакле користи.
- (2) Висина накнаде штете одређује се према ценама у време доношења судске одлуке, изузев случаја кад закон наређује што друго.
- (3) При оцени висине измакле користи узима се у обзир добитак који се могао основано очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, а чије је остварење спречено штетниковом радњом или пропуштањем.
- (4) Кад је ствар уништена или оштећена кривичним делом учињеним са умишљајем, суд може одредити висину накнада према вредности коју је ствар имала за оштећеника,

-у чл. 190 прописује:

Суд ће, узимајући у обзир и околности које су наступиле после проузроковања штете досудити накнаду у износу који је потребан да се оштећеникова материјална ситуација доведе у оно стање у коме би се налазила да није било штетне радње или пропуштања.

-у чл. 108 прописује:

Уговарач који је крив за закључење ништавог уговора одговоран је своме сауговарачу за штету коју трпи због ништавости уговора, ако овај није знао или према околностима није морао знати за постојање узрока ништавости,

-у чл. 266 прописује:

- (1) Поверилац има право на накнаду обичне штете и измакле користи, које је дужник у време закључења уговора морао предвидети као могуће последице повреде уговора, а с обзиром на чињенице које су му тада биле познате или морале бити познате.
- (2) У случају преваре или намерног неиспуњења, као и неиспуњења због крајње непажње, поверилац има право захтевати од дужника накнаду целокупне штете која је настала због повреде уговора, без обзира на то што дужник није знао за посебне околности због којих су оне настале.
- (3) Ако је приликом повреде обавезе поред штете настао за повериоца и неки добитак, о њему ће се приликом одређивања висине накнаде водити рачуна у разумној мери.
- (4) Страна која се позива на повреду уговора дужна је предузети све разумне мере да би се смањила штета изазвана том повредом, иначе друга страна може захтевати смањење накнаде.
- (5) Одредбе овог члана сходно се примењују и на неиспуњење обавеза које нису настале из уговора, уколико за поједине од њих није овим законом нешто друго предвиђено.

Дакле, оштећени, по закону има право на потпуну накнаду материјалне штете, тј. у износу који је потребан да се оштећеникова материјална ситуација доведе у оно стање у коме би се налазила да није било штетне радње или пропуштања.

У случају ништавости, уговарач који је крив за закључење ништавог уговора одговоран је своме сауговарачу за штету коју трпи због ништавости уговора, ако овај није знао или према околностима није морао знати за постојање узрока ништавости.

5.

Због грубог и непримереног кршења преузете уговорне обавезе од стране Града Новог Сада, страна верна уговору (АТП Војводина и умешач Илија Девић) се обраћа суду за заштиту права и накнаду претрпљене штете у пуном износу, кроз два парнична поступка.

Прво, реч је Пресуди Врховног касационог суда Прев 58/2023, којом је преиначена Пресуда П 4597/2010 Привредног суда у Новом Саду и Пресуда Пж 6028/2012 Привредног апелационог суда. По овом поступку, Град Нови Сад је обавезан да плати 307.800.000 динара, на име штете проузроковане кршењем Уговора, у виду измакле користи од пословања аутобуске станице за период од 01.03.2007. године до 01.12.2011. године.

Друго, у питању је овде оспорени појединачни акт (Пресуда Прев 129/2024 донета везано за Пресуду Пж 1102/18 и Пресуду П 1327/2015) који се односи:

-на накнаду штете у виду измакле користи од пословања саме аутобуске станице тужиоца у износу од 297.823.680 динара са законском затезном каматом почев од 01.06.2016. до исплате за 15 месеци у периоду од 1.12.2011. године до 28.02.2013. године, -и захтев за накнаду штете по основу изгубљене користи од престанка превоза путника у међумесном и међународном саобраћају, престанку рада сервисног центра и престанку заступања у продаји аутобуса Евобус, Сетра и Мерцедес у износу од 6.479.383.608,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.06.2016. г. до исплате, која је настала за 72 месеца у периоду од 01.03.2007. године до 28.02.2013. године.

Тужбени захтев по овде оспореном појединачном акту није идентичан као тужбени захтев у предмету Прев 58/2023, ни по врсти измакле користи, нити по временском периоду на који се односи. У предмету Прев 58/2023 је утужена штета само у вези пословања аутобуске станице и то само за период од 01.03.2007. године до 01.12.2011. године, а овде оспорени појединачни акт се односи на утужену штету од пословања аутобуске станице за наредни период тј. од 1.12.2011. године до 28.2.2013. године али и облик штете због престанка превоза путника у међумесном и међународном саобраћају, престанку рада сервисног центра и престанку заступања у продаји аутобуса Евобус, Сетра и Мерцедес (у периоду од 1.3.2007. до 28.2.2013.) који уопште није био предмет расправљања и пресуђења у парничном предмету Прев 58/2023. У том смислу не постоји идентитет између досуђене накнаде штете у предмету Прев 58/2023 и штете која је захтевана у оспореном појединачном акту.

Дакле, по истом животном догађају, Уговору, у првом предмету је досуђена накнада штете, а у другом предмету не, и поред тога што нема индентитета између истакнутих тужбених захтева, уз неизмењен чињенични и правни склоп. Уместо досуђења накнаде штете у пуном износу, овде оспореним појединачним актом, право на накнаду штете је ограничено супротно Уставу и ЗОО.

Доказ:

-Пресуда Врховног касационог суда Прев 58/2023,
-Пресуда Привредног апелационог суда Пж 6028/2012,

- Пресуда Привредног суда у Новом Саду П 4597/2010,
- Пресуда Врховног суда Прев 129/2024,
- Пресуда Привредног апелационог суда Пж 1102/18,
- Пресуда Привредног суда у Новом Саду П број 1327/2015.

6.

Супротан је Уставу и ЗОО став Врховног суда изнет у Пресуди Прев 129/2024 у Образложењу на стр. 4 „Ово из разлога што је у Пресуди Врховног касационог суда Прев 58/2023 од 9.5.2013. године којом је разрешен спорни облигационоправни однос између странака заузет јасан став да се тужиоцу као несавесном уговорнику може досудити штета само у том поступку (утуженом временском периоду од 01.03.2007. до 01.12.2011.), што подразумева да се то право исцрпљује за период после тога. То даље значи да се штета не може остваривати у будућности из ништаве уговорне одредбе, јер за то не постоји правни основ с обзиром на то да нико не може остваривати будућа права заснована на несавесности и недозвољеном уговарању (ништавој уговорној одредби), на ком становишту су и нижестепени судови. Чињеница да Уговор из 2006. године није формално раскинут, те да није утврђена ништавост целог уговора нашта указује тужилац, не значи да тужиоцу припада право на накнаду штете у неограниченом периоду будући да уговор није ороченог трајања. Утврђивањем ништавости уговорне одредбе из тачке 1 става 2, суштински су отпали главни економски и друштвени разлози за реализацију посла, па имајући у виду да је и тужилац несавесна страна (како је утврђено у Пресуди Врховног касационог суда Прев 58/2023 од 9.5.2013. године), која је учествовала у закључењу ништаве уговорне одредбе, то се онда не може и даље позивати на штету коју трпи као последицу делимичне ништавости уговора“, а којим ставом су овде подносиоцу ускраћена напред означена права зајемчена Уставом.

Прво, навод да је Пресудом Прев 58/2023 разрешен спорни облигационоправни однос је непотпун и нетачан. По истом спорном животном догађају, по Уставу и закону, могу се водити и више парничних поступака. *Differentia specifica* је предмет тужбеног захтева. Ако се тужбени захтеви разликују, могу се водити и више парничних поступака. Управо је то овде случај. Зато, је непотпун и нетачан став, да је спорни облигационоправни однос разрешен Пресудом Прев 58/2023.

Друго, неснован је и погрешан став изнет у Пресуди Прев 58/2023, а који став је у целости прихваћен и у Пресуди Прев 129/2024, да се тужиоцу као несавесном уговорнику може досудити штета само у том поступку, у утуженом временском периоду (од 01.03.2007. до 01.12.2011.). Ни Устав ни ЗОО, не познају временско ограничење права на накнаду штете. Право на накнаду штете постоји или не постоји. Ако штете има, онда се надокнађује у пуном износу.

Треће, неоснован је и погрешан став да се штета не може остварити у будућности из ништаве одредбе јер за то не постоји правни основ с обзиром на то нико не може остварити будућа права заснована на несавесном и недозвољеном уговарању (ништавој уговорној одредби). ЗОО нормира да ништава одредба не производи дејство од настанка (*ex tunc*). Међутим, супротно ЗОО, суд говори само о дејству за будућност. Уствари, суд покушава да оправда досуђење штете за период од 01.03.2007. до 01.12.2011., а затим се оспорава право на накнаду штете за будућност. Дакле, контрадикторно и недоследно поступање. Даље, као што је цитирано у тачки 4, према чл. 108 ЗОО уговарач који је крив за закључење ништавог уговора одговоран је своме сауговарачу за штету коју трпи због

ништавости уговора, ако овај није знао или према околностима није морао знати за постојање узрока ништавости. Следи, да право на накнду штете постоји у код ништавости. Исто тако, овде није реч о будућем праву, како наводи суд, већ се ради о накнади материјалне штете, која постоји.

Четврто, није потпун и тачан став да су утврђивањем ништавости уговорне одредбе из тачке 1 став 2 суштински отпали главни економски и друштвени разлози за реализацију посла. Као што је изнето у тачки 1, Уговор од 8.6.2006. је на снази. Пресудом П 287/2013 од 26.3.2014. утврђена ништавост тачке 1 став 2., док је у осталом делу Уговор остао на снази. Ниједна уговорна страна га није ни отказала нити је престао по другом основу. Као што је изнето, у тачки V Уговора је стипулисано *Град Нови Сад се обавезује да, након што АТП Војводина добије употребну дозвољу за новоизграђени објекат међумесне аутобуске станице регулише аутобуски саобраћај, као и да траса линија у градском и међуградском саобраћају и аутобуска стајалишта уреди у складу са новом локацијом, а на основу налаза и препорука Анализе одбијања јавног превоза путника коју припреми Јавно предузеће Урбанизам Завод за утбанизам Нови Сад*. Дакле, правно, на снази је обавеза Града Новог Сада да регулише аутобуски саобраћај, у складу са новом локацијом.

Поред тога, обавеза Града Новог Сада произилази не само на основу тачке V Уговора, већ и на основу измена и допуна Генералног плана града Новог Сада до 2021. (објављен у Службеном листу града Новог Сада бр. 10. од 14.4.2006.). Обавеза Града Новог Сада из тачке V Уговора, као и из измена и допуна Генералног плана града Новог Сада до 2021. да регулише аутобуски саобраћај на начин да Град Нови Сад може да обавља основну делатност није нужно значило стварање монополског положаја. ЈГСП „Нови Сад“ је могао да остане да послује на постојећој локацији, или да у складу са измењеним Генералним планом града Новог Сада до 2021. од стране оснивача, овде Града Новог Сада (о свом трошку) буде измештен на другу локацију, уз истовремено омогућавање Граду Новом Саду да нормално послује. Ниједна одредба Уговора од 8.5.2006. нити измењени и допуњени Генерални план града Новог Сада до 2021. нису предвиђали обавезу престанка рада ЈГСП „Нови Сад“. Извршењем обавезе из тачке V Уговора Град Нови Сад би извршио своју уговорну обавезу, без стварања монополског положаја за тужиоца. Град Нови Сад би на тај начин омогућио и конкурентско пословање тужиоца и ЈГСП „Нови Сад“. Супротно тумачење одредбе тачке V Уговора не само да је супротно основном правилу тумачења уговора *in favorem negotii*, већ би довело до одржавања монополског положаја ЈГСП „Нови Сад“, који је у својини Града Новог Сада. Надаље, Комисија за заштиту конкуренције, као надлежна за одлучивање о постојању нарушавања конкуренције, није нашла нити одлучила да Уговор у било ком свом делу јесте противан одредбама о заштити конкуренције. Следи, да је надлежни орган, става да нарушавања конкуренције нема, што значи да су АТП Војводина и њен члан и директор савесне стране. У овом случају, да ли постоји монополски положај одлучио је Врховни касациони суд у пресуди Прев. 58/2013 уз примену правила парничног поступка, што је недовољно и непотпуно. Зато, у делу, непостојања нарушавања конкуренције и непостојања монопола, подносилац Уставне жалбе упућује на аргументацију и доставља своју Уставну жалбу поднету на Пресуду Прев 1980/2019.

Даље, главни економски и друштвени разлог изградње новог објекта међумесне аутобуске станице у себи садржи и базиран је на јавном интересу грађана Новог Сада, а то је нужност измештања међумесне аутобуске станице. Овај интерес је у основи Уговора. Он је постојао приликом уговарања, а постоји и данас. Поражавајуће је, да

носиоци судске власти и носиоци јавне власти Града Новог Сада, и после трагедије у Новом Саду падом надстрешнице са аутобуског полазишта, стоје на становишу, да не постоји друштвени разлог за измештање међумесне аутобуске станице. Поражавајуће.

Пето, позивање на ставове из образложења појединих судских одлука, па макар оне биле и одлуке највиших судских инстанци, није формални извор права, на које се законито могу позивати првостепени, другостепени и ревизијски суд. Посебно када за такве ставове није било основа у закону, ни тада ни сада. АТП Војводина и умешач овде подносилац Уставне жалбе имају право на закониту судску одлуку, не само у формалном, већ и у материјалном смислу. Није довољан само ауторитет суда који је донео одлуку, већ се та одлука мора заснивати на закону. То је критеријум који прави разлику између законите и дискреционе одлуке, одн. према којем се одређује да ли су АТП Војводина и умешач имали право на правично суђење.

Шето, неоснован је и погрешан став изнет у Пресуди Прев 58/2023, а који став је у целости прихваћен и у Пресуди Прев 129/2024, да је тужилац несавесна страна (како је утврђено у Пресуди Врховног касационог суда Прев 58/2023) која је учествовала у закључењу ништаве уговорне одредбе, то се не може и даље позивати на штету коју трпи као последицу делимичне ништавости. АТП Војводина и Илија Девих као његов члан и директор су страна верна Уговору. Основ Уговора је јавни интерес, интерес грађана Новог Сада за растерећење и унапређења саобраћајне инфраструктуре. Савесним и брижљивим поступање, АТП Војводина и Илија Девих су извршили стипулисану обавезу, саградили објекат нове међумесне аутобуске станице. Они су се током уговарања поклонили веру Граду Новом Саду, који је посредством својих органа и јавних предузећа (Градоначелника, Градског већа Града Новог Сада, Скупштина града, ЈП урбанизам, ЗИГ, правобраниоца и др.), а на подлози планских докумената, израдио и закључио тако израђен Уговор.

Даље, Република Србија је потписница и Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, те је у обавези да примењује правне стандарде из пресуде Европског суда за људска права. У том смислу, правни став из ревизијске пресуде Врховног касационог суда Прев. 58/2013 и Пзз. 1/2013 од 09.05.2013. у делу обима одговорности туженог је у супротности са правним ставом Европског суда за људска права израженим у предмету *Гладишева против Русије (GLADYSHEVA vs RUSIJE, Представка бр.7097/10, пресуда Европског суда за људска права у Стразбуру од 06.12.2011.)*. Наведена пресуда Европског суда за људска права је постала обавезујућа за све државе потписнице Европске конвенције о основним слободама и људским правима. Овом пресудом се јасно наводи да се штите савесна лица (*bona fide*) од правних последица грешке државе, локалне самоуправе и државних предузећа, укључујући и случај када је савесно лице нешто стекло по основу ништавог уговора закљученог са државом, локалном самоуправом или државним предузећем. Уствари, ако је уговор закључила држава, локална самоуправа или државно предузеће (у конкретном случају Град Нови Сад), они се не могу позивати на ништавост појединих одредби или целог уговора којег су закључили. Држава, посматрано на свим нивоима власти, је стуб правне сигурности, онај ко је гарант законитости и правне државе, па је стога правно неодрживо да закључује уговоре који су делом или у целости ништави. Чак и када се то деси, друга уговорна страна и трећа лица не могу сносити штетне последице. Због тог разлога, постоји искључива одговорност Града Новог Сада за закључење става 2 тачке 1 Уговора.

Седмо, формулација *исцрпљивања права на накнаду штете* је ванправни појам, а ревизијски суд, а исто тако и нижестепени судови, нису га ближе образложили, нити су навели на основу ког материјалноправног основа заснивају став да се право на накнаду штете може исцрпети у погледу времена и обима накнаде штете.

У следу овог, да би оштећени изгубио право на накнаду штете, а имајући у виду опште правило из чл. 154 ст. 1 ЗОО о обавези накнаде штете оштећеном, у ЗОО би морао да буде предвиђен изузетак који би се односио било на време након којег би се то право гасило, губило или престајало, било на облик штете који оштећени не би имао право да тражи. Такав изузетак није прописан ЗОО.

Одредбе ЗОО које говоре о накнади штете не предвиђају могућност да ако постоји основ за накнаду штете, те ако није отклоњен узрок настанка штете, да оштећени има право на накнаду само до одређеног временског периода и само за одређени облик штете. У парници по Пресуди Прев 58/2023 утврђен је узрок настанка штете и обим одговорности туженог. У оспореном појединачном акту узрок штете је исти. Обавеза Града Новог Сада из парничног предмета Прев 58/2023 се односи само један облик штете и за одређени временски период. Тужени (Град Нови Сад) у току поступка није приговорио да је престао узрок настанка штете. Путем вештачења је утврђено да штетне последице по основу престанка рада аутобуске станице трају и након 1.12.2011. све до 28.2.2013, као и да постоји штета због истог разлога и по основу престанка превоза путника у међумесном и међународном саобраћају, престанку рада сервисног центра и престанку заступања у продаји аутобуса Евобус, Сетра и Мерцедес у периоду од 1.3.2007. до 28.2.2013.

Одредбе чл. 189 и 190 ЗОО одређују да оштећени имају право на накнаду како обичне, тако и измакле штете и то као накнаду потпуне штете, која је потребна да би се материјална ситуација оштећеног довела у оно стање у коме би се налазила да није било штетне радње. У конкретном случају, да није било одбијања Града Новог Сада да регулише аутобуски саобраћај на начин како је предвиђено у тачке 5 Уговора од 8.5.2006. АТП би обављао своју редовну делатност и остваривао би приход од рада аутобуске станице и у периоду од 1.12.2011. до 28.2.2013. и приходе од превоза путника у међумесном и међународном саобраћају, приходе од рада сервисног центра и приходе од заступања у продаји аутобуса Евобус, Сетра и Мерцедес у периоду од 1.3.2007. до 28.2.2013. И у овом делу је погрешно примењено материјало право јер суд није навео на основу које одредбе закона заснива правни став да се право оштећеног на накнаду штете исцрпљује након 1.12.2011. одн. нису применили одредбе чл. 189. и 190. ЗОО.

V ОПРЕДЕЉЕН ЗАХТЕВ О КОМЕ УСТАВНИ СУД ТРЕБА ДА ОДЛУЧИ

(видети део V Упутства за попуњавање обрасца уставне жалбе)

Подносилац уставне жалбе предлаже да Уставни суд донесе:

Одлуку

I. Усваја се уставна жалба Илије Девиха из Београда, Виле Равијојле 9 и утврђује се да је пресудом Врховног суда Србије Прев 129/2024, 24.10.2024. године повређено његово право на правично суђење из чл. 32, право на накнаду штете из чл. 35, право на имовину

из чл. 58 и да је према њему извршена повреда забране дискриминације из чл. 21 Устава Републике Србије.

II. Поништава се пресуда Врховног суда Србије Прев 129/2024, 24.10.2024. године.

III. Налаже се Врховном суду Србије да понови поступак у предмету Прев 129/2024 од 24.10.2024. године и поновно одлучи о изјављеној ревизији коју је поднео Илија Девић против пресуде Привредног апелационог суда 5 Пж. 1102/2018 од 16.05.2019. године у року од 60 дана од дана достављања одлуке.

У Београду, 4.3.2025. године

Својеручни потпис подносиоца уставне жалбе

Илија Девић

ПРИЛОЗИ УЗ УСТАВНУ ЖАЛБУ

(видети део VI Упутства за попуњавање обрасца уставне жалбе)

1. Пресуде Прев 129/2024,
2. Уговор о продаји друштвеног капитала АТП Војводина методом методом јавне аукције од 30.7.2004. године,
3. Централни регистар хартија од вредности од 26.5.2010. године,
4. Уговор о јемству од 9.11.2007. године,
5. Заложна изјава од 13.12.2007. године,
6. Сечајна пријава Илије Девића.
7. Уговор II-020-2/2006-770 од 8. маја 2006. године,
8. Закључак Градоначелника II-020-2/2005-1868 од 20. јула 2005. године,
9. Информација о чињеницама садржаним у Урбанистичкој документацији издата од ЈП Урбанизам број 66 599/06 од 14.3.2006. године,
10. Закључак Градоначелника I-10-020-2/2005-275 од 10. фебруара 2005. године,
11. Службени лист Града Новог Сада број 10 од 14. априла 2006. године,
12. Записник са Скупштине Града Новог Сада број 06-1/2006-125I од 3. марта 2006. године.
13. Пресуда Привредног суда у Новом Саду П 287/2013,
14. Пресуда Привредног апелационог суда Пж 5091/2014.
15. Одобрење за изградњу број I 351-199/07 од 23.1.2007. године,
16. Употребна дозвола I 351-2755/07 од 18.6.2007. године са допуном од 7.11.2007. године.
17. Пресуда Врховног касационог суда Прев 58/2023,
18. Пресуда Привредног апелационог суда Пж 6028/2012,
19. Пресуда Привредног суда у Новом Саду П 4597/2010,
20. Пресуда Врховног суда Прев 129/2024,
21. Пресуда Привредног апелационог суда Пж 1102/18,
22. Пресуда Привредног суда у Новом Саду П број 1327/2015,
23. Пресуду Прев 1980/2019 Врховног касационог суда Србије,
24. Уставна жалба поднета на Пресуду Прев 1980/2019.

07.02.2025.

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 129/2024
24.10.2024. године
Београд

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ	
Предато лично, <u>поштом</u> препоручено	1047
обично дана _____ Рно _____	
Примерака <u>4</u> прилога <u>SPIS</u>	
ПРИМЉЕНО 24. 01. 2025	
Таксирано са _____ дин. Без таксе	
Мањак таксе од _____ динара	
Број _____ 202 _____	
Време: _____	<u>Потпис</u>

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца „АТП ВОЈВОДИНА“ ад из Новог Сада, кога заступа Драгомир Зјалић, адвокат из Новог Сада и умешача на страни тужиоца Илије Девића из Београда, кога заступа Владимир Добрић, адвокат из Београда, против туженог ГРАД НОВИ САД, кога заступа Градско јавно правобранилаштво, ради накнаде штете, вредност предмета спора 6.777.207.288,00 динара, одлучујући о ревизијама тужиоца и умешача на страни тужиоца изјављеним против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1102/18 од 16.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 24.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване ревизије тужиоца и умешача на страни тужиоца изјављене против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1102/18 од 16.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду П број 1327/2015 од 16.11.2017. године, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да му тужени да име накнаде штете због изгубљене добити из пословања саме аутобуске станице, за период од 01.12.2011. године до 28.03.2013. године, тј. за период од 15 месеци плати износ од 297.823.680,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.06.2016. године па до исплате, на име накнаде штете по основу изгубљене добити из саме делатности тужиоца, тј. по основу престанка провоза путника у међумесном и међународном саобраћају, престанка рада сервисног центра и престанка заступништва у продаји аутобуса марке „Евобус“, „Сетра“ и „Мерцедес“ за период од 01.03.2007. године до 28.02.2013. године, тј. за период од 72 месеца исплати износ од 6.479.383.608,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.06.2016. године па до исплате, и обавезан је тужилац да туженом плати износ од 1.069.080,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 1102/18 од 16.05.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и умешача и потврђена је првостепена

пресуда. Одбијен је захтев тужиоца и умешача за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац и умешач су изјавили благовремене и дозвољене ревизије због битних повреда одредаба парничног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права.

Тужели је дао одговор на ревизију умешача.

Испитујући побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23 - др.закон), Врховни суд је одлучио да ревизије нису основане.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју суд у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Нису основани ревизијски наводи тужиоца да је пред другостепеним судом учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, у вези са чланом 3. истог закона, јер се у конкретном случају није радило о располагањима странака које прописује законска одредба из члана 3. Закона о парничном поступку (одрицање, признање захтев или закључење судског поравнања), а које је суд имао овлашћење да не дозволи. Такође, нису од значаја ревизијски наводи умешача да је пред другостепеним судом учињена битна повреда поступка са тврдњом да другостепени суд није одговорио на све битне жалбене наводе, из разлога што наведена повреда није била од утицаја на доношење законите и правилне пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, овде тужилац је пред Привредним судом у Новом Саду водио парнични поступак против овде туженог ради исплате накнаде штете у виду измакле користи настале поводом спорног односа из Уговора број П-020-2/2006-770 чији је предмет био регулисање међусобних права и обавеза у погледу обезбеђивања нове међумесне аутобуске станице у објекту који ће градити тужилац на локацији предвиђеној Генералним планом Града Новог Сада до 2021. године. Правноснажном пресудом Привредног суда у Новом Саду П број 4597/2010 од 06.04.2012. године, потврђеном пресудом Привредног апелационог суда Пж 6028/2012 од 31.03.2013. године, обавезан је овде тужени да овде тужиоцу плати износ од 1.333.914.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.12.2011. године до исплате и трошкове парничног поступка од 954.000,00 динара, да плати умешачу износ од 936.500,00 динара на име трошкова парничног поступка, одбачена је тужба тужиоца у делу којим је тражио да се тужени обавезе да убудуће од 01.12.2011. године па док за то постоје законски услови плаћа накнаду штете у месечном износу од 23.402.000,00 динара најкасније до петог у месецу за претходни месец са законском затезном каматом од доспећа сваке месечне рате до коначне исплате, констатовано је да је тужба понучена за износ од 2.052.542.925,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате, износ од 493.876.975,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате, износ од 91.268.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године, износ од 142.236.568,00

1021

-3-

динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате, одбијен је захтев тужиоца да му се досуди законска затезна камата на трошкове парничног поступка почев од 06.04.2012. године до исплате и одбијен је захтев умешача да му се досуди законска затезна камата на трошкове парничног поступка почев од 06.04.2012. године до исплате.

Пресудом Врховног касационог суда Прев 58/2003 од 09.05.2013. године преиначена је пресуда Привредног суда у Новом Саду П број 4597/2010 од 06.04.2012. године исправљена решењем истог суда П број 4597/2010 од 10.05.2012. године и пресуда Привредног апелационог суда пословни број Пж 6028/2012 од 31.01.2013. године у делу у коме је тужени обавезан да тужиоцу исплати новчани износ од 1.026.114.000,00 динара са каматом по стопи из закона почев од 20.12.2011. године до исплате и парничне трошкове у износу од 954.000,00 динара и у делу у коме је тужени обавезан да плати умешачу трошкове првостепеног поступка у износу од 936.500,00 динара и трошкове одговора на жалбу у износу од 75.000,00 динара, па је пресуђено да се одбија као неоснован захтев за исплату новчаног износа од 1.026.114.000,00 динара са каматом по стопи из закона почев од 20.12.2011. године до исплате, одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка, а у преосталом делу је ревизија туженог одбијена као неоснована.

Пред Привредним судом у Новом Саду вођен је парнични поступак под бројем 287/2013 између тужиоца Нови Сад Јавно градско саобраћајно предузеће из Новог Сада као тужиоца, против тужених 1. Град Нови Сад и 2. АТП Војводина од из Новог Сада ради утврђења ништавости одредбе тачке 1 става 2. Уговора од дана 08.05.2006. године који је закључен између првотуженог и друготуженог па је пресудом наведеног суда од 26.03.2014. године уз пресуду Привредног апелационог суда Пж 5091/14 од 23.03.2016. године правноснажно утврђено да је ништава и без правног дејства одредба тач. 1 ст. 2 уговора од дана 08.05.2006. године који је закључен између Града Новог Сада и АТП „Војводина“ ад из Новог Сада, а који уговор је заведен под бројем II-020-2/2006-770 која гласи: „обезбеђењем нове међумесне аутобуске станице у складу са ставом 1 ове тачке створиће се услови за изменањем приградског терминала са Рибље пијаве на локацију садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за изменање садашње међумесне аутобуске станице на локацију“.

Нижестепени судови суд су на основу садржине уговора, природе облигационог одбоса, цитираних одлука судова и у њима датих разлога, закључили да је тужилац своје право на накнаду штете испрпео за период од 01.03.2007. године па до 01.12.2011. године, те да је за период после тога тужбени захтев неоснован јер се не могу остваривати будућа права заснована на несавесности и недозвољеном уговарању (ништавој) уговорној обавези, те да се захтев не може ослањати на уговорни однос чија је одредба уговора била ништава.

Ревизије тужиоца и умешача пису основане.

Нижестепени судови су на утврђено чињенично стање правилно применили материјално право на основу ког су одбили тужбени захтев.

Парничне странке су облигациони однос засновале уговором од 08.05.2006. године, на основу ког је тужилац, у битном, преузео обавезу да својим средствима изгради пероне, управну зграду, канцеларије и други пратећи садржај нове аутобуске станице на означеној локацији, док се тужени обавезао да након добијања употребне дозволе регулише аутобуски саобраћај и да трасе линија у градском и приградском саобраћају и аутобуска стајалишта уреди у складу са новом локацијом. Одредбом тач. 1 ст. 2 уговора било је предвиђено да ће се обезбеђењем нове међумесне аутобуске станице у складу са ставом 1 ове тачке створити услови за измештањем приградског терминала са Рибље пијаце на локацију садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на локацију. Међутим, до реализације комплетног посла никада није дошло. Тужилац је изградио потребне капацитете, али није остварен жељени промет на новоизграђеној аутобуској станици што је приписано томе да тужени није испунио своју обавезу на измештању садашње међумесне аутобуске станице на нову локацију. Штета која тужилац потражује у овој парници представља измаклу корист коју је тужилац пропустио да оствари из основне делатности у периоду од 01.12.2011. године до 28.03.2013. године, престанка рада сервисног центра и престанка заступништва у продаји аутобуса марке „Евобус“, „Сетра“ и „Мерседес“ за период од 01.03.2007. године до 28.02.2013. године.

Не могу се као основани прихватити ревизијски наводи да тужиоцу припада право на накнаду штете и за утужени период, са аргументацијом да није утврђена ништавост целог уговора, већ једног његовог дела, те да је уговор и даље на снази и да по том основу тужилац и даље трпи штету. Ово из разлога што је у пресуди Врховног касационог суда Прев 58/2003 од 09.05.2013. године којом је разрешен спорни облигационоправни однос између странака, заузет јасан став да се тужиоцу као несавесном уговорнику може досудити штета само у, том поступку, утуженом временском периоду (од 01.03.2007. године до 01.12.2011. године), што подразумева да се то право исцрпљује за период после тога. То даље значи да се штета не може остваривати у будућности из ништаве уговорне одредбе, јер за то не постоји правни основ с обзиром на то да нико не може остваривати будућа права заснована на несавесности и недозвољеном уговарању (ништавој уговорној обавези), на ком становишту су и нижестепени судови. Чињеница да уговор из 2006. године није формално раскинут, те да није утврђена ништавост целог уговора на шта указује тужилац, не значи да тужиоцу припада право на накнаду штете у неограниченом периоду будући да уговор није ороченог трајања. Утврђењем ништавости уговорне одредбе из тачка 1. става 2., суштински су отпали главни економски и друштвени разлози за реализацију посла, па имајући у виду да је и тужилац несавесна страна (како је утврђено у пресуди Врховног касационог суда Прев 58/2003 од 09.05.2013. године) која је учествовала у закључењу ништаве уговорне одредбе, то се онда не може и даље позивати на штету коју трпи као последицу делимичне ништавости уговора.

Умешач у ревизији посебно истиче да нижестепени судови нису образложили појам „исцрпљивање права“, те да није могуће временски и по врсти штете ограничити право оштећеног да захтева накнаду штете. У конкретном случају, тачни су наводи умешача да се у овој парници потражује измакла корист и из других делатности који су према речима умешача, у вези са уговором из 2006. године (престанак прелоза путника у међумесном и међународном саобраћају, рад сервисног центра и заступништво у

продаји аутобуса), а која штета није била предмет расправљања у поступку у ком је донета пресуда Врховног касационог суда Прев 58/2003 од 09.05.2013. године. Међутим, специфичност права на накнаду штете у спорном облигационоправном односу почива на околностима под којима је уговор из 2006. закључен, разлозима и мотивима за његово закључење који су детаљније образложени у поменутој пресуди Врховног касационог суда, што је све довело до закључка да су и тужилац и тужени независне стране у том послу, те да у складу са тим и тужилац има право на накнаду штете у ограниченом обиму. Та штета је тужиоцу досуђена пресудом Врховног касационог суда закључно са децембром месецом 2011. године, чиме се сматра да је тужилац остварио своја права заснована на одредбама члана 104. став 1. и 3., члана 108, члана 154. и 192. Закона о облигационим односима, па се стога не може говорити о неутемељеној примени материјалног права, нити о ограничавању права општењем да оствари право на накнаду штете. Неспорно је да члан 190. Закона о облигационим односима прописује правило о потпуној накнади штете, али је због нарочитих околности случаја под којима је штета настала, та штета ограничена по врсти и обиму у смислу члана 192. Закона о облигационим односима, како је то ближе одређено у пресуди Врховног касационог суда Прев 58/2003 од 09.05.2013. године, јер би свако друго решење било супротно околностима таквог ништавог уговарања. Са тим у вези, не може се прихватити тврдња умешача да је тужилац савесна уговорна страна, те да постоји искључива одговорност туженог за закључење ништаве уговорне одредбе, јер из свих релевантних писаних доказа произлази да је основна намера и тужиоца и туженог била да се комплетан аутобуски саобраћај измести са старе на нову аутобуску станицу којом би управљао тужилац (чиме би остварио монопол у датој области), па стога не може само тужени бити одговоран за уговарање ништаве одредбе која ту идеју прокламује.

Без утицаја на правилност побијане одлуке су ревизијски наводи умешача да првостепени и другостепени суд нису ценили ни наводе умешача да се тужбени захтев тужиоца не заснива само на накнади штете по основу одговорности туженог за закључење ништаве 1. одредбе уговора од 8.5.2006. године, већ да тужбени захтев има основа у чл. 5. наведеног уговора, за који суд није утврдио да је ништав. Овај члан уговора предвиђа обавезу туженог да регулише аутобуски саобраћај тако да трасе линија у градском и приградском саобраћају и аутобуска стајалишта уреди у складу са новом локацијом (тужиоца), а на основу палата и препорука Анализе одвијања јавног превоза путника, коју је припремио ЈП „Урбанизам“ Завод за урбанизам Нови Сад. Према становишту Врховног суда, наведена одредба у функцији је остваривања циљева предвиђених одредбом тачке 1. став 2. уговора за коју је утврђено да је ништава (практично представља њену операционализацију), па стога тужилац не може право на накнаду штете заснивати на неиспуњењу уговорне обавезе која је у директној вези са ништавом уговорном одредбом. Испуњењем те уговорне одредбе практично би се обесмислило утврђење ништавости одредбе тачке 1. став 2. уговора, што се не може прихватити.

Из изнетих разлога правилно су нижестепени судови одбили тужбени захтев за накнаду штете у утуженим износима.

Како не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, као ни разлози о којима ревизијски суд води рачуна по службеној дужности, Врховни суд је применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.

За тачност отправља
Заменик управитеља писарнице
Милашка Ранковић

TJ

Мил. 27.1

ДОЈАНИН

Мил. Милош

~~Мил. Ранковић~~ Мил. Милош

Мил. Милош 63Р

Мил. 27.01.25

Агенција за приватизацију, са седиштем у Београду, Теразије број 23, Србија и
Црна Гора (у даљем тексту "Агенција")

и

ИЛИЈА ДЕВИЋ, Виле Равијојле 9, Београд, ЈМБГ 2507952880033
(у даљем тексту "Купац")

закључују

УГОВОР О ПРОДАЈИ ДРУШТВЕНОГ КАПИТАЛА
МЕТОДОМ ЈАВНЕ АУКЦИЈЕ
(куповина са отплатом на рате)

У Београду, 30.07.2004. године

Илија Девић

М

УВОДНЕ ОДРЕДБЕ

У складу са одредбама Закона о приватизацији ("Службени Гласник РС", бр 38/2001, 18/2003, у даљем тексту "закон"), Уредбе о продаји капитала и имовине јавном аукцијом ("Службени Гласник РС", бр 45/01, 45/02, 19/03, у даљем тексту "уредба") Агенција за приватизацију (у даљем тексту: Агенција) продаје 70% друштвеног капитала субјекта приватизације Друштвено аутотранспортно предузеће "ВОЈВОДИНА", НОВИ САД (у даљем тексту: субјект) на аукцији која се одржава дана 27.07.2004. године у 11:00 часова.

До 30% од укупног износа друштвеног капитала Субјекта се преноси на запослене без накнаде.

Преостали износ друштвеног капитала Субјекта, који није продат Купцу нити пренет на запослене, преноси се Акцијском фонду.

1. ПРЕДМЕТ УГОВОРА

- 1.1 Агенција продаје Купцу друштвени капитал субјекта, са свим правима и обавезама, сходно закону и одредбама овог уговора.
Друштвени капитал субјекта који се нуди на продају, у складу са законом, процењен је на 264.822.000,00 ДИН (словима: двестотинешездесетчетиримилионаосамстотинадвдесетдвехиљаде).
- 1.2 Купац купује друштвени капитал субјекта, по укупној купопродајној цени у износу од 290.000.000,00 ДИН (словима: двестотинедеведесетмилиона односно у износу од 3.975.603,50 ЕВРА (словима: тримилионадеветстотинаседамдесетпетхиљадашестстотиначетири), рачунато према званичном средњем курсу НБС, важећем на дан закључења Уговора 30.07.2004.
- 1.3 Купац исплаћује укупну купопродајну цену у шест, једнаких годишњих рата, на дан који одговара дану закључења Уговора, у динарској противвредности ЕВРА, према званичном средњем курсу НБС, на дан плаћања.
- 1.4 Прва рата се умањује за износ уплаћеног депозита. Уколико је прва рата већа од уплаћеног депозита, Купац је у обавези да, у року уговореном за плаћање прве рате, уплати разлику до пуног износа прве рате. Уколико је депозит већи од износа прве рате, преостали износ (износ укупне цене умањен за депозит) се дели на пет једнаких, годишњих рата.
Годишња рата (друга, трећа, четврта, пета и шеста) износи 662.600,58 ЕВРА.

2. ЗАКЉУЧЕЊЕ УГОВОРА

- 2.1 Закључењем овог уговора, који има снагу оснивачког акта субјекта, купац стиче право на управљање, учешће у добити и право на део ликвидационе масе, сразмерно висини купљеног капитала. Право слободног располагања над купљеним капиталом купац стиче сходно одредбама члана 400б Закона о предузећима и одредбама уговора а сразмерно отплаћеној вредности купопродајне цене.
- 2.2 Уговор се сматра закљученим моментом потписивања Уговора и од стране Агенције.
- 2.2.1 Трошкове судске овере овог уговора плаћа Купац.

Агенција

Купац

3. ИСПУЊЕНОСТ УСЛОВА

- 3.1 У року од осам (8) дана, од дана одржавања аукције, неопходно је предузети следеће радње:
- 3.1.1. Купац уплаћује на рачун Агенције, број 840-871621-94, позив на број 270704 - 1152, прву рату која износи 1/6 купопродајне цене.
 - 3.1.2. Купац и Агенција закључују уговор о залози акција (потврде о акцијама) на основу кога Купац предаје Агенцији потврду о акцијама, коју Агенција чува до отплате купопродајне цене.
- 3.2 По испуњењу услова из става 3.1, у року од 21 дана од дана закључења овог Уговора, одржава се скупштина (рок између заказивања и одржавања скупштине не може бити краћи од 8 дана) ради:
- 3.2.1 доношења Статута (прилог 1) и
 - 3.2.2 постављања управе Субјекта
- 3.3 Ако је износ који се односи на обавезу инвестирања већи од 3.000.000 (три милиона) динара, купац је дужан да Агенцији, у року од 30 дана од дана закључења овог уговора, преда банкарску гаранцију (прилог 3), безусловну, непозиву, плативу на први позив Агенције.
- 3.4 Купац доставља Агенцији писмени доказ о испуњености услова наведених у ставовима 3.1, 3.2 и 3.3.
- Агенција и Купац потписују изјаву о датуму испуњености услова.

4. ОБАВЕЗЕ ПОСЛЕ ДАНА ИСПУЊЕНОСТИ УСЛОВА

- 4.1 Након потписивања изјаве о датуму испуњености услова, Купац се обавезује да предузме све потребне активности како би се у Регистру надлежног органа евидентирала настала промена, сходно одлукама скупштине из става 3.2.

5. ИЗЈАВЕ, ГАРАНЦИЈЕ И ОБАВЕЗЕ КУПЦА

- 5.1 Изјаве и гаранције
- Купац изјављује и гарантује Агенцији да су следеће изјаве тачне:
- 5.1.1 Купац гарантује да није повезан са члановима Комисије за аукцију, односно да нема било какве неизмирене обавезе према субјекту.
 - 5.1.2 Купац потврђује да му је омогућено да изврши испитивања и провере Субјекта, његове имовине и финансијског пословања те да се у потпуности ослања на извршена сопствена испитивања и провере приликом куповине акција.
- 5.2 Обавезе купца
- Купац је сагласан са следећим обавезама према Агенцији:
- 5.2.1 да инвестира у Субјект, у року од 12 месеци, од дана закључења уговора, у укупном износу од 74.207.000 ДИН.
- Инвестирање мора бити извршено у основна средства.
- Уколико је износ инвестирања већи од 1.000.000,00 ЕВРА (у динарској противвредности, на дан одржавања аукције), рок инвестирања може бити дужи од 12 месеци о чему Купац са Агенцијом за приватизацију закључује анекс уз овај уговор којим прецизира динамику инвестиционог улагања;

- 5.2.2 да уколико је добит остварена, утврди дивиденду за сваку од 2 године након дана закључења уговора, у износу од најмање 10 процената од добити субјекта, после намиривања пореза и законских резерви.
- 5.2.3 да у року од 15 месеци, од дана закључења уговора, достави Агенцији потврду овлашћеног ревизора која доказује да је Купац поступао у складу са тачком 5.2.1, са наведеним тачним износом и врстом улога. Агенција има право да изврши преглед књига и документације субјекта како би се уверила да је Купац поступао у складу са обавезама утврђеним тачком 5.2.
- Купац се обавезује да Агенцији, на њен захтев и у било које време, омогуће приступ пословним књигама и документацији с тим што се Агенција обавезује да најави намеравану проверу најмање 3 дана унапред.
- По испуњењу обавезе инвестирања, утврђене тачком 5.2.1, банкарска гаранција за инвестирање враћа се банци гаранту;
- 5.2.4 да у случају инвестирања у износу већем од 1.000.000,00 ЕВРА достави Агенцији потврду овлашћеног ревизора која доказује да је Купац извршио своју обавезу, у складу са Анексом из тачке 5.2.1, у року од 30 месеци, од дана закључења уговора. По испуњењу обавезе инвестирања, утврђене тачком 5.2.1, банкарска гаранција за инвестирање враћа се банци гаранту;
- 5.3. Даље обавезе Купца
- Купац се обавезује да неће извршити ни дозволити спровођење следећих радњи, без претходног, писменог одобрења од стране Агенције:
- 5.3.1 неће продати, пренети или на било који други начин отуђити акције у периоду од 2 године, од дана закључења уговора;
- 5.3.2 да ће, у периоду од пет година, од дана закључења уговора, обезбедити континуитет пословања предузећа у основној делатности а за коју је предузеће било регистровано на дан одржавања аукције.
- 5.3.3 Купац неће продати, пренети или на неки други начин отуђити било која од основних средстава субјекта, у једној или у више трансакција годишње, у износу већем од 10% од укупне вредности средстава субјекта, приказане у последњем билансу стања, све до исплате купопродајне цене у целости, односно у периоду од годину дана од дана закључења уговора, онда када купац исплати купопродајну цену у периоду од годину дана од дана одржавања аукције.

6. ЗАШТИТА ВЛАСНИКА НАЦИОНАЛИЗОВАНЕ ИМОВИНЕ

- 6.1 Констатације
- 6.1.1 Купац капитала се пре дана одржавања аукције упознао са чињеницом да се у саставу имовине Субјекта налази и национализована имовина и сагласан је са обавезом да национализовану имовину врати ранијим власницима, односно њиховим наследницима, сходно одредбама закона о враћању одузете имовине и обештећењу за одузету имовину (у даљем тексту: закон).
- 6.1.2 Под национализованом имовином, у смислу одредби овог уговора, подразумева се имовина одузета од физичких и правних лица (у даљем тексту: ранији власници) применом прописа о одузимању имовине на територији Републике Србије, а која је одређена посебним прописом којим се уређују питања везана за враћање имовине.

Милош

РМ

6.1.3 Купац ће вратити национализовану имовину у натуралном облику у случајевима предвиђеним законом.

6.2 Утврђивање права ранијих власника

Обим и врста права ранијих власника национализоване имовине цениће се према одредбама закона који регулише ту област, а према чињеничном стању постојећем на дан одржавања аукције.

6.3 Обавезе Купца према ранијим власницима

6.3.1 Купац се обавезује да неће, до доношења закона, предузимати правне и фактичке радње којима би осујетио повраћај национализоване имовине ранијим власницима.

6.3.2 Уколико Купац поступи супротно својој обавези из претходне тачке Уговора, и у периоду од дана потписивања Уговора до дана ступања на снагу закона, изгради или започне са градњом на неизграђеном грађевинском земљишту, биће у обавези да ранијим власницима врати грађевинско земљиште са изграђеним објектима, с тим што Купац има право да од ранијих власника потражује новчани износ у висини изграђених објеката.

7. РАСКИД УГОВОРА

7.1 Агенција има право да раскине овај Уговор уз писмено обавештење Купцу, уколико Купац:

7.1.1 не достави Агенцији гаранцију за инвестиционо улагање, у складу са ставом 3.3. уговора;

7.1.2 не гласа на основу својих акција у корист одлука на скупштини, сходно ставу 3.2. уговора;

7.1.3 не потпише са Агенцијом уговор о залози сходно тачки 3.1.2. уговора;

7.1.4. уколико не плати било коју од доспелих рата а не одазове се на захтев Агенције да у року од 8 дана, од дана пријема обавештења, уплати све преостале рате;

7.1.5. не обезбеди континуитет пословања у складу са тачком 5.3.2.

У случају раскида уговора, Купац губи право на враћање депозита, право на враћање уплаћеног дела куповне цене и сва права и потраживања по основу овог уговора.

8. ОСТАЛЕ ОДРЕДБЕ

8.1 Поверљивост

До дана потписивања изјаве о датуму испуњености услова услова, Купац се обавезује да држи у тајности све информације и документацију коју је примио од Агенције или субјекта (изузев оних информација и документације које су већ јавно доступне).

Купац прихвата обавезу да никоме не открива информације и документацију (осим запосленима, односно заступницима и представницима којима су оне потребне ради израде програма која се односи на трансакцију). Ако дође до

раскида уговора или се уговор прогласи ништавим, Купац се обавезује да вратити Агенцији сву документацију (и све копије) које садрже податке који се односе на уговор или поступак аукције.

8.2. Целовитост уговора

Уговор са анексом и прилозима (који чине његов саставни део) и документација која се односи на поступак аукције и која је потписана од стране Купца, сачињава целокупан уговор који се односи на ову трансакцију и само су они обавезујући за уговорне стране.

Овај Уговор се може изменити само у писаној форми.

8.3. Ништавост одредби

Уколико су поједине одредбе уговора или његових прилога неважеће, односно ако постану неостварљиве, то неће имати утицаја на остале његове одредбе. Уговорне стране су сагласне да неважеће или неостварљиве одредбе замене другим које су по свом резултату правно и економски најближе неважећим или неостварљивим одредбама.

8.4. Овај уговор представља основ за вршење права од стране уговорача, њихових правних следбеника и лица којима су уступљена права, у складу са овим уговором.

8.5. Допунске радње и документи

Уговорне стране се обавезују да предузму или утичу на предузимање свих радњи чије предузимање је неопходно за извршење уговора и прибављања сагласности, неопходних за испуњење циљева овог Уговора.

8.6. Одрицање

Одрицање било које уговорне стране од својих права, која произилазе из повреде било које одредбе овог уговора, неће имати дејства нити ће бити тумачено као одрицање од права на позивање на друге одредбе овог уговора. Продужетак рока за испуњење било које обавезе или предузимање било које радње, предвиђене овим уговором, неће се сматрати као продужетак рока за испуњење других обавеза или предузимање других радњи, утврђених уговором.

8.7. Трошкови

Осим у случајевима предвиђеним овим уговором или законом, свака од уговорних страна сноси своје трошкове који се односе на трансакцију утврђену овим уговором, укључујући, између осталог, хонораре и накнаде за издатке својих правних и финансијских саветника.

8.8. Обавештења

Сва обавештења, захтеви и други облици комуникације из овог уговора доносе се у писаном облику, препорученим писмом или курирском поштом, на адресе уговорних страна које су наведене на почетку овог уговора (или на неку другу адресу о којој су уговорне стране обавестиле једна другу, у складу са овим ставом).

9. РЕШАВАЊЕ СПОРОВА

9.1. Решавање спорова

Све евентуалне спорове у вези са овим уговором уговорне стране ће покушати да реше мирним путем.

Handwritten signature

Handwritten signature

Покушај споразумевања сматраће се неуспелим чим једна уговорна страна о томе обавести другу уговорну страну.
У случају спора, утврђује се надлежност Трговинског суда у Београду.

10. ПРИМЕРЦИ УГОВОРА

- 10.1 Овај Уговор је закључен у шест истоветних примерака од којих се један предаје Купцу, четири примерка Агенцији и један примерак Министарству надлежном за послове финансија.
Сваки примерак има једнако правно дејство и пуноважност.

11. ПРИЛОЗИ

- 11.1 Саставни део уговора су следећи његови прилози:

- Социјални програм – анекс 1
- Нацрт статута – прилог 1
- Уговор о залози акција – прилог 2
- Гаранција за добро извршење посла – прилог 3

КУПАЦ

[Handwritten signature]

Ова бр. 2648/04

Потврђује се да је су

[Handwritten signature]

[Handwritten signature]

својеручно потписали ову Исправу - признали за свој потпис на овој исправи.

Истоветност именовањих утврђена је на основу лично карте број _____ издате од _____, односно сведоцима _____

чија је истоветност утврђена

Такса за оверу од дин. 32.025 наплаћена је и поништена на молбу за оверу.

ПРВИ ОПШТИНСКИ СУД У БЕОГРАДУ

Овлашћени службеник

Дана 20. 7. 2004 год.

[Handwritten signature]

Centralni registar

2000 i bližeg hartija od vrednosti

Priloga strana / Statistika vlasništva preduzeća

O nama
Pravna regulativa
Članovi CRHoV
Registrovane hartije
Statistika vlasništva preduzeća
Statistika vlasništva registrovanih preduzeća - Zbirni pregled
Članstvo u CRHoV
Kontakt i Kalendar
Linkovi
Novčani promet
Promet HV
Ukupni ambisi
Periode za preizimanje akcija
Priloga stranice akcija državnim paketima i godišnjim izveštajima
Kontrolisane strane štampa
Promet po članovima CRHoV
Pravila korišćenja Internet stranice

Statistički prikaz vlasništva preduzeća

Preduzeće	Broj akcija	Broj glasa	% od ukupne emisije
Preduzeće ATP VOJVODINA A.D. - u STEČAJU - 06041750			
Akcije (CRH) - RSATPVE77136 (RSVUPR)			
Ukupno	155,259	81,788	42.81041%
Akcije u vlasništvu državnih lica	0	0	0.00000%
Akcije u vlasništvu pravnih lica	0	0	0.00000%
Društveni kapital	0	0	0.00000%
Zakaz (zakaz) akcija	0	0	0.00000%
Ukupno	155,259	81,788	42.81041%

Akcija koja iznosi na ovom danu

Vlasništvo državnih lica - 0.00000%

Vlasništvo pravnih lica - 42.81041%

0.00000%

42.81041%

Broj akcija	Broj glasa	% od ukupne emisije
od 0% do 2%	540	0.00000%
od 3% do 10%	0	0.00000%
od 10% do 20%	0	0.00000%
od 20% do 30%	0	0.00000%
od 30% do 40%	0	0.00000%
od 40% do 50%	0	0.00000%
od 50% do 60%	0	0.00000%
od 60% do 70%	0	0.00000%
od 70% do 100%	0	0.00000%
Ukupno	540	0.00000%

AKCIONARI FOND REPUBLIKE SRBIJE

Broj akcija	Broj glasa	% od ukupne emisije
1. AKCIONAR FOND REPUBLIKE SRBIJE	81,788	42.81041%
2. DRUŠTVO	74,257	38.84227%
3. DRUŠTVO	244	0.12006%
4. DRUŠTVO	174	0.08491%
5. DRUŠTVO	100	0.04868%
6. DRUŠTVO	100	0.04868%
7. DRUŠTVO	100	0.04868%
8. DRUŠTVO	100	0.04868%
9. DRUŠTVO	100	0.04868%
10. DRUŠTVO	100	0.04868%
11. DRUŠTVO	100	0.04868%
12. DRUŠTVO	100	0.04868%
13. DRUŠTVO	100	0.04868%
14. DRUŠTVO	100	0.04868%
15. DRUŠTVO	100	0.04868%
16. DRUŠTVO	100	0.04868%
17. DRUŠTVO	100	0.04868%
18. DRUŠTVO	100	0.04868%
19. DRUŠTVO	100	0.04868%
20. DRUŠTVO	100	0.04868%

AKCIONARI FOND REPUBLIKE SRBIJE

Broj akcija	Broj glasa	% od ukupne emisije
1. AKCIONAR FOND REPUBLIKE SRBIJE	81,788	42.81041%
2. DRUŠTVO	74,257	38.84227%
3. DRUŠTVO	244	0.12006%
4. DRUŠTVO	174	0.08491%
5. DRUŠTVO	100	0.04868%
6. DRUŠTVO	100	0.04868%
7. DRUŠTVO	100	0.04868%
8. DRUŠTVO	100	0.04868%
9. DRUŠTVO	100	0.04868%
10. DRUŠTVO	100	0.04868%
11. DRUŠTVO	100	0.04868%
12. DRUŠTVO	100	0.04868%
13. DRUŠTVO	100	0.04868%
14. DRUŠTVO	100	0.04868%
15. DRUŠTVO	100	0.04868%
16. DRUŠTVO	100	0.04868%
17. DRUŠTVO	100	0.04868%
18. DRUŠTVO	100	0.04868%
19. DRUŠTVO	100	0.04868%
20. DRUŠTVO	100	0.04868%

AKCIONARI FOND REPUBLIKE SRBIJE

Broj akcija	Broj glasa	% od ukupne emisije
1. AKCIONAR FOND REPUBLIKE SRBIJE	81,788	42.81041%
2. DRUŠTVO	74,257	38.84227%
3. DRUŠTVO	244	0.12006%
4. DRUŠTVO	174	0.08491%
5. DRUŠTVO	100	0.04868%
6. DRUŠTVO	100	0.04868%
7. DRUŠTVO	100	0.04868%
8. DRUŠTVO	100	0.04868%
9. DRUŠTVO	100	0.04868%
10. DRUŠTVO	100	0.04868%
11. DRUŠTVO	100	0.04868%
12. DRUŠTVO	100	0.04868%
13. DRUŠTVO	100	0.04868%
14. DRUŠTVO	100	0.04868%
15. DRUŠTVO	100	0.04868%
16. DRUŠTVO	100	0.04868%
17. DRUŠTVO	100	0.04868%
18. DRUŠTVO	100	0.04868%
19. DRUŠTVO	100	0.04868%
20. DRUŠTVO	100	0.04868%

Registar

Investitor i posrednik
Članstvo CRHoV u međunarodnim organizacijama
Način plaćanja
Osnovni pojmovi
Obaveštenja

Broj akcija	Broj glasa	% od ukupne emisije
1. AKCIONAR FOND REPUBLIKE SRBIJE	81,788	42.81041%
2. DRUŠTVO	74,257	38.84227%
3. DRUŠTVO	244	0.12006%
4. DRUŠTVO	174	0.08491%
5. DRUŠTVO	100	0.04868%
6. DRUŠTVO	100	0.04868%
7. DRUŠTVO	100	0.04868%
8. DRUŠTVO	100	0.04868%
9. DRUŠTVO	100	0.04868%
10. DRUŠTVO	100	0.04868%
11. DRUŠTVO	100	0.04868%
12. DRUŠTVO	100	0.04868%
13. DRUŠTVO	100	0.04868%
14. DRUŠTVO	100	0.04868%
15. DRUŠTVO	100	0.04868%
16. DRUŠTVO	100	0.04868%
17. DRUŠTVO	100	0.04868%
18. DRUŠTVO	100	0.04868%
19. DRUŠTVO	100	0.04868%
20. DRUŠTVO	100	0.04868%

Broj posrednika koji su se 18. avg 2005. god. 25.5.2007.

8.	JAKOVIĆ MOHAR	108,000.00	0.05548
9.	KOČUJ MARKO	108,000.00	0.05548
10.	KALJEVIĆ ROKO	108,000.00	0.05548
11.	KARLOVIĆ MOHAR	108,000.00	0.05548
12.	KRSTIĆ JACOB	108,000.00	0.05548
13.	KRSTIĆ BRANKO	108,000.00	0.05548
14.	KRSTIĆ SLAVO	108,000.00	0.05548
15.	KRSTIĆ JAKO	108,000.00	0.05548
16.	KRSTIĆ MILA	108,000.00	0.05548
17.	KRSTIĆ ROKO	108,000.00	0.05548
18.	KRSTIĆ MARKO	108,000.00	0.05548
19.	KRSTIĆ ROKO	108,000.00	0.05548
20.	KRSTIĆ ROKO	108,000.00	0.05548

Vrednost akcijnog kapitala obračunata je na osnovu ocenjene vrednosti izdatih hartija od vrednosti

- Podaci o akcijama i akcionarima preduzeća koje su privredni subjekti su na osnovu pregleda u Agenciji za privatizaciju Republike Srbije, zasnovani su na evidencijama i registarskim prenosima iz Agencije za privatizaciju - Privrednog registra, u skladu sa Centralnim registrom, depozitarnim hartijama od vrednosti, i Agencije za privatizaciju je odgovorna za sadržaj dostavljenih podataka.
- Podaci o akcijama i akcionarima preduzeća koje su na osnovu pregleda u Agenciji za privatizaciju Republike Srbije, zasnovani su na evidencijama i registarskim prenosima iz Agencije za privatizaciju - Privrednog registra, u skladu sa Centralnim registrom, depozitarnim hartijama od vrednosti, i Agencije za privatizaciju je odgovorna za sadržaj dostavljenih podataka.

Centralni registar, depozitarni hartiji od vrednosti

Trg Bеоград, Beograd 141, 11000 Beograd - Srbija | Telefon 3331-360 | Fax 3331-379 | E-mail CA-HRV

UGOVOR O JEMSTVU

U skladu sa željom da regulišu prava i obaveze koje proizilaze iz poslovne saradnje i u dobroj veri

-ATP "VOJVODINA" A.D., iz Novog Sada, ul. Put novosadskog partizanskog odreda br. 1a, mat. broj 08041750, koje zastupa direktor Ilija Dević (u daljem tekstu: DUŽNIK) i

- Ilija Dević, Beograd Vile Ravijojle br.9, JMGB 2507952880033, br.l.k Sup Beograd J133205 (u daljem tekstu: JEMAC), Zastupnika po specijalnom punomoćju predstavlja Andjelka Dević, Beograd Vile Ravijojle br.9, JMGB 2109977885018, br.l.k Sup Beograd J142985.

u daljem tekstu: "Ugovorne strane" zaključili su dana 09.11.2007. godine u ugovor sledeće sadržine:

Član 1.

Ugovorne strane saglasno konstatuju da je:

1. dužnik zaključio Ugovor o kreditu br.1500041834 od 09.11.2007. sa „PANONSKA BANKA“ A.D. Novi Sad, na iznos od 84.000.000,00 dinara, uz kamatnu stopu u visini od 1,65% (jedankomašezdesetpetodsto) mesečno.
2. da je kao obezbeđenje navedene obaveze dužnika po Ugovoru o kreditu jemac garantovao za dužnika kod kreditora tako što je u korist poverioca-poslovne banke "PANONSKA BANKA" A.D. Novi Sad, zasnovano založno pravo-hipoteka prvog reda na nepokretnosti u vlasništvu jemca i to:

- Kuća i dvorište u selu površine 07a 30m², na parceli br.290, guvno kod kuće površine 06a 76m² na parceli br.291 i vrt kod kuće površine 16a 44m² na parceli br.292, zknj. ul. br.2901 K.O. Krčedin i

- Kuća i dvorište u selu površine 10a 61m², na parceli br.253, guvno kod kuće u selu površine 11a 55m² na parceli br.254, njiva u selu površine 04a 06m² na parceli br.252 i njiva u selu površine 51a 91m² na parceli br.255, zknj. ul. br.280 K.O. Krčedin.

3. Da je pre zashivanja založnog prava iz tač. 2. od strane stručnih lica procenjena vrednost nepokretnosti iz tač. 2. tako što je ista određena na iznos i to:
 - 11.917.328,14 dinara, u iznosu od 145.866,93 EUR u dinarskoj protivvrednosti.
 - 8.442.780,72 dinara, u iznosu od 103.338,81 EUR u dinarskoj protivvrednosti.

Kako je jemac svojom imovinom garantovao za obaveze dužnika to ugovorne strane ovim ugovorom žele da urede međusobne odnose koji nastaju tim povodom.

OBAVEZE UGOVORNIH STRANA

Član 2.

Ugovorne strane su saglasne da u cilju ispunjenja ovog Ugovora:

- usklađuju aktivnosti neophodne za realizaciju ovog Ugovora i jedna drugoj dostavljaju sve informacije potrebne za sprovođenje Ugovora i
- čuvaju kao poslovnu tajnu sve informacije i dokumente (u pisanom, elektronskom ili bilo, kom drugom obliku) koje će razmenjivati u cilju realizacije saradnje, za vreme trajanja ovog Ugovora,

Član 3.

Dužnik se obavezuje da jemca obaveštava o toku izvršenja obaveza prema banci iz čl. 1. Ovog Ugovora, tako što će jemcu dostaviti preglede isplaćenih rata sa pregledom isplaćenog osnovnog duga i dospelih kamata.

U slučaju zakašnjenja u isplati rata po Ugovoru o kreditu dužnik se obavezuje da hitno jemcu dostavi kopiju prepiske sa poslovnom bankom i da ga obavesti o pristupanju naplati dospelih obaveza, koje banka eventualno započne prema dužniku, a koja se ne odnose na sredstva obezbeđenja kojima je jemac kod poslovne banke jemčio za obaveze dužnika.

Član 4.

Za obezbeđenja obaveze dužnika koja su zasnovana na imovini jemca, ovim ugovorom ugovorne strane konstituišu obavezu dužnika prema jemcu i to:

- za 11.917.328,14 dinara, u iznosu od 145.866,93 EUR u dinarskoj protivvrednosti,
- Za 8.442.780,72 dinara, u iznosu od 103.338,81 EUR u dinarskoj protivvrednosti.

Član 5.

Ova obaveza dužnika prema jemcu dospjeva:

- danom blokade računa dužnika od strane poslovne banke u vezi naplate dospelih rata ili naknada po ugovoru o kreditu iz čl. 1. ovog Ugovora,
- danom kojim poslovna banka započne postupak naplate obaveze dužnika na imovini kojom je jemac garantovao za dužnikove obaveze ili
- pokretanjem postupka stečaja ili likvidacije dužnika.

Član 6.

Ovaj Ugovor je zaključen na neodređeno vreme do skidanja opterećenja sa imovine u vlasništvu jemca kao garancije za obaveze dužnika.

Član 7.

Ugovorne strane su saglasne da će sve međusobne sporove rešavati sporazumno.

U slučaju nemogućnosti rešavanja spora ili zahteva između Ugovornih strana koji proizilaze iz ovog Ugovora ili su u vezi sa ovim ugovorom ili u slučaju povreda njegovih odredaba, raskida ili nepunovažnosti ugovorne strane ugovaraju nadležnost Trgovinskog suda u Beogradu.

Član 8.

Ovim Ugovorom ugovorne strane bliže uređuju svoja prava i obaveze i ovaj Ugovor predstavlja celoviti sporazum ugovornih strana koji stupa na snagu potpisivanjem od strane ovlašćenjih predstavnika Ugovornih strana, a svi prethodni razgovori, pregovori ili sporazumi prestaju da važe i zamenjuju se ovim Ugovorom.

ATP „VOJVODINA“ a.d. Novi Sad

Direktor

Ilija Dević

J E M A C

Ilija Dević, JMGB 2507952880033

Zastupnik po specijalnom punomoćju

Andjelka Dević, JMGB 2109977885018

UGOVOR O JEMSTVU

U skladu sa željom da regulišu prava i obaveze koje proizilaze iz poslovne saradnje i u dobroj veri

-ATP "VOJVODINA" A.D., iz Novog Sada, ul. Put novosadskog partizanskog odreda br. 1a, mat. broj 08041750, koje zastupa direktor Ilija Dević (u daljem tekstu: DUŽNIK) i

- Ilija Dević, Beograd Vile Ravijojle br.9, JMGB 2507952880033, br.l.k Sup Beograd J133205 (u daljem tekstu: JEMAC), Zastupnika po specijalnom punomoćju predstavlja Andjelka Dević, Beograd Vile Ravijojle br.9, JMGB 2109977885018, br.l.k Sup Beograd J142985.

u daljem tekstu: "Ugovorne strane" zaključili su dana 09.11.2007. godine u ugovor sledeće sadržine:

Član 1.

Ugovorne strane saglasno konstatuju da je:

1. dužnik zaključio Ugovor o kreditu br.1500041834 od 09.11.2007. sa „PANONSKA BANKA“ A.D. Novi Sad, na iznos od 84.000.000,00 dinara, uz kamatnu stopu u visini od 1,65% (jedan komašezdesetpetodsto) mesečno.
2. da je kao obezbeđenje navedene obaveze dužnika po Ugovoru o kreditu jemac garantovao za dužnika kod kreditora tako što je u korist poverioca-poslovne banke "PANONSKA BANKA" A.D. Novi Sad, zasnovano založno pravo-hipoteka prvog reda na nepokretnosti u vlasništvu jemca i to:

- Kuća i dvorište u selu površine 07a 30m², na parceli br.290, guvno kod kuće površine 06a 76m² na parceli br.291 i vrt kod kuće površine 16a 44m² na parceli br.292, zknj.ul.br.2901 K.O. Krčedin I

- Kuća i dvorište u selu površine 10a 61m², na parceli br.253, guvno kod kuće u selu površine 11a 55m² na parceli br.254, njiva u selu površine 04a 06m² na parceli br.252 i njiva u selu površine 51a 91m² na parceli br.255, zknj.ul.br.280 K.O.Krčedin.

3. Da je pre zasnivanja založnog prava iz tač. 2. od strane stručnih lica procenjena vrednost nepokretnosti iz tač. 2. tako što je ista opredeljena na iznos i to:
 - 11.917.328,14 dinara, u iznosu od 145.866,93 EUR u dinarskoj protivvrednosti.
 - 8.442.780,72 dinara, u iznosu od 103.338,81 EUR u dinarskoj protivvrednosti.

Kako je jemac svojom imovinom garantovao za obaveze dužnika to ugovorne strane ovim ugovorom žele da uredi međusobne odnose koji nastaju tim povodom.

OBAVEZE UGOVORNIH STRANA

Član 2.

Ugovorne strane su saglasne da u cilju ispunjenja ovog Ugovora:

- usklađuju aktivnosti neophodne za realizaciju ovog Ugovora i jedna drugoj dostavljaju sve informacije potrebne za sprovođenje Ugovora i
- čuvaju kao poslovnu tajnu sve informacije i dokumente (u pisanom, elektronskom ili bilo kom drugom obliku) koje će razmenjivati u cilju realizacije saradnje, za vreme trajanja ovog Ugovora,

Član 3.

Dužnik se obavezuje da jemca obaveštava o toku izvršenja obaveza prema banci iz čl. 1. Ovog Ugovora, tako što će jemcu dostaviti pregled isplaćenih rata sa pregledom isplaćenog osnovnog duga i dospelih kamata.

U slučaju zakašnjenja u isplati rata po Ugovoru o kreditu dužnik se obavezuje da hitno jemcu dostavi kopiju prepiske sa poslovnom bankom i da ga obavesti o pristupanju naplati dospelih obaveza, koje banka eventualno započne prema dužniku, a koja se ne odnose na sredstva obezbeđenja kojima je jemac kod poslovne banke jemčio za obaveze dužnika.

Član 4.

Za obezbeđenja obaveze dužnika koja su zasnovana na imovini jemca, ovim ugovorom ugovorne strane konstituišu obavezu dužnika prema jemcu i to:

- za 11.917.328,14 dinara, u iznosu od 145.866,93 EUR u dinarskoj protivrednosti.
- Za 8.442.780,72 dinara, u iznosu od 103.338,81 EUR u dinarskoj protivrednosti.

Član 5.

Ova obaveza dužnika prema jemcu dospjeva:

- danom blokade računa dužnika od strane poslovne banke u vezi naplate dospelih rata ili naknada po ugovoru o kreditu iz čl. 1. ovog Ugovora,
- danom kojim poslovna banka započne postupak naplate obaveza dužnika na imovini kojom je jemac garantovao za dužnikove obaveze ili
- pokretanjem postupka stečaja ili likvidacije dužnika.

Član 6.

Ovaj Ugovor je zaključen na neodređeno vreme do skidanja opterećenja sa imovine u vlasništvu jemca kao garancije za obaveze dužnika.

Član 7.

Ugovorne strane su saglasne da će sve međusobne sporove rešavati sporazumno.

U slučaju nemogućnosti rešavanja spora ili zahteva između Ugovornih strana koji proizilaze iz ovog Ugovora ili su u vezi sa ovim ugovorom ili u slučaju povreda njegovih odredaba, raskida ili nepunovažnosti ugovorne strane ugovaraju nadležnost Trgovinskog suda u Beogradu.

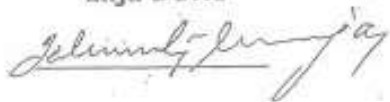
Član 8.

Ovim Ugovorom ugovorne strane bliže uređuju svoja prava i obaveze i ovaj Ugovor predstavlja celoviti sporazum ugovornih strana koji stupa na snagu potpisivanje od strane ovlašćenjih predstavnika Ugovornih strana, a svi prethodni razgovori, pregovori ili sporazumi prestaju da važe i zamenjuju se ovim Ugovorom.

ATP „VOJVODINA“ a.d, Novi Sad

Direktor

Ilija Dević

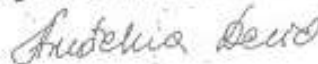

JEMAC

Ilija Dević, JMGB 2507952880033

Zastupnik po specijalnom punomoćju

Andjelka Dević, JMGB 2109977885018

PANONSKA BANKA A.D. NOVI SAD
Broj: 1500041826/2
Datum: 09.11.2007. godine

UGOVOR O JEMSTVU

zaključen između

PANONSKOJ BANCI A.D. NOVI SAD (u daljem tekstu: Banka) koju zastupaju vd izvršni direktor Sektora poslova sa privredom Tanja Bošković i pomoćnik izvršnog direktora za poslovnu podršku i analitiku knjigovodstva Petar Živanović, s jedne strane

PRIVREDNO DRUŠTVO ZA PROIZVODNJU I PROMET ROBE NA VELIKO I MALO I UVOZ- ZVOZ MANCOOP DOO BEOGRAD B JLEVAR FRANSE D EPEREA 66 (u daljem tekstu: Jemac), koje zastupa Svetlana Miljušević, s druge strane.

Član 1.

Ugovorne strane konstatuju da su Panonska banka a.d. Novi Sad i AUTOTRANSPORTNO PREDUZEĆE VOJVODINA AKCIONARSKO DRUŠTVO NOVI SAD, PUT NOVOSADSKOG PARTIZANSKOG ODREDA 1A (u daljem tekstu: Korisnik kredita) zaključili dana 09.11.2007. godine Ugovor o kreditu broj 1500041826 kojim je Korisniku kredita odobren kredit u iznosu od 40.000.000,00 dinara, na kamatom, rokom vraćanja i sa svim drugim obavezama, uslovima i troškovima određenim u istom.

Član 2.

Jemac jemči Banci urednu otplatu kredita, namensko korišćenje kredita i izvršenje drugih ugovornih obaveza Korisnika kredita iz Ugovora o kreditu br. 1500041826, s tim da jemstvo ostaje na snazi i u slučaju izmene roka vraćanja kredita, povećanja iznosa kredita ili izmene drugih ugovorenih uslova kreditiranja.

Član 3.

Rad. obezbeđenja izvršenja obaveza iz prethodnog člana ovog Ugovora, Jemac se obavezuje da u roku od 30 dana od dana zaključenja Ugovora o jemstvu konstituiše hipoteku i reda u korist Banke u skladu sa Zakonom o hipoteci putem Založne izjave na nepokretnostima u svom vlasništvu i to: na poljoprivredno zemljište upisano u Izvod iz zemljišne knjige uložak broj 3 K.O. Kfcedin, na parcelama broj 2718/3, 2718/4, 2718/5, 2718/6, 2718/7, 2809/1, 2809/2, 2809/3, 2310, 2812/2, 2813/1, 2813/2, 2813/3, 2813/4, 2813/5, 2813/6, 2813/7, 2813/8, 2813/9, 2314, 2815/1, 2815/2, 2815/3, 2816/1, 2816/2, 2816/3, 2816/4, 2816/5, 2816/6, 2816/7, 2816/8, 2816/9, 2816/10, 2816/11, 2816/12, 2816/13, 2816/14, 2816/15, 2816/16, 2816/17, 2816/18, 2816/19, 2816/20, 2816/21, 2816/22, 2816/23, 2816/24, 2816/25, ukupne površine 68ha 55a 05m2. Ikoliko Jemac ne konstituiše založno pravo u korist Banke u ugovorenom roku kredit iz Ugovora o kreditu br. 1500041826 dospeva za naplatu odmah u celini.

Član 4.

U slučaju neizmirenja obaveza po Ugovoru o kreditu br. 1500041826, Jemac ovlašćuje Banku da naplatu svih obaveza po Ugovoru o kreditu br. 1500041826 može izvršiti prodajom nepokretnosti iz čl. 3. ovog Ugovora.

Član 5.

Za sve što ovim Ugovorom nije predviđeno važiće zakonski i drugi propisi, kao i akti Poslovne politike Banke, Opšti uslovi poslovanja Panonske banke a.d. Novi Sad sa čijom sadržinom je upoznat Jemac prilikom zaključenja ovog Ugovora.

Član 6.

Ovaj Ugovor se zaključuje na osnovu Odluke Kreditnog odbora Banke od 08.11.2007.godine i Odluke direktora Jemca.

Član 7.

Ovaj Ugovor je sastavljen u 6 (šest) istovetnih primerka, od kojih 2 (dva) za Korisnika kredita a 4 (četiri) za Banku

ZA JEMCA

Stefanović Srećka

ZA BANKU

Martina

12

24.6/08

PANONSKA BANKA A.D. NOVI SAD

Broj: 1500041834/1

Datum: 09.11.2007. godine

UGOVOR O JEMSTVU

zaključen između

PANONSKE BANKE A.D. NOVI SAD (u daljem tekstu: Banka), koju zastupaju v.d. izvršnog direktora Sektora poslova sa privredom Tanja Bošković i pomoćnik izvršnog direktora za poslovnu podršku i analitiku knjigovodstva Petar Živanović, s jedne strane

Ilija Dević, JMBG: 2507952880033 (u daljem tekstu: Jemac), s druge strane.

Član 1.

Ugovorne strane konstatuju da su Panonska banka a.d. Novi Sad i AUTOTRANSPORTNO PREDUZEĆE VOJVODINA AKCIONARSKO DRUŠTVO NOVI SAD, PUT NOVOSADSKOG PARTIZANSKOG ODREDA 1A (u daljem tekstu: Korisnik kredita) zaključili dana 09.11.2007. godine Ugovor o kreditu broj 1500041834 kojim je Korisniku kredita odobren kredit u iznosu 84.000.000,00 dinara, sa kamatom, rokom vraćanja i sa svim drugim obavezama, uslovima i troškovima određenim u istom.

Član 2.

Jemac jamči Banci urednu otplatu kredita, namensko korišćenje kredita i izvršenje drugih ugovornih obaveza Korisnika kredita iz Ugovora o kreditu br. 1500041834, s tim da jemstvo ostaje na snazi i u slučaju izmene roka vraćanja kredita, povećanja iznosa kredita ili izmene drugih ugovorenih uslova kreditiranja.

Član 3.

Radi obezbeđenja izvršenja obaveza iz prethodnog člana ovog Ugovora, Jemac se obavezuje:

-da u roku od 30 dana od dana zaključenja Ugovora o jemstvu konstituiše izvršnu vansudsku hipoteku u korist Banke putem založne izjave u skladu sa Zakonom o hipoteci na nepokretnostima čiji je vlasnik u potpunosti, i to na:

A) Kuća i dvorište u selu površine 07a 30m², na parceli br. 290, guvno kod kuće površine 06a 76m² na parceli br. 291 i vrt kod kuće površine 16a 44m² na parceli br. 292, zknj. ul. br. 2901 K.O. Krčedin i

B) Kuća i dvorište u selu površine 10a 61m², na parceli br. 253, guvno kod kuće u selu površine 11a 55m² na parceli br. 254, njiva u selu površine 04a 06m² na parceli br. 252 i njiva u selu površine 51a 91m² na parceli br. 255, zknj. ul. br. 280 K.O. Krčedin,

-da osigura od svih rizika nepokretnosti iz predhodne alineje i da polisu osiguranja vinkulira u korist Banke,

-da odmah nakon isteka polise osiguranja, u toku perioda korišćenja kredita iz Ugovora o kreditu broj 1500041834, ponovo osigura od svih rizika nepokretnosti iz prve alineje ovog člana i da novu polisu osiguranja vinkulira u korist Banke sve do konačnog izmirjenja svih obaveza po Ugovoru o kreditu br. 1500041834,

-da potvrdu o vinkulaciji i polisu osiguranja dostavi Banci u roku od 30 dana od dana isteka predhodne polise.

Ukoliko Jemac ne konstituiše založno pravo u korist Banke u ugovorenom roku kredit iz Ugovora o kreditu br. 1500041834 dospeva za naplatu odmah u celini.

Obrazac Ugovora o jemstvu-hipoteka Izdanje I primena od 16.04.2007.godine

Član 4.

U slučaju neizmirenja obaveza po Ugovoru o kreditu br. 1500041834, Jemac ovlašćuje Banku da naplatu svih obaveza po Ugovoru o kreditu br. 1500041834 može izvršiti prodajom nepokretnosti iz čl. 3. ovog Ugovora.

Član 5.

Za sve što ovim Ugovorom nije predviđeno, važiće zakonski i drugi propisi, kao i akti Poslovne politike Banke, Opšti uslovi poslovanja Panonske banke a.d. Novi Sad sa čijom sadržinom je upoznat Jemac prilikom zaključenja ovog Ugovora.

Član 6.

Ovaj Ugovor je sastavljen u četiri primerka, od kojih po dva za svaku ugovornu stranu.

ZA JEMCA

ZA BANKU

ZALOŽNA IZJAVA

Ja, Ilija Dević iz Beograda, ulica Vile Ravijojle 9, dole potpisani vlasnik nepokretnosti, kao Zalogodavac na osnovu Ugovora o Jemstvu broj 1500041834/1 od 09.11.2007. godine koji je zaključen između Panonske banke ad Novi Sad (u daljem tekstu-Poverilac) i Ilije Devića (u daljem tekstu Zalogodavac) neopozivo i bezuslovno izjavljujem da dozvoljavam zasnivanje izvršne vansudske hipoteke u korist Poverioca, na nepokretnostima u mom vlasništvu i to na:

- kuća i dvorište u selu površine 07a 30m2 na parceli broj 290, guvno kod kuće površine 06a 76m2 na parceli broj 291 i vrt kod kuće površine 16a 44m2 na parceli broj 292, upisanim u Izvod iz zemljišne knjige uložak broj 2901 K.O. Krčedin,

- kuća i dvorište u selu površine 10a 61m2 na parceli broj 253, guvno kod kuće u selu površine 11a 55m2 na parceli broj 254, njiva u selu površine 04a 06m2 na parceli broj 252 i njiva u selu površine 51a 91m2 na parceli 255, upisanim u Izvod iz zemljišne knjige uložak broj 280 K.O. Krčedin

uključujući sve sastavne delove navedene nepokretnosti, prirodne plodove koji nisu odvojeni od nepokretnosti i sva poboljšanja i povećanja vrednosti nepokretnosti do kojih dođe posle zasnivanja hipoteke,

radi obezbeđenja naplate potraživanja Poverioca, po osnovu:

Ugovora o kratkoročnom kreditu br. 1500041834 od 09.11.2007. godine u iznosu od 84.000.000,00 dinara sa rokom vraćanja 12 (dvanaest) meseci, u koji period je uračunato i devet meseci grejs perioda računajući od momenta puštanja kredita u tečaj. Kredit će se vraćati u tri jednake mesečne rate, od kojih prva rata dospeva za vraćanje u roku od 30 dana od dana isteka grejs perioda. Kredit je odobren uz kamatnu stopu u visini od 1,65 % (jedankomašezdesetpet od sto) mesečno kao i drugim uslovima, obavezama i troškovima određenim u navedenom Ugovoru i njegovim aneksima. Obračun kamate na dati kredit Poverilac vrši na kraju meseca, o roku dospeća i danom otplate kredita, a plaća se u roku od 7 (sedam) radnih dana od dana obračuna. Obračun kamate vrši se uz primenu konformne metode. Kamata dospeva na naplatu na dan obračuna, a Poverilac će smatrati da je kamata plaćena u roku ako je plaćena u roku od 7 radnih dana od dana obračuna. Za sva potraživanja Poverioca po osnovu nenamenskog korišćenja kredita, neblagovremeno izmirenih obaveza, Dužnik plaća kaznenu kamatu u visini utvrđene aktima Poslovne politike Poverioca i obračunava se na kraju meseca za sve vreme docnje, računajući u to i vreme ostavljeno za plaćanja o roku, odnosno od dana dospeća kredita do dana konačnog izmirenja duga, a plaća se najkasnije u roku od 7 (sedam) radnih dana od dana obračuna. Ukoliko Dužnik ne plati kamatu ista se obračunava i na iznos obračunate i nenaplaćene kamate.

Ugovor o kratkoročnom kreditu br. 1500041834 od 09.11.2007. godine je zaključen između:

POVERIOCA: Panonske banke a.d. Novi Sad, Bulevar oslobođenja br.76 i

DUŽNIKA: Autotransportno preduzeće "VOJVODINA" Akcionarsko Društvo NOVI SAD, Put Novosadskog Partizanskog odreda 1A

-Izričito izjavljujem da sam saglasan da se visina i dospelost potraživanja koje je obezbeđeno ovom založnom izjavom utvrđuje na osnovu poslovnih knjiga Poverioca.

-Ovim neopozivo i bezuslovno ovlašćujem Poverioca da može bez podnošenja tužbe sudu, u slučaju da njegova potraživanja ne budu izmirena o dospelosti, prodati gore navedene nepokretnosti u mom vlasništvu u skladu sa vanskudskim postupkom prodaje utvrdjenim odredbama Zakona o hipoteci (sl.glasnik RS 115/05) i da tako dobijena sredstva iskoristi za izmirenje svojih potraživanja.

-Izjavljujem da sam upoznat sa posledicama neizmirenja duga o dospelosti i svestan tih posledica pristajem na mogućnost izvršenja ove Izjave prodajom navedenih nepokretnosti u skladu sa odredbama Zakona o hipoteci o vanskudskom postupku namirenja, bez prava na vođenje parnice.

-Izjavljujem da, u slučaju da navedene nepokretnosti u mom vlasništvu budu prodate u skladu sa prethodnim stavom, u roku od 15 dana od dana zaključenja ugovora o prodaji, biće ispražnjene i predate u posed kupcu dobrovoljno, u suprotnom upoznat sam da će navedene radnje biti sprovedene prinudnim putem.

Saglasan sam da Poverilac ima pravo pristupa navedenim nepokretnostima, uključujući i ulazak u njih radi kontrole održavanja ili iz drugih opravdanih razloga i obavezujem se na saradnju sa Poveriocem u postupku prodaje, a naročito da u tom postupku u cilju prodaje omogućim pristup nepokretnostima svim zainteresovanim licima.

Navedene nepokretnosti ću čuvati pažnjom dobrog domaćina i svojim postupcima ili propustima neću umanjiti vrednost nepokretnosti, u suprotnom u skladu sa zahtevom Poverioca dostaviću nova sredstva obezbeđenja.

Izjavljujem da ću naknaditi celokupno potraživanje Poverioca u slučaju eventualnog rušenja nepravilno sagrađenog objekta odnosno propasti predmeta hipoteke iz bilo kog drugog razloga.

Navedene nepokretnosti su bez tereta i na istima ne postoje bilo kakva prava drugih lica, osim onih sa kojima je upoznat i saglasan Poverilac. Obavezujem se da do isplate celokupnog potraživanja obezbeđenog hipotekom neću zasnivati državinska prava drugih lica na predmetnim nepokretnostima (zakup i dr.). U slučaju da se takva prava drugih lica uspostave za vreme trajanja predmetne hipoteke obavezujem se da ću odmah dostaviti Poveriocu izričitu izjavu svakog budućeg neposrednog držaoca nepokretnosti da je svestan posledica do kojih ova izjava može dovesti, odnosno obavezujem se da naknadim svu štetu i troškove koje Poverilac bude imao po ovom osnovu, tj. po osnovu konstituisanja državnih prava drugih lica na predmetu hipoteke.

Izjavljujem da ću predmet hipoteke, sve do konačnog izmirenja svih obaveza po navedenom Ugovoru redovno osiguravati kod osiguravajućeg društva prihvatljivog za poverioca u formi i sadržini prihvatljivoj za poverioca, protiv svih rizika na punu stvarnu vrednost sa vinkulacijom polise u korist Poverioca.

Odričem se od prava raspolaganja neispisanim hipotekama i obavezujem se prema Poveriocu da ću u njegovu korist zahtevati ispis hipoteke prvog reda na hipotekovanoj nepokretnosti, upisane pod brojem Dn-2659/06 u korist Panonske banke a.d. Novi Sad.

Založno pravo važi do konačne isplate duga, a ima se brisati samo po osnovu brisovne dozvole Panonske banke a.d. Novi Sad.

Obavezujem se da platim sve troškove hipoteke po ovoj Izjavi (troškove uknjižbe i brisanja založnog prava, kao i eventualno vođenje vansudskog postupka namirenja i prodaje nepokretnosti).

Kao supruga vlasnika napred navedenih nepokretnosti koje se daju pod hipoteku, slobodnom voljom i neopozivo izjavljujem da sam saglasna da se uspostavi hipoteka na predmetnim nepokretnostima u korist Poverioca, za obezbeđenje potraživanja po navedenim Ugovorima i njihovim Aneksima kao i da se navedene nepokretnosti prodaju u skladu sa odredbama o vansudskom postupku namirenja Zakona o hipotezi, u slučaju neizmirenja navedenih potraživanja Poverioca.

U _____ 13.12.09. godine.

Davaoci založne izjave:

supružnik:

Ime, očevo ime i prezime

Zlatica, Mirko, Dević

JMBG, broj lične karte, MUP

1102957885021, br. lk. J143617/07
MUP Beograd

prebivalište i adresa stana

Beograd, Vile Ravijole 9
potpis davaoca založne izjave

Zlatica Zlatica

vlasnik nepokretnosti:

Ime, očevo ime i prezime

Ilija, Radovan, Dević

JMBG, broj lične karte, MUP

2507952880033, br. lk. J133205/06
MUP Beograd

prebivalište i adresa stana

Beograd, Vile Ravijole 9
potpis davaoca založne izjave

Ilija Radovan

Потврђuje se da je — 2064 — 35684/109
 svojeručno potpisao — 145450
 svoj putnik na brodu — 31-01-082
 Истосвети — 183805/0603
 на основу: — 143017/092
 — 318
 — 13 DEC 2007

PREVOZ PUTNIKA

Novi Sad, Put Novosadskog partizanskog odreda 1/a
 telefon: 021/443-949, 021/443-950, 021/539-036; Fax: 021/539-025
 faksački račun: 330-1002985-74, PIB: 100239349
 105-31910-38
 e-mail: atpvojev@EUnet.yu www.atpvojevina.co.yu

GRAD NOVI SAD
 - za gradonačelnicu Maju Gojković -
 Trg slobode broj 1
 Novi Sad

1.2.2005.

Novi Sad,.....2005. god.

Predmet: Pismo o namerama

Poštovana gospodo Gojković,
 upućujem Vam ovo pismo o namerama, sa željom da Vas upoznam o sledećem:
 Društveno autotransportno preduzeće "Vojvodina", koje se od 1945. godine bavi prevozom putnika
 u drumskom saobraćaju i povezuje skoro sve gradove Vojvodine i Srbije sa Novim Sadom, u julu
 2004 godine, nakon aukcijske prodaje, kupio je Ilija Dević, a preduzeće je transformisano u
 akcionarsko društvo.

Sedište preduzeća se nalazi na adresi Put novosadskog partizanskog odreda 1a, oivičeno
 Sentandrejskimi putem i Kisačkom ulicom, na parcelama 3351 i 3352/1, površine preko 6 hektara, na
 kojima je ustanovljeno pravo korišćenja u korist preduzeća.

Od kupovine preduzeća pa do 31.12.2004.godine, većinski vlasnik je kupio 20 najsavremenijih i
 najluksuznijih autobusa marke "Setra" i "Mercedes", namenjenih za prevoz građana, kako u
 domaćem tako i u međunarodnom linijskom saobraćaju, kao i za prevoz turista.

S obzirom na ove činjenice, a posebno činjenicu da, trenutno, navedena površina nije upotrebljena
 adekvatno mogućnostima koje parcele prirodno imaju, preduzeće je sačinilo plan da se, na
 navedenim parcelama, izgrade sledeći objekti:

- autobuska stanica za međumetni, međurepublički i međunarodni saobraćaj, sa svim pratećim
sadržajima najvišeg kvaliteta i evropskog standarda;
- benzinska stanica (ne samo za potrebe autobusa preduzeća, nego otvorenog tipa i za treća lica);
- adekvatan parking prostor, za autobuse preduzeća, za sve autobuse kojima bi se obavljao saobraćaj
na celokupnoj autobuskoj stanici, za putnička vozila korisnika i posetilaca autobuske stanice, kao i
za taxi vozila; time bi se otklonile vrlo česte situacije da se, u nedostatku parking prostora, koriste
zelene površine i druge javne površine u gradu koje nemaju tu namenu;
- upravna zgrada, u kojoj bi bile smeštene stručne službe preduzeća;
- savremeni tehnički pregled i perionica sa najsavremenijom opremom;
- hotel, za potrebe turista, putnika i svih ostalih korisnika autobuske stanice.

Kako je većinski vlasnik, na ime ATP "Vojvodina", dobio generiznu dozvolu za vozila "Setra" i
 "Mercedes" na Srbiju i Crnu Goru i postao ovlašćeni servis, planira se i izgradnja prodajnog centra
 servisa, u kojima bi se vršila prodaja vozila ovih proizvođača, kao i servis sa servisiranje vozila
 preduzeća i vozila trećih lica, a u skladu sa visokim kvalitetom i standardima ovih renomiranih firmi.
 S obzirom da se radi o velikim i značajnim investicijama, ne samo za naše preduzeće, nego i za grad
 Novi Sad i celu Pokrajinu, očekujemo da uspostavimo saradnju, kako bismo zajedno realizovali ovaj
 plan.

Ovakavapoduzete vreme i brojne obaveze nadamo se da ćemo imati priliku da Vam u bližem
 razgovoru detalje i pozitivne efekte i očekivanja
 detaljnije predstavimo.

Novi Sad, 1.2.2005.
 Ilija Dević
 Predsednik Društva

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АУТОНОМНА ПОКРАЈИНА ВОЈВОДИНА
ГРАД НОВИ САД
ГРАДОНАЧЕЛНИК
Број: II-020-2/2005-1868
Дана: 20. јула 2005. године
НОВИ САД

Поводом прихватања Писма о намерама АД АТП „Војводина“ са идејним пројектом ради изградње аутобуске станице за међумесни и међународни саобраћај број: I-10-020-4/2005-3 од 10. фебруара 2005. године, закључено је:

- да одлука о измештању терминала међуградске аутобуске станице у Новом Саду на парцеле број 3351 и 3352/1 К.О. Нови Сад I представља дугорочну оријентацију и трајног је карактера;

- да ће се пресељење терминала међуградске аутобуске станице спровести након изградње објеката аутобазе и аутостанице на означеним парцелама од стране инвеститора АД АТП „Војводина“ Нови Сад, на којима ће се наставити обављање делатности услуга међуградске аутобуске станице;

- да измештање терминала међуградске аутобуске станице на нову локацију на парцелама инвеститора АД АТП „Војводина“ Нови Сад је инвестиција трајног карактера, од великог значаја за Град Нови Сад, па је у том смислу ова одлука дугорочног карактера.

ГРАДОНАЧЕЛНИК

Маја Гојковић

ЈП "УРБАНИЗАМ"

Завод за урбанизам Нови Сад
Булевар цара Лазара 3/III
21 000 Нови Сад

Број: 66 599 / 06

Нови Сад 14.3.2006

Ваш број

**ИНФОРМАЦИЈА
О ЧИЊЕНИЦАМА САДРЖАНИМ У
УРБАНИСТИЧКОЈ ДОКУМЕНТАЦИЈИ**

На захтев АТП "Војводина" Нови Сад А.Д.

из Новог Сада, Пут новосадског партизанског одреда 1а

ЈП "Урбанизам" Завод за урбанизам даје следећу информацију о чињеницама садржаним у урбанистичкој документацији

парцела број 3351

у к.о. Нови Сад I

у Новом Саду

улица Пут новосадског партизанског одреда 1а

намен је према

Одлуци о изменама и допунама Генералног плана Града Новог Сада до 2021. године (усвојеној на XVII седници Скупштине града Новог Сада одржаној 03.03.2006. године)

за изградњу међумесне аутобуске станице као намена трајног карактера.

Упутство за поступак прибављања документације за изградњу

На основу Плана детаљне регулације "Север II" према предложеном решењу, могуће је прибавити одобрење за градњу. План је разматран на Комисији за планове након јавног увида.

Ово уверење важи док је на снази план на основу којег је издато.

Достављено:

1. наслову
2. архиви

Обрадили:

Јелена Нејгебауер, дипл. инж. арх.

Нада Винокић, дипл. правник

Прилог:

1. копија плана
- 2.

FROM : ATP VOJVODINA NOVI SAD

FAX NO. : 021539025

Jul. 19 2005 02:06PM P1

FROM : "MHN-KOOP" BEGRAD

PHONE NO. : 381 11 769 19 41

Jul. 28 2005 01:41AM P1

Јавно предузеће "Завод за урбанизам"	
Београд	
Број: 326/05	
Датум: 28.07.2005	Служба: Урбанизам

На основу члана 44. тачка 32. Статута Града Новог Сада ("Службени лист Града Новог Сада", број 11/2002), и Закључка Градског већа Града Новог Сада, број: I-10-020-4/2005-3 од 10. фебруара 2005. године, Градоначелник Града Новог Сада, доноси

ЗАКЉУЧАК

I Задужује се Јавно предузеће "Завод за изградњу Града" Нови Сад, да у име Града Новог Сада, координира послове из надлежности Завода, ради реализације идејног пројекта за изградњу аутобуске станице за међумесни и међународни саобраћај, који је саставни део Плана о химериз АТП "Војводина", као и да обезбеди израду саобраћајне студије, која ће показати оправданост локације комплекса АТП "Војводина", на парцелама број 3351 и 3352/L К.О. Нови Сад I, са становништва постојећих и нових саобраћајних коридора за јавни саобраћај.

II Даје се сагласност Јавном предузећу "Урбанизам" Завод за урбанизам Нови Сад, да на захтев АТП "Војводина", изради технолошки пројекат аутобазе и аутогранице АТП "Војводина" у Новом Саду, као и урбанистичку документацију потребну за реализацију овог пројекта.

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АУТОНОМНА ПОКРАЈИНА ВОЈВОДИНА
ГРАД НОВИ САД
ГРАДОНАЧЕЛНИК
Број: I-10-020-2/2005-275
Дана: 10. фебруара 2005. године
НОВИ САД

ГРАДОНАЧЕЛНИК

M. Gojković
Младен Гојковић

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ ГРАДА НОВОГ САДА

Година XXVI - Број 10

НОВИ САД, 14. април 2006.

примерак 120,00 динара

ГРАД НОВИ САД

Скупштина

130

На основу члана 54. став 1. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник Републике Србије", број 47/2003) и члана 22. тачка 4. Статута Града Новог Сада ("Службени лист Града Новог Сада", број 11/2002), Скупштина Града Новог Сада на XVII седници 3. марта 2006. године, доноси

ОДЛУКУ О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ГЕНЕРАЛНОГ ПЛАНА ГРАДА НОВОГ САДА ДО 2021. ГОДИНЕ

Члан 1.

Овом одлуком мења се и допуњава Генерални план града Новог Сада до 2021. године ("Службени лист Града Новог Сада", бр. 24/2000, 18/2001 и 12/2003) (у даљем тексту: Генерални план).

Члан 2.

У Генералном плану део "II СТРАТЕГИЈА УРЕЂЕЊА И ГРАЂЕЊА НОВОГ САДА" одељак "1.0. СМЕРНИЦЕ И УСЛОВИ ЗА РАЗВОЈ, ИЗГРАДЊУ И УРЕЂЕЊЕ ПРОСТОРА НОВОГ САДА ИЗ ПРОСТОРНИХ ПЛАНОВА ШИРИХ ПРОСТОРНИХ ЦЕЛИНА" става 1. тачка 3. мења се и гласи:

"3. Просторни план подручја посебне намене Фрушке горе до 2022. године ("Службени лист Аутономне Покрајине Војводине" број 16/2004)"

Пододељак "1.3. Регионални просторни план Фрушке горе до 2000. године ("Службени лист САН Војводине", број 24/81)" замењује се новим пододељком

"1.3. Просторни план подручја посебне намене Фрушке горе до 2022. године ("Службени лист Аутономне Покрајине Војводине" број 16/2004)" који гласи:

"Планом је обухваћен у целости сремски део града (општина Петроварадин). Део општине се налази у саставу Националног парка, а преостали у његовој заштитној зони.

На простору катастарских општина Буковац, Лединци и Сремска Куманица извршена је измена граница чиме се Национални парк проширује за 53,57 ха, а смањује за 32,12 ха.

Након доношења закона којим се утврђују све границе, извршене се измене у свим плановима који обухватају сав простор (Просторном плану Града Новог Сада, Генералном

плану Града и плановима којима се сви планови разрађују).

За примену на простору Града посебно су важни услови који се односе на изградњу на грађевинском земљишту: у зонама виноградарских и кућа за одмор и рекреацију, приобаљу Дунава, привредних објеката, као и уређење и обликовање пејсажа у заштитној зони Националног парка.

Како се у плану Фрушке горе констатује, услови који су утврђени плановима за просторе Града који су обухваћени и овим планом, у потпуности су усклађени, те их не треба посебно усклађивати".

После пододељка "1.5. Уредба о заштити специјалног резервата природе "Ковилско-петроварадински ркт" ("Службени гласник Републике Србије", број 27/98) додаје се пододељак "1.6. Престорни план подручја инфраструктурног коридора аутопута Е-75 Суботица - Београд (Батајница)" ("Службени гласник Републике Србије", број 63/2003)" који гласи:

"ППП инфраструктурног коридора Е-75 Суботица - Београд" представља крак Паневропског коридора "10", односно његов крак "10 Б".

Поред основног циља - повезивања делова јужне, југоисточне Европе са средњом и северном преко територије Републике Србије планом се иницира и подстица развој подручја кроз која пролази, као и развој у близини окружењу кроз остваривање максималних комерцијалних ефеката.

Осим текстуалног дела у коме се утврђују (1) циљеви и задаци просторног плана, (2) функције и зони, (3) инфраструктурног коридора за интеграцију простора, (4) утицај инфраструктурног коридора на окружење, (5) постојеће магистралних инфраструктурних система у коридору, (6) функционални садржаји ауто-пута и пратећи садржаји за потребе корисника ауто-пута, (6) заштите животне средине, (7) организација, уређење и коришћење простора и (8) примена просторног плана, план садржи и графички део у облику мапе и то:

План намене површина, План инфраструктурних система и Режији уређења, коришћења и заштите простора и тематску карту "План саобраћајног инфраструктурног коридора".

Планом су обухваћене у целини катастарске општине: Ченеј, Кисач, Рученка, Каћ, Ковил и Будисава, док је у општинама Нови Сад 1, Нови Сад 3 и Нови Сад 4 обухваћен само коридор аутопута у укупној површини од 234 ха.

У Граду Новом Саду план ће се применити у Просторном плану, Генералном плану Града Новог Сада, као и плановима детаљне регулације ујих територијалних целина. Поред поштовања критеријума, стандарда и норматива, плановима ће се прихватити сви технички савети, саобраћајница и инфраструктурних система, чиме се повезивања са постојећим саобраћајним системима и повезивања односно укрштања без директног контакта са њима.

256. страна - Број 10

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ ГРАДА НОВОГ САДА

14. април 2008.

укрштања са магистралним путем М-21 на Мешелуку, са магистралним путем М-22/1 код Пуцхароша.

Укида се траса железничке пруге за Парагвај

Део железничке пруге од Београдске пруге до Парагваја се укида, јер је поменути прута димонтирана у току прошле године.

На део трасе продужетка Суботичког булевара на српској страни и његово укључивања у обилазницу око Сремске Каменице

Укида се део магистрале и простор се планира за породично становање, са осталим комплементарним садржајима.

Након преласка продужетка Суботичког булевара мостом преко Дунава и Лединачког пута у Сремској Каменици, планира се његово укључивање у трасу обилазнице око Сремске Каменице која ће се реализовати у скоријем времену.

Смањивање ранга вели Индустриске улице

Моња се значај дела саобраћајнице у мрежи саобраћајница тако што се смањује њен ранг (што ће омогућити смањивања планирање регулације).

У циљу рационализије коришћења грађевинског простора, након завршавања отвореног канала система Сајгова, део Индустриске улице који се налази иза фабрике "Стандард" претвораће се у саобраћајницу нижег реда.

Смањивање ранга Београдске улице у Петроварадину

Београдској улици у Петроварадину се смањује ранг из примарне у секундарну саобраћајну мрежу, пошто се планира алтернативни примарни саобраћајни правец у продужетку Булевару цара Лазара, који се наставља мостом преко Дунава, тунелом испод Петроварадинског терена до вазе са Преваровићевом и улицом Дунавске дивизије.

Промена ранга улице Бајчи Жилинског

Улица Бајчи Жилинског добија ранг саобраћајнице.

Покацију Међуградске аутобуске станице и прилазних терминала

Ради измештања приградског терминала са Рибљевице на локацију садашње Међуградске аутобуске станице, међуградска станица градиће се на простору радне

зоне "Север II" на парцели број 3351 КО Нови Сад I у могућност подземне везе испод железничке станице.

На овом простору је утврђена намена секундарној терцијарној делатности, што је у складу са делатношћу Међуградске аутобуске станице.

Покацију путничких пристана

Путнички пристани на Дунаву налазе се:

- на новосадској страни, на делу између улице "Лакшама Горког" и Варадинског моста, и
- у Сремској Каменици, у наставку Школовске улице.

Продужатак улице Новосадског сајма од улице Микола Кочића до Суботичког булевар

На планираној измени - продужетак трасе улице Новосадског сајма задржава се постојећа регулациона ширина улице Новосадског сајма, у делу који је предвиђен за њено продужење, изградњом доминантног путног објекта.

Вазу Булевару цара Лазара. Како жупа сајма и планираног моста на месту поручионог железничког моста цара Франца Јосифа

Планира се укрштање поменутих улица дефинисањем саобраћајне петље, у циљу смањивања конфликтних тачака и повећања безбедности, као и омогућавања највећег нивоа услуга у одвијању саобраћаја. Конкретно решење петље ће бити у складу са резултатима анализе и студија које су у току, а коначно решење ће бити израђено кроз план детаљне регулације.

У одељку "4.0. ГЕНЕРАЛНО РЕШЕЊЕ ИНФРАСТРУКТУРНИХ СИСТЕМА", поглавља "4.2. Енергетски систем" наслов "Снабдевање града електричном енергијом" став 9. друга реченица мења се и гласи:

"Сви 110 kV далеководи који ће се градити и издати око града била смештени у енергетске коридоре 110 kV далеководи који ће бити грађени са постојећим TC 110/20 kV "Центар" са TC 110/20 kV "Нови Сад 4", TC 110/20 kV "Нови Сад 5" и TC 110/20 kV "Нови Сад 7", као и за повезивање TC 110/20 kV "Нови Сад 5" са TC 110/20 kV "Нови Сад 7", градиће се подземни (каблирани).

Став 13. друга реченица, мења се и гласи:

"Постојећа TC 110/35 kV "Нови Сад II" реконструисаће се у TC 110/20 kV. Градиће се и пет нових трансформатора 110/20 kV и то: на Рибским Шанчевима, у Петроварадину ("Победа"), у улици Пал Павла ("Центар"), у Ветерничкој - северно од пута Нови Сад-Ветерник и у радној зони Север I".

Полазећи од потребе да се уреде поједина питања у вези обезбеђивања услова за коришћење нове међумесне аутобуске станице у Граду Новом Саду, а у складу са решењима садржаним у Генералном плану Града Новог Сада до 2021. године ("Службени лист Града Новог Сада" бр. 24/2000, 12/03 и 10/06),

1. Град Нови Сад, кога заступа Градоначелник Маја Гојковић (у даљем тексту: Град), и

2. АТП "Војводина" АД Нови Сад, кога заступа Илија Девећ, директор (у даљем тексту: АТП "Војводина") закључују

Уговор

I.

Овим уговором уговорне стране уређују међусобна права и обавезе у погледу обезбеђивања нове међумесне аутобуске станице у објекту који ће градити АТП "Војводина" на локацији која је предвиђена Генералним планом Града Новог Сада до 2021. године (у даљем тексту: Генерални план).

Обезбеђивањем нове међумесне аутобуске станице у складу са ставом 1. ове тачке створиће се услови за измештање приградског терминала са Рибље пијаце на локацију садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на нову локацију, у складу са Генералним планом.

II.

Уговорне стране су сагласне да АТП "Војводина" гради објекат за нову међумесну аутобуску станицу на простору радне зоне "Север II", на парцели 3351 К.О. Нови Сад I, на земљишту чији је корисник, што је утврђено увидом у лист непокретности Републичког геодетског завода - Служба за катастар непокретности Нови Сад.

III.

АТП "Војводина" се обавезује да на локацији из тачке II. овог уговора нови објекат изгради сопственим средствима у својству инвеститора, а у складу са идејним пројектом приложеним уз Писмо о намерама АТП "Војводине", које је прихваћено од стране Градског већа Града Новог Сада 10. фебруара 2005. године.

АТП "Војводина" се обавезује да ће новоизграђени објекат обезбедити услове за пријем и отпрему аутобуса у међумесном саобраћају по међународним стандардима за међумесну аутобуску станицу, чиме ће се допринети побољшању укупне градске саобраћајне инфраструктуре.

IV.

АТП "Војводина" се обавезује да за време трајања овог уговора неће мењати делатност и намену новог објекта међумесне аутобуске станице и да ће континуирано пружати услуге свим правозницима под истим условима.

V.

Град Нови Сад се обавезује да, након што АТП "Војводина" добије употребну дозволу за новоизграђени објект међумесне аутобуске станице, регулише аутобуски саобраћај, као и да трасе линија у градском и приградском саобраћају и аутобуска стајалишта уреди у складу са новом локацијом, а на основу налаза и препорука Анализе одвијања јавног превоза путника, коју припреми Јавно предузеће "Урбанизам" Завод за урбанизам Нови Сад.

VI.

Овај уговор се закључује на неодређено време, односно док траје намена међумесне аутобуске станице утврђена Генералним планом, уз могућност једностраног отказа обе уговорне стране.

Уговорне стране су сагласне да отказни рок износи шест месеци у случају једностраног отказа пре прибављања употребне дозволе, а да у случају једностраног отказа после прибављања употребне дозволе отказни рок износи годину дана.

VII.

Уговорне стране су сагласне да евентуалне спорове решавају на миран начин, путем заједничке комисије арбитражног карактера.

У случају немогућности мирног решења спора, у року од 15 дана од дана отпочињања преговора уговорне стране могу покренути спор пред стварно надлежним судом у Новом Саду.

VIII.

Овај уговор је сачињен у осам (8) примерака од којих свака уговорна страна задржава по четири.

IX.

Уговор је закључен када га потпишу овлашћена лица обе уговорне стране.

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АУТОНОМНА ПОКРАЈИНА ВОЈВОДИНА
ГРАД НОВИ САД
ГРАДОНАЧЕЛНИК
Број: II-020-2/2006-770
Дана: 8. маја 2006. године
НОВИ САД

да је копија верна оригиналу
ТВРДИ и оверата
Пом. Начелника
Одељења админист.

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АУТОНОМНА ПОКРАЈИНА ВОЈВОДИНА
ГРАД НОВИ САД
ГРАДСКА УПРАВА ЗА УРБАНИЗАМ
И СТАМБЕНЕ ПОСЛОВЕ
Број: V-351-2597/05
Дана: 21.10.2005.године
НОВИ САД
ВС/СД

21.10.2005
31.10.2005
Степановић

Градска управа за урбанизам и стамбене послове Града Новог Сада, на основу члана 89. став 3. и члана 94. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник Републике Србије", број 47/03) и члана 192. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01), поступајући по захтеву «ВОЈВОДИНА» АД аутотранспортно предузеће из Новог Сада, Пут Новосадског партизанског одреда број 1А, у предмету издавања одобрења за изградњу, доноси

РЕШЕЊЕ

ИЗДАЈЕ СЕ ОДОБРЕЊЕ ЗА ИЗГРАДЊУ објекта у комплексу аутотранспортног предузећа, сервис за аутобусе, у Новом Саду, улица Пут Новосадског партизанског одреда број 1А, на парцели број 3351, К.О.Нови Сад I.

Саставни део одобрења за изградњу је Идејни пројекат број Е-03/05 од 2005.године, израђен од стране Атеље за пројектовање «Цветков» Нови Сад и акт о урбанистичким условима издат од стране Градске управе за урбанизам и стамбене послове број V-353-406/05 од 20.07.2005.године.

Одобрење за изградњу престаје да важи, ако се не отпочне са грађењем објекта, односно извођењем радова, у року од две године од дана правоснажности одобрења за изградњу.

На основу одобрења за изградњу не може се приступити грађењу објекта, односно извођењу радова.

Обавезује се инвеститор да у року важења одобрења за изградњу објекта изради све главне пројекте за потребе изградње објекта у складу са одобрењем за изградњу.

Инвеститор је дужан да осам дана пре почетка грађења објекта пријави Градској управи за урбанизам и стамбене послове, назив извођача радова, почетак извођења радова и рок завршетка изградње. Извођач радова је дужан да о завршетку изградње темеља, обавести Градску управу као и Градску управу за инспекцијске послове и да уз обавештење приложи геодетски снимак изграђених темеља.

Уз пријаву из претходног става овог решења инвеститор прилаже главни пројекат са потврдом и извештајем о извршеној техничкој контроли, одобрење за изградњу, доказ о уређењу односа у погледу плаћања накнаде за уређење грађевинског земљишта и доказ о уплати административне таксе.

Образложење

Инвеститор је дана 15.06.2005.године, поднео захтев Градској управи за урбанизам и стамбене послове за издавање одобрења за изградњу објекта означеног у диспозитиву овог решења.

Уз захтев је приложио следећу документацију:

- 1 Акт о урбанистичким условима издат од стране Градске управе број V-353-406/05 од 20.07.2005.године.
- 2 Идејног пројекта број Е-03/05 од 2005.године, израђен од стране Атељеа за пројектовање «Цветков» Нови Сад, усклађен са актом о урбанистичким условима.
3. Стручно мишљење о иденом пројекту ЈП «Урбанизам» Завод за урбанизам Нови Сад, број 59270/2005 од 26.07.2005.године.
4. Доказ о праву својине, односно закупа на грађевинском земљишту, односно праву својине на објекту, односно праву коришћења на неизграђеном грађевинском земљишту и правоснажно решење Управе за имовинско-правне послове о утврђивању права коришћења на неизграђеном осталом грађевинском земљишту у државаној својини и то: препис листа непокретности број 11622 К.О.Нови Сад I, издат од стране Републичког геодетског завода, Службе за катастар непокретности Нови Сад, под бројем 952-1/2005-3250 дана 23.06.2005.године и копију плана број 952-02-5728/2005 од 22.08.2005.године.
5. Други докази одређени урбанистичким планом, односно актом о урбанистичким условима и то:

Услови за прикључке на комуналну инфраструктуру:

- Водовод и канализација: - претходна сагласност ЈКП «Водовод и канализација» број 1-2-6208 од 08.07.2005.године,
- Електрика: - техничка информација ЈП «Електројоводина» број 2.30.2-10573/2005 од 30.06.2005.године,
- Гас: претходна сагласност «НИС-ГАС» број 08-02-4124/1 од 20.07.2005.године,
- Телефон: предпројектни услови «ТЕЛЕКОМ СРБИЈА» АД број 09/9013 од 14.07.2005.године,
- Услови Министарства одбране, Одељење за одбрану МО Нови Сад, број 351-882/05-13-034 од 09.05.2005.године. Условима је предвиђена обавеза инвеститора да обезбеди склањање у склоништу или другим заштитним објектима за припадајући број особа, у складу са Техничким прописом за склоништа и друге заштитне објекте.

Посебни услови: МУП, Одељења противпожарне полиције 07 број 217-816/05 од 06.06.2005.године.

Обавезује се инвеститор да уз пријаву почетка извођења радова приложи сагласност на главни пројекат МУП-а РС, Секретаријата за унутрашње послове у Новом Саду, Одељења противпожарне полиције у Новом Саду, сагласно члану 12. Закона о заштити од пожара ("Службени гласник РС", број 37/88) и ("Службени гласник РС", број 53/93, 67/93 и 48/94).

Републичка административна такса на захтев и решење у износу од 380,00 динара је наплаћена у складу са одредбама Закона о административним таксама.

Трошкови поступка које спроводи Градска управа у корист Буџета града Новог Сада у износу од 162.536,00 динара су наплаћени у складу са Правилником о трошковима поступка.

Разматрајући захтев и приложену документацију инвеститора утврђено је да су испуњени услови прописани чланом 91. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", број 47/03) те је одлучено као у диспозитиву овог решења.

Против овог решења може се изјавити жалба у року од 15 дана од дана достављања решења. Жалба се подноси Покрајинском секретаријату за архитектуру, урбанизам и градитељство, а предаје се непосредно или шаље поштом Градској управи за урбанизам и стамбене послове. Жалба се таксира са 130,00 динара републичке административне таксе и 150,00 динара за трошкове поступка у корист Градске управе.

РЕШЕЊЕ ДОСТАВИТИ:

1. Инвеститору,
2. Градској управи за инспекцијске послове,
3. Техничкој архиви Градске управе
4. Архиви

ПОМОЋНИК НАЧЕЛНИКА

Богданка Секулић, дипл. инж. арх.

Секулић

Јурић

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АУТОНОМНА ПОКРАЈИНА ВОЈВОДИНА
ГРАД НОВИ САД
СКУПШТИНА ГРАДА НОВОГ САДА
Број: 06-1/2006-125-1
03. март 2006. године
НОВИ САД

ЗАПИСНИК

са XVII седнице Скупштине Града Новог Сада одржане 03. марта 2006. године у згради Скупштине Града Новог Сада, Улица Жарка Зрењанина 2, Велика сала, са почетком у 10,00 часова.

Ток седнице је сниман. Снимак се прилаже уз Записник и чини његов саставни део.

Седници су присуствовали следећи одборници:

1. ЈОЖЕФ БАТОРИ	37. НАДА ЛАЗИЋ
2. МИЛЕНА БИБЕРЦИЋ	38. РАДИВОЈ ЛАКИЋ
3. БРАНИСЛАВ БОЖИЋ	39. МИЛЕНКО ЉУБИЧИЋ
4. МИХАИЛО БРКИЋ	40. БИЉАНА МАЛОВИЋ
5. ЈАСМИНА БУБОЊА	41. РАДА МАРИНКОВИЋ
6. ВИТОМИР ВАСИЋ	42. ОБРЕН МАРКОВИЋ
7. ЖИВАН ВАСИЋ	43. Др ЗОРАН МАШИЋ
8. БРАНИСЛАВ ВУЛИН	44. ДРАГАНА МИЛОШЕВИЋ
9. ДРАГОСЛАВ ВУЈОВИЋ	45. СОФИЈА МИЛОШЕВИЋ
10. ЗОРАН ВУЧЕВИЋ	46. МИЛОРАД МИРЧИЋ
11. ЛАСЛО ГАЛАМБОШ	47. НЕГОВАН МИТКОВИЋ
12. ЕМИЛ ГИОН	48. Др САНДРА МИЋУНОВИЋ
13. АЛЕКСАНДАР ГРМУША	49. ДУШАН МРКИЋ
14. ЈОВАН ГРУБОР	50. ТИЈАНА МУНИШИЋ
15. СНЕЖАНА ДОМАЗЕТ	51. БОРИСЛАВ НОВАКОВИЋ
16. ЂУРО ДРЂАЧА	52. Др ЦВИЈЕТКО НОВАКОВИЋ
17. МИРКО ДУБАИЋ	53. МИЛАН ОГАР
18. ЈЕЛКА ДУБАЈИЋ	54. АЛЕКСАНДАР ОЦИЋ
19. ГОРАН ЂОКИЋ	55. ЗЛАТА ПЕРИЧИН
20. МИРЈАНА ЂУРЂЕВ	56. МИЛЕНА ПОПОВИЋ-СУБИЋ
21. ЉИЉАНА ЂУРЂЕВАЦ	57. БОЈАН РАДОЛЕВИЋ
22. МИЛАН ЖИВАНОВ	58. АЛЕКСАНДАР РАДОЊИЋ
23. Мр ПЕТАР ЗАГОРЧИЋ	59. ЂОРЂЕ РАКОВИЋ
24. ЗОРАН ЗЕЉКОВИЋ	60. МИЛАН САНКОВИЋ
25. ЗОРАН ИВЕЗИЋ	61. МИРКО САРИЋ
26. МИОДРАГ ИСАКОВИЋ	62. ГОРДАНА СТАНИВУКОВИЋ-ВИШЊИЋ
27. ЂУРАЋ ЈАКШИЋ	63. ЈОВАН СТОШИЋ
28. АЛЕКСАНДАР ЈЕВРИЋ	64. БИЉАНА СТРАЈНИЋ
29. АЛЕКСАНДАР ЈОВАНОВИЋ	65. Мр ЈАН СУБИ
30. МИЛОШ ЈОТАНОВИЋ	66. ДРАГОМИР ТЕРЗИЋ
31. ЗОРАН КАРАН	67. РАДЕНКО ТОМИЋ
32. Проф.др УРАНИЈА КОЗМИДИС-ЛУБУРИЋ	68. СЛАВКО ЦИГАН
33. БОГДАН КОЛАРСКИ	69. МАЈА ЦИГАНОВИЋ
34. СМИЉАНА КОЧИЋ	70. ДЕЈАН ЧАНКОВИЋ
35. Доц. др СВЕТИСЛАВ КРСТИЋ	71. МАРИНКО ШЕВО
36. ЉУБИША ЛАЗАРЕВИЋ	72. БОШКО ШКРЕБИЋ

Седници нису присуствовали следећи одборници:

1. БАРБАРА АВДАЛОВИЋ	4. СМИЉА МАКСИМОВИЋ
2. Др ДРАГИЦА ЈАНКОВ ВИДАЧИЋ	5. ЖЕЉКО МИШКИЋ
3. МАРКО КРСТИН	6. Проф.др МИЛИЈАН ПОПОВИЋ

10. Предлог решења о давању сагласности на Програм пословања Јавног комуналног предузећа "Новосадска топлана" Нови Сад, за 2006. годину
11. Предлог решења о давању сагласности на Програм пословања Јавног комуналног предузећа "Лисје" Нови Сад, за 2006. годину
12. Предлог решења о давању сагласности на Програм пословања Јавног комуналног предузећа "Водовод и канализација" Нови Сад, за 2006. годину
13. Предлог решења о давању сагласности на Програм пословања Јавног комуналног предузећа "Чистоћа" Нови Сад, за 2006. годину
14. Предлог решења о давању сагласности на Програм пословања Јавног комуналног предузећа за стамбене услуге "Стан" Нови Сад, за 2006. годину
15. Предлог решења о давању сагласности на Програм пословања Јавног предузећа "Завод за изградњу града" Нови Сад, за 2006. годину
16. Предлог решења о давању сагласности на Програм пословања Јавног предузећа "Пословни простор" у Новом Саду, за 2006. годину
17. Предлог решења о давању сагласности на Програм пословања Јавног предузећа "Урбанизам" Завод за урбанизам Нови Сад, за 2006. годину
18. Предлог решења о давању сагласности на Програм пословања Јавног предузећа "Спортски и пословни центар Војводина" Нови Сад, за 2006. годину
19. Предлог решења о давању сагласности на Програм пословања Јавног предузећа "Информатика" Нови Сад, за 2006. годину
20. Предлог решења о давању сагласности на Програм пословања Јавног предузећа Градски информативни центар "Аполо" Нови Сад, за 2006. годину
21. Предлог одлуке о изменама и допунама Генералног плана Града Новог Сада до 2021. године
22. Предлог плана детаљне регулације "Булевар III" у Новом Саду
23. Предлог плана детаљне регулације "Булевар IV" у Новом Саду
24. Предлог плана детаљне регулације инфраструктурног коридора ауто-пута Е-75 на административном подручју Града Новог Сада
25. Предлог плана детаљне регулације радне зоне "Север III" у Новом Саду
26. Предлог одлуке о изменама и допунама Плана детаљне регулације Лимана III у Новом Саду
27. Предлог одлуке о престанку важења Регулационог плана блокова Алмашког краја у Новом Саду
28. Предлог одлуке о изради измена и допуна Плана детаљне регулације простора северно од Булевара војводе Степе у Новом Саду
29. Предлог одлуке о преузимању оснивачких права над Заводом за здравствену заштиту радника Нови Сад
30. Предлог одлуке о преузимању оснивачких права над Заводом за здравствену заштиту студената Нови Сад

Ад.број: 35-9/2005-3-I
 35-633/2005-I
 35-1061/2005-I
 35-839/2005-I
 35-626/2005-I
 35-1037/2005-I
 35-77/2005-I
 35-828/2005-I

21. - 28. тачка дневног реда

- ПРЕДЛОГ ОДЛУКЕ О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ГЕНЕРАЛНОГ ПЛАНА ГРАДА НОВОГ САДА ДО 2021. ГОДИНЕ
- ПРЕДЛОГ ПЛАНА ДЕТАЉНЕ РЕГУЛАЦИЈЕ "БУЛЕВАР III" У НОВОМ САДУ
- ПРЕДЛОГ ПЛАНА ДЕТАЉНЕ РЕГУЛАЦИЈЕ "БУЛЕВАР IV" У НОВОМ САДУ
- ПРЕДЛОГ ПЛАНА ДЕТАЉНЕ РЕГУЛАЦИЈЕ ИНФРАСТРУКТУРНОГ КОРИДОРА АУТО-ПУТА Е-75 НА АДМИНИСТРАТИВНОМ ПОДРУЧЈУ ГРАДА НОВОГ САДА
- ПРЕДЛОГ ПЛАНА ДЕТАЉНЕ РЕГУЛАЦИЈЕ РАДНЕ ЗОНЕ "СЕВЕР III" У НОВОМ САДУ
- ПРЕДЛОГ ОДЛУКЕ О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ПЛАНА ДЕТАЉНЕ РЕГУЛАЦИЈЕ ЛИМАНА III У НОВОМ САДУ
- ПРЕДЛОГ ОДЛУКЕ О ПРЕСТАНКУ ВАЖЕЊА РЕГУЛАЦИОНОГ ПЛАНА БЛОКОВА АЛМАШКОГ КРАЈА У НОВОМ САДУ
- ПРЕДЛОГ ОДЛУКЕ О ИЗРАДИ ИЗМЕНА И ДОПУНА ПЛАНА ДЕТАЉНЕ РЕГУЛАЦИЈЕ ПРОСТОРА СЕВЕРНО ОД БУЛЕВАРА ВОЈВОДЕ СТЕПЕ У НОВОМ САДУ

Предлоге планова, одлука и закључака које је утврдио Градоначелник, одборници су добили уз сазив седнице.

Комисија за планове Скупштине града, поводом Предлога одлуке о изменама и допунама Генералног плана Града Новог Сада до 2021. године, предлаже да Скупштина донесе и три посебна закључка.

Савет за урбанизам, пословни простор и стамбена питања и Комисија за прописе нису имали примедби.

Савети градских општина Нови Сад и Петровардин нису имали примедби након разматрања.

Одборници Милена Биберџић и Милан Живанов поднели су Амандман на Предлог одлуке о изменама и допунама Генералног плана Града Новог Сада до 2021. године који су одборници добили уз допис од 23. фебруара 2006. године.

Савет за урбанизам, пословни простор и стамбена питања подржао је овај Амандман.

Комисија за прописе је мишљења да је Амандман благовремен и правно-технички припремљен у складу са Пословником Скупштине.

Градоначелник као предлагач одлуке, прихватио је Амандман и он постаје састави део Предлога одлуке.

С обзиром да је Скупштина одлучила да о овим тачкама споји расправу, председник Скупштине је отворио претрес о свим предлозима планова, одлука и закључака.

Пошто се у претресу нико није јавио за реч председник Скупштине је закључио претрес и напоменуо да ће се о сваком предлогу посебно гласати.

Председник Скупштине је ставио Предлог одлуке о изменама и допунама Генералног плана Града Новог Сада до 2021. године са предложеним закључком, као и три посебна закључка Комисије за планове на гласање.

Након гласања председник Скупштине је констатовао да је Скупштина са 43 гласа "за", односно већином гласова донела следећи

ЗАКЉУЧАК

1. Скупштина Града Новог Сада прихвата Извештај Комисије за планове, са 34. 35. 36. и 37. седнице од 27. 28. и 29. децембра 2005. године и 4. јануара 2006. године, о извршеном јавном увиду за Одлуку о изменама и допунама Генералног плана Града Новог Сада до 2021. године.

2. Скупштина Града Новог Сада доноси Одлуку о изменама и допунама Генералног плана Града Новог Сада до 2021. године.

3. Скупштина Града Новог Сада задужује Градску управу за урбанизам и стамбене послове да, у сарадњи са Комисијом за планове, обавести ЈП "Урбанизам" Завод за урбанизам о Амандману који је постао саставни део Одлуке и примедбама које је прихватила и које ће то предузеће уградити у Одлуку о изменама и допунама Генералног плана Града Новог Сада до 2021. године, у законом прописаном року.

4. Закључак са Одлуком и Извештајем доставити Градској управи за урбанизам и стамбене послове.

Скупштина је донела и следеће посебне закључке

ЗАКЉУЧАК

Скупштина Града Новог Сада задужује Јавно предузеће "Завод за изградњу Града" да обезбеди средства за финансирање потребних анализа и истражних радова за подручје Рибњака, на основу којих ће се доћи до сазнања да ли је и под којим условима могућа изградња и инфраструктурно опремање на том простору.

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ ГРАДА НОВОГ САДА

Година XXVI - Број 10

НОВИ САД, 14. април 2006.

примерак 120,00 динара

ГРАД НОВИ САД

Скупштина

130

На основу члана 54. став 1. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник Републике Србије", број 47/2003) и члана 22. тачка 4. Статута Града Новог Сада ("Службени лист Града Новог Сада", број 11/2002), Скупштина Града Новог Сада на XVII седници 3. марта 2006. године, доноси

ОДЛУКУ О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ГЕНЕРАЛНОГ ПЛАНА ГРАДА НОВОГ САДА ДО 2021. ГОДИНЕ

Члан 1.

Овом одлуком мења се и допуњава Генерални план града Новог Сада до 2021. године ("Службени лист Града Новог Сада", бр. 24/2000, 18/2001 и 12/2003) (у даљем тексту: Генерални план).

Члан 2.

У Генералном плану део "II СТРАТЕГИЈА УРЕЂЕЊА И ГРАЂЕЊА НОВОГ САДА" одељак "1.0. СМЕРНИЦЕ И УСЛОВИ ЗА РАЗВОЈ, ИЗГРАДЊУ И УРЕЂЕЊЕ ПРОСТОРА НОВОГ САДА ИЗ ПРОСТОРНИХ ПЛАНОВА ШИРИХ ПРОСТОРНИХ ЦЕЛИНА" став 1. тачка 3. мења се и гласи:

"3. Просторни план подручја посебне намене Фрушке горе до 2022. године ("Службени лист Аутономне Покрајине Војводине" број 16/2004)".

Пододељак "1.3. Регионални просторни план Фрушке горе до 2000. године ("Службени лист САН Војводине", број 24/81)" замењује се новим пододељком

"1.3. Просторни план подручја посебне намене Фрушке горе до 2022. године ("Службени лист Аутономне Покрајине Војводине" број 16/2004)" који гласи:

"Планом је обухваћен у целисти сремски део града (општина Петроварадин). Део општине се налази у саставу Националног парка, а привстаји у његовој заштитној зони.

На простору катастарских општина Буковац, Лединци и Сремска Каменица извршена је измена граница чиме се Национални парк проширује за 53,57 ха, а смањује за 32,12 ха.

Након доношења закона којим се утврђују ове границе, извршиће се измене у свим плановима које обухватају овај простор (Просторном плану Града Новог Сада, Генерал-

ном плану Града и плановима којима се сви планови разрађују).

За примену на простору Града посебно су важни услови који се односе на изградњу на грађевинском земљишту: у зонама виноградарских и кућа за одмор и рекреацију, приволажу Дунав, природних објеката, као и уређење и обликовање пејзажа у заштитној зони Националног парка.

Како се у плану Фрушке горе констатује, услови који су утврђени плановима за просторе Града који су обухваћени и овим планом, у потпуности су усклађени, те их не треба посебно усаглашавати".

После пододељка "1.5. Уредба о заштити специјалног резервата природе "Ковилско-петроварадински рит" ("Службени гласник Републике Србије", број 27/98) додаје се пододељак "1.6. Просторни план подручја инфраструктурног коридора аутопута Е-75 Суботица - Београд (Батајница) ("Службени гласник Републике Србије", број 69/2003)" који гласи:

"ППП инфраструктурног коридора Е-75 Суботица - Београд" представља крак Паневропског коридора "10", односно његов крак "10 Б".

Поред основног циља - повезивања делова јужне, југоисточне Европе са средњом и северном преко територије Републике Србије планом се иницира и подстиче развој подручја кроз која пролази, као и развој у ближем окружењу кроз остваривање максималних комерцијалних ефеката.

Осим текстуалног дела у коме се утврђују (1) циљеви и задаци просторног плана, (2) функције и значај инфраструктурног коридора за интеграцију простора, (3) утицај инфраструктурног коридора на окружење, (4) положај магистралних инфраструктурних система у коридору, (5) функционални садржаји ауто-пута и пратећи садржаји за потребе корисника ауто-пута, (6) заштите животне средине, (7) организација, уређење и коришћење простора и (8) примена просторног плана, план садржи три рефералне карте и то:

План намене површина, План инфраструктурних система и Режији уређења, коришћења и заштите простора и тематску карту "План саобраћајне инфраструктуре".

Планом су обухваћене у целини катастарске општине: Кисач, Румонка, Кат, Ковил и Будисава, док је у општинама Нови Сад 1, Нови Сад 3 и Нови Сад 4 обухваћен само коридор аутопута у укупној површини од 234 ха.

У Граду Новом Саду план ће се применити у Просторном плану, Генералном плану Града Новог Сада, као и плановима детаљне регулације ужив територијалних целина. Поред поштовања критеријума, стандарда и норматива, плановима ће се прихватити сви технички елементи, саобраћајница и инфраструктурних система, њихово повезивање са постојећим деловима система и начин повезивања односно укршћивања без директног контакта и сл".

* У даљем тексту: аутопут Суботица - Београд

У одељку "3.0. ОСНОВНИ ПРАВЦИ РАЗВОЈА ГРАДА" пододељак "3.2. Основни програмски елементи развоја становништва и делатности" Табела "Развој и старосна структура становништва Новог Сада за период до 2021. године" мења се и гласи:

Ред. бр.	Старост	Попис 2002.		Регистар 2003.		Прогноза 2011.		Прогноза 2021.	
		број	%	број	%	број	%	број	%
1	0 - 4	9.887	4,6	10.230	4,2	9.950	4,1	9.600	3,5
2	5 - 9	10.600	4,9	11.200	4,5	11.100	4,6	11.050	4,6
3	10 - 14	11.508	5,3	13.100	5,3	13.000	5,3	12.800	5,3
4	15 - 19	14.184	6,5	15.300	6,2	15.100	6,2	14.900	6,2
5	20 - 49	96.403	44,5	106.640	44,0	104.040	42,7	102.180	42,3
6	50 - 59	29.314	13,6	34.200	13,9	35.910	14,7	36.080	14,9
7	60 - 64	12.804	5,9	15.500	6,3	15.600	6,4	15.760	6,8
8	65 и више	31.882	14,7	38.590	15,6	39.000	16,0	39.200	16,2
	Укупно:	216.583	100,00	246.760	100,00	243.700	100,00	241.570	100,00

Табела "Основни програмски елементи развоја Новог Сада до 2021. године"² мења се и гласи:

Ред. бр.	Опис	2002.	2011.	2021.
1	Број становника	216.683	243.700	241.570
2	Број домаћинстава	81.134	90.001	92.640
3	Просечна величина домаћинства	2,7	2,7	2,6
4	Број станова	80.888	88.000	93.000
5	Просечна нето површ. стана по становнику	20,8	21,6	23,4
6	Радни контингент	155.481	152.855	146.200
7	Број запослених	93.650	121.000	127.500
7.1.	Примарни сектор	2.300	2.500	2.600
7.2.	Секундарни сектор	34.500	40.500	40.900
7.3.	Терцијарни сектор	29.200	43.200	49.000
7.4.	Непривреда	27.650	34.800	35.000

У одељку "4.0. ОБУХВАТ ПЛАНА" став 1. мења се и гласи:

"Генерални план обухвата у целини катастарске општине Нови Сад (I, II, III, IV) и Сремска Каменица и делове катастарских општина Петроварадин (10,42 ha припада грађевинском рејону насеља Буковац), Ветерник (Адице и Ветерничка рампа), Лединци, Буковац, Ченеј и Футор".

После става 1. Табела мења се и гласи:

Катастарска општина	Површина КО (ha)	Ук. површ. обухваћена планом	Део КО у грађевинском рејону	Део КО у рубном пределу	
				Површ. (ha)	Намена
Нови Сад I	1860,01	1860,01	1860,01	0,00	
Нови Сад II	1177,89	1177,89	1177,89	0,00	
Нови Сад III	3092,88	3092,88	2760,24	332,64	шуме
Нови Сад IV	1527,40	1527,40	1351,31	176,09	пољопривредно земљиште
Ченеј	8611,16	24,24	24,24	0,00	
Петроварадин	2591,16	2580,74	1986,88	593,86	спец.рез.природе
Ср. Каменица	3049,10	3049,10	1264,13	1784,97	национални парк зашт. зона ндц. пар.
Лединци	1894,00	35,56	35,56	0,00	
Буковац	1391,09	20,40	20,40	0,00	
Ветерник	1940,78	410,89	410,89	0,00	
Руменка	2823,89	16,35	16,35	0,00	
Футор	8326,85	0,31	0,31	0,00	
УКУПНО:	38288,01	13796,77	10908,21	2887,56	

² Прогноза је заснована на подацима Регистра становништва за грађевински рејон Нови Сад.

Пододољак "4.1. Опис границе грађевинског подручја" замењује се новим пододољком "4.1. Граница грађевинског рејона Новог Сада" који гласи:

"Површина грађевинског рејона града Новог Сада повећана је за 36,64 ha. Повећање услед усаглашавања описа границе и графичког приказа је 17,95 ha, а услед измене границе је 20,69 ha. На територији КО Нови Сад III површина се повећава за 1,23 ha због приступне саобраћајнице делоније. Јужно од Руменачког пута, у КО Нови Сад IV, грађевински рејон се повећава за 18,70 ha. У КО Ветерник површина је смањена за 1,00 ha услед померања границе на осовине планираних саобраћајница.

У Табели су приказане измене површина грађевинског рејона по катастарским општинама:

Катастарска општина	Део КО у грађевинском рејону			
	ГП 2021	*1	*2	измена ГП
Нови Сад I	1860,01			1860,01
Нови Сад II	1177,89			1177,89
Нови Сад III	2754,20	+4,81	+ 1,23	2760,24
Нови Сад IV	1325,27	+7,34	+20,36	1351,31
Ченеј	22,19	+2,05		24,24
Петроварадин	1987,51	-0,63		1986,88
Ср. Каменица	1264,02	+0,11		1264,13
Лединци	35,56			35,56
Буковац	20,95	-0,55		20,40
Ветерник	407,07	+4,82	- 1,00	410,89
Руменка	16,35			16,35
Футог	0,31			0,31
УКУПНО:	10871,02	+17,95	+19,24	10908,21

*1 разлика у површини услед усаглашавања описа и графичког приказа границе

*2 разлика у површини услед измене грађевинског рејона

Опис границе грађевинског рејона

За почетну тачку описа границе грађевинског рејона одређује се пресечна тачка источне регулације железничке пруге Нови Сад - Сента и северне регулације железничке пруге Нови Сад - Зрењанин, што чини тромеђу парцела број 4191, 3809 и 4184, које припадају КО Ченеј. У правцу истока граница се поклапа са северном регулацијом пруге (парцела број 4184) до места пресека са продуженим правцем међе парцела број 6 и 7/1 КО Нови Сад III. У тој тачки граница се ломи ка југоистоку, пресеца парцела број 4184 и 4187 КО Ченеј и прелази на подручје КО Нови Сад III, при чему пресеца парцелу број 7/1 до тромеђе парцела број 7/1, 6 и 3175/1 (канал Врбак). Идући ка југозападу граница се поклапа са северозападном међом парцеле канала Врбак (парцела број 3175/1) до тачке број 1 чије су координате $Y_1 = 408955,14$; $X_1 = 19144,04$. Од ове тачке граница скреће у правцу североистока преко тачке број 2 чије су координате $Y_2 = 409097,39$; $X_2 = 19142,98$ долази до тачке број 3 чије су координате $Y_3 = 409181,35$; $X_3 = 19239,95$, а на источној граници пута (парцела број 3220). Далеје граница прати југоисточну границу парцеле број 3220 до тромеђе парцела број 3220, 95/1 и 90, затим скреће у правцу југоистока, прати западну границу парцела број 90 и 109/3 до тачке на тромеђи парцела број 90, 109/3 и 106/3. Од ове тачке граница скреће у правцу североистока, прати југоисточну границу путева (парцеле бр. 109/3 и 137) при чему пресеца канал Врбак (парцела број 3175/1) до пресека са границом КО Нови Сад III и КО Ченеј на потесу Немановци. Идући у правцу југоистока граница се поклапа са линијом која раздваја катастарске општине Нови Сад III и Ченеј, па Нови Сад III и Каћ до међе парцела број 3279 и 3223/3 КО Нови Сад III. У овој тачки граница се ломи ка

југозападу по међама парцела број 3279 и 3223/3, 3279 и 212/2, пресеца парцелу број 213, па се поклапа са међом парцела број 3280 и 215/7, затим пресеца канал (парцела број 214) и даље се поклапа са међом парцела број 3281 и 215/1 до североисточне регулације магистралног пута Суботица - Београд која је тромеђа парцела број 3281, 215/1 и 3295. Од ове тромеђе граница се у правцу југоистока поклапа са североисточном међом магистралног пута (парцела број 3295), затим прати границу катастарских општина Нови Сад III и Каћ, тј. источну границу магистралног пута (парцела број 6520), затим прелази у КО Нови Сад III, наставља да прати источну границу магистралног пута (парцела број 3294), затим прелази раскрсницу по североисточним границама парцела број 3291/2, 3231/6 и 3287 до границе катастарских општина Нови Сад III и Каћ, тј. до источне обале Субић Дунавца (парцела број 3277/2).

Идући из ове тачке граница се пружа ка југу по источној обали Субић Дунавца, која је граница катастарских општина Нови Сад III и Каћ, па Нови Сад III и Ковил до левог обале реке Дунав (парцела број 3278/2). Од ове тачке граница се ломи у правцу северозапада узводно по левој обали Дунавца до пресека са југоисточном регулацијом магистралног пута (прикључак из правца Петроварадина), затим се ломи ка југозападу по тој регулацији и прелази Дунав до десне обале до улива Роковог потока у Дунав на подручју КО Петроварадин.

На подручју Петроварадина граница се поклапа са јужном међом Роковог потока (парцела број 2863) до источне међе пољског пута (парцела број 6826/1), затим скреће ка југу по источној међи поменутог пута и продужава по источној међи одбрамбеног насипа око радне зоне "Источ" до источне међе железничке пруге

Суботица - Београд и даље се у правцу југоистока поклапа са североисточном регулацијом пута, пресеца пут (парцела број 6613) до линије која раздваја катастарске општине Петроварадин и Сремски Карловци. Идући ка југозападу граница се поклапа са линијом раздвајања поменутих катастарских општина до тромеђе катастарских општина Петроварадин, Сремски Карловци и Буковац. Од међе тачке која означава тромеђу катастарских општина граница се пружа ка западу по линији која раздваја катастарске општине Петроварадин и Буковац до међе парцела број 5817 и 5818 КО Петроварадин, затим се ломи ка северу по источној граници парцеле број 5818 до источне међе пољског пута (парцела број 5852) и даље у правцу севера поклапа се са источним међама пољских путева (парцеле бр. 5852, 5671 и 5688) до тромеђе парцела број 5881, 5882 и 5888. Од поменуте тромеђе парцела граница се ломи у правцу међе парцела број 5874 и 5875, при чему пресеца пољски пут (парцела број 5888) и излази на пут Петроварадин - Буковац парцела број 6627.

Из тромеђе парцела број 5874/2, 5875 и 6627 граница се ломи ка североистоку поклапајући се са источном регулацијом пута Петроварадин - Буковац до пресека са пољским путем (парцела број 6653). У тој тачки граница скреће ка западу и поклапа се са јужном ивицом пољског пута (парцела број 6653), пресеца Буковачки поток (парцела број 6612) и јужном ивицом пута (парцела број 6652) долази у тачку пресека са каналом (парцела број 6158).

Даље се граница поклапа са јужном обалом канала (парцела број 6158) до тромеђе парцела број 6158, 6157 и 6156, затим се поклапа са међом парцела број 6156 и 6157, у том правцу пресеца пут (парцела број 6649) и скреће ка југу до међе парцела број 6212/1 и 6214.

Идући ка западу граница се поклапа са међама парцела број 6212/1 и 6214; 6212/2 и 6214; 6213 и 6215/1, затим се ломи ка југозападу поклапајући се са источним међама парцела број 6216, 6241, 6242, 6251, 6254, 6255, 6256, 6257, 6258, 6261, 6282, 6285 и 6286, а затим са јужним границама парцела број 6266, 6267, 6268, 6269, 6270, 6271, 6272/1, 6272/2, 6272/3, 6328, 6327, 6326, 6567, 6575, 6577, 6581/2, 6581/1, 6584 и 6586 до асфалтног пута (парцела број 6652).

У правцу међе парцела број 6586 и 6585/3 граница пресеца пут (парцела број 6652) и његовом источном ивицом иде ка северу до међе парцела број 6593/1 и 6594/2. У тој тачки граница скреће ка истоку међама парцела са леве стране парцела број 6594/2, 6594/1, 6596, 6593/2, 6595/1, 6317, 6316, 6315, 6313, 6310, 6304, 6305 и 6306, а са десне стране парцела број 6593/1, 6593/3, 6598, 6597, 6309 и 6308 до границе КО Петроварадин и КО Буковац.

На подручју КО Буковац граница је одређена међама парцела, са леве стране парцела број 1155, 1171, 1170, 1167, 1164, 1162, 1153, 1150/2, 1142, 1141, 1135, 1134, 1131, 2000, 2001, 2004, 2005, 2009, 2012, 2014, 2016, 2019, 2020, 2023, 2024, 2027, 2028 и 2032, пресеца пољски пут (парцела број 3320), парцела број 2037, 2041, 2051, 2050, 2054, пресеца путеве (парцела број 2055), затим парцела број 2056, 2063, 2082, 2058, 2077/1, 2076, 2071, 2070, 2068 и 2066, а са десне стране парцела број 1154, 1123, 1130, 2013, 1128, 1127, 1126, 1125, 1105, 2038, 2040, 2051, 2052, 2053, 2057, 2061 и 2062 до међе тачке број 5 која раздваја КО Буковац од КО Сремска Каменица.

На подручју Сремске Каменице граница је одређена од међе тачке број 5 по граници КО Буковац и КО Сремска

Каменица до пресека са продуженим правцем међе парцела број 1151 и 1152, пресеца пут (парцела број 1143) и међом парцела број 1151 и 1152 излази на северну међу пољског пута (парцела број 1158). Идући ка западу граница се поклапа са северном ивицом пољског пута (парцела број 1158), пресеца пољски пут парцела број 3982, продужава северном ивицом пута (парцела број 1163) и у том правцу пресеца пут (парцела број 1094/1 и 1094/2) до границе парцеле број 3375. У овој тачки граница се ломи ка југу по међи парцела број 3375 и 1094/2 до пресека са међом парцела број 3375 и 3376/3.

Идући ка западу граница је одређена северним међама парцела број 3376/3, 3376/4, 3377, 3404, 3409, 3410 и 3414, пресеца пут (парцела број 3983) и скреће ка југу по западној међи пута (парцела број 3983), поклапа се са западним међама парцела број 3284/1, 3284/2, 3275, 3276, 3277/3 и 3280, пресеца пут (парцела број 3984) и скреће ка југу до пута (парцела број 3162), затим се ломи ка западу по северним међама парцела број 3162, 3161, 3160, 3159 и 3158. Потом се ломи ка југу по западним међама парцела број 3158, 3169/3, 3171, 3170, 3552 и у правцу запада поклапа се са северном међом парцеле број 3074/5 до магистралног пута Нови Сад - Рума (парцела број 3988) и пресеца га до западне регулације.

Из те тачке граница се ломи ка југу до пољског пута (парцела број 3030) и његовом северном ивицом излази на Новосадски поток, пресеца га у правцу међе парцела број 2993 и 2990 и северном страном пута (парцела број 2990) и северном страном парцела број 2991 и 2982 излази на источну регулацију индустријске пруге (парцела број 4010/1), пресеца је до западне регулације и ломи се ка југу до северне међе парцеле број 2841. Идући ка западу граница се поклапа са јужном међом парцеле број 2822/1, пресеца пут (парцела број 2824), поклапа се са међом парцела број 2837 и 2836/2; 2833/2 и 2834/2, 2834/1 и 2834/2, са јужном страном пољског пута (парцела број 2775), а затим са међом парцела број 2773/2 и 2774/11; 2773/3 и 2774/11; 2773/4 и 2774/11, 2773/5 и 2774/11; 2773/5 и 2861, 2773/1 и 2861/1 до пута (парцела број 3990) и пресеца га. Западном линијом пута (парцела број 3990) граница се ломи ка северу до тромеђе парцела број 2656, 2651/2 и 3990. Из ове тромеђе граница се ломи ка западу поклапајући се са јужном границом парцела број 2656 и 2654 до пресека са јаругом (парцела број 4012). Идући ка северу граница се поклапа са источном обалом јаруге до тромеђе парцела број 2652, пута (парцела број 3977) и јаруге (парцела број 4012). Од ове тромеђе граница се поклапа са западном ивицом пољског пута (парцела број 3977) до тромеђе парцела број 2412, 2413 и 3977. У овој тромеђи граница се ломи ка западу међом парцела број 2412 и 2413, пресеца јаругу (парцела број 4012) и излази на северну међу парцела број 2411 до пољског пута (парцела број 2399) и његовом северном ивицом долази до тромеђе парцела број 2399, 2397 и 2398/1. Из ове тромеђе граница се ломи ка северу међом парцела број 2398/1 и 2397; 2398/1 и 2396 до међе парцела број 2395 и 2396 и поклапа се са њом до пута (парцела број 2394), затим се поклапа са источном ивицом пољског пута (парцела број 2394) и у том правцу пресеца пут (парцела број 3991).

Идући ка северу граница се поклапа са западном ивицом пута (парцела број 3992), затим се поклапа са међом пута (парцела број 3992) и излази на пут (парцела број 3974) и пресеца га. Идући даље граница се поклапа са западном ивицом пута (парцела број 3974) до пресека са јужном ивицом пољског пута (парцела број 2145), ломи се

ка западу јужном ивицом пута (парцела број 2145), излази на пољски пут (парцела број 2150), пресеца га, као и јаругу (парцела број 1742) у правцу међе парцела број 1745 и 1749/1. Из ове међе граница се лопи ка западу поклапајући се са северном међом јаруге (парцела бр. 1741 и 1742) и са јужном међом јаруге (парцела број 1741), долази до пољског пута (парцела број 3994) и његовом источном ивицом долази у међу тачку број 19 која дели КО Сремска Каменица и КО Лединци.

На подручју КО Лединци граница полази од међне тачке број 19 и идући ка северозападу поклапа се са северном ивицом пољског пута (парцела број 1202) до тромеђе парцела број 1142, 1202 и 1119. Од ове тромеђе граница иде ка северу поклапајући се са западним међама парцела број 1119, 1116, 1101, 1084/1, 1083, 1082, 1081, 1078, 1077, 1076, 1075, 1074 и 1072, што је у исто време граница грађевинског подручја Лединца, затим пресеца пут Нови Сад - Беоцин у правцу међне тачке број 2.

Од међне тачке број 2 граница се поклапа са северном регулацијом пута Нови Сад - Беоцин до међне тачке број 28 која раздваја КО Лединци и КО Сремска Каменица. У овој тачки граница се лопи ка северу поклапајући се са границом КО Лединци и КО Сремска Каменица до четворомеђе КО Сремска Каменица, КО Лединци, КО Ветерник и КО Нови Сад II на осовини реке Дунав. Од четворомеђе катастарских општина граница се поклапа са осовином Дунава идући ка западу у дужини око 900 m која је и граница КО Ветерник и КО Лединци. У овој тачки граница се лопи ка северозападу пресецајући реку Дунав у правцу међе парцела број 2980/2 и 2980/3 и поклапа се са том међом, као и са међом парцела број 2988/2 и 2988/3, 4284/2 и 4284/3 до насипа (парцела број 4280) и пресеца га до северне регулације у тромеђи парцела број 4280, 3971/4 и 3971/15.

Од укрсне тачке граница иде ка западу поменутом линијом насипа до пресека са међом између парцела број 3985 и 3984, где се лопи и скреће ка северу међама парцела број 3985, 3989, 3993/1, 3993/2, 3993/3, 3994/6, 4276/2, 3997/1 и 4002/3 са леве стране и 3984/1, 3984/2, 3984/3, 3984/4, 3984/5, 3990/1, 3990/5, 3991/1, 3991/2, 3992/1, 3992/2, 4276/1, 4000/1, 4000/2, 4001/1 и 4001/8 са десне стране, до пресека са западном регулацијом линијом новопроектованих улица. Од пресека, граница наставља ка северу том западном регулацијом нове улице а право парцела број 4002, 4003, 4004, 4007, 4008, 4009, 4010, 4011/1, 4011/2, 4012, 4016, 4017, 4030 (пољски пут), 4028, 4027, 4026, 4025, 4024, 4023 и 4022 до укрштања са југоисточном границом парцеле број 4279. Од ове тачке граница скреће у правцу североистока, прати југоисточну границу парцеле број 4279 до осовинске тачке број 284, а затим скреће у правцу истока, поклапа се са осовинама улица које су дефинисане осовинским тачкама број 835, 836, 401 и 402 до тачке на пресеку са правцем који је паралелан северној граници парцеле број 3769/4 на растојању од 7,50 m. Од ове тачке граница наставља претходно описаним правцем до тачке на пресеку са осовином улице дефинисане осовинским тачкама број 405 и 516. Дале граница скреће у правцу севера, прати осовину улице до осовинске тачке број 516, затим скреће у правцу запада до осовинске тачке број 690, даље скреће у правцу североистока до осовинске тачке број 691. Од ове тачке граница скреће у правцу истока до пресека осовине улице и продуженог правца границе парцела број 3080/1 и 3078/2. Дале граница скреће у правцу североистока претходно описаним продуженим правцем а затим прати западну границу парцела број 3078/2, 3078/1,

3079/6, 3079/5, 3079/1, 3079/3, 3079/4 и 3079/2 до пресека са границом КО Нови Сад IV.

Идући ка северозападу, па ка североистоку граница се поклапа са линијом која раздваја катастарске општине Ветерник и Нови Сад IV, затим прелази на подручје КО Нови Сад IV по југоисточној међи пољског пута парцела број 10227 до међне тачке број 8 која је на међи парцела број 9171 и 8958, затим скреће ка северозападу по поменутој међи до пољског пута парцела број 10226/2 и пресеца га.

У тој тачки граница скреће у правцу североистока до тромеђе парцела број 10226/2, 9219 и 9223, а затим у правцу северозапада прати границу парцела број 9219 и 9223, тим правцем сече парцела број 10225/2 и 9248 до пресека са западном регулацијом планираног пута. Од ове тачке граница скреће у правцу североистока, прати планирану регулацију пута до пресека са границом парцела број 9240 и 9241, тим правцем сече парцелу број 10224, прелази у КО Футог, сече парцеле број 9950 и 10222 и долази до северозападне границе парцеле број 10222. Дале граница скреће у правцу североистока, прати северозападну границу парцеле број 10222, и у том правцу пресеца парцелу број 8948 и 8951, наставља даље северозападном међом парцеле број 10223, пресеца пут Нови Сад - Врбас до тромеђе парцела број 9956, 4065 и 4432 одакле се поклапа са северном међом парцеле број 4432 до места у којој иста скреће на север а граница наставља на исток пресецајући парцелу број 4336 и поново се укључује на северну међу парцеле број 4432, поклапајући се са њом до граничне тачке број 4 на међи КО Нови Сад IV и КО Футог у којој скреће на север поклапајући се са границом КО до граничне тачке број 8 на југозападној међи железничке пруге Нови Сад - Суботица.

Идући у правцу североистока граница пресеца пругу Нови Сад - Суботица и поклапа се са северозападном међом железничке пруге Нови Сад - Зрењанин, тако да прелази преко подручја катастарске општине Чанај, затим пресеца железничку пругу Нови Сад - Сента до тромеђе која је одређена за почетну тачку описа границе грађевинског рејона.

У делу "III ГЕНЕРАЛНА УРБАНИСТИЧКА РЕШЕЊА" одељак "1.0. НАМЕНА ПРОСТОРА НА ПОДРУЧЈУ ОБУХВАЋЕНОМ ГЕНЕРАЛНИМ ПЛАНOM" пододеољак "1.3. Грађевинско земљиште" став 1. мења се и гласи:

"Грађевинско земљиште обухвата сво изграђено и неизграђено, урађено и неуредено, јавно и остало земљиште у грађевинском рејону Новог Сада".

У одељку "2.0. НАМЕНА ПРОСТОРА У ГРАЂЕВИНСКОМ ПОДРУЧЈУ НОВОГ САДА" наслов "Урбанистичке целине" став 3. мења се и гласи:

"У намени становања издвајају се следеће карактеристичне целине:

- зоне породичног становања,
- опште стамбене зоне средњих и високих густина, и
- зоне вишепородичног становања високих густина"

У складу са наведеном изменом мењају се тематски прикази "Подручја становања-распрострањеност, основне облици становања у Новом Саду" и "Структура основних облика становања", који су саставни део Генералног плана.

После наслова "Просторне целине у грађевинском подручју" после става 7. додаје се став 8. који гласи:

"Просторна целина број XXXIX "Југовићево" - зона мешовите намене обухвата вишепородично становање "Мајевица", породично становање "Сајлово", Ново гробље, парковске, спортске и комуналне површине на простору који је користила Војска Србије и Црне Горе, односно укупан простор "специјалне намене" и заштитне зоне око ове намене".

У складу са наведеном изменом мења се графички приказ "Просторна целина у грађевинском подручју", који је саставни део Генералног плана.

У пододелу "2.1.1. Објекти и површине од општег интереса" измене и допуна Генералног плана односе се на:

(1) Објекте и површине намењене образовању

- Мења се локација предшколске установе на Клиси, за шта није потребно претходно утврдити акт о мрежи установа предшколског, основног или средњег образовања.

- Допуњава се мрежа предшколских установа са по једном локацијом у Шумицама и Садовима.

- Допуњава се мрежа основних школа са једном школом у Садовима.

У складу са наведеним изменама мењају се тематски прикази "Мрежа предшколских установа" и "Мрежа основних школа", који су саставни део Генералног плана.

- Мења се намена Универзитета на Каменичком платоу тако што се 5,72 ha, намењује општеградским центрима, а 8,60 ha намењује општим стамбеним зонама.

У складу са наведеном изменом после наслова "Јавне службе од посебног значаја за развој града Новог Сада" у ставу 1. иза речи "Републику" речи "односно Југославију" бришу се.

У ставу 7. иза речи: "Нови Сад" део текста до зареза мења се и гласи:

"уз постојеће на Лиману IV или на другим локацијама"

У складу са наведеном изменом мењају се графички приказ "Намена површина" и тематски приказ "Мрежа објеката високих и ниских школа, ученичког и студентског стандарда", који су саставни део Генералног плана.

(2) Спортске центре

- Спортски центар у оквиру универзитетског комплекса ("Бачко игралиште"), нето површине 3,0 ha искључује се из мреже зонских спортских центара града и намењује Универзитету, за развој физичких активности и спортска такмичења студената (и ученика).

У складу са наведеном изменом мења се графички приказ "Мрежа спортских и рекреационих центара", који је саставни део Генералног плана.

- Спортски центар "Вуједин Бошков" који се налази на подручју Ветерника, изоставља се из мреже спортских центара у грађевинском рејону града.

У складу са наведеном изменом после наслова "Јавне службе локалног нивоа" у ставу 26. реч: "пет" замењује се речју: "четири". После заграда брише се зарез, ставља се тачка и текст до краја реченице брише се.

- Спортски центар "Петроварадин" мења намену у спортски и пословни центар, смањује се за око 3,0 ha тако да обухвата укупну површину од око 14,5 ha. Смањује се

површина за хидротехничке захвате за око 3,0 ha, а тај део се пренамењује спортском и пословном центру. У прорасподели површина око 6 ha, у западном делу, раније намењена спортском центру намењује се општим стамбеним зонама.

У складу са наведеном изменом после наслова "Јавне службе локалног нивоа" у ставу 30. после речи "Бистрица" после зареза део текста мења се и гласи: "планира се спортски центар "Адице" и спортски и пословни центар "Петроварадин".

- На простору Спортског и пословног центра "Војводина" даје се могућност промене учешћа спортских и пословних садржаја у укупном простору. Простор СПЦ "Војводина" остаје спортски центар, централни садржаји су дати паралелно са Булеваром ослобођења, а површина између СПЦ "Војводина" и дела општеградског центра намењена је за пословно-спортске садржаје.

Препоручује се да изради плана детаљне регулације за овај простор претходи вишеструки урбанистичко-архитектонски конкурс.

- У складу са наведеним изменама мењају се графички приказ "Намена површина" и тематски прикази "Мрежа спортских и рекреационих центара", "Комунално површине", "Структура основних облика становања", "Подручја становања - распрострањеност, основни облици становања" који су саставни део Генералног плана.

- Површина постојећег спортског центра Стрелиште који је изграђен на простору намењеном спортском центру, заштитном зеленилу и мешовитој намени проширује се, тако да обухвата нето површину од 2,00 ha, и тиме укупна површина центра добија површину од 19,68 ha, на којој ће се изградити спортски објекти, терени за рекреацију и остали садржаји у функцији спорта.

У складу са наведеним изменама мењају се графички приказ "Намена површина" и тематски приказ "Мрежа спортских и рекреационих центара", који су саставни део Генералног плана.

- Комплекс спортског центра у Петроварадину у улици Рада Кончара, са изграђеним објектима, нето површине 3,70 ha, постаје део мреже спортских центара.

Простор добија статус јавне површине од општег интереса.

У складу са наведеном изменом мењају се графички приказ "Намена површина" и тематски приказ "Мрежа спортских и рекреационих центара", који су саставни део Генералног плана.

(3) Комуналне делатности

- Простор између Алмашког гробља и железничке станице, површине од 0,58 ha, намењује се секундарним и терцијарним делатностима, према постојећем стању.

- Део обележен као парцела Реформаторско-евангелистичко гробље, западно од гробља, површине од 0,53 ha, мења се у намену "општеградски центри", према постојећем стању.

У складу са наведеном изменом мењају се графички приказ "Намена површина" и тематски прикази "Комуналне површине" и "Радне зоне", који су саставни део Генералног плана.

- Комплекс гробља у Сремској Каменици проширује се на парцеле бр. 5574, 5581, 5580, 5582, 5586, 5584/5 и 5585/1 КО Сремска Каменица, и обухвата површину од 4,04 ha.

- Мења се граница комплекса гробља на Алибеговцу тако да његова површина износи 32,79 ha, у оквиру које је планирано и гробље за кућне љубимце, на површини од 1,45 ha.

- Наслов "Гробља за животиње и кућне љубимце" мења се и гласи: "Гробља за кућне љубимце".

- После наслова "Депонија отпадака у Новом Саду", у ставу 1 после прве реченице додаје се реченица која гласи: "Планира се ширење депоније у правцу истока на површину од око 19 ha". У ставу 4 после друге реченице додаје се реченица која гласи:

"На простору депоније се могу третирати и друге врсте отпада."

- После дела "Депонија отпадака у Новом Саду" додаје се наслов "Постројење за третман анималног отпада" и део текста који гласи: "Постројење за третман анималног отпада планира се у оквиру зоне Север IV или на комплексу депоније комуналног отпада."

У складу са наведеним изменама мењају се графички приказ "Намена површине" и тематски приказ "Комунална површина", који су саставни део Генералног плана.

(4) Објекте и површине Војске СЦГ

Део радне зоне "Север IV", површине 246,10 ha који је предвиђен за изградњу луке и бродоградилшта добија специјалну намену и статус јавне површине.

Специјална намена код Везирца у Петроварадину површине око 149,5 ha губи статус јавне површине од општег интереса и пренамењује се делом у намену "породично становање" на око 43,0 ha и делом у "туристичко-спортско-рекреативну" намену на око 96,0 ha. Део од око 8,5 ha се намењује новој траси свобраћајнице преко Карагаче.

Табела "Размештај становника у грађевинском подручју Новог Сада 1995. 2005. и 2021. године" мења се и гласи:

Бр. зоне	Назив зоне	Број становника*		
		1995.	2005.	2021.
1. Бачки део града				
1.1. Централно градско подручје				
6	Лиман 3 и 4	22.000	22.000	23.000
7	Лиман 1 и 2	12.400	12.000	13.000
8	Бул. револуције, Бул. цара Лазара	13.900	18.500	15.000
9	Сајам - Детељинара	5.800	8.200	6.600
10	Банатић - Футошки пут	19.900	20.000	22.000
11	Детељинара - Азијатичарско насеље	15.200	16.700	17.000
12	Центар	12.500	10.000	14.500
13	Житни трг	13.500	12.800	14.000
14	Салајка	4.800	4.100	7.000
15	Стари центар	4.500	3.000	5.000
16	Подбара	10.400	13.600	13.000
Укупно		135.000	140.900	150.100
1.2. Западно градско подручје				
4, 5, 24	Топол, Бистрица, Адице	28.000	48.200	60.500
1.3. Северно градско подручје				
1, 2, 3, 23	Шангај, Клиса, Видовданско насеље, Мали Београд - Велики рит	23.100	20.300	20.000

Основ за реализацију је план детаљне регулације.

У подручју "2.2. Простор за становање" мењају се облици и распрострањеност, величине и капацитет простора намењеног становању, правила уређења и правила грађења и то

(1) на укупном простору становања, и

(2) на појединим просторима у грађевинском рејону.

(1) На укупном простору намењеном становању мењају се врсте становања према начину коришћења, општа правила регулације, урбанистички показатељи и урбанистичка правила уређења простора и изградња објеката.

"Становање" остаје преовлађујућа намена на укупном простору на којем се, под одређеним условима, могу градити стамбени, стамбено-пословни или пословни објекти.

После наслова "Облици становања" после става 5 додају се нови ст. 6. и 7. који гласе:

"У општим стамбеним зонама у којима се планира обнова и реконструкција објеката, доминирају простори са објектима вишепородичног становања средњих густина. Целине са наслеђеним квалитетним објектима породичног становања се задржавају, а могуће је планирати и нове. Објекти вишепородичног становања високих густина планирају се на важним правцима, односно истакнутим локацијама или другим локацијама које захтевају посебно обликовање, и ради прилагођавања изградњом објектима.

На парцелама у оквиру овог вида становања које су угрожене буком (важне раскрснице, садржаји у суседству који представљају могући извор буке), препоручује се изградња пословних објеката".

Додавањем ст. од 6. до 8. постају ст. од 8. до 10.

Укупно Бачки део града		186.100	209.400	230.600
2. Сремски део града				
18, 17, 19, 21, 22	Петроварадин, Ср. Каменица, Мишелук, Чардак-Староаришки пут-Боцке, Буковачки пут	19.500	90.500	+ 45.000
Укупно Сремски део града		19.500	90.500	+ 45.000
Укупно у грађевинском подручју		205.600	- 300.000	275.600

- * 1995. Према Регистру становништва
2005. Прогноза из ГУП-а Новог Сада до 2005.
2021. Прогноза из ГП-а Новог Сада до 2021.

ОБЈАШЊЕЊЕ:

Зоне у чијим деловима долази до промена просторних капацитета и могућег броја становника.

Зона VIII - повећање за сса 15%.

Зона IX, X, XVIII повећање за сса 10%.

Зона XI смањење броја становника (за сса 2.000) у корист зоне XXXIX (Југовићево) у којој, на Сајлову и простору касарне Мајевица (у споразуму за Војском СЦГ) може 3000 - 5000 становника имати своје место становања.

На тај начин број становника који би живео у централном градском подручју износи сса 160.000.

У северном градском подручју долази до мањег проширења намене породичног становања, те би потенцијал бачког дела града у грађевинском рејону Новог Сада у намени становања и другим наменама у којима је могућа изградња износио сса 80.000 станова за око 240.000 становника.

У зони XVIII у Петроварадину ће легализацијом бити повећан капацитет до мере која неће повећати укупан капацитет сремског дела града од сса 15.000 станова за 45.000 становника.

Укупан број становника који би имали место становања у грађевинском рејону Новог Сада износи око 275.000.

(2) На појединим просторима у грађевинском рејону се омогућава легализација бесправно стамбене изградње под условима да се:

- не мењају концептуални елементи плана (трасе градских магистрала);
- не запоседају простори предвиђени за објекте и површине од општег интереса;
- не мења граница грађевинског рејона (осим у случају "Сајлова");
- не повећава простор за становање на рачун неизграђених простора, осим у случају легализације бесправне изградње.

Мења се намена "заштитно зеленило" у намену "породично становање", на површини од 89,92 ха, на следећим просторима:

- Буковачки до и Буковачки пут површина: 66,63 ха
- Северно од трасе саобраћајнице преко Карагаче површина: 32,6 ха
- Између пута за Руму и Буковац површина: 13,71 ха
- Део "Војнова" у Сремској Каменици површина: 2,00 ха
- Део "Чардак" уз продужетак улице Соње Маринковић површина: 19,96 ха
- проширење локалитета "Шумице" површина: 6,84 ха
- Јужно од Машиног салеша површина: 7,89 ха
- парцеле бр. 2089, 4121 и 4120 у КО Сремска Каменица површина: 1,86 ха

Мењају се друге намене у намену "породично становање":

- проширење Сајлова изван граница грађевинског рејона површина: 20,35 ха
- мења се туристичко-спортско-рекреативна намена северно од саобраћајнице преко Карагаче површина: 67,15 ха
- мења се специјална намена северно од саобраћајнице преко Карагаче површина: 29,46 ха
- мења се део површине за хидротехничке захвате на Чардаку површина: 0,18 ха

У складу са извршеним изменама мењају се: графички приказ "Намена површине" и тематски прикази "Подручја становања", "Структура основних облика становања" и "Комуналне површине" који су саставни део Генералног плана.

У пододелу "2.3. Простор за пословање"

- Мења се део комуналне површине на углу улица Корнелија Станковића и Руманачке у намену "општеградски центри" на површини од око 1,0 ха.

- Мења се део комуналне површине западно од Суботичког булевара, између Булевара војводе Степе и улице Радомира Рашић Радукова у намену "општеградски центри" на површини од око 8,65 ха.

- Мења се намена дела простора намененог Сајму, укупне површине од око 11,38 ха, на локалитету ДП Хел-

диг "Центрославија", дуж Суботичког булевара и између улица Футошке, Ладиначке и Приштинске у намену "општеградски центри".

- Мења се део спортског центра, површине од око 1,24 ха, код ФК "Црвена Звезда" уз Темерински пут у намену "општеградски центри".

- Мења се део спортског парка на Лиману IV уз продужетак улице Хероја Пинкија, површине од око 0,78 ха, у намену "општеградски центри".

- Мења се намена "заштитно зеленило" у радној зони Север IV, у источном делу, из комплекса ТЕ-ТО, и северно од инфраструктурног коридора до дела који се пре-намењује у "пословање на улазним правцима" укупне површине око 55,9 ха у површине измењено за секундарне и терцијарне делатности.

- Мења се намена "заштитно зеленило", северно од пута Е-75, између магистралног пута М-22/1 и регионалног пута Р-122 површине од око 4,37 ха, у намену "пословање на улазним правцима".

- Мења се намена "заштитно зеленило", јужно од пута Е-75, западно од Магистралног пута М-7, на Темеринском улазном правцу и уз продужетак улице Паје Радосављевића на простору површине од око 142,0 ха у намену "пословање на улазним правцима", тако да чине просторно функционалну целину.

- Мења се намена дела парковске површине на Руманчком путу и југоисточно од новог гробља на простору површине од око 50,67 ха, као и део спортског центра "Југовићево" површине од око 55,26 ха, у намену "пословање на улазним правцима".

- Мења се намена "заштитно зеленило" у радној зони Север IV, јужно од аутопута Е-75, на простору површине од око 49,23 ха у намену "пословање на улазним правцима" за обављање делатности из области терцијарног сектора, које не загађују животну средину. За приступ локалитету потребно је изградити режијску саобраћајницу.

- Мења се намена "заштитно зеленило" између улице Косте Шокице и пруге у намену "пословање на улазним правцима" на површини од око 2,34 ха

- Проширује се "мешовита намена" у радној зони Исток, на делу југоисточно од Рокваог потока (Садрија), наменом "становање" и омогућава се коришћење парцела за: становање, комбинацију рада и становања и пословање.

- Мења се намена "експлоатационо подручје" у Петроварадину у "мешовиту намену" на подручју површине од око 31,48 ха, и омогућава се коришћење парцела за: становање, комбинацију рада и становања и пословање.

У складу са наведеном изменама мењају се: графички приказ "Намена површина", тематски прикази "Комуналне површине", "Мрежа градских центара" и "Мрежа спортских и рекреационих центара" који су саставни део Генералног плана.

- Део простора, чето површине 26,0 ха, између продужетка Булевар Јована Дучића, Булевар кнеза Милоша, Футошког пута и улице Сомборска пруга, на којем су лоцирани "Расадиш" и комплекс ЈГСП "Нови Сад" и који се користи за комуналне делатности мења намену у намену "пословање на улазним правцима" за делатности терцијарног сектора из области: комуналне привреде, саобраћаја, трговине, угоститељства и услужног занатства.

Тиме овај простор губи статус јавних површина од општег интереса.

У складу са наведеном изменом мењају се: графички приказ "Намена површина", тематски прикази "Комуналне површине" и "Мрежа градских центара", који су саставни део Генералног плана.

У складу са наведеним изменама у пододелу "2.3.2. Улазни правци у град" став 5. трећа реченица мења се и гласи:

"Овај улазни правац обухвата и део простора уз продужетак улице Паје Радосављевића, површине од око 142,0 ха, намењен пословним садржајима."

У ставу 6. прва реченица мења се и гласи:

"Ветеринарски правац обухвата бензинску пумпу, низ малих природних објеката (складишта, сервисне радионице) и просторе "Расадиш" и ЈГСП "Нови Сад".

У ставу 7. на крају прве реченице брише се тачка, ставља се зарез и додаје се текст који гласи:

"простор јужно од Руманчког пута до границе градског гробља и између градског гробља и спортског центра "Југовићево" укупне површине од око 106,0 ха" Уз простор намењен гробљу обавезно је формирати заштитни појас ширине 50 m засађен високим растињем.

У трећој реченици после речи: "занатства," додају се речи: "угоститељства и саобраћаја."

После става 8. додају се ставови 9, 10, 11, 12 и 13. који гласе:

"Правца уз аутопут Е-75, унутар радне зоне Север IV намењен је за пословање на улазним правцима, које подразумева делатности из области терцијарног сектора које не загађују животну средину. За приступ локалитету потребно је изградити режијску саобраћајницу.

Правца уз улицу Косте Шокице се планира за комбинавану намену пословања и вишеспоредног становања уз поштовање услова који проистичу из положаја пруге.

Простори на улазним правцима намењени су терцијарном сектору, односно делатностима из области трговине, угоститељства, услужног занатства, саобраћаја и комуналних делатности. Поред терцијарног сектора, постоји могућност лоцирања и објеката производног занатства из области индустрије, грађевинарства и занатства, под условом да су у складу са прописаним еколошким параметрима, односно да нису загађивачи животне средине.

Минимална величина парцела за већину делатности је 2.500 m², а за трговину и саобраћајно-просторне делатности та величина је 4.000 m². Максимална величина парцела се не утирује. Минимална ширина парцеле је 25 m. За угоститељство нема ограничања у минимуму и максимуму величине парцела.

У комплексима је обавезно обезбедити мин. 25% зелених површина. Поред тога, обавезно је подизање високог зеленила на паркизима и уз сав саобраћајнице које укључују комплексе.

У пододелу "2.3.3. Радне зоне" став 7. трећа реченица мења се и гласи:

"Део зоне, површине 246,10 ха добија специјалну намену".

У последњој реченици речи: "осим луке" брише се.

У ставу 10. четврта реченица, после заграда додаје се текст који гласи:

"и становање, односно комбинација рада и становања."

Мењају се и графички приказ "Намена површина" и тематски прикази "Систем градског зеленила", "Мрежа градских центара" и "Радне зоне", који су саставни део Генералног плана.

У пододелку "2.4. Градско зеленило" после четвртог става додаје се наслов "Категорије јавних зелених површина" и део текста који гласи:

"Категорије јавних зелених површина су:

- градоко зеленило (парков, зеленило саобраћајница, зеленило стамбених блокова, заштитно зеленило, зеленило осталих намена),
- приградско зеленило
- ванградско зеленило"

После наслова "Парк-шума", после става 2. додаје се наслов "Зеленило саобраћајница".

Наслов "Заштитно зеленило" и текст до краја пододелка се мења и гласи:

"Зеленило стамбених блокова

Унутар стамбених блокова ће се подизати повезане зелене површине у циљу заштите становања од саобраћаја и других утицаја.

Озелененом површином сматра се и површина испод крошње одраслих стабала у зависности од врсте дрвећа (оријентације спободног дела парцеле, габарита објекта и сл.).

Код становања средњих густина могуће је достићи 15 до 30% зелених површина, а код становања већих густина 10 до 25% површине парцеле. Веће вредности је могуће достићи у зависности од решења стационарног саобраћаја, положаја објекта на парцели и др.

Услови озеленјивања су саставни део одобрења за изградњу.

Заштитно зеленило

Линијско постављање зеленила у граду има посебну улогу у функционисању повезивања (умражавања) зелених површина градске структуре и непосредног везивања са вегетационим целинама рубног подручја.

Заштитни зелени појас уређује се у складу са функционалним потребама намена која се штити или од које се штити као: шумски зелени појас, ветробрани појас, вегетација на клизиштима, линијско зеленило уз канале, потоке и саобраћајнице, односно користи се као рекреативно подручје, воћњак, виноград, поврћњак, пољопривредно земљиште (приградско и ванградско зеленило).

Зеленило осталих намена

Вегетацијска и просторна подвајања нарочито су значајна између стамбених и индустријских зона, железнице, саобраћајница и др. У Новом Саду такви појасови се протежу са обе стране канала Дунав - Тиса - Дунав, железничке пруге, отвореног канала на Тополу и у околину појединих радних зона. Сам концепт озеленјивања је једноставан по обликовању и флористичком саставу.

Минимална површина под зеленилом у радним зонама је 25% комплекса.

У одељку "3.0 ГЕНЕРАЛНО РЕШЕЊЕ САОБРАЋАЈНОГ СИСТЕМА",

У пододелку "3.1. Железнички саобраћај", после става 6. додаје се нови став који гласи:

"Све пружине прелаза који се налазе у нивоу са коловозом постојеће магистралне и регионалне путне мреже, потребно је обавезно донивелити, а остале, где год то просторни услови омогућавају".

Пододелак "3.2. Друмски саобраћај", наслов "Јавни превоз" у другој реченици, после речи "Петроварадин", додаје се зарез и део текста који гласи: "односно улицама Булевар цара Лазара, Стражиловска, Булевар ослобођења, Булевар кнеза Милоша, Футошки пут, Футошка, Јеврејска, Булевар Михајла Пулина, Варадински мост, Београдска, Прeradовићева, Мост слободе и др.

Трета реченица брише се и додаје се део текста који гласи: "Предвиђа се измештање терминала на Рибљој пијаци на локацију код железничке станице или на ранжирну станицу (на траси Суботичке пруге) која се може планирати и за изградњу трамвајског депоа. Планирана локација трамвајског депоа је у близини постојећег аутобуског на Футошком путу. У међувремену је неопходно приступити изради Студије оправданости и извојних пројеката увођења трамваја у Нови Сад.

После наслова "Паркирање и гаражирање", 2. став, 3. реченица, брише се.

У пододелку "3.3. Водени саобраћај", 2. став, 4. реченица, иза речи "улогу" ставља се тачка и брише се преостали део текста до краја реченице.

У ставу 3, у првој реченици, после речи "ада" ставља се тачка и брише преостали део текста до краја реченице.

После наслова "Интегрални транспорт", у другој реченици иза речи "Нови Сад", додаје се део текста који гласи:

"и на локацији "Нови Сад-ранжирна"

Мењају се саобраћајна решења у графичким приказима "Намена површина" и "Саобраћајни систем, видови саобраћаја, јавне гараже и коридори", и у свим осталим графичким и тематским приказима који су саставни део Генералног плана.

Измена и допуне које су извршене у плану саобраћаја проузроковане су:

- доношењем планских докумената широк просторних целина са којима се усклађују решења Генералног плана (Аутопут Е-75, везе градских саобраћајница са овом - међународном саобраћајницом),

- прилагођавањем саобраћајних решења стању у простору (улице Лаје Радосављевића, раскрсница улица Боре Продановића и Новосадског сајма, и везе Косовске улице и улице Филипа Вишњића),

- сазнањима стеченим на основу истраживања обављених након доношења Генералног плана, у циљу добијања рационалнијих решења (траса продужетка Суботичког булевара на сремској страни, промене ранга саобраћајница у радним зонама "Север II" и "Север III" и алтернативном локацијом међуградске аутобуске станице).

План саобраћаја је допуњен локацијама путничких пристана на новосадској и страни Сремске Каменице, елементима саобраћајних веза, продуженом трасом улице Новосадског сајма, као и прецизнијим правилима за уређивање услова за паркирање у зависности од делатности.

Измене и допуне Генералног плана односе се на следеће саобраћајнице и друге саобраћајне објекте и површине:

Међународни пут Е-75 (аутопут Суботица - Нови Сад - Београд)

Просторни план подручја инфраструктурног коридора аутопута Е-75 Суботица - Београд (Батајница) и План детаљне регулације инфраструктурног коридора аутопута Е-75 на административном подручју Града Новог Сада, уследио је измена на траси, профилу аутопута и укључивању система саобраћаја Новог Сада на следећи начин:

-Паралелно са трасом аутопута који је планиран класичним профилем од 3+3 саобраћајне траке, са раздалним острвом у средини, додају се још по 2 саобраћајне траке са обе стране аутопута у постојећем путном земљишту у дужини уласка и изласка аутопута у грађевински рејон Новог Сада. Путеви који се укрштају са аутопутем (4 планиране петље) немају директну везу са аутопутем већ имају везу са свим додатним тракама. Директна веза ових трака са аутопутем се остварује ван граница грађевинског подручја.

- Успостављају се додатне везе између банкопалатичке петље и магистралног пута М-22/1.

Раскрсница магистралног пута М-22/1 и регионалног пута Р-120

На постојећој локацији укрштања магистралног пута М-22/1 и регионалног пута Р-120, формира се кружна раскрсница коју ће образовати ова два пута

Веза саобраћајног правца између Новог гробља и Југоваћева са Суботичким булеваром

Ова веза биће решена денивелисаном раскрсницом.

Инфраструктурни мост преко канала ДТД

При реализацији ће инфраструктурни мост бити димензионисан тако да мора да задовољи услове Дунавске конвенције у смислу неопходне висине за пролазак бродова, као и за потребе одвијања пешачког и бициклистичког саобраћаја. Основна функција моста је надземно повезивање инфраструктурних система са обе стране Канала ДТД

Продужетак улице Паје Радосављевића

На траси планираног продужетка улице Паје Радосављевића, у дужини од око 700 m траса улице, у делу од Клисанског пута до западне обилазнице (продужетак Суботичког булевара), помера се јужно, у распону од 0 до 16 m. Укупна ширина регулације и попречни профил се задржавају и износе 30 m.

Трасу продужетка Булевара Јована Дучића

Продужетак Булевара Јована Дучића, од раскрснице са Булеваром кнеза Милоша повезује се са Сомборском рампом, наспрам улице Драгослава Срејовића. Корекција

ја трасе је практично верификација постојећих улица кроз нову, планирану мрежу. Овакво решење ће допринети повезивању Новог Сада са Ветерником и растерећењу Футошког пута као тренутно једине везе.

Везу улице Боре Продановића са улицом Новосадског сајма

Мења се планирана траса тако што се задржава у постојећем стању, са истом регулационом ширином и профилем. Задржава се постојећа раскрсница улица Новосадског сајма и Боре Продановића.

Везу Косовске улице и улице Филипа Васиљевића

Мења се траса Косовске улице тако што се укида планирани део од Косовске улице до улице Јаше Игњатовића.

Укидају се улице Игњата Павласа и Жарка Васиљевића као примарни саобраћајни правци

На основу закључка Комисије за планове Скупштине Града Новог Сада по којем се сматра да не би требало поново успостављати саобраћајну везу између улица Жарка Зрењанина и Игњата Павласа, укидају се улице Игњата Павласа и Жарка Васиљевића као примарни саобраћајни правци ранга "Саобраћајница".

Нова саобраћајна веза магистралног пута М-21 са обилазницом око Сремске Каменице

Формира се нова саобраћајна веза из правца Иришког менаџа ка обилазници око Сремске Каменице која омогућује лакше нивелационо уклапање у постојећу раскрсницу.

Укида се саобраћајно повезивање улице Алмашке са улицом Милана Ракића и планира се нова примарна саобраћајница

На основу закључка Комисије за планове Скупштине Града Новог Сада, укида се саобраћајно повезивање улице Алмашке са улицом Милана Ракића, а планира се нова примарна саобраћајна веза типа "саобраћајница" у продужетку Алмашке и дуж улице Павла Стаматовића, преко комплекса бившег "Кулпина" до раскрснице са улицом Марка Миланова

Корекција трасе примарне саобраћајнице на Мишелуку

Услед великог броја нелегалних објеката, извршена је корекција трасе примарне саобраћајнице која повезује Каменички пут преко београдске пруге са примарном саобраћајном мрежом простора на Мишелуку.

Корекција трасе главне саобраћајнице преко Карагача, Ширина и Пуцароша

Услед великог броја нелегалних објеката, извршена је корекција трасе главне саобраћајнице која повезује главну саобраћајницу у продужетку Моста слободе, од

укрштања са магистралним путем М-21 на Мишалуку, са магистралним путем М-22/1 код Гуцкароша.

Укида се траса железничке пруге за Парагвар

Део железничке пруге од Београдске пруге до Парагва се укида јер је поменута пруга демонтирана у току прошле године.

На део трасе продужетка Суботичког булеварца на сремској страни и његово укључивање у обилазницу око Сремске Каменице

Укида се део магистрале и простор се планира за породично становање, са осталим комплементарним садржајима.

Након преласка продужетка Суботичког булеварца мостом преко Дунава и Ладиначког пута у Сремској Каменици, планира се његово укључивање у трасу обилазнице око Сремске Каменице које ће се реализовати у скором времену.

Смањење ранга дела Индустијске улице

Мења се значај дела саобраћајнице у мрежи саобраћајница тако што се смањује њен ранг (што ће омогућити смањење планиране регулације).

У циљу рационалијет коришћења грађевинског простора, након зацваљевања отвореног канала система Сајлово, део Индустијске улице који се налази иза фабрике "Стандард" претвориће се у саобраћајницу нижег реда.

Смањење ранга Београдског улице у Петроварадину

Београдској улици у Петроварадину се смањује ранг из примарне у секундарну саобраћајну мрежу, пошто се планира алтернативни примарни саобраћајни правац у продужетку Булеварца цара Лазара, који се наставља мостом преко Дунава, тунелом испод Петроварадинске тврђаве до везе са Прeradовићевом и улицом Дунавског дивизије.

Промену ранга улице Бајчи Жилинског

Улица Бајчи Жилинског добија ранг саобраћајнице.

Локацију Међуградске аутобуске станице и приградског терминала

Ради измештања приградског терминала са Рибље пијце на локацију садашње Међуградске аутобуске станице, међуградска станица градиће се на простору радне

зоне "Север II" на парцели број 3351 КО Нови Сад I уз могућност подземне везе испод железничке станице.

На овом простору је утврђена намена секундарних и терцијарних делатности, што је у складу са делатношћу Међуградске аутобуске станице.

Локацију путничких пристаних

Путнички пристани на Дунаву налазе се:

- на новосадској страни, на делу између улице Максима Горког и Варадинског моста, и
- у Сремској Каменици, у наставку Школовке улице.

Продужетак улице Новосадског сајма од улице Миклош Кочиша до Суботичког булеварца

На планираној измени - продужетак трасе улице Новосадског сајма задржава се постојећа регулациона ширина улице Новосадског сајма, у делу који је предвиђен за њено продужење, изградњом декивеланог путног објекта.

Безу Булеварца цара Лазара, која житома ранаје и планираног моста на мосту порушеног железничког моста цара Френца Јосифа

Планира се укрштање поменутих улица дефинисањем саобраћајне петље, у циљу смањења конфликтних тачака и повећања безбедности, као и омогућавања највећег нивоа услуга у одвијању саобраћаја. Конкретно решење петље ће бити у складу са резултатима анализе и студија које су у току, а коначно решење ће бити разрађено кроз план детаљне регулације.

У одељку "4.0. ГЕНЕРАЛНО РЕШЕЊЕ ИНФРА-СТРУКТУРНИХ СИСТЕМА", пододелак "4.2. Енергетски систем" наслов "Снабдевање града електричном енергијом" став 9. друга реченица мења се и гласи:

"Сви 110 kV далеководи који ће се градити надземно око града биће смештени у енергетске коридоре. 110 kV далеководи који ће бити грађени за повезивање TC 110/20 kV "Центар" са TC 110/20 kV "Нови Сад 4", TC 110/20 kV "Нови Сад 5" и TC 110/20 kV "Нови Сад 7", као и за повезивање TC 110/20 kV "Нови Сад 5" са TC 110/20 kV "Нови Сад 7", градиће се подземно (каблирањем)."

Став 13. друга реченица, мења се и гласи:

"Постојећа TC 110/35 kV "Нови Сад II" реконструисаће се у TC 110/20 kV. Градиће се и пет нових трафостаница 110/20 kV и то: на Римским Шанцима, у Петроварадину ("Победа"), у улици Пап Павла ("Центар"), у Ветернику - северно од пута Нови Сад-Ветерник и у радиој зони Север I".

ИЗМЕНЕ И ДОПУНЕ ГЕНЕРАЛНОГ ПЛАНА НОВОГ САДА 2021

ИЗМЕНЕ У НАМЕТИ

	ПЛОДНО СТАНОВАНЕ
	ОПШТЕ СТАНОВНЕ ЗОНЕ
	ИНДУСТРИЈСКО СТАНОВАНЕ
	МЕШОВИТА НАМЕНА - СТАНОВАНЕ
	ОПШТЕ ПУБЛИЧНИ ЦЕНТРИ
	ЗОНЕ СЕКУНДАРНИХ И ТЕРЦИЈАРНИХ ДЕЛАТНОСТИ
	ПОСЛОВАНЕ НА УПРАВЉИВАЊИЈА
	СПОРТИСКИ ЦЕНТРИ
	СПОРТИСКИ ПАРКОВИ
	ПАРКОВИ
	ГРОВОЈА
	ПОБЛИЗНЕ ЗА ЗАШТИТУ И НАСТАВУ
	ОСТАЛЕ КОМУНАЛНЕ ПОБЛИЗНЕ
	ТУРИСТИЧКО-СПОРТИСКО РЕКРЕАТИВНЕ ПОБЛИЗНЕ
	СПЕЦИЈАЛНА НАМЕНА

	КАРТАС СТАЗА
	ЕПАРХИЈА - САЈЕВО
	ОПШТА ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА
	ИЗМЕНЕ У ШЕМИ САОБРАЋАЈА
	ИЗМЕНЕ У САОБРАЋАЈНОЈ ШЕМИ
	ПУТНИ ОБЈЕКАТ
	ПУТНИЧКО ПРЕНОСНАШТЕ
	ТЕРИТОРИЈАЛНО ПРЕНОСНАШТЕ
	МЕТОДИЧКА АУТОБУСНА СТАНИЈА

	АУТОБУС
	МАГИСТРАЛА
	ПЛИНЕ САОБРАЋАЈНЕ
	САОБРАЋАЈНЕ
	ЖЕЛЕЗНИЧКА ПРУГА
	ГРАНИЦА ГРАДЕВИНСКОГ РЕГИОНА

0 500

1:20000

У одељку "6.0. БИЛАНС ПОВРШИНА У ГРАЂЕВИНСКОМ ПОДРУЧЈУ"
Табела мања се и гласи:"

Намена простора	Генерални план града Новог Сада до 2021.			Измена Величина простора
	Величина простора у ha	Учешће у грађ. подручју	Учешће у ужем град. подручју	
Простор обухваћен планом	13.672,37			13.757
Грађевинско подручје	10.871,02	100,00%		10.910
Уже градско подручје*	7.973,16	73,34%	100,00%	7.825,11
1. Породично становање	1.500,46	13,91%	18,82%	1.787,66
Вишепородично становање	348,04	3,21%	4,34%	321,34
Становање у зонама мешовите изградње 1)	468,95	4,35%	5,88%	632,42
Викенд насеља	9,17	0,08%	0,12%	
Становање у мешовитој намени (са радним активностима) 2)	79,20	0,73%	0,99%	110,68
УКУПАН ПРОСТОР ЗА СТАНОВАЊЕ	2.403,82	22,29%	30,15%	2.726,63
2. Општеградски центри	354,48	3,29%	4,45%	381,54
Стари центар и Тарђава	51,57	0,48	0,65%	
Универзитет**	37,74	0,35%	0,47%	23,36
Клинички центар**	62,99	0,58%	0,79%	
Сајам	29,68	0,28%	0,37%	17,77
Градски спортски и пословни центар**	17,73	0,16%	0,22%	
УКУПНИ ПРОСТОР ЗА ОПШТЕ И СПЕЦИЈАЛИЗОВАНЕ ЦЕНТРЕ	554,19	5,14%	6,95%	491,97
3. Зоне секундарних и терцијарних делатности	941,53	9,73	11,61%	956,85
Лука, РТЦ	326,67	3,03%	4,10%	60,57
Пословање на улазним правцима	280,36	2,60%	3,52%	619,21
Пословање у мешовитој намени 2)	122,10	1,13%	1,53%	
Експлоатационо подручје	29,85	0,28%	0,37%	укида се
УКУПНО РАДНЕ ЗОНЕ	1.700,51	15,77%	21,33%	1.696,63
УКУПНО ПРОСТОР ЗА ПОСЛОВАЊЕ (2+3)	2.254,70	20,91%	28,26%	2.188,6
4. Средње школе	41,78	0,39%	0,52%	
Спортски центри	184,18	1,71%	2,31%	128,91
Паркови	362,43	3,36%	4,55%	304,27
Гробља	169,61	1,57%	2,13%	162,37
Хидротехнички захвати (изворишта, резервоари)	356,44	3,31%	4,47%	353,26
Пре-очишћавање отпадних вода	51,09	0,47%	0,64%	
Купалишта	31,18	0,29%	0,39%	
Остале комуналне делатности	158,07	1,47%	1,98%	141,28
УКУПАН ПРОСТОР ЗА ЈАВНЕ СЛУЖБЕ И КОМ. ДЕЛАТНОСТИ	1.354,78	12,56%	16,99%	1.214,04
5. Саобраћајни и инфраструктурни коридори	1.369,36	12,70%	17,17%	
6. Простор за туристичко рекреативне спортске и специфичне делатности	690,50	5,48%	7,41%	621,22
7. Специјална намена** 3)	164,93	1,53%		281,53
8. Заштитно зеленило	2.062,27	19,12%		1.805,19
9. Водне површине	670,66	6,22%		

1) Промена карактера намене (опште зоне становања)

2) Зона "Исток" у којој је омогућена легализација породичних стамбених објеката остаје провластујуће пословна зона.

3) Површине специјалне намене ће бити измењене у складу са променама у Војсци ЦГЈГ.

* Подручје континуалне изградње и урбаних активности (грађевинско подручје без водних површина, заштитног зеленила и простора за специјалну намену)

** Јавне површине од општег интереса.

Промена намене извршена је на 1178,48 ха у грађевинском рејону и 20,35 ха изван грађевинског рејона (његовим проширењем) и то тако што су смањене намене:

(1) заштитног зеленила за оса	457,08 ха
(2) паркова	59,62 ха
(3) универзитетског центра	14,38 ха
(4) осталих комуналних површина	35,73 ха
(5) лука, пристаништа, РТЦ, слободне зоне	246,10 ха
(6) гробља	7,24 ха
(7) становања у зонама мешовите изградње	3,70 ха
(8) специјализованих центара (Сајма)	11,91 ха
(9) резервата (туристичко-рекреативне површине)	67,93 ха
(10) спортског центра	60,97 ха
(11) спортског парки	1,64 ха
(12) експлоатационо подручје	32,86 ха
(13) површина за хидротехничке захвате	3,18 ха
(14) специјалне намене	149,50 ха
(15) вишепородичног становања (Мишвагук)	25,56 ха

а повећане намене:

(1) спортских центара за оса	5,70 ха
(2) специјалне намене	246,10 ха
(3) породичног становања проширењем грађевинских рејона	20,35 ха
(4) породичног становања на рачун заштитног зеленила	156,56 ха
(5) породичног становања на рачун других намена	110,30 ха
(6) опште стамбене зоне	67,17 ха
(7) вишепородично становање	0,65 ха
(8) мешовита намена у становању	31,48 ха
(9) општеградског центра	27,06 ха
(10) зоне секундарних и терцијарних делатности	55,32 ха
(11) пословања на улазним правцима	338,89 ха
(12) комуналне површине	18,94 ха
(13) резерват (туристичко-спортско рекреативне површине односно заштитно зеленило)	118,65 ха
(14) парковске површине	3,26 ха

Такође је предложена могућа промена карактера намене са другачијим односима садржаја у ГСПЦ "Војводина" чиме би реализација била рационалнија, јер омогућава значајније увођење атрактивних, комерцијалних садржаја.

Променом карактера намене може се сматрати и могућност која се отвара у зони мешовите намене у радној зони "Исток" за легализацију породичних стамбених објеката.

Прилагођавања Генералног плана новим прописима условило је и преименовање "зона мешовите стамбене изградње" у опште стамбене зоне, такође увођење промена у правила уређења и изградње чиме се ствара и (ограничена) могућност изградње објеката веће спратности, као и легализацију објеката код којих су прекршеци неки од услова грађења.

Фактичка промена начина коришћења простора извршена је на око 10% површине грађевинског рејона и то највише у корист "пословања на улазним правцима" и "специјалне намене", чиме се отварају могућности рационалнијег коришћења и решања проблема Војске Србије и Црне Горе, те квалитетнијег коришћења простора који је до сада био намењен за ове сврхе и у корист "породичног становања" како би се створили предуслови за легализацију бесправно изграђених објеката.

Исправљена граница грађевинског рејона (проширењем и усаглашавањем описа са графичким приказом) површина обухваћена границама повећана је за 39 ха, па након извршених измена износи 10,910 ха.

У делу "IV ПРАВИЛА И УСЛОВИ ЗАШТИТЕ И УНАПРЕЂЕЊА ЖИВОТНЕ СРЕДИНЕ" одељак "1.0. ПРАВИЛА ЗАШТИТЕ ОД ЕЛЕМЕНТАРНИХ И ДРУГИХ ОПАСНОСТИ У МИРУ И РАТУ" подељак "1.1. Заштита од елементарних и других већих катастрофа" наслов "Угроженост и мере заштите од пожара" у ставу 3. на крају друге реченице брише се тачка и додаје део текста који гласи:

"у складу са техничким нормативима према важећим законима и прописима."

После става 17. додаје се став 18. који гласи:

"У циљу обезбеђења спровођења наведених мера утврђује се локација ватрогасно-спасилачке станице на траси аутопута Е-75 Суботица-Београд која ће се прицизирати планом детаљне регулације, а плановима детаљне регулације могу се утврдити и друге локације".

Текст одељка "3.1. НЕПОКРЕТНА КУЛТУРНА ДОБРА НА ТЕРИТОРИЈИ ГРАДА НОВОГ САДА КОЈУ ОБУХВАТА ГЕНЕРАЛНИ ПЛАН" мења се и гласи:

"Археолошки локалитети

Бачка страна града

1. Потес Слана Бара, праисторија и средњи век, ископавање

2. Потес Клиса, место звано "Барутни магацин" - Темеринска петља аутопута Е-75, праисторија и средњи век, ископавање

3. Ул. Матице српске бр. 3, Градилиште нове зграде библиотеке Матице српске, праисторија и средњи век, ископавање

4. Потес Сајново - Југовићево, аеродром у кругу касарне, праисторија и средњи век, случајни налази и ископавање

5. Потес Сајново - Југовићево, праисторија, ракогносцирања

6. Потес Сајново - Југовићево, праисторија, случајни налази

7. Бистрица (Ново насеље), ул. Милеве Марил, средњи век, ископавање.

8. Телел, место звано "Велетривија брег", ул. Ватрослава Јагића бр. 21, средњи век, случајни налаз и интервентно ископавање.

9. Јанка Челакиа бр. 36, антика, случајни налаз.

10. Позоришни трг бр. 5, средњи век, ископавање.

11. Лазе Телечког бр. 6/8, средњи век, интервентно ископавање.

12. Николе Пашића бр. 19, средњи век, ископавање.

13. Николе Пашића бр. 16-18, средњи век, ископавање.

14. Трг слободе бр. 5, средњи век, ископавање.

15. Његошева бр. 10, средњи век, ископавање.

16. Лева обала Дунава код Жежељевог моста, праисторија и антика, случајни налаз.

17. Ул. Цара Душана, сеоба народа, случајни налаз.

18. Индустриска зона, средњи век, случајни налаз.

19. Адице, кат. парц. бр. 2586 и суседне, праисторија, реконструкција.

20. Трг Марије Трендафил бр. 5, средњи век, ископавање.

21. Потес Ченеј кат. парц. бр. 3859 К. О. Ченеј.

Сремска страна града

1. ГОРЊА И ДОЊА ПЕТРОВАРАДИНСКА ТВРЂАВА СА ПОДГРАЂЕМ, културно добро од великог значаја

2. Прерадвинчева улица бр. 146, средњи век, случајни налаз.

3. Прерадвинчева улица бр. 160, праисторија, случајни налаз.

4. Молинаријев парк, антика и нови век, случајни налаз.

5. Потас Кип, уништена класовантичка гробница, случајан налаз.

6. Улица Светозара Марковића бр. 14, Сремска Каменица, средњи век, случајан налаз.

7. Каменички парк, праисторија и средњи век, случајни налаз.

Непокретна културна добра

Бачка страна града

1. Споменици културе:

1. АЛМАШКА ЦРКВА, ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА СВЕТА ТРИ ЈЕРАРХА, културно добро од изузетног значаја

ул. Алмашка бр. 15

Решење о заштити иконостаса бр. 1260/48 Завода за заштиту и научно проучавање споменика културе Народне Републике Србије

Решење о проглашењу за културно добро од изузетног значаја "Сл. гласник Републике Србије" бр. 16/90

2. УСПЕНСКА ЦРКВА, ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА УСПЕЊА БОГОГОРОДИЦЕ, културно добро од изузетног значаја

ул. Успенска бр. 12

Решење о заштити иконостаса бр. 1261/48 Завода за заштиту и научно проучавање споменика културе Народне Републике Србије

Решење о проглашењу за културно добро од изузетног значаја "Сл. гласник Републике Србије" бр. 16/90

3. САБОРНА ЦРКВА, ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА СВЕТОГ ЋОРЂА, културно добро од великог значаја

ул. Николе Пашића бр. 2

Решење бр. 1279/48 Завода за заштиту и научно проучавање споменика културе Народне Републике Србије

Одлука о проглашењу за културно добро од великог значаја "Сл. лист Аутономне Покрајине Војводине" бр. 28/91

4. НИКОЛАЈЕВСКА ЦРКВА, ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА СВЕТОГ НИКОЛЕ, културно добро од великог значаја

ул. Николајевска порта бб

Решење о заштити иконостаса бр. 1282/48 Завода за заштиту и научно проучавање споменика културе Народне Републике Србије

Решење о заштити цркве бр. 116/59 од 18. маја 1959. Завода за заштиту и научно проучавање споменика културе Аутономне Покрајине Војводине

Одлука о проглашењу за културно добро од великог значаја "Сл. лист Аутономне Покрајине Војводине" бр. 28/91

5. ПЛЕБАНИЈА - РИМОКАТОЛИЧКИ ЖУПНИ УРЕД, културно добро од великог значаја

ул. Католичка порта бр. 3

Решење Покрајинског завода за заштиту споменика културе бр. 761/61 од 10. јула 1973.

Одлука о проглашењу за културно добро од великог значаја "Сл. лист Аутономне Покрајине Војводине" бр. 28/91

6. ЗГРАДА СРЕДЊЕ ПРИРОДНО-МАТЕМАТИЧКЕ ГИМНАЗИЈЕ "ЈОВАН ЈОВАНОВИЋ ЗМАЈ", културно добро од великог значаја

ул. Златне греде бр. 4

Решење Покрајинског завода за заштиту споменика културе бр. 02-697/5-81 од 3. марта 1973

Одлука о проглашењу за културно добро од великог значаја "Сл. лист Аутономне Покрајине Војводине" бр. 28/91

7. СЕДИШТЕ МАТИЦЕ СРПСКЕ, културно добро од великог значаја

ул. Матице српске бр. 1

- Решење Покрајинског завода за заштиту споменика културе бр. 01-130/2-73 од 12. фебруара 1973.
- Одлука о проглашењу за културно добро од великог значаја "Сл. лист Аутономне Покрајине Војводине" бр. 28/91
8. ЗГРАДА /*некадашњег*/ ДОМА ЈНА НА ТРГУ СЛОБОДЕ, *културно добро од великог значаја*
Трг слободе бр. 5
- Решење Покрајинског завода за заштиту споменика културе бр. 01-245/3-63 од 22. јуна 1973.
- Одлука о проглашењу за културно добро од великог значаја "Сл. лист Аутономне Покрајине Војводине" бр. 28/91
9. СПОМЕНИК СВЕТОЗАРУ МИЛЕТИЋУ НА ТРГУ СЛОБОДЕ, *културно добро од великог значаја*
Трг слободе
- Решење бр. 878/49 Завода за заштиту и научно проучавање споменика културе Народне Републике Србије
- Одлука о проглашењу за културно добро од великог значаја "Сл. лист Аутономне Покрајине Војводине" бр. 28/91
10. КУЋА У УЛ. ВОЈИСЛАВА ИЛИЋА БР. 15, *културно добро од великог значаја*
- Решење Покрајинског завода за заштиту споменика културе бр. 664/64 од 26. новембра 1973.
- Одлука о проглашењу за културно добро од великог значаја "Сл. лист Аутономне Покрајине Војводине" бр. 28/91
11. ГРАДСКА КУЋА - МАГИСТРАТ
Трг слободе бр. 1
- Одлука 05 бр. 633-2659/97-10 од 22. јула 1997, "Сл. гласник Републике Србије" бр. 37/97
12. ГАЛЕРИЈА МАТИЦЕ СРПСКЕ
Трг галерија бр. 1
- Одлука о проглашењу бр. 6-69/92-1-9 од 24. маја 1992, "Сл. лист Града Новог Сада" бр. 17/92
- Одлука о исправки Одлуке о проглашењу бр. 6-69/92-1-9 од 16. новембра 1992, "Сл. лист Града Новог Сада" бр. 19/92
- Решење о утврђивању мере заштите зграде и околине бр. 6-67/94-1-9 од 19. маја 1992, "Сл. лист Града Новог Сада" бр. 9/94
13. ГАЛЕРИЈА СПОМЕН ЗБИРКЕ "ПАВЛЕ БЕЉАНСКИ"
Трг галерија бр. 2
- Одлука о проглашењу бр. 6-69/92-1-9 од 24. маја 1992, "Сл. лист Града Новог Сада" бр. 17/92
- Одлука о исправки Одлуке о проглашењу бр. 6-69/92-1-9 од 16. новембра 1992, "Сл. лист Града Новог Сада" бр. 19/92
- Решење о утврђивању мере заштите зграде и околине бр. 6-67/94-1-9 од 19. маја 1992, "Сл. лист Града Новог Сада" бр. 9/94
14. ГАЛЕРИЈА ПОКЛОН ЗБИРКЕ "РАЈКО МАМУЗИЋ"
ул. Басе Стајића бр. 1
- Одлука о проглашењу бр. 6-69/92-1-9 од 24. маја 1992, "Сл. лист Града Новог Сада" бр. 17/92
- Одлука о исправки Одлуке о проглашењу бр. 6-69/92-1-9 од 16. новембра 1992, "Сл. лист Града Новог Сада" бр. 19/92
- Решење о утврђивању мере заштите зграде и околине бр. 6-67/94-1-9 од 19. маја 1992, "Сл. лист Града Новог Сада" бр. 9/94
15. "ПЛАТОНЕУМ" - САНУ, одељење у Новом Саду
ул. Николе Пашића бр. 6
- Одлука о проглашењу бр. 6-64/92-1-9 од 24. новембра 1992, "Сл. лист Града Новог Сада" бр. 17/92
- Одлука о исправки Одлуке о проглашењу бр. 6-69/92-1-9 од 16. новембра 1992, "Сл. лист Града Новог Сада" бр. 19/92
- Решење о утврђивању мере заштите зграде и околине бр. 6-66/94-1-9 од 19. маја 1992, "Сл. лист Града Новог Сада" бр. 9/94
16. ЗГРАДА МАТИЧАРСКОГ ЗДАЊА
Трг младењаца бр. 7
- Одлука 05 бр. 633-2659/97-10 од 22. јула 1997, "Сл. гласник Републике Србије" бр. 37/97
17. КОМПЛЕКС СТАРОГ БИООКОПА
ул. Змај Јовина бр. 4 / Илије Опњановића бр. 22
- Одлука 05 бр. 633-2231/97-010 од 18. јуна 1997, "Сл. гласник Републике Србије" бр. 27/97
18. КУЋА У УЛ. ГРЧКОШКОЛСКОЈ БР. 2
- Одлука 05 бр. 633-2659/97-10 од 22. јула 1997, "Сл. гласник Републике Србије" бр. 37/97
19. КУЋА У УЛ. ГРЧКОШКОЛСКОЈ БР. 3
- Одлука 05 бр. 633-2659/97-10 од 22. јула 1997, "Сл. гласник Републике Србије" бр. 37/97
20. КУЋА У УЛ. ДУНАВСКОЈ БР. 1
- Одлука 05 бр. 633-2659/97-10 од 22. јула 1997, "Сл. гласник Републике Србије" бр. 37/97
21. КУЋА У УЛ. ДУНАВСКОЈ БР. 6
- Одлука 05 бр. 633-2659/97-10 од 22. јуна 1997, "Сл. гласник Републике Србије" бр. 37/97
22. КУЋА У УЛ. ДУНАВСКОЈ БР. 7
- Одлука 05 бр. 633-1167/97-8 од 9. априла 1997, "Сл. гласник Републике Србије" бр. 17/97

23. КУЋА У УЛ. ДУНАВСКОЈ БР. 18

Одлука 05 бр. 633-2231/97-025 од 18. јуна 1997, "Сл. гласник Републике Србије" бр. 27/97

24. КУЋА У УЛ. ДУНАВСКОЈ БР. 20

Одлука 05 бр. 633-2231/97-025 од 18. јуна 1997, "Сл. гласник Републике Србије" бр. 27/97

25. КУЋА У УЛ. ЗМАЈ ЈОВИЊОЈ БР. 23

Одлука 05 бр. 633-2655/97-10 од 22. јула 1997, "Сл. гласник Републике Србије" бр. 37/97

26. КУЋА У УЛ. КРАЉА АЛЕКСАНДРА БР. 14

Одлука 05 бр. 633-2655/97-10 од 22. јула 1997, "Сл. гласник Републике Србије" бр. 37/97

27. КУЋА СА ОКУЋНИЦОМ У УЛ. КРАЉЕВИЋА МАРКА БР. 37

Решенje Покрајинског завода за заштиту споменика културе бр. 01-603/4-77 од 20. децембра 1968.
Решенje о утврђивању граница заштићене околине бр. 6-57/93-1-9 од 22. априла 1993, "Сл. лист Града Новог Сада" бр. 5/93

28. КУЋА У УЛ. ПАТРИЈАРХА ЧАРНОЈЕВИЋА БР. 7

Одлука 05 бр. 633-609/97-18 од 20. фебруара 1998, "Сл. гласник Републике Србије" бр. 8/98

29. КУЋА НА ПОЗОРИШНОМ ТРГУ БР. 2

Одлука 05 бр. 633-2655/97-10 од 22. јула 1997, "Сл. гласник Републике Србије" бр. 37/97

30. КУЋА НА ТРИКОВИЋЕВОМ ТРГУ БР. 2

Одлука 05 бр. 633-2655/97-10 од 22. јула 1997, "Сл. гласник Републике Србије" бр. 37/97

31. КУЋА НА ТРГУ МАРИЈЕ ТРАНДАСИЛ БР. 5

Одлука 05 бр. 633-2655/97-10 од 22. јула 1997, "Сл. гласник Републике Србије" бр. 37/97

**32. КУЋА У УЛ. КАРАЂОРЂЕВОЈ БР. 69
/у међувремену срушена/**

Одлука 05 бр. 633-1167/97 од 9. априла 1997, "Сл. гласник Републике Србије" бр. 17/97

33. КУЋА У УЛ. ПЕТРА ДРАГШИНА БР. 48

Привремено решенje Градског завода за обнову градитељског наслеђа и заштиту споменика културе Нови Сад, у оснивању о утврђивању споменичког својства бр. 01-270/3-85 од 16. октобра 1986.
Решенje Општинског суда у Новом Саду Посл. бр. Дн. 7204/86 од 12. децембра 1986.

34. "ЧЕШКИ МАГАЦИН" НА БУЛЕВАРУ ДЕСПОТА СТЕФАНА БР. 7

Одлука 05 бр. 633-7457/2001-2 од 24. јуна 2001, "Сл. гласник Републике Србије" бр. 48/2001

35. ЗГРАДА "СОКОЛСКОГ ДОМА" У УЛ. ИГЊАТА ПАВЛАСА БР. 4

Одлука 05 бр. 633-18048/2002 од 31. октобра 2002, "Сл. гласник Републике Србије" бр. 73/2002

36. КОМПЛЕКС ПАСТЕРОВОГ ЗАВОДА У УЛ. ХАЈДУК ВЕЉКОВСЈ БР. 1

Одлука 05 бр. 633-7457/2001-1 од 24. јула 2001, "Сл. гласник Републике Србије" бр. 48/2001

**37. ПОРОДИЧНА КУЋА МИЛЕВЕ МАРИЋ АЈНШТАЈН
Кисачка бр. 20**

Одлука 05 бр. 633-6939/2005 од 3. новембра 2005, "Сл. гласник Републике Србије" бр. 48/2001

**38. НАДГРОБНИ СПОМЕНИК АРМЕНСКЕ ПОРОДИЦЕ
ЧЕНАЗИ**

Бул. Михајла Пулина / ул. Народних хероја
Одлука 05 бр. 633-2655/97-10 од 22. јула 1997, "Сл. гласник Републике Србије" бр. 37/97
Одлука о изменама бр. 633-2655/97-27 од 20. фебруара 1998, "Сл. гласник Републике Србије" бр. 8/98

**39. НАДГРОБНИ СПОМЕНИК СТЕВАНА МИЛОВАНОВА
НА АЛМАШКОМ ГРОБЉУ**

Решенje Покрајинског завода за заштиту споменика културе бр. 01-236/4-72 од 4. маја 1972. - у склопу Просторно културно-историјске целине "Гробља ван употребе"

**40. 30 НАДГРОБНИХ СПОМЕНИКА ИСТАКНУТИХ
ПОЛИТИЧКИХ, КУЛТУРНИХ И ЈАВНИХ РАДНИКА
НА АЛМАШКОМ ГРОБЉУ**

Решенje Покрајинског завода за заштиту споменика културе бр. 115/68 од 10. априла 1968. - у склопу Просторно културно-историјске целине "Гробља ван употребе"

**41. 24 НАДГРОБНА СПОМЕНИКА ИСТАКНУТИХ
ПОЛИТИЧКИХ, КУЛТУРНИХ И ЈАВНИХ РАДНИКА
НА УСПЕНСКОМ ГРОБЉУ**

Решенje Покрајинског завода за заштиту споменика културе бр. 114/68 од 10. априла 1968. - у склопу Просторно културно-историјске целине "Гробља ван употребе"

**42. ГРОБНО МЕСТО СА НАДГРОБНИМ СПОМЕНИКОМ
ЈОВАНА ХРАНИЛОВИЋА НА РУСИНСКОМ (ГРКО-
КАТОЛИЧКОМ) ГРОБЉУ**

Решенje Покрајинског завода за заштиту споменика културе бр. 117/68 од 2. априла 1968. - у склопу Просторно културно-историјске целине "Гробља ван употребе"

**43. ГРОБНА МЕСТА СА НАДГРОБНИМ СПОМЕНИЦИМА
ЗНАЧАЈНИХ ЛИЧНОСТИ ИЗ ИСТОРИЈЕ НОВОГ
САДА, ПЕТРОВАРАДИНА, СРЕМСКИХ КАРЛОВАЦА
И СРЕМСКЕ КАМЕНИЦЕ САХРАЊЕНИХ НА
ГРОБЉИМА У ПЕТРОВАРАДИНУ, СРЕМСКИМ
КАРЛОВЦИМА И СРЕМСКОЈ КАМЕНИЦИ**

II. Просторне културно-историјске целине

1. КОМПЛЕКС СИНАГОГЕ, ШКОЛЕ И ЈЕВРЕЈСКЕ ОПШТИНЕ, *културно добро од великог значаја*

ул. Јеврејска бр. 7-11

Решење Покрајинског завода за заштиту споменика културе 02-163/4-83 од 16. маја 1983.

Одлука о проглашењу за културно добро од великог значаја "Сл. лист Аутономне Покрајине Војводине" бр. 25/91

2. КОМПЛЕКС ОБЈЕКТА "ЈОДНЕ БАЊЕ", *културно добро од великог значаја*

ул. Футошка бр. 68

Решење Градског завода за обнову градитељског наслеђа и заштиту споменика културе бр. 01-262/6-86 од 30. јула 1986.

Одлука о проглашењу за културно добро од великог значаја "Сл. лист Аутономне Покрајине Војводине" бр. 25/91

3. ГРОБЉА НА УПОТРЕБЕ (АЛМАШКО, УСПЕНСКО, КАТОЛИЧКО СА ЕВАНГЕЛИСТИЧКИМ И ЈЕВРЕЈСКО ГРОБЉЕ), *културно добро од великог значаја*

Решење Градског завода за обнову градитељског наслеђа и заштиту споменика културе бр. 01-262/6-86 од 30. јула 1986. "Сл. гласник Града Новог Сада" бр. 21/85

Одлука о проглашењу за културно добро од великог значаја "Сл. лист Аутономне Покрајине Војводине" бр. 25/91

4. СПОМЕН ГРОБЉЕ БОРАЦА НОР-А, *културно добро од великог значаја*

Решење Градског завода за обнову градитељског наслеђа и заштиту споменика културе бр. 01-1/5-85 од 28. јануара 1985.

Одлука о проглашењу за културно добро од великог значаја "Сл. лист Аутономне Покрајине Војводине" бр. 25/91

5. КУЋЕ ТРШЧАРЕ У УЛ. КРАЉЕВИЋА МАРКА

ул. Краљевитић Марка бр. 24, 26, 26а, 28, 30

Одлука 05 бр. 633-609/98-25 од 20. фебруара 1998. "Сл. гласник Републике Србије" бр. 8/98

III. Знаменита места

1. СПОМЕНИК ЖРТВАМА РАЦИЈЕ, *културно добро од великог значаја*

Кеј жртава рације

Решење Градског завода за обнову градитељског наслеђа и заштиту споменика културе бр. 01-151/1-88 од 5. маја 1988.

Одлука о проглашењу за културно добро од великог значаја "Сл. лист Аутономне Покрајине Војводине" бр. 28/91

Сремска страна града

I. Споменици културе

1. КУЋА СА ОКУЋНИЦОМ У УЛ. ПАТРИЈАРХА РАЈАЧИЋА

ул. Патријарха Рајачића бр. 14

Одлука бр. 0-55/93-1-9 од 22. априла 1993. "Сл. лист Града Новог Сада" бр. 5/93 (проглашење)

2. ЖУПНА ЦРКВА Св. ЈУРЈА И ЖУПНИ ДОМ

ул. Штросмајерова бр. 20

Решење бр. 915 од 4. децембра 1964. Завода за заштиту и научно проучавање споменика културе Аутономне Покрајине Војводине; истовремено у склопу Просторно културно-историјске целине Горње и доње Петроварадинске тврђаве са подграђем

3. ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА РОЂЕЊЕ ПРЕСВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ, *културно добро од великог значаја*

ул. Карађорђева бр. 19

Решење бр. 1029/49 Завода за заштиту и научно проучавање споменика културе Народне Републике Србије

Одлука о проглашењу за културно добро од великог значаја "Сл. лист Аутономне Покрајине Војводине" бр. 28/91

4. КУЋА У СРЕМСКОЈ КАМЕНИЦИ У КОЈОЈ ЈЕ ЖИВЕО И УМРО ЈОВАН ЈОВАНОВИЋ ЗМАЈ - ЗМАЈЕВ МУЗЕЈ, *културно добро од великог значаја*

ул. Змај Јовановић бр. 1

Решење бр. 771/48 Завода за заштиту и научно проучавање споменика културе Народне Републике Србије

Одлука о проглашењу за културно добро од великог значаја "Сл. лист Аутономне Покрајине Војводине" бр. 28/91

5. КУЋА ИЗ XVIII ВЕКА У СРЕМСКОЈ КАМЕНИЦИ, *културно добро од великог значаја*

ул. Карађорђева бр. 21

Решење Покрајинског завода за заштиту споменика културе бр. 02-317/8-92 од 8. новембра 1982.

Одлука о проглашењу за културно добро од великог значаја "Сл. лист Аутономне Покрајине Војводине" бр. 28/91

6. ЗГРАДА ИЗ СРЕДИНЕ XVIII ВЕКА У СРЕМСКОЈ КАМЕНИЦИ

ул. Дунавска бр. 5

Решење Покрајинског завода за заштиту споменика културе бр. 01-378/1-75 од 28. маја 1982.

7. ДВА НАДГРОБНА СПОМЕНИКА НА СРПСКОМ ПРАВОСЛАВНОМ ГРОБЉУ У СРЕМСКОЈ КАМЕНИЦИ (СПОМЕНИЦИ ЈОВАНА ЈОВАНОВИЋА ЗМАЈА И НОВАКА РАДЧИЋА)

Решење Покрајинског завода за заштиту споменика културе бр. 118/68 од 2. априла 1965.

6. СПОМЕНИК ЈОВАНУ ЈОВАНОВИЋУ ЗМАЈУ У СРЕМСКОЈ КАМЕНИЦИ

Змајево трг

Одлука бр. 633-2659/97-8 од 22. јула 1997. "Сл. гласник Републике Србије" бр. 37/97

II. Просторне културно-историјске целине

1. ГОРЊА И ДОЊА ПЕТРОВАРАДИНСКА ТВРЂАВА СА ПОДГРАЂЕМ, културно добро од великог значаја

Петроварадин

Решење бр. 227/49 Завода за заштиту и научно проучавање споменика културе Народне Републике Србије

Одлука о проглашењу за културно добро од великог значаја "Сл. лист Аутономне Покрајине Војводине" бр. 25/91

2. ДВОРАЦ И ПАРК КОЈИ ОКРУЖУЈЕ ДВОРАЦ У СРЕМСКОЈ КАМЕНИЦИ, културно добро од великог значаја

ул. Двор бб

Решење Покрајинског завода за заштиту споменика културе бр. 01-297/2-72 од 22. феб. 1982.

Одлука о проглашењу за културно добро од великог значаја "Сл. лист Аутономне Покрајине Војводине" бр. 25/91

III. Знаменита места

1. СПОМЕНИК НА БРДУ "ВЕЗИРАЦ" ИЗМЕЂУ ПЕТРОВАРАДИНА И БУКОВЦА, културно добро од изузетног значаја

Петроварадин

Решење бр. 116/68 Покрајинског завода за заштиту споменика културе од 2. априла 1968.

Решење о проглашењу за културно добро од изузетног значаја "Сл. гласник Републике Србије" бр. 18/90.

У делу "У СПРОВОЂЕЊЕ ГЕНЕРАЛНОГ ПЛАНА" одељак "1.0 УСЛОВИ И ОГРАНИЧЕЊА УРЕЂЕЊА ПРОСТОРА И ГРАЂЕЊА У КАРАКТЕРИСТИЧНИМ УРБАНИСТИЧКИМ ЦЕЛИНАМА И ЗОНАМА", пододелзак "1.1. Остваривање концепта и континуитета спровођења генералног плана" брише се став 3. и став 5. део (2), а делови (3) и (4), постају делови (2) и (3).

У пододелзку "1.2. Основ за изградњу и уређење простора" став 3. после заграда брише се тачка и додаје се текст који гласи: "и у зонама у којима се омогућава легализација бесправне стамбене изградње, променом намене "заштитно зеленило" у намену "породично становање", под условом да није потребно успостављати нову саобраћајну и инфраструктурну мрежу, односно није потребно одавајати јавно од осталог грађевинског земљишта, или уколико не постоје други објективни разлози.

У пододелзку "1.3. Општи услови" наслов "Посебни услови у карактеристичним целинама" "Јавне

површине" поднаслов "Површине од општег интереса" ставови 6 и 7 се бришу и уместо њих се додају нови ставови који гласе:

"Станице за снабдевање горивом на просторима предвиђене у циљу обављања делатности, могу се градити на основу Генералног плана, уз поштовање саобраћајних и прописа који регулишу безбедност њиховог коришћења и спречавање угрожавања окружења. У свим другим случајевима захтева се израда плана детаљне регулације или израда урбанистичког пројекта уколико је планом детаљне регулације тако предвиђено.

Под појмом "ужи садржај станице за снабдевање горивом", се подразумевају следећи садржаји:

- истакачка места за све врсте горива,
- манипулативна површина,
- цистерне,
- систем цевовода,
- створи за пуњење и преглед цистерни,
- продајни и пословни простор у функцији станице за снабдевање горивом,
- надстрешница.

Под појмом "шири садржај станице за снабдевање горивом", се подразумева "ужи садржај станице за снабдевање горивом" уз додатак следећих садржаја:

- периметра,
- сервисна радионица,
- угоститељство,
- паркинг.

На самим улазним правцима у град могућа је изградња станице за снабдевање горивом са ширим садржајем. За све остале просторе могућа је изградња станице за снабдевање горивом са ужим садржајем, уз услов да је њихов међусобни положај такав да се између две суседне станице за снабдевање горивом, са исте стране улице, налази раскрсница. Најмања удаљеност прилаза станице за снабдевање горивом од суседне раскрснице је 30 m."

Поднаслов "Јавне службе" став 6. мења се и гласи:

"На изграђеним објектима за склапање становањима у случају непосредне ратне опасности (склоништа) све интервенције: утврђивање друге намене, промена намене, надзираност и доградња вршиће се на основу планова детаљне регулације."

После наслова "Становање" после става 4. додаје се изај став 5. који гласи:

"Најмања површина стана (госпоњере) износи 24 м² корисне површине, а просечна величина, као обрачунска (нормативна вредност) се утврђује средњорочним програмима уређења."

Досадашњи ст. од 5. до 6. постају ст. од 5. до 9.

У досадашњем ставу 9. који постаје став 10. речи: "и радно зоне "Исток" " бришу се.

После Табеле "ОБЛИК СТАНОВАЊА, ПРАВИЛА, ПОКАЗАТЕЉИ" у објашњењу после тачко 2) додаје се тачка 3) која гласи:

"У планираним зонама породичног становања, укључујући и породично становање које се налази у општим стамбеним зонама, планом детаљне регулације

може се планирати максимални број од четири стана у објекту."

После Табеле "ОБЛИК СТАНОВАЊА, НИВО ПЛАНИРАЊА, ПОКАЗАТЕЉИ" додају се поднаслов и текст који гласе:

"Могућа одступања од утврђених правила су:

Величина парцеле

Одступање код становања средњих густина може износити 20%, а код становања већих густина 15%. Већа одступања се толеришу само изузетно (већ изграђени суседни објекти, могућност еталне изградње и сл.).

Минимална ширина парцела код слободностојних објеката или објеката у прекинутом низу може одступити за сва 10% у односу на правила.

Планом детаљне регулације или урбанистичким пројектом може се условити максимална ширина парцеле како се не би нарушиле амбијенталне вредности окружења и поштовар ритам постављања објеката.

Спратност објеката

У зонама вишеспоредичног становања средњих густина максимална спратност је П+З+Пк, односно П+4.

У зонама вишеспоредичног становања већих густина већа спратност од П+6 надземних етажа примењује се изузетно, када је то утврђено планом детаљне регулације.

Индекс изграђености

У становању средњих густина индекс се може повећати на 2,0, изузетно већи у циљу прилагођавања окружењу, а у становању већих густина индекс је 3,2.

Индекс искоришћености

У зонама средњих густина је утврђен распон од 40 до 75, а у зонама већих густина утврђен је распон од 25 до 80. Распони се примењују у складу са начином постављања, обликом и спратношћу објеката.

Изградња и уређење угаоних парцела

Код угаоних објеката, у складу са величином и обликом парцеле, планираним садржајима и циљевима обликовања може се одступити од правила којима се одређује спратност и правила урбанистичке регулације.

Сви изузеци од предложених величина, примењују се у поступку доношења планова детаљне регулације када постоје разлози као што су: положај објекта, обликовање, прилагођавање окружењу и стварна немогућност поштовања услова".

После наслова "Пословање" после стана 4. додају се нови ст. 5. и 6. који гласе:

"У радним зонама примењиваће се:

- Степен искоришћености у радним зонама је до 50% од укупне површине комплекса, 50% се односи на површине које су покривене и намењене за рад и пословање;
- Око 25% од укупне површине комплекса је под заштитним зеленилом, рекреативним површинама и мирујућом саобраћају;
- Око 25% површине комплекса је под саобраћајним, манипулативним површинама, спорним технолошким разводом, отвореним складиштима и сл.;
- Индекс изграђености је од 0,5 - 1,5 у зависности од технолошких захтева. Административни објекти су без ограничења висине;
- Спратност објеката је у већини случајева високо призмље са чистом висином од 4,0 до 6,0 m;
- Минимална величина парцела у радним зонама је 1000 m².

У зонама мешовите намене примењују се следећи критеријуми:

- Степен искоришћености до 50%;
- Индекс изграђености 0,5 до 1,5;
- Однос изграђених површина за рад и становање - око 50% - 50%;
- мин. величина парцеле - 500 m².

Досадашњи ст. од 5. до 26. постају ст. од 7. до 28.

После текста под насловом "Простори за пољопривредне, шумске и природне блиске намене" додају се наслов и текст који гласе:

"Услови за паркирање и гаражирање

У зонама вишеспоредичног становања обезбеђује се паркирање возила према нормативу: паркинг или гаражно место на сваких 70 m² бруто површине.

Возила се, по правилу, паркирају на парцели стамбене зграде, односно на начин утврђен планом детаљне регулације.

Приликом израде планова детаљне регулације потребно је испитати могућност обједињавања појединих парцела ради формирања осталог грађевинског земљишта на којем би се традици паркинзи или гараже за потребе корисника тог простора. Уколико могућност постоји, решење уградити у план детаљне регулације.

У плановима детаљне регулације дати могућност формирања паркинга и са тзв. "перфорираним плочама", "префабрикованим танкостаним пластичним" или сл. елементима који обезбеђују услове стабилности подлоге, довољне за навожење возила и истовремено омогућавају одржавање ниског растиња.

Средњорочним програмима уређивања грађевинског земљишта утврђиваће се за период у коме се програм реализује, однос између места за паркирање на јавним паркиралиштима (гаражама) и оних који се у појединим деловима града, обезбеђују на парцелама стамбених зграда.

Промена намене објекта могућа је само у случају да се за нову намену може обезбедити испуњење наведених услова за паркирање и гаражирање.

За остале планиране објекте важе следећи нормативи:

Табела: Нормативи за паркирање по објектима

Објекти	Тип објекта	Јединица мере	Једно паркинг место на:
Становаштво	- стамбени блок	m ²	70
	- вишетајна зграда ван блока	m ²	70
	- П+1 породична	стан	1
Администрација, индустрија, занатство, образовање, рекреација	- управно-административни објект	m ² запослен	40-60 5-7
	- комунална предузећа	m ² запослен	23-35 7-9
	- агенције	m ² запослен	25-35 5-5
	- пословни простор	m ² запослен	45-60 7-9
	- банке, поште	m ² запослен	30-45 5-7
	- основне школе, обданишта и јасле	ученика	7-12
	- средње и стручне школе	ученика	10-15
	- универзитети	студенти	5-10
	- позоришта, биоскопи, концертне дворане	седишта	5-10
	- објекти за велике зборове	седишта	3-8
	- спортски објекти	глодалаца према макс. капацитету	8-12
	- библиотека	m ²	30-45
	- индустрија	m ² запослен	100-150 15-50
	- електро-сервис	m ² запослен	30-60 4-6
	- занатске радње	m ² запослен	60-80 3-5
	- магацини и складишта	запослен	3-5
Продавнице	- робне куће	m ² запослен	100-150 25-60
	- супермаркети	m ²	50-80
	- мешовита трговина	m ²	20-40
	- млекоара, продавница хлеба	m ²	30-60
	- пластичарница	m ²	40-80
	- дуван, новине	m ²	20-30
	- пијаци	тезија	4-6
	- техничка роба	m ²	25-50
Угоститељски објекти	- ресторан, гостионица, кафана	седишта	8-12
	- диско клуб	столови	3-5
	- хотели А и Б категорије	собе	3-5
		кревети	5-8
Здравствени објекти	- болнице	m ²	40-100
		запослени	5-10
		кревети	7-20
	- амбуланте	m ² запослени	30-70 3-7
	- апотека	m ²	30-45
	- домови за старе	кревети	5-10

Члан 3.

У тексту Генералног плана речи: "грађевинско подручје" у различитим падежима замењују се речима: "грађевински реон (рејон)" у одговарајућем падежу, речи: "зона машовите стамбене изградње" у различитим падежима замењују се речима: "општа стамбена зона средњих и (или) већих густина" у одговарајућем падежу, речи: "коэффициент изграђености (КИЗ)" у различитим падежима замењују се речима: "индексом изграђености", речи: "степен изграђености (СИ)" у различитим падежима замењују се речима: "степен заузетости", речи: "регулациони план" у различитим падежима замењују се речима: "план детаљне регулације" у одговарајућем падежу и речи: "бензинска пумпа" у различитим падежима замењују се речима: "станција за снабдевање горивом" у одговарајућем падежу.

Члан 4.

Саставни део ове одлуке су следећи графички прикази:

1. Измене и допуне Генералног плана Новог Сада до 2021. године	у Р 1 : 20000
2. Јавне површине	у Р 1 : 20000
3. Просторне целине у грађевинском рејону	у Р 1 : 20000

Измене и допуне Генералног плана града Новог Сада до 2021. године израђене су у четири примерка у аналогном и у пет примерака у дигиталном облику који ће се после потписивања и овере чувати у Скупштини Града Новог Сада, Градској управи за урбанизам и стамбене послове, Министарству надлежном за послове урбанизма и у Јавном предузећу "Урбанизам" Нови Сад.

Члан 5.

Овлашћује се Комисија за прописе Скупштине Града Новог Сада да утврди пренишљени текст Генералног плана града Новог Сада до 2021. године.

Члан 6.

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном листу Града Новог Сада".

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АУТОНОМНА ПОКРАЈИНА ВОЈВОДИНА
ГРАД НОВИ САД
СКУПШТИНА ГРАДА НОВОГ САДА
Број: 35-9/2005-3-1
3. март 2006. године
НОВИ САД

Председник
Зоран Вучевић, с.р.

САДРЖАЈ

Рег. бр.	Предмет	Страна
ГРАД НОВИ САД		
Скупштина		
130	Одлука о изменама и допунама Генералног плана Града Новог Сада до 2021. године	245

Издавач: Град Нови Сад, Градска управа за прописе Града Новог Сада. Одговорни уредник: Војислав Јанковић.

Уредништво: Градска управа за прописе Града Новог Сада,
21000 Нови Сад, Жарка Зрењанина 2, Телефон: 021/451-726.

Годишња претплата: 3.500,00 динара. Уплатни рачун број: 840-742341843-24;
По моделу 97 са позивом на број 20-511, Управа за јавна плаћања - Филијала Нови Сад,
при Министарству финансија и економије Републике Србије

Прималац: Приходи градских органа управе
Сврха плаћања: За "Службени лист Града Новог Сада"

Рачунарска обрада и штампа:

Служба за заједничке послове органа Града Новог Сада, Жарка Зрењанина 2, 21000 Нови Сад, телефон 021/420-299.

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АУТОНОМНА ПОКРАЈИНА ВОЈВОДИНА
ГРАД НОВИ САД
ГРАДСКА УПРАВА ЗА УРБАНИЗАМ И
СТАМБЕНЕ ПОСЛОВЕ
Број: V-351-199/07
Дана: 23.01.2007. године
НОВИ САД
БГ

РЕШЕЊЕ
Правоснажно 23. 01. 2007. год.
У Новом Саду, 23. 01. 2007. год.

М. П.

Градска управа за урбанизам и стамбене послове Града Новог Сада, на основу члана 89. став 3. и члана 94. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник Републике Србије", број 47/03) и члана 192. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01), поступајући по захтеву AUTOTRANSPORTNOG PREDUZEĆA "VOJVODINA" a.d. Novi Sad из Новог Сада, Улица Пут новосадског партизанског одреда број 1А у предмету издавања одобрења за изградњу, доноси

РЕШЕЊЕ

ИЗДАЈЕ СЕ ОДОБРЕЊЕ ЗА ИЗГРАДЊУ I фазе комплекса ауто - транспортног предузећа (аутобуска станица спратности приземље и спрат (П+1) са двонаменским склоништем, перони са надстрешницом, објекат за третман воде спратности П, резервоар за воду спратности П, диспечер спратности П, контрола улазака-излазака спратности П, перонски локали спратности П, интерно тоочеће место, саобраћајнице са и без перона и паркинг простор за аутобусе и путничке аутомобиле) у Новом Саду, на углу Сентаandreјског пута и Пута новосадског партизанског одреда, на парцели број 3351 К.О. Нови Сад I, чији је инвеститор AUTOTRANSPORTNO PREDUZEĆE "VOJVODINA" a.d. Novi Sad из Новог Сада, Пут новосадског партизанског одреда број 1А.

Пре изградње предметних објекта потребно је порушити постојеће објекте комплекса који се налазе на простору обухваћеном условима за изградњу, а нису њихов предмет.

ИЗДАВАЊЕМ ОВОГ РЕШЕЊА ПРЕСТАЈЕ ДА ВАЖИ РЕШЕЊЕ БРОЈ V-351-3720/05 ОД 25.10.2005. ГОДИНЕ ИЗДАТО ОД СТРАНЕ ОВЕ УПРАВЕ.

Саставни део одобрења за изградњу је идејни пројекат број E-48/2006 од децембра 2006. године, израђен од стране Агенције "KONTURA" из Новог Сада и извод из урбанистичког плана издат од стране ове Градске управе број V-353-1657/06 од 09.01.2007. године.

Одобрење за изградњу престаје да важи, ако се не отпочне са грађењем објекта, односно извођењем радова, у року од две године од дана правоснажности одобрења за изградњу.

На основу одобрења за изградњу не може се приступити грађењу објекта, односно извођењу радова.

Обавезује се инвеститор да у року важења одобрења за изградњу објекта изради све главне пројекте за потребе изградње објекта у складу са одобрењем за изградњу.

Инвеститор је дужан да осам дана пре почетка грађења објекта поднесе пријаву овој управи и да у истој наведе назив извођача радова, почетак извођења радова и рок завршетка изградње.

Уз пријаву из претходног става овог решења инвеститор прилаже главни пројекат у четири примерка са потврдом и извештајем о извршеној техничкој контроли, одобрење за изградњу, доказ о уређењу односа у погледу плаћања накнаде за уређење грађевинског земљишта и доказ о уплати административне таксе.

Извођач радова је дужан да о завршетку изградње темеља, обавести ову управу као и Градску управу за инспекцијске послове и да уз обавештење приложи геодетски снимак изграђених темеља.

Образложење

Инвеститор је дана 16.01.2007. године поднео захтев овој Градској управи за издавање одобрења за изградњу објекта означеног у диспозитиву овог решења.

Уз захтев је приложио следећу документацију:

1. Извод из урбанистичког плана издат од стране ове Градске управе број V-353-1657/06 од 09.01.2007. године.

2. Идејни пројекат број Е-48/2006 од децембра 2006. године, израђен од стране Агенције "KONTURA" из Новог Сада, усклађен са изводом из урбанистичког плана.

3. Доказ о праву својине, односно праву коришћења грађевинског земљишта у смислу члана 91. став 1. тачка 3. Закона о планирању и изградњи и то: препис листа непокретности број: 11622 К.О. Нови Сад I, Републичког геодетског завода, Служба за катастар непокретности Нови Сад, број 952-1/2005-3250 од 23.06.2005. године.

4. Стручно мишљење ЈП «Урбанизам» Завод за урбанизам Нови Сад, број 71122/06 од 17.01.2007. године.

Други докази одређени урбанистичким планом, односно актом о техничким условима и то:

Услови за прикључење на комуналну инфраструктуру:

- Предходна сагласност ЈКП "Водовод и канализација" Нови Сад, број 1.4.757 од 19.01.2007. године,
- Техничка информација ЕПС ЈП "Електровојводина" Нови Сад, број 2.30.2-1819/07 од 19.01.2007. године,
- Предпроектни услови "Телеком Србија" АД, Нови Сад, број 09/9014 од 14.07.2005. године,
- Изјава инвеститора да се у I фази изградње комплекса неће вршити прикључење на кабловски дистрибутивни систем и заједнички антенски систем, број 731 од 18.01.2007. године,
- Одобрење за прикључење ЈП "СРБИЈАГАС" Нови Сад, број 00-01-1671 од 07.03.2006. године

Други посебни услови:

- Услови Министарства одбране, Управа за одбрану СМО у Републици Србији, Центар за одбрану Нови Сад, број 351-1438/05-09-034 од 11.07.2005. године,
- Услови МУП, Сектор за заштиту и спасавање, Одељење за заштиту и спасавање у Новом Саду, број 217-100/07 од 18.01.2007. године,
- Захтев за одлучивање о потреби процене утицаја на животну средину, покренут пред Градском управом за заштиту животне средине Града Новог Сада, број VI-501-39/07 од 18.01.2007. године

Обавезује се инвеститор да уз пријаву почетка извођења радова приложи сагласност на главни пројекат МУП-а, Сектор за заштиту и спасавање, Одељење за заштиту и спасавање у Новом Саду, сагласно члану 12. Закона о заштити од пожара ("Службени гласник РС", број 37/88) и ("Службени гласник РС", број 53/93, 67/93 и 48/94).

Ако се уз интерно точеће место пројектују резервоари, уз захтев за потврду пријема документације за почетак извођења радова потребно је приложити: Одобрење на локацију МУП, СУП у Новом Саду, Одељење за заштиту од пожара и спасавање, Водопривредне услове од ЈВП «Воде Војводине» Нови Сад и Мишљење Савезног Министарства за одбрану, Одељење за одбрану Нови Сад (у погледу прилагођавања потребама општенародне одбране).

Републичка административна такса на захтев и решење у износу од 440,00 динара је наплаћена у складу са одредбама Закона о административним таксама.

Трошкови поступка које спроводи Градска управа у корист Буџета града Новог Сада у износу од 400.000,00 динара су наплаћени у складу са Правилником о трошковима поступка.

Разматрајући захтев и приложену документацију инвеститора утврђено је да су испуњени услови прописани чланом 91. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", број 47/03) те је одлучено као у диспозитиву овог решења.

Против овог решења може се изјавити жалба у року од 15 дана од дана достављања решења. Жалба се подноси Покрајинском секретаријату за архитектуру, урбанизам и градитељство, а предаје се непосредно или шаље поштом овој Градској управи. Жалба се таксира са 150,00 динара републичке административне таксе и 150,00 динара за трошкове поступка у корист Градске управе.

РЕШЕЊЕ ДОСТАВИТИ:

- 1. Инвеститору
- 2. Градској управи за инспекцијске послове
Одсек грађевинске инспекције
- 3. Техничкој архиви ове Управе
- 4. Архиви

ЗЕ ПОМОЋНИК НАЧЕЛНИКА
Богдан Секулић, дипл. инж. арх.

Богдан Секулић

ДА ЈЕ КОПИЈА ОВОГ ОРИГИНАЛУ
ТВОРИ И ОВЕРАВА

Богдан Секулић
Секулић

РЕПУБЛИЧКИ ГЕОДЕТСКИ ЗАВОД
СЛУЖБА ЗА КАДАСТАР И ГЕОДЕЗИЈУ - НОВИ САД
15-04-2016

Јулија

Јулија

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АУТОНОМНА ПОКРАЈИНА ВОЈВОДИНА
ГРАД НОВИ САД
ГРАДСКА УПРАВА ЗА УРБАНИЗАМ
И СТАМБЕНЕ ПОСЛОВЕ
Број: V-351-437/07
Дана: 28.02.2007. године
НОВИ САД
БГ

"VOJVODINA" a.d.
AUTOTRANSPORTNO PREDUZEĆE
Број 2046
28.02.2007 год.
NOVI SAD, Put novosad, part. odreda 1a

РЕШЕЊЕ
Правоснажно 28.02.2007. год.
У Новом Саду, 28.02.2007. год.
М. П. М. П. Јајак
(ПОТПИС)

Градска управа за урбанизам и стамбене послове Града Новог Сада, на основу члана 125. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник Републике Србије", број 47/03), члана 192. Закона о општем управном поступку ("Службени лист РС", број 33/97 и 31/01), члана 20. Правилника о садржини и начину вршења техничког прегледа објекта и издавању употребне дозволе ("Службени гласник РС", број 111/03) и решења Начелника Градске управе за урбанизам и стамбене послове Града Новог Сада број V-020-30/05-4 од 12.07.2005. године, поступајући по захтеву AUTOTRANSPORTNOG PREDUZEĆA "VOJVODINA" a.d. Novi Sad из Новог Сада, Улица Пут новосадског партизанског одреда број 1А, доноси

РЕШЕЊЕ

ИЗДАЈЕ СЕ УПОТРЕБНА ДОЗВОЛА за I фазу комплекса ауто - транспортног предузећа (аутобуска станица спратности приземље и спрат (П+1) са аутонаменским склопштетом, перони са надстрешницом, објекат за третман воде спратности П, резервоар за воду спратности П, диспечер спратности П, контрола улазака-излазака спратности П, перонски локали спратности П, интерно тоочеће место, саобраћајнице са и без перона и паркинг простор за аутобусе и легничке аутомобиле) у Новом Саду, на углу Сентаддрејског пута и Пута новосадског партизанског одреда, на парцели број 351 К.О. Нови Сад I, чији је инвеститор AUTOTRANSPORTNO PREDUZEĆE "VOJVODINA" a.d. Novi Sad из Новог Сада, Улица Пут новосадског партизанског одреда број 1А.

Унутрашње телефонске инсталације се изузимају из употребне дозволе. За унутрашњу телефонску инсталацију одобрава се пробни рад у трајању од 60 дана, у ком периоду се обавезује инвеститор да отклони недостатке констатоване записником о извршеном техничком прегледу "Телеком Србија" а.д. Нови Сад, број 2127-002719/07 од 27.02.2007. године и поднесе захтев овој Управи за технички преглед и издавање употребне дозволе.

ИЗВОЂАЧ РАДОВА ЈЕ: "BUDUĆNOST" AD, Novi Sad

ОДГОВОРНИ ИЗВОЂАЧ РАДОВА ЈЕ: Драго Бавовић, дипл. инж. грађ.

Објект је изграђен у свему према издатом одобрењу за изградњу и овереним главним пројектима:

1. Главни архитектонско-грађевински пројекат (надстрешница) број Е-57/2006-АГ, израђен од стране Агенције КОНТУРА, вл. Бошковић Божидар;
2. Главни архитектонско-грађевински пројекат (перонски локали), главни пројекат инсталација водовода и канализације, бр. Е-49/2006-АГ, израђен од стране Агенције КОНТУРА, вл. Бошковић Божидар;
3. Главни архитектонско-грађевински пројекат (аутобуска станица), главни пројекат инсталација водовода и канализације, бр.Е-48/2006-АГ, израђен од стране Агенције КОНТУРА, вл. вл. Бошковић Божидар;
4. Главни грађевински пројекат конструкције бр.Е-48/2006-К, израђен од стране Агенције КОНТУРА, вл. Бошковић Божидар;
5. Главни грађевински пројекат конструкције (надстрешница) бр.Е-57/2006-К, израђен од стране Агенције КОНТУРА, вл. Бошковић Божидар;
6. Главни грађевински пројекат конструкције (перонски локали), бр.Е-49/2006-К, израђен од стране Агенције КОНТУРА, вл. Бошковић Божидар;
7. Главни пројекат спољне водоводне и канализационе мреже (свеска 1), број Е-Х/901-1, израђен од стране "ВОЈВОДИНАПРОЈЕКТ" Нови Сад;
8. Главни пројекат спољне водоводне и канализационе мреже (свеска 2), број Е-Х/901-2, израђен од стране "ВОЈВОДИНАПРОЈЕКТ" Нови Сад;
9. Главни пројекат третманабунарске воде и резервоара за противпожарну заштиту са затвореним системом (свеска 3), број Е-Х/901-3, израђен од стране "ВОЈВОДИНАПРОЈЕКТ" Нови Сад;
10. Главни пројекат прве фазе саобраћајних површина број 235/5, израђен од стране "ВОЈВОДИНАПРОЈЕКТ" Нови Сад;
11. Главни пројекат саобраћајних површина за изградњу аутобуске станице број 5967/2, израђен од стране "ВОЈВОДИНАПРОЈЕКТ" Нови Сад;
12. Пројекат изведеног објекта интерне бензинске станице број М5.091.07, израђен од стране ДОО "Техномаг-терм" Нови Сад;
13. Главни машински пројекат унутрашње гасне инсталације број Е-263/06, израђен од стране ДОО "Терминг" Нови Сад;
14. Главни пројекат термомашицких инсталација број Е-243/06, израђен од стране ДОО "Терминг" Нови Сад;
15. Термомашицки пројекат изведеног објекта број Е-251/06, израђен од стране ДОО "Терминг" Нови Сад;
16. Главни пројекат термомашицких инсталација котларница број Е-248/06, израђен од стране ДОО "Терминг" Нови Сад;
17. Главни пројекат термомашицких инсталација број Е-257/06, израђен од стране ДОО "Терминг" Нови Сад;
18. Главни електро пројекат електроенергетске инсталације и сигнализационе телекомуникационе инсталације број Е-791, израђен од стране Завода за пројектовање "Електрониксервинг" Нови Сад;
19. Главни електро пројекат (активна бензинска станица) број Е-943, израђен од стране Ендрон за пројектовање "Електрониксервинг" Нови Сад;

Приликом прегледа утврђено је да је објекат изведен према одобрењу за изградњу број V-351-199/07 од 23.01.2007. године и потврде пријема документације за почетак извођења радова број V-351-436/07 од 20.02.2007. године, које је издала Градска управа за урбанизам и стамбене послове Града Новог Сада.

У поступку је прибављена следећа документација:

- Копија плана Републичког геодетског завода, Служба за катастар непокретности Нови Сад, број 953-1-234/2007 од 18.01.2007. године,
- Мишљење ЈКП «Водовод и канализација» Нови Сад, број 1-2-2543/1 од 23.02.2007. године,
- Записник «Телеком Србија» АД, Нови Сад, број 2127-002719/07 од 27.02.2007. године,
- Извештај сталне стручне комисије ЈП «СРБИЈАГАС» Нови Сад, број 1303 од 27.02.2007. године,
- Мишљење Министарства одбране, Одељење за одбрану Града Новог Сада, број 351-2-366/07-4-02 од 22.02.2007. године,
- Решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Сектор за заштиту и спасавање, Одељење за заштиту и спасавање у Новом Саду, број 217-310/07 од 23.02.2007. године,
- Изјава извођача и инвеститора радова да су радови изведени према пројектно-техничкој документацији, број D-8/ATP/AS од 26.01.2007. године и број 1977 од 23.02.2007. године,
- Решење Градске управе за заштиту животне средине Града Новог Сада, број VI-501-39/07 од 13.02.2007. године.
- Изјава инвеститора да се у I фази изградње комплексне водне артерије прикључи на централни дистрибутивни систем и заједнички водомерни систем, број 771 од 13.02.2007. године

Необављена дозвола за II фазу комплекса ауто – транспортног предузећа не може се издати ако инвеститор не пружи доказ од надлежног органа за заштиту животне средине да су испуњени услови из одлуке о давању сагласности на студију о процени утицаја, сагласно члану 31. Закона о процени утицаја на животну средину и решењу Градске управе за заштиту животне средине Града Новог Сада, број VI-501-39/07 од 13.02.2007. године.

20. Главни електро пројекат (локали уз перон 1 и локали из перон 3) број E-791, израђен од стране Бироа за пројектовање "Електроинжењеринг" Нови Сад;
21. Главни АГ пројекат кioskа за диспечера и портира број E53/2006, израђен од стране Агенције КОНТУРА, вл.Бошковић Божидар;
22. Главни електропројекат диспечерских кућица, E-941, израђен од стране бироа за пројектовање "Електроинжењеринг" Нови Сад;
23. Главни електро пројекат надстрешнице над перонима број E-791, израђен од стране Бироа за пројектовање "Електроинжењеринг" Нови Сад;
24. Главни пројекат путничког лифта број 154/06, израђен од стране ДОО "MINIK trade & engineering" из Новог Сада;
25. Елаборат геотехничких истраживање терена без броја од новембра 2005.године, израђен од стране "HIDROZAVOD DTD" AD из Новог Сада.

Минимални гарантни рок за објекат, односно радове који су предмет ове дозволе је 2 (две) године.

Образложење

AUTOTRANSPORTNO PREDUZEĆE "VOJVODINA" a.d. Novi Sad из Новог Сада поднело је захтев овој Управи којим тражи да се изврши технички преглед и изда употребна дозвола за I фазу комплекса ауто – транспортног предузећа (аутобуска станица спратности приземље и спрат (П+1) са двонаменским склоништем, перони са надстрешницом, објекат за третман воде спратности П, резервоар за воду спратности П, диспечер спратности П, контрола улазака-излазака спратности П, перонски локали спратности П, интерно тоочеће место, саобраћајнице са и без перона и паркинг простор за аутобусе и путничке аутомобиле) у Новом Саду, на углу Сентаиндрејског пута и Пула новосадског партизанског одреда, на парцели број 3351 К.О. Нови Сад I.

Унутрашње телефонске инсталације се иду имају из употребне дозволе.

Технички преглед објекта извршила је Комисија "Института за безбедност и сигурност на раду" из Новог Сада у периоду од 01.02.2007.године до 21.02.2007. године.

Записник Комисије је заведен под бројем 01-278/1 од 21.02.2007. године.

Употребна дозвола за II фазу комплекса ауто – транспортног предузећа не може се издати ако инвеститор не пружи доказ од надлежног органа о исправности изведене инсталације кабловског дистрибутивног система и заједничког антенског система.

На основу прибављене документације утврђено је да су испуњени услови прописани у члану 125. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", број 47/03), па је одлучено као у диспозитиву овог решења.

Републичка административна такса на захтев и решење у износу од 101.530,00 динара је наплаћена у складу са одредбама Закона о административним таксама. Трошкови поступка који спроводи Градска управа у корист прихода градских органа управе у износу од 202.560,00 динара су наплаћени у складу са Правилником о трошковима поступка.

Против овог решења може се изјавити жалба у року од 15 дана од дана достављања решења. Жалба се предаје овом органу, а по истој решава Покрајински секретаријат за архитектуру, урбанизам и градитељство Нови Сад. Жалба се таксира са 150,00 динара административне таксе и 150,00 динара за трошкове поступка у корист прихода градских органа управе.

РЕШЕЊЕ ДОСТАВИТИ:

1. Подносноцу захтева 3х
2. Градској управи за инспекцијске послове
Одељење грађевинске инспекције
3. ДП "Теоплан" Нови Сад
4. ЈП "Информатика"
5. Техничкој архиви
6. Архиви

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АУТОНОМНА ПОКРАЈИНА ВОЈВОДИНА
ГРАД НОВИ САД
ГРАДСКА УПРАВА ЗА УРБАНИЗАМ
И СТАМБЕНЕ ПОСЛОВЕ
Број: V-351-2725/07
Дана: 18.06.2007. године
НОВИ САД
ЧД/ГД

Градска управа за урбанизам и стамбене послове Града Новог Сада, на основу члана 125. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник Републике Србије", број 47/03), члана 192. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01), члана 20. Правилника о садржини и начину вршења техничког прегледа објекта и издавању употребне дозволе ("Службени гласник РС", број 111/03), члана 6. и 33. Одлуке о Градским управама ("Службени лист Града Новог Сада", број 4/2005 и 8/2005) и решења Начелника Градске управе за урбанизам и стамбене послове Града Новог Сада број V-020-30/05-4 од 12.07.2005.године, поступајући по захтеву AUTOTRANSPORTNOG PREDUZEĆA "VOJVODINA" a.d. Novi Sad из Новог Сада, Улица Пут новосадског партизанског одреда број 1А, доноси

РЕШЕЊЕ

ИЗДАЈЕ СЕ УПОТРЕБНА ДОЗВОЛА за I фазу комплекса ауто – транспортног предузећа (аутобуска станица, спратности приземље и спрат (П+1) са двонаменским склоништем, перони са надстрешницом, објекат за третман воде спратности П, резервоар за воду спратности П, диспечер спратности П, контрола улазака-излазака спратности П, перонски локали спратности П, интерно точеће место, саобраћајнице са и без перона и паркинг простор за аутобусе и путничке аутомобиле) у Новом Саду, на углу Сентандрејског пута и Пута новосадског партизанског одреда, на парцели број 3351 К.О. Нови Сад I, чији је инвеститор AUTOTRANSPORTNO PREDUZEĆE "VOJVODINA" a.d. Novi Sad из Новог Сада, Пут новосадског партизанског одреда број 1А.

ИЗДАВАЊЕМ ОВОГ РЕШЕЊА ПОНИШТАВА СЕ РЕШЕЊЕ БРОЈ V-351-437/07 ОД 28.02.2007.ГОДИНЕ.

ИЗВОЂАЧ РАДОВА ЈЕ: "BUDUĆNOST" AD, Novi Sad

ОДГОВОРНИ ИЗВОЂАЧ РАДОВА ЈЕ: Драго Бановић, дипл. инж. грађ.

Објекат је изграђен у свему према издатом одобрењу за изградњу и овереним главним пројектима:

1. Главни архитектонско-грађевински пројекат (надстрешница) број Е-57/2006-АГ, израђен од стране Агенције КОНТУРА, вл. Бошковић Божидар;
2. Главни архитектонско-грађевински пројекат (перонски локали), главни пројекат инсталација водовода и канализације, бр. Е-49/2006-АГ, израђен од стране Агенције КОНТУРА, вл. Бошковић Божидар;

3. Главни архитектонско-грађевински пројекат (аутобуска станица), главни пројекат инсталација водовода и канализације, бр.Е-48/2006-АГ, израђен од стране Агенције КОНТУРА, вл. вл. Бошковић Божидар;
4. Главни грађевински пројекат конструкције бр.Е-48/2006-К, израђен од стране Агенције КОНТУРА, вл. Бошковић Божидар;
5. Главни грађевински пројекат конструкције (надстрешница) бр.Е-57/2006-К, израђен од стране Агенције КОНТУРА, вл. Бошковић Божидар;
6. Главни грађевински пројекат конструкције (перонски локали), бр.Е-49/2006-К, израђен од стране Агенције КОНТУРА, вл. Бошковић Божидар;
7. Главни пројекат спољне водоводне и канализационе мреже (свеска 1), број Е-Х/901-1, израђен од стране "ВОЈВОДИНАПРОЈЕКТ" Нови Сад;
8. Главни пројекат спољне водоводне и канализационе мреже (свеска 2), број Е-Х/901-2, израђен од стране "ВОЈВОДИНАПРОЈЕКТ" Нови Сад;
9. Главни пројекат третманабунарске воде и резервоара за противпожарну заштиту са заливним системом (свеска 3), број Е-Х/901-3, израђен од стране "ВОЈВОДИНАПРОЈЕКТ" Нови Сад;
10. Главни пројекат прве фазе саобраћајних површине број 235/5, израђен од стране "ВОЈВОДИНАПРОЈЕКТ" Нови Сад;
11. Главни пројекат саобраћајних површина за изградњу аутобуске станице број 5967/2, израђен од стране "ВОЈВОДИНАПРОЈЕКТ" Нови Сад;
12. Пројекат изведеног објекта интерне бензинске станице број М5.091.07, израђен од стране ДОО "Техномаг-терм" Нови Сад;
13. Главни машински пројекат унутрашње гасне инсталације број Е-263/06, израђен од стране ДОО "Терминг" Нови Сад;
14. Главни пројекат термомашинских инсталација број Е-248/06, израђен од стране ДОО "Терминг" Нови Сад;
15. Термомашински пројекат изведеног објекта број Е-261/06, израђен од стране ДОО "Терминг" Нови Сад;
16. Главни пројекат термомашинских инсталација котларница број Е-248К/06, израђен од стране ДОО "Терминг" Нови Сад;
17. Главни пројекат термомашинских инсталација број Е-257/06, израђен од стране ДОО "Терминг" Нови Сад;
18. Главни електро пројекат електроенергетске инсталације и сигналне и телекомуникационе инсталације број Е-791, израђен од стране Бироа за пројектовање "Електроинжењеринг" Нови Сад;
19. Главни електро пројекат (интерна бензинска станица) број Е-940, израђен од стране Бироа за пројектовање "Електроинжењеринг" Нови Сад;
20. Главни електро пројекат (локали уз перон 1 и локали из перон 3) број Е-791, израђен од стране Бироа за пројектовање "Електроинжењеринг" Нови Сад;
21. Главни АГ пројекат киоска за диспечера и порттира број Е53/2006, израђен од стране Агенције КОНТУРА, вл.Бошковић Божидар;
22. Главни електропројекат диспечерских кућица, Е-941, израђен од стране бироа за пројектовање "Електроинжењеринг" Нови Сад;
23. Главни електро пројекат надстрешнице над перонима број Е-791, израђен од стране Бироа за пројектовање "Електроинжењеринг" Нови Сад;
24. Главни пројекат путничког лифта број 154/06, израђен од стране ДОО "MINIK trade & engineering" из Новог Сада;
25. Елаборат геотехничких истраживање терена без броја од новембра 2005.године, израђен од стране "HIDROZAVOD DTD" AD из Новог Сада.

Минимални гарантни рок за објекат, односно радове који су предмет ове дозволе је 2 (две) године.

Образложење

AUTOTRANSPORTNO PREDUZEĆE "VOJVODINA" a.d. Novi Sad из Новог Сада поднело је захтев овој Управи којим тражи да се изврши технички преглед и изда употребна дозвола за I фазу комплекса ауто – транспортног предузећа (аутобуска станица спратности приземље и спрат (П+1) са двонаменским склоништем, перони са надстрешницом, објекат за третман воде спратности П, резервоар за воду спратности П, диспечер спратности П, контрола улазака-излазака спратности П, перонски локали спратности П, интерно точеће место, саобраћајнице са и без перона и паркинг простор за аутобусе и путничке аутомобиле) у Новом Саду, на углу Сентандрејског пута и Пута новосадског партизанског одреда, на парцели број 3351 К.О. Нови Сад I.

Технички преглед објекта извршила је Комисија "Института за безбедност и сигурност на раду" из Новог Сада у периоду од 01.02.2007. године до 21.02.2007. године.

Записник Комисије је заведен под бројем 01-278/1 од 21.02.2007. године.

Приликом прегледа утврђено је да је објекат изведен према одобрењу за изградњу број V-351-199/07 од 23.01.2007. године и потврде пријема документације за почетак извођења радова број V-351-436/07 од 20.02.2007. године, које је издала Градска управа за урбанизам и стамбене послове Града Новог Сада.

У поступку је прибављена следећа документација:

- Копија плана Републичког геодетског завода, Служба за катастар непокретности Нови Сад, број 953-1-234/2007 од 18.01.2007. године,
- Мишљење ЈКП «Водовод и канализација» Нови Сад, број 1-2-2543/1 од 23.02.2007. године,
- Записник «Телеком Србија» АД, Нови Сад, број 2127-6344/07 од 05.06.2007. године,
- Извештај сталне стручне комисије ЈП "СРБИЈАГАС" Нови Сад, број 1303 од 27.02.2007. године,
- Мишљење Министарства одбране, Одељење за одбрану Града Новог Сада, број 351-2-366/07-4-02 од 22.02.2007. године,
- Решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Сектор за заштиту и спасавање, Одељење за заштиту и спасавање у Новом Саду, број 217-310/07 од 23.02.2007. године,

Изјава извођача и инвеститора радова да су радови изведени према пројектно техничкој документацији, број D-8/ATP/AS од 26.01.2007. године и број 1977 од 23.02.2007. године,

Решење Градске управе за заштиту животне средине Града Новог Сада, број VI-501-39/07 од 13.02.2007. године,

Изјава инвеститора да се у I фази изградње комплекса неће вршити прикључење на кабловски дистрибутивни систем и заједнички антенски систем, број 731 од 18.01.2007. године.

Употребна дозвола за II фазу комплекса ауто – транспортног предузећа не може се издати ако инвеститор не пружи доказ од надлежног органа за послове заштите животне средине да су испуњени услови из одлуке о давању сагласности на студију о процени утицаја, сагласно члану 31. Закона о процени утицаја на животну средину и решењу Градске управе за заштиту животне средине Града Новог Сада, број VI-501-39/07 од 13.02.2007. године.

Употребна дозвола за II фазу комплекса ауто – транспортног предузећа не може се издати ако инвеститор не пружи доказ од надлежног органа о исправности изведене инсталације кабловског дистрибутивног система и заједничког антенског система.

На основу прибављене документације утврђено је да су испуњени услови прописани у члану 125. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", број 47/03), па је одлучено као у диспозитиву овог решења.

Републичка административна такса на захтев и решење у износу од 101.530,00 динара је наплаћена у складу са одредбама Закона о административним таксама. Трошкови поступка који спроводи Градска управа у корист прихода градских органа управе у износу од 202.560,00 динара су наплаћени у складу са Правилником о трошковима поступка.

Против овог решења може се изјавити жалба у року од 15 дана од дана достављања решења. Жалба се предаје овом органу, а по истој решава Покрајински секретаријат за архитектуру, урбанизам и градитељство Нови Сад. Жалба се таксира са 150,00 динара административне таксе и 150,00 динара за трошкове поступка у корист прихода градских органа управе.

РЕШЕЊЕ ДОСТАВИТИ:

1. Подносиоцу захтева 3х
2. Градској управи за инспекцијске послове
Одељење грађевинске инспекције
3. ДП "Геоплан" Нови Сад
4. ЈП "Информатика"
5. Техничкој архиви
6. Архиви

ПОМОЋНИК НАЧЕЛНИКА
Богданка Сечељић, дипл. инж. арх.

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АУТОНОМНА ПОКРАЈИНА ВОЈВОДИНА
ГРАД НОВИ САД
ГРАДСКА УПРАВА ЗА УРБАНИЗАМ
И СТАМБЕНЕ ПОСЛОВЕ
Број V-351-2725/07
Датум: 07.11.2007.године
НОВИ САД
ЉС/СД

РЕШЕЊЕ
29.11.2007.
Правоснажно
у Новом Саду, 29.11.2007.
С.Вукотић
(ПОДПИС)

Градска управа за урбанизам и стамбене послове Града Новог Сада, на основу члана 192. и члана 255. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" број 33/97 и 31/01), члана 125. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС" број 47/03 и 34/06), члана 20. Правилника о садржини и начину вршења техничког прегледа објекта и издавању употребне дозволе ("Службени гласник РС" број 111/03), члана 6. и 33. Одлуке о Градским управама ("Службени лист Града Новог Сада" број 4/2005 и 8/2006), и на основу Решења Начелника Градске управе за урбанизам и стамбене послове Града Новог Сада, број V-020-30/05-5 од 12.07.2005.године, у предмету издавања употребне дозволе по захтеву Аутотранспортног предузећа "Војводина" АД Нови Сад, из Новог Сада, ул. Пут новосадског партизанског одреда број 1а, доноси

РЕШЕЊЕ

МЕЊА СЕ правоснажно решење Градске управе за урбанизам и стамбене послове Града Новог Сада, број V-351-2725/07, од 18.06.2007.године, тако да трећи став образложења овог решења сада гласи:

"Записник Комисије о техничком прегледу објекта је заведен под бројем 01-278/1 од 21.02.2007.године, и Анекс записника о техничком прегледу објекта, заведен под бројем 01-3164/1 од 05.11.2007.године".

У свему осталом, решење број V-351-2725/07 од 18.06.2007.године, остаје непромењено.

Образложење³⁹

Градска управа за урбанизам и стамбене послове Града Новог Сада, донела је решење број V-351-2725/07 од 18.06.2007.године, којим је издата употребна дозвола за I фазу комплекса ауто – транспортног предузећа (аутобуска станица спратности приземље и спрат (П+1) са двонаменским склоништем, перони са надстрешницом, објекат за третман воде спратности П, резервоар за воду спратности П, диспечер спратности П, контрола улазака-излазака спратности П, перонски локали спратности П, интерно чечеће место, саобраћајнице са и без перона и паркинг простор за аутобусе и путничке аутомобиле) у Новом Саду, на углу Сентандрејског пута и Пута новосадског партизанског одреда, на парцели број 3351 К.О. Нови Сад I, чији је инвеститор AUTOTRANSPORTNO PREDUZEĆE "VOJVODINA" a.d. Novi Sad из Новог Сада, Пут новосадског партизанског одреда број 1А.

Након издавања употребне дозволе, извршен је инспекцијски надзор у овој Градској управи у периоду од 17.09. до 12.10.2007.године, од стране покрајинских грађевинских инспектора, Покрајинског секретаријата за архитектуру, урбанизам и градитељство.

Записником о извршеном инспекцијском надзору, сачињеном под бројем 112-354-00108/2007-02 од 12.10.2007.године, након увида у предмет издавања употребне дозволе, констатовано је да Покрајинска грађевинска инспекција није могла утврдити, да ли су испуњени услови за издавање употребне дозволе, јер су увидом у Записник Комисије за технички преглед, која је образована од стране Института за безбедност и сигурност на раду, утврдили да исти садржи недостатке, односно да исти не садржи податке прописане Правилником о садржини и начину вршења техничког прегледа објекта и издавању употребне дозволе.

Из напред наведених разлога, Записником о инспекцијском надзору наложено је овој Градској управи, да се у року од 20 дана од дана пријема Записника, отклоне недостаци у Записнику Комисије за технички преглед и о томе обавести надлежна Покрајинска инспекција.

Имајући у виду недостатке утврђене од стране покрајинских грађевинских инспектора, ова Управа је дана 24.10.2007.године доставила Институту за безбедност и сигурност на раду, као вршиоцу техничког прегледа предметног објекта, примерак записника, у циљу отклањања недостатака у Записнику о техничком прегледу, сходно одредбама Закона о планирању и изградњи и Правилника о садржини и начину вршења техничког прегледа објекта и издавању употребне дозволе, а истовремено је о томе обавестила и инвеститора. У достављеном писму инвеститору, инвеститор је обавештен да ће се, уколико утврђени недостаци буду отклоњени у датом року, решење којим је издата употребна дозвола за предметни објекат изменити, уколико што ће се у образложењу решења навести и допуна записника Комисије о техничком прегледу, и да је за ту измену потребан пристајак инвеститора сагласно одредбама члана 255. Закона о општем управном поступку.

Дана 05.11.2007.године, овој Управи је од стране Института за безбедност и сигурност на раду достављен Анекс записника о техничком прегледу број 01-3164/1 од 05.11.2007.године.

Увидом у достављени Анекс записника о техничком прегледу, ова Управа је утврдила да су отклоњени сви недостаци констатовани у Записнику о инспекцијском надзору број 112-354-00108/2007-02 од 12.10.2007.године.

Имајући у виду да је чланом 255. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" број 33/97 и 31/01) прописано, да ако је правоснажним решењем странка стекла неко право, а орган који је донео то решење сматра да је у том решењу неправилно примењен материјални закон, може решење укинути или изменити ради његовог усклађивања са законом само ако странка која је, на основу тог решења, стекла право – пристаје на то и ако се тиме не вређа право трећег лица, као и чињеницу да је странка, својим актом број 10185 од 06.11.2007.године пристала да се измени правоснажно решење број V-351-2725/07 од 18.06.2007.године, којим је издата употребна дозвола, на предложен начин, ова Управа је утврдила да су испуњени услови

за измену правоснажног решења у делу образложења решења, па је одлучено као у диспозитиву овог решења.

С обзиром да других измена није било, у осталим деловима решење број V-351-2725/07 од 18.06.2007.године је остало непромењено.

ПОУКА О ПРАВНОМ СРЕДСТВУ:

Против овог решења може се изјавити жалба у року од 15 дана од дана достављања решења. Жалба се подноси Покрајинском секретаријату за архитектуру, урбанизам и градитељство, а предаје се непосредно или шаље поштом Градској управи за урбанизам и стамбене послове Града Новог Сада. Жалба се таксира са 150,00 динара републичке административне таксе и 150,00 динара за трошкове поступка у корист Градске управе.

РЕШЕЊЕ ДОСТАВИТИ:

1. АТП "Војводина" А.Д. 3х
2. Техничкој архиви
3. Архиви

ПОМОЋНИК НАЧЕЛНИКА
Зорица Смиљанић, дипл. правник

Да је копија верна оригиналу
Тврди и верује

Начелника
Др. Јован

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АУТОНОМНА ПОКРАЈИНА ВОЈВОДИНА
ГРАД НОВИ САД
ГРАДСКА УПРАВА ЗА УРБАНИЗАМ И
СТАМБЕНЕ ПОСЛОВЕ
Број: V-351-2597/05
Дана: 26.11.2007.године
НОВИ САД
СВ/ГД

Градска управа за урбанизам и стамбене послове Града Новог Сада, на основу члана 255. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01), члана 89. став 3. и члана 94. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", број 47/03 и 34/06), члана 6. и 33. Одлуке о Градским управама ("Службени лист Града Новог Сада", број 4/2005 и 8/2005) и на основу решења начелника Градске управе за урбанизам и стамбене послове Града Новог Сада број V-020-30/05-5 од 12.07.2005.године, решавајући по захтеву АТП "ВОЈВОДИНА" АД Нови Сад од 26.10.2007.године, доноси

РЕШЕЊЕ

МЕЊА СЕ правоснажно решење Градске управе за урбанизам и стамбене послове Града Новог Сада, број V-351-2597/05 од 21.10.2005.године, тако да први став диспозитива овог решења сада гласи:

"Издаје се одобрење за изградњу објекта у комплексу аутотранспортног предузећа, сервиса за аутобусе - као део I фазе, у Новом Саду, Пут новосадског партизанског одреда број 1А, на парцели број 3351 К.О. Нови Сад I".

У свему осталом решење број V-351-2597/05 од 21.10.2005.године остаје непромењено.

Образложење

Градска управа за урбанизам и стамбене послове Града Новог Сада донела је решење број V-351-2597/05 од 21.10.2005.године којим је издато одобрење за изградњу објекта комплекса аутотранспортног предузећа, сервис за аутобусе у Новом Саду, Пут новосадског партизанског одреда број 1А, на парцели број 3351 К.О. Нови Сад I.

Захтев за измену наведеног правоснажног решења поднело је дана 26.10.2007.године АТП "Војводина" А.Д. из Новог Сада, Пут новосадског партизанског одреда број 1/А.

У захтеву се наводи да је у предметном решењу потребно прецизирати да изградња Сервиса за аутобусе представља део I фазе изградње објекта у комплексу АТП Војводина" АД Нови Сад.

Увидом у акт о урбанистичким условима који је издат од стране ове Управе, под којим је број 353-406/05 од 20.07.2005.године, који чини саставни део одобрења за изградњу објекта, број V-351-2597/05 од 21.10.2005.године, утврђено је да је у тачки 2.9. "Други посебни услови" предвиђена могућност фазне изградње за изградњу објеката у комплексу путног транспортног предузећа (мотел, управна зграда, салон аутомобила, салон аутобуса, диспечер, сервис за аутобусе, кућица интерне пумпне станице, острво са аутоматима, укупани резервоари, интерне саобраћајнице са паркинзима за путничке аутомобиле и аутобусе АТП.

Имајући у виду да у решењу којим је издато одобрење за изградњу, није прецизирана фаза изградње сервиса за аутобусе, иако је актом о урбанистичким условима дата могућност фазне изградње, те да је инвеститор у поднетом захтеву од 21.10.2007.године, изразио своју вољу да изградња сервиса за аутобусе представља део I (прве) фазе изградње објеката у комплексу АТП Војводина АД Нови Сад, применом одредбе члана 255. Закона о општем управном поступку, одлучено је као у диспозитиву овог решења.

Других измена није било, те је у осталим деловима решење остало непромењено.

Републичка административна такса на захтев и решење у износу од 380,00 динара је наплаћена у складу са одредбама Закона о административним таксама.

Трошкови поступка које спроводи Градска управа у корист прихода градских органа управе у износу од 162.536,00 динара су наплаћени у складу са Правилником о трошковима поступка.

ПОУКА О ПРАВНОМ СРЕДСТВУ:

Против овог решења може се изјавити жалба у року од 15 дана од дана достављања решења. Жалба се подноси Покрајинском секретаријату за архитектуру, урбанизам и градитељство, а предаје се непосредно или шаље поштом овој управи. Жалба се таксира са 150,00 динара републичке административне таксе и 150,00 динара за трошкове поступка у корист Градске управе.

РЕШЕЊЕ ДОСТАВИТИ:

1. АТП "Војводина" АД из Новог Сада
2. Архиви

Одлучено се
и тобом јављу.
 НОВИ САД 04.12.2007.

[Handwritten signature]

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АУТОНОМНА ПОКРАЈИНА ВОЈВОДИНА
ГРАД НОВИ САД
ГРАДСКА УПРАВА ЗА УРБАНИЗАМ
И СТАМБЕНЕ ПОСЛОВЕ
Број: V-351-7364/06
Дана: 05.03.2008.године
НОВИ САД
СРПД

РЕШЕЊЕ

Правоснажно 13.03.2008.
У Новом Саду, 13.03.2008.

Градска управа за урбанизам и стамбене послове Града Новог Сада, на основу члана 125. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник Републике Србије", број 47/03 и 34/06), члана 192. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01), члана 20. Правилника о садржини и начину вршења техничког прегледа објекта и издавању употребне дозволе ("Службени гласник РС", број 111/03), на основу члана 6. и 33. Одлуке о Градским управама ("Службени лист Града Новог Сада", број 4/2005 и 8/2005) и на основу решења начелника Градске управе за урбанизам и стамбене послове Града Новог Сада број V-020-30/05-4 од 12.07.2005.године, поступајући по захтеву АТП "ВОЈВОДИНА" АД Нови Сад из Новог Сада, улица Пут Новосадског партизанског одреда број 1/а, доноси

РЕШЕЊЕ

ИЗДАЈЕ СЕ УПОТРЕБНА ДОЗВОЛА за објекат у комплексу аутотранспортног предузећа, сервис за аутобусе - као део I фазе (на копији плана означен словом Н) у Новом Саду, улица Пут Новосадског партизанског одреда број 1а, на парцели број 3351 К.О. Нови Сад I, чији је инвеститор "ВОЈВОДИНА" АД АУТОТРАНСПОРТНО ПРЕДУЗЕЋЕ из Новог Сада, улица Пут Новосадског партизанског одреда број 1а, чији је инвеститор АТП "ВОЈВОДИНА" АД из Новог Сада, улица Пут Новосадског партизанског одреда број 1/а.

Обавезује се инвеститор да прибави Решење Градске управе за заштиту животне средине о испуњености услова из Одлуке о студији о процени утицаја на животну средину након реализације I и II фазе објекта.

ОДГОВОРНИ ИЗВОЂАЧ РАДОВА ЈЕ: "БУДУЋНОСТ" АД Нови Сад.

Објекат је изграђен у свему према издатом одобрењу за изградњу (грађевинској дозволи) и овереним главним пројектима (или пројектима изведеног објекта).

- Главни архитектонски пројекат број Е-03/05 израђен од стране "С&S CVETKOV" Атеље за пројектовање Нови Сад.
- АГ пројекат изведеног објекта из новембра 2006.године, израђен од стране Агенције "KONTURA" из Новог Сада.
- Главни пројекат конструкције број Е-14/05-К03/05 од јула 2005.године, израђен од стране "МС ПРОЈЕКАТ" Бачки Петровац.

Главни пројекат водовода и канализације број E-03/05 израђен од стране "C&S SVETKOV" Атеље за пројектовање Нови Сад.

- Главни пројекат електроинсталација јаке и слабе струје број 251/05 од августа 2005.године, израђен од стране "ПРОФИНГ" самостални инжењеринг биро Каћ.
- Електропројекат изведеног објекта број E-774 из децембра 2006.године, израђен од стране "ELEKTROINŽENJERING" из Новог Сада.
- Главни пројекат термомашинских инсталација број 17/2005 од јула 2005.године, израђен од стране "ТЕННОМАГ" предузеће за инжењеринг и пројектовање Нови Сад.
- Термомашински пројекат изведеног објекта број E-260/06 од новембра 2006.године, израђен од стране "ТЕРМИНГ" ДОО из Новог Сада.

Минимални гарантни рок за објекат, односно радове који су предмет ове дозволе је 5 (пет) година.

Образложење

АТП "ВОЈВОДИНА" АД Нови Сад из Новог Сада, поднело је захтев овој Управи којим тражи да се изврши технички преглед и изда употребна дозвола за објекат у комплексу аутотранспортног предузећа, сервис за аутобусе - као део I фазе (на копији плана означен словом Н) у Новом Саду, улица Пут Новосадског партизанског одреда број 1а, на парцели број 3351 К.О. Нови Сад I.

Технички преглед објекта извршила је Комисија Института за безбедност и сигурност на раду из Новог Сада од дана 07.12.2006.године до дана 25.12.2006.године.

Записник Комисије је заведен под бројем 01-3566/1 од 13.12.2007.године.

Приликом прегледа утврђено је да је објекат изведен према одобрењу за изградњу број V-351-2597/05 од 21.10.2005.године, измени одобрења за изградњу број V-351-2597/05 од 26.11.2007.године, пријави почетка извођења радова број V-351-6484/05 од 30.12.2005.године и измени пријаве почетка радова број V-351-6484/05 од 03.12.2007.године, које је издала ова Управа.

У поступку је прибављена следећа документација:

- Копија плана Републичког геодетског завода, Службе за катастар непокретности број 953-1-234/2007 од 18.01.2007.године.
- Мишљење ЈКП "Водовод и канализација" Нови Сад, број 1.4.267/1 од 14.01.2008.године.
- Мишљење ЈП "Србија Гас" Нови Сад, број 02-03/6 од 09.01.2008.године.
- Мишљење Министарства одбране, Одељења за ванредне ситуације Града Новог Сада, број 351-2-2572/07-4-02 од 26.12.2007.године.
- Записник АД "ТЕЛЕКОМ СРБИЈА" Извршна јединица Нови Сад, број 2127-0184534/07 од 29.01.2008.године.
- Решење Министарства унутрашњих послова, Одељења за заштиту и спасавање у Новом Саду, 06/18 број 217-2739/06 од 27.02.2007.године.

- Решење Градске управе за заштиту животне средине број VI-501-39/07 од 14. фебруара 2007. године. (Потребна је процена утицаја на животну средину - испуњеност услова из Одлуке о Студији о процени утицаја на животну средину утврдиће се складу са Законом, а након реализације I и II фазе објекта).
- Изјава инвеститора да су радови изведени у свему према пројектној документацији број 770 од 31.01.2008. године.
- Изјава извођача радова и надзорног органа да су радови изведени у свему према пројектној документацији, број Д-347/АТП/С од 04.12.2006. године.

На основу прибављене документације утврђено је да су испуњени услови прописани у члану 125. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", број 47/03 и 34/06), па је одлучено као у диспозитиву овог решења.

Републичка административна такса на захтев и решење у износу од 4.860,00 динара је наплаћена у складу са одредбама Закона о административним таксама. Трошкови поступка који спроводи Градска управа у корист прихода градских органа управе у износу од 9.720,00 динара су наплаћени у складу са Правилником о трошковима поступка.

Против овог решења може се изјавити жалба у року од 15 дана од дана достављања решења. Жалба се предаје овом органу, а по истој решава Покрајински секретаријат за архитектуру, урбанизам и градитељство Нови Сад. Жалба се таксира са 150,00 динара административне таксе и 150,00 динара за трошкове поступка у корист прихода градских органа управе.

РЕШЕЊЕ ДОСТАВИТИ:

1. Подносиоцу захтева 3х
2. Градској управи за инспекцијске послове
Одељење грађевинске инспекције
3. ДП "Геоплан" Нови Сад
4. ЛП "Информатика"
5. Техничкој архиви
6. Архиви

ПОМОЋНИК НАЧЕЛНИКА

Борис Секулић, дипл. инж. арх.

Борис Секулић

Одлучено се у праву по захтеву.

Н. Соу, 13.03.2008-г.

Датум

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
МИНИСТАРСТВО ЗА
КАПИТАЛНЕ ИНВЕСТИЦИЈЕ

Сектор за друмски транспорт

Број: 344-08-10263/2006-17

Датум: 23.01.2007. год.

БЕОГРАД

На основу члана 23. став 2. Закона о државној управи ("Службени гласник РС", бр.79/2005), члана 10. Закона о министарствима ("Службени гласник РС", бр.19/04 и 84/04), члана 43. Закона о превозу у друмском саобраћају ("Службени гласник РС", бр.46/95, 66/2001, 61/2005, 91/2005 и 62/06) и члана 192. став 1. Закона о општем управном поступку («Службени лист СРЈ», 33/97 и 31/2001), решавајући по захтеву за утврђивање испуњености услова за рад аутобуске станице у Новом Саду у Улици Пут Новосадског партизанског одреда 1/а, поднетом од стране АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад, Пут Новосадског партизанског одреда 1/а, кога заступа Илија Девих, по овлашћењу Министра датом у решењу бр.021-02-7/2006-01 07.03.2006. године, доноси се

РЕШЕЊЕ

Утврђује се да аутобуска станица која се налази у Новом Саду у Улици Пут Новосадског партизанског одреда 1/а, власништво АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад, Пут Новосадског партизанског одреда 1/а, испуњава услове за рад аутобуске станице прописане Законом о превозу у друмском саобраћају и Правилником о ближим саобраћајно-техничким и другим условима за изградњу, одржавање и експлоатацију аутобуских станица и аутобуских стајалишта.

Образложење

Предузеће АТП „Војводина“ а.д. са седиштем у Новом Саду, Ул.Пут Новосадског партизанског одреда 1/а, поднело је захтев за издавање решења о испуњености услова за рад аутобуске станице у Новом Саду, која се налази у Ул.Пут Новосадског партизанског одреда 1/а, број.344-08-10263/2006-17 од 29.12.2006. године.

Контролом обављеном на лицу места дана 16.01.2007. године извршен је преглед наведене аутобуске станице. Чињенично стање констатовано је у записнику број:344-08-10263/2006-17 од 16.01.2007. године, у којем је утврђено да, обзиром да се на пословној згради налазе грађевинске скеле, грађевински материјал, лимови, стиродур и опрема за уградњу, те да није извршено чишћење, аутобуска станица није оспособљена за коришћење.

Поновном контролом на лицу места обављеном дана 18.01.2007. године, што је констатовано у записнику број:344-08-10263/2006-17 од 18.01.2007. године утврђено је

да су отклоњени недостаци наведени у записнику који је сачињен дана 16.01.2007. године.

Наведени записници саставни су део овог решења.

У члану 43. Закона о превозу у друмском саобраћају ("Службени гласник РС", бр.46/95, 66/2001, 61/2005, 91/2005 и 62/06) прописано је да министарство утврђује испуњеност услова за рад аутобуских станица, у складу са одредбама овог закона и прописа донетог на основу овог закона.

Ближи саобраћајно-технички и други услови за изградњу, одржавање и експлоатацију аутобуских станица и аутобуских стајалишта прописани су Правилником о ближим саобраћајно-техничким и другим условима за изградњу, одржавање и експлоатацију аутобуских станица и аутобуских стајалишта (Службени гласник РС», бр.20/96, 18/2004, 56/2005 и 11/2006).

Како је обављеном контролом дана 18.01.2007. године утврђена и у записнику број: 344-08-10263/2006-17 од 18.01.2007. године констатована испуњеност услова прописаних наведеним прописима, стекли су се услови за доношење овог решења.

На основу изложеног решено је као у диспозитиву решења.

Административна такса наплаћена је на прописан начин по тарифном броју 1. и 3. Закона о републичким административним таксама.

Упутство о правном средству:

Ово решење је коначно. Незадовољна странка може тужбом покренути управни спор код Врховног суда Србије, у року од 30 дана од дана достављања овог решења.

Решење доставити:

- 1.Подносиоцу захтева
- 2.Одељењу инспекције за друмски саобраћај
3. Архиви министарства

ПОМОЋНИК МИНИСТРА

Б. Боровић

Борислав Боровић

REPUBLIKA SRBIJA
AUTONOMNA POKRAJINA VOJVODINA
GRAD NOVI SAD
za Gradonačelnika Maju Gojković

113/0
AUTO
2093
02.03.2009
2009 god.
part. odredba 39

ATP „VOJVODINA“ AD
Put Novosadskog partizanskog odreda 1a
Novi Sad

Град Нови Сад
ГРАДСКА УПРАВА ЗА ОПШТЕ ПОСЛОВЕ
ПИСМАНИ
5 MAR 2009

Орган	Број	ПРЕДЛОГ	ВРЕДНОСТ
II			940

**PREDMET: Zahtev za izvršenje obaveze iz Ugovora br.
II-020-2/2006-770 od 08.05.2006. godine**

Dana 08.05.2006. godine između Grada Novi Sad i ATP „VOJVODINA“ ad zaključen je ugovor br. II-020-2/2006-770 koji za predmet ima regulisanje međusobnih prava i obaveza u pogledu obezbeđivanja nove međumesne autobuske stanice u objektu koji će graditi ATP „VOJVODINA“ na lokaciji predviđenoj Generalnim planom Grada Novog Sada do 2021. godine.

ATP „VOJVODINA“ je izvršila ugovornu obavezu u celosti i izgradila splotvenim sredstvima novu međumesnu autobusku stanicu na prostoru radne zone „Sever II“, na parceli 3351, KO Novi Sad I, u skladu sa idejnim projektom, u kojoj su u skladu sa Ugovorom obezbeđeni uslovi za prijem i otpremu autobusa u međumesnom i međunarodnom saobraćaju po međunarodnim standardima, i za koju je **pribavila upotrebnu dozvolu br. V-351-437/07**

**DOKAZ: rešenje o izdavanju Upotrebne dozvole
br. V-351-437/07**

Da je ATP „VOJVODINA“ izvršila u celosti ugovornu obavezu ukazuje i rešenje Ministarstva za kapitalne investicije Republike Srbije, Sektor za saobraćaj br.344-08-10263/2006-17 od 23.01.2007. godine kojim je utvrđeno da novoizgrađena autobuska stanica ispunjava uslove za rad propisane Zakonom o prevozu u drumskom saobraćaju i Pravilnikom o bližim saobraćajno-tehničkim i drugim uslovima za izgradnju, održavanje i eksploataciju autobuskih stanica i autobuskih stajališta.

DOKAZ: rešenje Ministarstva za kapitalne investicije

Obzirom da je ATP „VOJVODINA“ izvršila ugovornu obavezu i pribavila upotrebnu dozvolu to je **neophodno da Grad Novi Sad u skladu sa tačkom V Ugovora izvrši svoju ugovornu obavezu i donese sledeću**

ODLUKU

PREMEŠTA SE međumesni i međunarodni autobuski saobraćaj sa stare autobuske na novoizgrađenu autobusku stanicu u Novom Sadu, Put Novosadskog partizanskog odreda 1a.

Molimo Vas da svoju obavezu izvršite u što kraćem roku, i da nas obavestite o preuzetim radnjama, jer se svakim daljem odugovlačenjem prouzrokuje nenadoknativa šteta ATP "VOJVODINI" čije će te posledice u krajnjoj konsekvenci morati Vi da snosite.

Novi Sad, 02.03.2007.

VLASNIK:
Ilija Dević

[Handwritten signature]

EUROPEAN UNION
DELEGATION TO THE REPUBLIC OF SERBIA

The Head of Political Section

Belgrade, 14 October 2019

Ilija Dević, investor of ATP Vojvodina
Mrs. Andjelka Dević
e-mail: andjelkadevicbg@gmail.com

Dear Mr. and Mrs. Dević,

Thank you for an insightful meeting, in which you have informed us of your present situation and the problems you have encountered related to the privatisation of ATP Vojvodina and on your efforts for protecting your rights.

The Delegation of the European Union is closely following the progress in the accession process of Serbia to the European Union, and in particular with respect to the rule of law and protection of human rights. As a result, the official documents of the European Commission, like the 2019 Annual Report on Serbia (of 29 May), provide an assessment on the situation in the rule of law area and functioning of the judiciary.

In reply to your specific request, let me recall that the Delegation of the European Union does not have a mandate or authority to intervene in individual cases. However I understand that you are considering the possibility of bringing your case to the European Court for Human Rights. This is the key institution for protection of the rights of the citizens not only in the EU Member States, but also in Serbia. The case-law developed in this Court is setting the standards in the area of fundamentals rights and which are also considered binding. It is therefore the highest relevant authority to turn to in your specific case.

I take this opportunity to thank you for providing us with the information that will also be useful for us in the context of monitoring and assessing the realities in Serbia in the context of the fundamental areas of rule of law and respect of human rights in Serbia.

Best regards,

Noora HÄYRINEN
Head of Political Section

EVROPSKA UNIJA

DELEGACIJA U REPUBLICI SRBIJI

Rukovodilac političkog odeljenja

Beograd, 14.oktobar 2019.godine

Ilija Dević, investitor ATP Vojvodina

G-da Anđelka Dević

e-mail: andjelskdevic@gmail.com

Poštovani gospodine i gospodo Dević,

Hvala vam za sveobuhvatan sastanak u kojem ste nas obavestili o vašoj trenutnoj situaciji i problemima s kojima se suočavate u vezi sa privatizacijom ATP Vojvodina kao i o vašim naporima da zaštitite svoja prava.

Delegacija Evropske unije pomno prati napredak u procesu pristupanja Srbije Evropskoj uniji, naročito u vezi s vladavinom prava i zaštitom ljudskih prava. Kao rezultat toga, zvanična dokumenta Evropske komisije, kao što je to npr. godišnji izveštaj za 2019.godinu, daju ocenu situacije koja se tiče oblasti vladavine prava funkcionisanja pravosuđa.

Kao odgovor na vaš specifičan zahtev, dozvolite mi da vas podsetim da Delegacija Evropske unije nema mandat ovlašćenje da intervenišu u pojedinačnim slučajevima. Međutim, ja razumem da vi razmatrate mogućno: iznošenja vašeg slučaja pred Evropski sud za ljudska prava. To je ključna institucija za zaštitu prava građana n samo onih iz zemalja članica Evropske unije, već i iz Srbije. Sudska praksa koja je razvijena u ovom Sud postavlja standarde u oblasti fundamentalnih prava kao i onih koja se smatraju povezanim sa njima. Zbog tog je to najrelevantniji nivo kojem se možete obratiti u vašem konkretnom slučaju.

Ovom prilikom želim da vam se zahvalim što ste nam dali informacije koje će za nas takođe biti korisne kontekstu monitoringa i procene stvarnog stanja u Srbiji u oblasti fundamentalne vladavine prava i poštovanj ljudskih prava u Srbiji.

Srdačan pozdrav,

Noora Hayrinen, svr

Rukovodilac političkog odeljenja

- KRAJ PREVODA -

Beograd, 15.10.2019

Potvrđujem da je ovaj prevod u potpunosti veran svom originalu sastavljenom na engleskom jeziku.

JASNA PAŠIĆ – Ovlašćeni sudski prevodilac za engleski jezik / Beograd - Imenovana od strane Ministarstva pravde Republike Srbije, Rešenjem broj 74-02-66/91-03 od 5. juna 1991

28.05.14.

Република Србија
ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ
Посл. Бр. 8. П.287/2013
Дана, 26.03.2014. године

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ, и то судија Владимир Беадер, у правној ствари тужиоца НОВИ САД ЈАВНО ГРАДСКО САОБРАЋАЈНО ПРЕДУЗЕЋЕ Нови Сад, Футошки Пут 46, кога заступа Срђан Лакић, адвокат у Новом Саду, против туженог I реда ГРАД НОВИ САД, кога заступа Милена Крстић-Радовић, заменик ГЛП; туженог II реда АТП „ВОЈВОДИНА“ А.Д. Нови Сад, кога заступа Драгомир Зјалић, адвокат у Новом Саду, исп:113.000.000,00 динара, ради ДУГ, након одржане усмене јавне и главне расправе у присуству пуномоћника парничних странака, дана 26.03.2014. године, доноси следећу:

ПРЕСУДУ

Тужбени захтев тужиоца који гласи: „Утврђује се да је одредба тачке 1 став 2 уговора од дана 08.05.2006. године, који склопљен између Града Новог Сада и АТП Војводина ад Нови Сад, а који уговор је заведен под бројем II-020-2/2006-770, која гласи: „Обезбеђивањем нове међумесне аутобуске станице у складу са ставом 1 ове тачке створиће се услови за измештањем приградског терминала са Рибље пијаце, на локацију садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на локацију, у складу са Генералним планом ништава и без правног дејства“ у целости се одбија.

Обавезује се тужилац да туженим накнади трошкове парничног поступка и то: туженом I реда у износу од 169.450,00 динара и туженом II реда износ од 169.450,00 динара, све у року од 8 дана под претњом принудног извршења.

Образложење

Тужилац је дана 18.02.2013. године поднео тужбу Привредном суду у Новом Саду у којој је навео да је између тужених, дана 08.05.2006. године, закључен уговор заведен под бројем II-020-2/2006-770, којим уговором уговорне стране уређују међусобна права и обавезе у погледу

обезбеђивања нове међумесне аутобуске станице у објекту који ће градити АТП Војводина на локацији која је предвиђена Генералним планом Града Новог Сада до 2021. године, те да ће се обезбеђивањем нове међумесне аутобуске станице створити услови за измештањем приградског терминала са Рибље пијаце, на локацију садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на локацију, у складу са Генералним планом. Тужилац је тужбом тражио да суд утврди да је ништав цитирани део уговора у смислу одредбе члана 14, 47, 49, 51, 52, 53 и 103 Закона о облигационим односима, будући да је предмет обавезе недопуштен, да је основ уговора недопуштен, те посебно наглашавајући чињеницу да је побуда за закључење уговора АТП Војводина била недопуштена. Тужилац је навео и то да су за пословање туженог другог реда створени монополски услови, те је предложио да суд донесе пресуду којом ће усвојити тужбени захтев тужиоца и утврдити да је одредба тачке 1 став 2 уговора од дана 08.05.2006. године, који склопљен између Града Новог Сада и АТП Војводина ад Нови Сад, а који уговор је заведен под бројем II-020-2/2006-770, која гласи: „Обезбеђивањем нове међумесне аутобуске станице у складу са ставом 1 ове тачке створиће се услови за измештањем приградског терминала са Рибље пијаце, на локацију садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на локацију, у складу са Генералним планом“.

Тужени II реда је у одговору на тужбу од 29.03.2013. године истакао да је град надлежан да одреди локације аутобуских терминала, да пружање станичних услуга у међумесном и међународном саобраћају не представља обављање комуналних делатности, већ да је тужилац то обављао као принудно решење, обзиром да није постојала друга аутобуска станица. У одговору на тужбу тужени II реда је оспорио наводе тужбе да је предметним уговором стављен у монополски положај, обзиром да не постоји решење Комисије за заштиту конкуренције о тома, а и цена станичних услуга се формира на основу Општих услова пословања аутобуских станица. Тужени II реда је оспорио и наводе тужиоца да је тужени II реда имао лоше побуде приликом закључења предметног уговора, те је оспорио тужбу у целисти и предложио да суд тужбени захтев одбије као неоснован, а да обавезе тужиоца да туженом II реда накнади трошкове поступка.

У одговору на тужбу туженог I реда од 02.04.2013. године тужени I реда навео да је уговор закључен у складу са ГУП-ом ради реализације нове станице закључио предметни уговор, те је навео да је тумачење уговора на начин да би извршење тачке 1 става 2 имало за последицу промену и престанак обављања делатности тужиоца потпуно неосновано. Тужени је навео да је уговор закључио савесно и у доброј намери, те је оспорио тужбу у целисти.

Током доказног поступка суд је прочитао предлог за мирно решавање спора број 11829 од 07.12.2012. године, уговор од 08.05.2006. године, заведен под бројем II-020-2/2006-770, решење број 344-00062/97-03 од 04.03.1997. године, одлуку о категоризацији аутобуске станице број 84/153 од 11.09.2008. године, одлука градоначелника Града Новог Сада број II-020-2/2005-1868 од 20.07.2005. године, Захтев ГУП да се утврди да Међумесна аутобуска станица на локацији Булевар Јаше Томића у Новом Саду, које послује у оквиру ЈГСП Нови Сад, не испуњава за рад аутобуске станице број ГП 65/07 од 10.09.2007. године, захтев за извршење уговора број II-020-2/2006-770 од 08.05.2006. године од 02.03.2007. године, закључак о дозволи извршења XIV347-1/07-79 од 26.06.2007. године, списак аутобуских станица у Србији, и извршио увид у предмет Привредног суда у Новом Саду пословни број П. 4597/2010, те је на основу тако спроведеног доказног поступка утврдио следеће чињенично стање:

Увидом у предмет Привредног суда у Новом Саду пословни број П.4597/2010 утврђено је да је тужилац АТП „ВОЈВОДИНА“ АД Нови Сад, а тужени Град Нови Сад, те да је предмет спора произашао из уговора који су закључили Град Нови Сад и АТП „ВОЈВОДИНА“ АД Нови Сад,

дана 08.05.2006. године, а који уговор је код туженог I реда евидентиран под бројем II-020-2/2006-770. Привредни суд у Новом Саду је дана 06.04.2012. године донео пресуду којом је у ставу I обавезао туженог Град Нови Сад да исплати тужиоцу АТП „ВОЈВОДИН“ АД Нови Сад главни дуг од 1.333.914.000,00 динара са законском затезном каматом од 20.12.2011. године до исплате и трошкове парничног поступка од 954.000,00 динара, у року од 8 дана, под претњом извршења. У ставу II изреке обавезан је тужени да умешачу исплати 936.500,00 динара на име трошкова парничног поступка, и трошкове одговора на жалбу у износу од 75.000,00 динара у року од 8 дана, под претњом извршења. У ставу III изреке одбачена је тужбу тужиоца у делу у којем је тужилац тражио да се тужени обавезе да убудуће од 01.12.2011. године па док за то постоје законски услови плаћа накнаду штете у месечном износу од 23.402.000,00 динара најкасније до 05.-тог у месецу за претходни месец са законском затезном каматом од доспећа сваке месечне рате до коначне исплате. Ставом IV изреке констатовано је повлачење тужбе тужиоца за главни дуг од: 2.052.542.925,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате, 493.876.975,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате, 91.268.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате, 142.236.568,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате. У ставу V изреке одбијен је захтев тужиоца за досуду законске затезне камате на трошкове парничног поступка од 954.000,00 динара, почев од 06.04.2012. године до исплате, а у ставу VI изреке одбијен је захтев умешача за досуду законске затезне камате на трошкове парничног поступка од 954.000,00 динара, почев од 06.04.2012. године до исплате. Ова пресуда исправљена је решењем Привредног суда у Новом Саду пословни број 4597/2010 од 10.05.2012. године.

Пресудом Привредног апелационог суда у Београду пословни број Пж. 6028/2012 од 31.01.2013. године потврдио првостепену пресуду.

Одлучујући по ревизији туженог Врховни касациони суд донео је пресуду пословни број Прев. 58/2013 од 09.05.2013. године, којом је ставом I изреке делимично условљена ревизија туженог Града Новог Сада, преиначавајући пресуду Привредног суда у Новом Саду пословни број П. 4597/2010 од 06.04.2012. године, исправљене решењем пословни број П. 4597/2010 од 10.05.2012. године и пресуду Привредног апелационог суда пословни број Пж. 6028/2012 од 31.01.2013. године, у делу у коме је тужени обавезан да тужиоцу плати новчани износ од 1.026.114.000,00 динара са законском затезном каматом од 20.12.2011. године до исплате и трошкове парничног поступка од 954.000,00 динара, у року од 8 дана, под претњом извршења и у делу у коме је обавезан тужени да умешачу исплати 936.500,00 динара на име трошкова парничног поступка, и трошкове одговора на жалбу у износу од 75.000,00 динара у року од 8 дана, под претњом извршења, и пресуђује у ставу II изреке одбија као неоснован тужбени захтев за исплату новчаног износа од 1.026.114.000,00 динара са законском затезном каматом од 20.12.2011. године до исплате. У ставу III изреке одређено је да свака странка сноси своје трошкове, а ставом IV у преосталом делу ревизија се одбија. У ставу V одбијен је као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужилаштва подигнут против пресуде Привредног суда у Новом Саду пословни број П.4597/2010 од 06.04.2012. године, исправљене решењем пословни број П. 4597/2010 од 10.05.2012. године, у ставу I и II изреке првостепене пресуде и пресуде Привредног апелационог суда пословни број Пж. 6028/2012 од 31.01.2013. године, у ставу I и IV изреке.

Скупштина Града Новог Сада је на XVII седници одржаној 03.03.2006. године донела Одлуку о изменама и допунама Генералног плана Града Новог Сада до 2012. године и изменила генерални план са важношћу до 2021. године, а одлука о његовим изменама објављена је у Службеном листу Града Новог Сада број 10 дана 14.04.2006. године. Одлука је донета под насловом: „Локација Међуградске аутобуске станице и приградског терминала“ а садржина исте

је: „Да ради измештања приградског терминала са Рибље пијаце на локацију садашње Међуградске аутобуске станице, међуградска станица градиће се на простору радне зоне Север II на парцели број 3351 к.о. Нови Сад I, уз могућност подземне везе испод железничке станице“.

У Службеном листу Града Новог Сада број 39 од 25.10.2006. године објављен је Генерални план Града Новог Сада до 2021. године (пречишћен текст). У делу који се односи на друмски саобраћај – јавни превоз, је само предвиђено измештање терминала на „Рибљој пијаци“ на локацију код железничке станице.

Полазећи од потребе да се уреде поједина питања у вези обезбеђивања услова за коришћење нове међумесне аутобуске станице у Граду Новом Саду, а у складу са решењима садржаним у Генералном плану Града Новог Сада до 2021. године, Град Нови Сад и АТП „ВОЈВОДИНА“ АД Нови Сад су 08.05.2006. године закључили Уговор који је код туженог I реда евидентиран под бројем II-020-2/2006-770. У тачки I Уговора стоји да истим уговорне стране уређују међусобна права и обавезе у погледу обезбеђивања нове међумесне аутобуске станице у објекту који ће градити АТП „ВОЈВОДИНА“ на локацији која је предвиђена Генералним планом Града Новог Сада до 2021. године. У ставу два исте тачке стоји да обезбеђивањем нове међумесне аутобуске станице у складу са ставом I створиће се услови за измештање приградског терминала са „Рибље пијаце“ на локацију садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на нову локацију, у складу са Генералним планом. У тачки II уговорне стране су се сагласиле да АТП „ВОЈВОДИНА“ гради објекат за нову међумесну аутобуску станицу на простору радне зоне „Север II“, на парцели 3351 к.о. Нови Сад I. У тачки III Уговора АТП „ВОЈВОДИНА“ се обавезала да на наведеној локацији нови објекат изгради сопственим средствима у својству инвеститора, а у складу са идејним пројектом приложеним уз Писмо о намерама АТП „ВОЈВОДИНА“ које је прихваћено од стране Градског већа Града Новог Сада 10.02.2005. године. АТП „ВОЈВОДИНА“ се обавезала да ће новоизграђени објекат обезбедити услове за пријем и отпрему аутобуса у међумесном саобраћају по међународним стандардима за међумесну аутобуску станицу, чиме ће се допринети побољшању укупне градске саобраћајне инфраструктуре. Тачком IV уговора АТП „ВОЈВОДИНА“ се обавезала да за време трајања овог уговора неће мењати делатност и намену новог објекта међумесне аутобуске станице и да ће континуирано пружати услуге свим превозницима под истим условима. Тачком V Град Нови Сад се обавезао да након што АТП „ВОЈВОДИНА“ добије употребну дозволу за новоизграђени објекат међумесне аутобуске станице, регулисати аутобуски саобраћај, као и да ће трасе линија у градском и приградском саобраћају и аутобуска стајалишта уредити у складу са новом локацијом, а на основу налаза и препорука Анализе одвијања јавног превоза путника коју припреми ЈП „УРБАНИЗАМ“ Завод за урбанизам Нови Сад. Уговор је закључен на неодређено време, односно док траје намена међумесне аутобуске станице утврђена Генералним планом уз могућност једностраног отказа обе уговорне стране. Уговор је за туженог II реда потписао директор Илија Делић, а за туженог I реда тадашњи Градоначелник Маја Гојковић.

На терминалу код Рибље пијаце, пре пресељења је саобраћало 16 линија од којих 4 градске, 6 приградских и 6 међумесних. Након пресељења на нову локацију све међумесне линије су пресељене на локацију старе аутобуске станице на адреси Јаше Томића 6, а остале које нису међумесне су пресељене на локацију испред Железничке станице.

Изнето чињенично стање суд је утврдио из писмене документације приложене спису предмета коју је прихватио као релевантну и веродостојну у односу на чињенице на које се односи, те јој је у том смислу дао пуну доказну снагу.

Тужбени захтев није основан.

Одредбом члана 109 Закона о облигационим односима прописано је да суд на ништавост пази по службеној дужности.

Одредбом члана 32 Одлуке о јавном превозу путника (Службени лист Града Новог Сада број 13/98, 15/98, - испр., 10/99, 10/2001, 23/2001 и 47/2006 – и др. одлука) прописано је да аутобуске окретнице и аутобуске терминале одређује Секретаријат на предлог превозника, у складу са урбанистичким планом.

Током поступка суд је утврдио да су се приликом закључења уговора, уговорне стране позвале на тада важећи Генерални план, објављен закључно са стањем на дан потписивања уговора (Службени лист Града Новог Сада број 10/2006 од 14.04.2006. године). У том Генералном плану, који су обе уговорне стране имале у виду приликом закључења уговора, јасно стоји наслов „Локација међуградске аутобуске станице и приградског терминала“ и текст „ради измештања приградског терминала са Рибље пијаце на локацију садашње Међуградске аутобуске станице, међуградска станица градиће се на простору радне зоне Север II на парцели број 3351 к.о. Нови Сад I, уз могућност подземне везе испод железничке станице. Дакле, на основу Одлуке о изменама и допунама Генералног плана Града Новог Сада (Службени лист Града Новог Сада број 10/2006 од 14.04.2006. године) закључен је уговор између Града Новог Сада и АТП „ВОЈВОДИНА“ АД Нови Сад. У Службеном листу Града Новог Сада број 39 од 25.10.2006. године објављен је Генерални план Града Новог Сада до 2021. године (пречишћен текст). У делу који се односи на друмски саобраћај – јавни превоз, такође је предвиђено измештање терминала на „Рибљој пијаци“ на локацију код железничке станице.

Имајући у виду наведено, суд налази да је тужени I реда Генералним планом предвидео постојање једног приградског терминала који ће са Рибље пијаце бити измештен на локацију у Новом Саду, Булевар Јаше Томића број 6, што и одређује одредба тачке 1 став 2 уговора. Одредба тачке 1 став 2 уговора никако не спречава тужиоца да обавља своју делатност, већ напротив одређује да ће он обављати своју делатност на другој локацији, односно другом терминалу, као је предвиђено Генералним планом до 2021. године, а што је тужени I реда предвидео, у смислу одредбе члана 32 Одлуке о јавном превозу путника. Извршивши увид у предмет овог суда пословни број 4597/2010, односно налаза и мишљења сталног судског вештака саобраћајне струке Иштвана Бодола, суд је на несумњив начин утврдио да су све аутобуске линије који су саобраћале са Рибље пијаце, наставиле да саобраћају и са нове локације, што показује да су наводи тужиоца да му је предметним уговором, односно тачком 1 став 2 уговора онемогућено вршење делатности, паушални и без основа. Егзистирањем тачке 1 став 2 уговора у правном животу, не производи штетне последице по тужиоца, те се у том смислу не може говорити о ништавости ове одредбе. Једина последица тачке 1 став 2 уговора је промена терминала са ког ће тужилац обављати своју делатност.

У конкретном случају не постоји несавесност тужених, обзиром да одредбом тачке 1 став 2 нема нарушавања материјалних добара тужиоца, нити постоји недопуштен мотив и лоша намера да се нанесе штета трећем лицу. У конкретном случају нема уговарања на штету тужиоца, обзиром да је тужилац наставио да обавља своју делатност у пуном обиму, као и када је постојао терминал на Рибљој пијаци, само на измештеној локацији на Булевару Јаше Томића број 6.

Приликом одлучивања суд је имао у виду је да је поводом уговора закљученог између Града Новог Сада и АТП „ВОЈВОДИНА“ АД Нови Сад, дана 08.05.2006. године, односно уговорних односа, проистеклих из овог уговора, вођена парница пред Привредним судом у Новом Саду под пословним бројем П.4597/2010, која је правоснажно окончана, те у којој је Врховни

касациони суд пресудом пословни број Прев. 58/2013 од 09.05.2013. године по ревизији утврдио ништавост одређених одредаба уговора, али не и одредбе тачке 1 став 2. Како суд води рачуна о ништавости по службеној дужности, да је предметна одредба уговора ништава то би било утврђено пресудом Врховног касационог суда, којом је утврђена ништавости спорних одредаба.

Имајући у виду изнето суд је одбио тужбени захтев у целости, као неоснован.

Одлуку о трошковима парничног поступка суд је донео на основу одредбе члана 153 и 154 Закона о парничном поступку, те је тужиоца обавезао да туженом I реда накнади трошкове одговора на тужбу у износу од 56.300,00 динара, састава I образложеног поднеска у износу од 56.300,00 динара, приступа на једно неодржано рочиште у износу од 29.050,00 динара и приступа на једно одржано рочиште у износу од 57.800,00 динара, као и туженом II реда трошкове одговора на тужбу у износу од 56.300,00 динара, састава I образложеног поднеска у износу од 56.300,00 динара, приступа на једно неодржано рочиште у износу од 29.050,00 динара и приступа на једно одржано рочиште у износу од 58.000,00 динара који трошкови су, по мишљењу суда, учињени нужно и оправдано, те су исти, опредељени трошковником пуномоћника тужених и обрачунати, у складу са важећом адвокатском тарифом.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде може се изјавити жалба у року од 8 дана од пријема исте Привредном апелационом суду у Београду, а преко овога Суда у два примерка.

ДОСТАВНА НАРЕДБА:

1. Пуномоћнику тужиоца са ТО
1. ГП
2. Пуномоћнику туженог

Република Србија
Привредни апелациони суд
1 Пж 5091/14
23.03.2016. године
Београд

14.04.16.

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ	
Предато лично, поштом препоручено	
Обична дана	Рно
Призорака	прилога
ПРИМАЉЕНО 08. 04. 2016	
Таксирано са	днн. Без таксе
Малих таксе од	динара
Број	201
Време:	Потпис

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Јелене Вилдовић Живковић као председника већа и судија Невена Вукашиновића и Небојше Марковића као чланова већа, у правној ствари тужиоца НОВИ САД ЈАВНО ГРАДСКО САОБРАЋАЈНО ПРЕДУЗЕЋЕ Нови Сад, ул. Футошки пут бр.46, кога заступа Адвокатска канцеларија Селаковић-адвокат Светлана Селаковић из Новог Сада, против тужених: 1) ГРАД НОВИ САД, ул. Жарка Зрењанина бр. 2, кога заступа Градско јавно правобранилаштво, Новог Сада и 2) Аутотранспортно предузеће „ВОЈВОДИНА“ АД Нови Сад, ул. Пут новосадског партизанског одреда бр.1а, кога заступа Драгомир Зјалић, адвокат у Новом Саду, ради утврђења ништавости, вредност предмета спора 113.000.000,00 динара, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Привредног суда у Новом Саду 8 П.287/2013 од 26. марта 2014. године у седници већа одржаној дана 23.марта 2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Привредног суда у Новом Саду 8 П.287/2013 од 26. марта 2014. године у ставу I и II иреке и одлучује:

УСВАЈА СЕ тужбени захтев тужиоца па се утврђује да је одредба тач.1 ст.2 уговора од дана 08.5.2006. године, који је закључен између Града Новог Сада и АТП „Војводина“ ад Нови Сад, а који уговор је заведен под бројем П-020-2/2006-770 која гласи: „Обезбеђењем нове међумесне аутобуске станице у складу са ставом 1 ове тачке створиће се услови за измештањем приградског терминала са Рибље пијаце, на локацију садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на локацију, у складу са Генералним планом“ ништава и без правног дејства.

Обавезују се тужени да тужиоцу солидарно исплате трошкове поступка у износу од 1.844.450,00 динара у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка ове пресуде под претњом извршења.

Образложење

Ожалбеном пресудом у првом ставу изреке одбијен је тужбени захтев за утврђењем је да је ништава и да не производи правно дејство одредба тач.1 ст.2 уговора од дана 08.5.2006. године, који је закључен између Града Новог Сада и АТП „Војводина“ ад Нови Сад, а који уговор је заведен под бројем П-020-2/2006-770 која гласи: „Обезбеђењем нове међумесне аутобуске станице у складу са

ставом 1 ове тачке створиће се услови за измештањем приградског терминала са Рибље пијаце, на локацију садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на локацију, у складу са Генералним планом", а у ставу другом изрек обавезан је тужац на накнади трошкове парничног поступка и то првотуженом у износу од 169.450,11 динара и друготуженом износ од 169.450,00 динара у року од 8 дана.

Благовременом жалбом, тужац побија првостепену пресуду због битне повреде парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права и у смислу жалбених навода предлаже да се ожалбена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или да се иста преиначи и усвоји тужбени захтев.

Испитујући законитост и правилност ожалбене пресуде, применом чл. 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба тужаца основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде поступка на које се жалбом паушално указује жалбом, нити повреде о којима другостепени суд води рачуна по службеној дужности. Наиме, између изреке првостепене одлуке и датих разлога нема противречности као ни између датих разлога о битним чињеницама и садржине изведених доказа.

Међутим, основано указује жалба да је првостепени суд из правилно утврђених чињеница извукао погрешне чињенично правне закључке и на истима засновао своју одлуку.

Увидом у списе предмета, овај суд је нашао да је дана 18.02.2013. године тужац поднео тужбу позивајући се да је првотужени дана 08.5.2006. године закључио уговор са друготуженим у ком уговору у тачки 1 став 2 су се уговорне стране споразумеле „Обезбеђењем нове међумесне аутобуске станице у складу са ставом 1 ове тачке створиће се услови за измештање приградског терминала Рибље пијаце на локацију садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на нову локацију у складу са Генералним планом“ за коју одредбу уговора тужилац сматра да је ништава, јер цитирана уговорна обавеза има основ који је недопуштен, јер је противан принудним прописима, јавном поретку и добрим пословним обичајима, будући да ће извршењем ништаве одредбе уговора тужацу бити ускраћена могућност да обавља своју регистровану делатност „услугне делатности у копној саобраћају“ које услуге тужилац пружа на аутобуској станици која се налази у Новом Саду, Булевар Јаше Томића бр.6 и да обављањем те делатности остварује приход, при чему сматра да је првотужени закључењем уговора са спорном одредбом прекорачио своје законске надлежности и једном приватном предузећу омогућио остварење монополског статуса у обављању делатности пружања станичних услуга у међумесном саобраћају у Новом Саду, па предлаже да суд утврди да је цитирана одредба уговора ништава.

У одговору на тужбу друготужени је оспорио тужбу и тужбени захтев уз указивање да тужилац нема правни интерес за подношење тужбе у овој правној ствари, јер да је првотужени испунио уговорне одредбе премештањем аутобуске станице за међумесни аутобуски саобраћај, тужилац би и надаље могао обављати своју станичну делатност у градском и приградском превозу, при чему су привредни субјекти самостални у одређивању своје делатности у складу са Законом.

Тужилац је основан од стране Града као ЈКП коме су поверени послови од општег значаја у области јавног саобраћаја у граду, а пружање станичних услуга није комунална делатност и стога не мора да буде поверена ЈКП, при чему Нови Сад не може утврђивати испуњеност услова за пружање станичних услуга, али градски секретаријат за саобраћај је надлежан да одређује локације аутобуских окретница и аутобуских терминала на предлог превозника у складу са урбанистичким плановима, па је према томе преузета уговорна обавеза о измештању аутобуске станице за међумесни саобраћај прихваћена у оквиру законске надлежности Града, при чему се тужилац поред својих прихода у највећем делу финансира из буџета Града Новог Сада, па се стога тужилац не може позивати да ће измештањем аутобуске станице за међумесни саобраћај претрпети штету.

Првостепени суд је извео предложене доказе и на основу истих утврдио све битне чињенице од којих зависи оцена основаности тужбеног захтева тако што је нашао:

Дана 08.5.2006. године првотужени Град Нови Сад и друготужени АТП „Војводина“ АД Нови Сад закључили уговор у коме су се у преамбули позвали да полазећи од потребе да уреде поједина питања у вези обезбеђења услова за коришћење нове међумесне аутобуске станице у Новом Саду, а у складу са решењима садржаним и Генералним планом Града Новог Сада до 1921.године уговориле како следи.

У тачки 1 став 1, уговорне стране су се споразумеле да уговором уређују међусобна права и обавезе у погледу обезбеђивања нове међумесне аутобуске станице у објекту који ће градити АТП „Војводина“ на локацији која је предвиђена ГП Града Нови Сад, а у ст.2 предвиделе су да „Обезбеђењем нове међумесне аутобуске станице у складу са ставом 1 ове тачке створиће се услови за измештањем приградског терминала са Рибље пијаче, на локацију садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на локацију, у складу са Генералним планом“.

У тач. 2 уговора, уговорне стране су се сагласиле да АТП „Војводина“ изгради објекат за нову међумесну аутобуску станицу на простору радне зоне „Север П“ на парцели 3351 к.о. Нови Сад, на замљишту чији је корисник...

У тач. 3 уговора, АТП „Војводина“ се обавезала да на локацији из предходне тачке изгради нови објект сопственим средствима у својству инвеститора, а у складу са идејним пројектом приложеним уз Писмо о намерама АТП „Војводина“ које је прихваћено од стране Градског већа Градског већа Новог Сада 10.02.2005. године, при чему се исти у ст.2 исте тачке обавезује да ће новоизграђени објекат обезбедити услове за пријем и отпрему аутобуса у међумесном саобраћају по међународним стандардима за међумесну аутобуску станицу, чиме ће допринети побољчању укупне градске саобраћајне инфраструктуре.

Тачком 4 уговора, АТП „Војводина“ се обавезала да за време трајања овог уговора неће мењати делатност и намену новог објекта међумесне аутобуске станице и да ће континуирано пружати услуге свим превозницима под istim условима.

У тачки 5 уговора, Град Нови Сад се обавезао да након што АТП „Војводина“ добије употребну дозволу за новоизграђени објекат међумесне аутобуске станице, регулише аутобуски саобраћај, као и да трасе линија у градском и приградском саобраћају и аутобуска стајалишта уреди у складу са новом локацијом, а на основу налаза и препорука Анализе одвијања јавног

превоза путника, коју припреми ЈП „Урбанизам“ Нови Сад. У тачки 6 уговора утврђено је да се уговор закључује на неодређено време, односно док траје намена међумесне аутобуске станице утврђена Генералним планом, уз могућност једностраног отказа обе уговорне стране, при чему у случају једностраног отказа пре прибављања употребне дозволе отказни рок износи 6 месеци, а у случају отказа после прибављања употребне дозволе отказни рок износи годину дана.

Привредни суд у Новом Саду поступајући по тужби овде тужиоца АТП „Војводина“ поднетој против оаде туженог Град Нови Сад ради накнаде штете због неизвршења цитираног Уговора закљученог између странака 08.5.2006. године својом пресудом П.4597/2010 од 06.4.2012.године исправљеном решењем од 10.5.2012. године обавезао је туженог Град Нови Сад да исплати тужиоцу АТП „Војводина“ износ од 1.333.914.000,00 динара са з.з.к. од 20.12.2011. године на име накнаде штете у виду измакле користи, коју штету је АТП „Војводина“ у својству тужиоца наводио претрпео јер тужени сагласно закљученом уговору 08.5.2006. године није извршио уговорну обавезу и изместио међумесни и међународни аутобуски саобраћај са досадашње аутобуске станице на новосаграђену аутобуску станицу тужиоца за међународни и међумесни аутобуски саобраћај на који начин је проузроковао штету тужиоцу у виду измакле користи која би за период од 01.3.2007. године до 01.02.2011. године износила 1.333.914.000,00 динара. Цитирана пресуда је потврђена пресудом Привредног апелационог суда 2.Пж.6028/12 од 31.01.2013. године.

Врховни касациони суд, одлучујући по поднетој ревизији туженог Град Нови Сад изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 2.Пж.6028/12 од 31.01.2013. године, својом пресудом Прев 58/2013 од 09.5.2013. године у ставу I изреке делимично је усвојио ревизију туженог и преиначио пресуду Привредног суда у Новом Саду П.4597/2010 од 06.4.2012. године исправљеном решењем од 10.5.2012. године и пресуду Привредног апелационог суда 2.Пж.6028/12 од 31.01.2013. године у делу у коме је тужени обавезан да исплати тужиоцу АТП „Војводина“ износ од 1.026.114.000,00 динара са з.з.к. почев од 20.12.2012.године до исплате са трошковима и пресудио тако што је одбио тужбени захтев за исплату износа од 1.026.114.000,00 динара са з.з.к. почев од 20.12.2012.године до исплате, а у преосталом делу за износ од 307.800.000,00 динара са з.з.к. почев од 20.12.2012.године до исплате по основу накнаде штете која се састоји у измаклој користи насталој због немогућности пословања новосаграђене аутобуске станице у периоду од 01.3.2007. године до 01.12.2011.године у $\frac{1}{4}$ дела због несавесности обе уговорне странке, ревизија је одбијена.

Кроз дато образложење цитиране одлуке, Врховни касациони суд је након анализе неспорно утврђеног чињеничног стања у првостепеној и другостепеној одлуци извео закључак да уговарање измештања међумесног и међународног аутобуског саобраћаја у Новом Саду са локације досадашње аутобуске станице тужиоца на локацију новосаграђене аутобуске станице друготуженог АТП „Војводина“ у ствари представља онемогућавање пружања станичних услуга тужиоцу у међумесном и међународном аутобуском саобраћају и на тај начин онемогућавање тужиоца да рентира своју аутобуску станицу за пружање наведених услуга.

Наиме, одредбом тач. 1 ст. 2 нападајућег уговора, закљученог између првотужени Град Нови Сад и друготужени АТП „Војводина“ АД Нови Сад дана 08.5.2006. године уговорне стране стипулишу обавезу првотуженог да измести међумесни и међународни аутобуски саобраћај у Новом Саду са локације досадашње аутобуске станице тужиоца на локацију новосаграђене аутобуске

станице друготуженог АТП „Војводина“ на који начин се протежира право друготуженог АТП „Војводина“ АД Нови Сад да на својој новосаграђеној аутобуској станици једини у Новом Саду пружа услуге међумесног и међународног аутобуског саобраћаја и на тај начин искључиво убире приход из ове делатности на територији Новог Сада, а на штету тужиоца.

На који начин су уговорне стране из наведеног уговорног односа по заузетом ставу ВКС повредиле начело слободе уговарања утврђено одредбом чл. 10 ЗОО-а, начело савесности и поштења из одредбе чл. 12 ЗОО-а, одредбу чл. 13 ЗОО-а којом је прописана забрањено вршење права противно циљу због кога је установљено и признато, при чему су повредили и начело утврђено чл. 14 ЗОО-а будући да заснивањем облигационих односа стране не могу установљавати права и обавезе којима се за било кога ствара или искоришћава монополски положај на тржишту.

У таквој ситуацији, ВКС је утврдио поменута основна начела из ЗОО-а првотужени Град Нови Сад и друготужени АТП „Војводина“ АД Нови Сад у заснивању облигационог односа закључењем спорног уговора нису испоштовали јер су били несавесни, зато што су знали да уговарају нешто што је недопуштено.

Наиме, у цитираној одлуци ВКС је закључио да су уговорници спорним уговором уговорили монополски положај у корист тужиоца, уговарањем да ће се онемогућити пружање станичних услуга у међумесном и међународном аутобуском саобраћају аутобуској станици корисника-тужиоца, лоцираној на Булевару Јаше Томића бр.6 и омогућити друготуженом АТП „Војводина“ да у целости преузме и искључиво економски искоришћава дотадашњу станичну делатност тужиоца ЈГСП у међумесном и међународном саобраћају на новоизграђеној станици као једино лице и монополиста на територији града Новог Сада.

Закључењем уговора са тако заједнички опредељеним циљем је по налажењу ВКС противно принудним прописима, јавном поретку и добрим обичајима, па се тако закључени уговор у делу уговорне обавезе првотуженог Град Нови Сад испоставља као ништав. Недопуштен мотив и лоша намера противни добрим обичајима определио је уговорника да закључе спорни уговор, при чему нема сумње да су оба уговорника знала да постоји недопуштени мотив и лоша намера у закључењу уговора који су прикривени кроз формулацију измештања међумесног и међународног саобраћаја са постојеће аутобуске станице ЈГСП-овде тужиоца на нову локацију, новосаграђену аутобуску станицу овде друготуженог АТП „Војводина“ АД Нови Сад.

Управо се изнетим разлозима руководио ВКС када је по ревизији преиначио првостепену и другостепену пресуду и одбио тужбени захтев АТП „Војводина“ АД Нови Сад за накнадом штете у износу од 1.026.114.000,00 динара са з.з.к. почев од 20.12.2012.године до исплате по основу измакле користи, коју штету је АТП „Војводина“ у својству тужиоца наводно претрпео јер тужени сагласно закљученом уговору 08.5.2006. године није извршио уговорну обавезу и изместио међумесни и међународни аутобуски саобраћај са локације дотадашње аутобуске станице на новосаграђену аутобуску станицу тужиоца.

Наиме, ВКС полазећи од израженог правног става да се штета не може остваривати у будућности на основу ништаве уговорне одредбе, јер за то не постоји правни основ, обзиром да нико не може остваривати будућа права заснована на несавесности и недозвољеном уговарању (ништавој уговорној обавези) и да је следствено наведеном основ спорног уговора недопуштен при чему је недопуштена и побуда из које је закључен споран уговор, што указује да је

уговорна обавеза првотуженог Град Нови Сад ништава, па је применом одредби чл. 52, 54 ст.2 и чл.103 ст.1 ЗОО-а преиначио нижестепене судске одлуке одбивши захтев „Војводина“ АД Нови Сад за накнаду штете у виду изгубљене користи у износу од 1.026.114.000,00 динара.

Код таквог стања ствари, испостављају се основанима жалбени наводи тужиоца да је првостепени суд своју одлуку засновао на погрешном закључку да ВКС у својој одлуци Прев 58/2013 од 09.5.2013. године нишао да одредба тач.1 ст.2 спорног уговора закљученог између првотужени Град Нови Сад и друготужени АТП „Војводина“ АД Нови Сад дана 08.5.2006. године није ништава.

Управо супротно, ВКС је управо на чињеници да на ништавој одредби спорног уговора у том предмету тужилац, а у овом друготужени не може да заснива своје потраживање будуће штете делимично су преиначене одлуке нижестепених судова па је одбијен тужбени захтев за износ од 1.026.114.000,00 динара. Истина је да у изреци одлуке ВКС није утврђено да је ништава било која одредба спорног уговора, али из процесних разлога Врховни касациони суд исто није ни могао утврдити у изреци будући да у том правцу није постојао захтев било које странке, међутим кроз дато образложење на коме је и ова одлука заснована, Врховни касациони суд је био изричит да је спорна одредба уговора закљученог између првотуженог Град Нови Сад и друготуженог АТП „Војводина“ АД Нови Сад дана 08.5.2006. године којом уговорне стране стипулишу обавезу првотуженог да измести међумесни и међународни аутобуски саобраћај у Новом Саду са локације досадашње аутобуске станице тужиоца на локацију новосаграђене аутобуске станице друготуженог АТП „Војводина“ апсолутно ништава.

Наиме, закључени уговор може да производи правна дејства само ако се испуне услови који се законом захтевају за његов настанак и пуноважност. Уколико у моменту закључења уговора не постоји један од услова потребан за његову пуноважност, уговор је ништав. Апсолутно ништавним уговорима се вређају оквири јавног поретка, па се утврђење њихове ништавости предузима ради заштите општег интереса.

Уговор који су закључили прво и друго тужени у очигледној је супротности са одређеним друштвеним нормама и начелима облигационог права и у супротности са добрим пословним обичајима.

Његовим извршењем би се у већој мери нарушила материјална добра на штету тужиоца, а уговорници су притом поступали са лошим намерама, са намером да се нанесе штета трећем лицу кроз онемогућавање истог да остварује приходе пружањем станичних услуга међумесног и међународног аутобуског саобраћаја, а не и аутобуским превозницима и омогућавањем друготуженом АТП „Војводина“ АД Нови Сад да једини и искључиво на територији Града Новог Сада убире све приходе пружањем станичних услуга међумесног и међународног аутобуског саобраћаја аутобуским превозницима.

Управо подношењем тужбе АТП „Војводина“ АД Нови Сад против Града Новог Сада за накнаду штете претрпљене због неизвршења спорног Уговора закљученог између странака 08.5.2006. године у виду измакле користи, коју штету је АТП „Војводина“ у својству тужиоца претрпео јер тужени сагласно закљученом уговору 08.5.2006. године није извршио уговорну обавезу и изместио међумесни и међународни аутобуски саобраћај са дотадашње аутобуске станице на новосаграђену аутобуску станицу тужиоца за међународни и међумесни аутобуски саобраћај на који начин је проузроковао наводну штету тужиоцу у виду

измакле користи која би за период од 01.3.2007. године до 01.02.2011. године износила 1.333.914.000,00 динара доказан је основ и побуде које се крију иза садржине одредбе тач. 1 ст. 2 цитираног уговора и то да се онемогући овде тужилац да оствари приходе пружањем станичних услуга међумесног и међународног аутобуског саобраћаја другим аутобуским превозиоцима и омогућавањем друготуженом АТП „Војводина“ да једини и искључиво на територији Града Новог Сада убире све приходе пружањем станичних услуга међумесног и међународног аутобуског саобраћаја аутобуским превозиоцима.

Из разлога које је детаљно у својој одлуци која постоји у списима овог предмета образложио Врховни касациони суд указује се да је одредба тач.1 ст.2 цитираног уговора „Обезбеђењем нове међумесне аутобуске станице у складу са ставом 1 ове тачке створиће се услови за измештањем приградског терминала са Рибље пијаце, на локацију садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на локацију, у складу са Генералним планом“ ништава и без правног дејства, будући да су уговорне стране установљавањем обавезе првотуженог прикривене кроз формулацију измештања међумесног и међународног саобраћаја са постојеће аутобуске станице ЈГСП-овде тужиоца на нову локацију, новосаграђену аутобуску станицу овде друготуженог АТП „Војводина“ АД Нови Сад пошле од недопуштеног основа из недопуштених побуда да се цитираном одредбом онемогући овде тужилац да оствари приходе пружањем станичних услуга међумесног и међународног аутобуског саобраћаја другим аутобуским превозиоцима и протезира друготужени АТП „Војводина“ да једини искључиво на територији Града Новог Сада убире све приходе пружањем станичних услуга међумесног и међународног аутобуског саобраћаја аутобуским превозиоцима, на који начин се супротно основним начелима облигационог права прописаним чл. 10, 12, 13, 14 и 18 ЗОО-а за друготуженог ствара монополски положај у вршењу услуга међумесног и међудржавног аутобуског саобраћаја на штету тужиоца као трећег лица, због чега се сагласно чл. 52, 54 ст. 2 и чл. 103 ст. 1 ЗОО-а цитирана одредба испоставља апсолутно ништавом.

Имајући у виду наведено на основу чл. 394 тач. 3 и 4 ЗПП-а, овај суд је преиначио првостепену пресуду и одлучио као у изреци.

Одлуку о трошковима поступка овај суд је донео на основу чл. 165 ст. 2 у вези са чл. 153 и 154 ЗПП-а, тако што је тужиоцу признао као нужне трошкове поступка према приложеном трошковнику будући да су исти опредељени сагласно важећој АТ и ТТ за сваку предузету радњу у поступку и то на име састава тужбе и поднеска од 14.10.2013.године по 56.300,00 динара, на име приступа на рочиште 29.10.2013. године 29.050,00 динара и одржано рочиште 26.3.2013. године 57.800,00 динара и на име састава жалбе 85.000,00 динара, те таксе на тужбу, пресуду, жалбу и одлуку по жалби по 390.000,00 динара све укупно 1.844.450,00 динара, при чему трошкови предлога за одређивање привремене мере тужиоцу нису признати будући да са истом није успео.

На основу изнетог одлучено је као у изреци ове пресуде.

НВ/ББ

Председник већа - судија
Јелена Вилдовић Живковић,

Република Србија
Агенција за привредне регистре

Поштрага привредних друштава

1. НА ПОШТРАГА

Општо име | Подаци о адресама | Пословни подаци | Зависници заступници | Остали заступници | Надзорни одбор | Управни одбор | Прокурорски | Чланови | Основни капитал |
Учешће | Финансијски извештаји | Забелешке | Остали огласи | Огласи о ликвидацији | Документи о стечају | Објављени документи | Одлуке регистратора

Општо име

Знак: NOV1.SAD

Општо име: ЈАВНО ГРАДСКО САОБРАЋАЈНО ПРЕДУЗЕЋЕ NOV1.SAD NOV1.SAD

Тип: Активно привредно друштво

Учешће број: 00041822

Врста фирме: Јавно предузеће

Контакт: Општина: Нови Сад - град | Место: Нови Сад | Улица и број: Београдски пут 48

Год. основан: 03.03.1946

Б: 100277615

Чланови / Сувласници

Врста

Општо име: ЈАВНО ИМПЛЕМЕНТИ СОВЕР ГРАДА NOVOG SADA

Учешће број:

Учешће: 100 %

Осн. основни капитал

0,00 RSD

Учешће основни капитал

00,00 RSD 22.02.2013

Учешће

Издаја за привредне регистре

16.2013 01:42:00

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ ГРАДА НОВОГ САДА

Година XXVI - Број 18

НОВИ САД, 28. мај 2007.

примерак 10,00 динара

ГРАД НОВИ САД

Градоначелник

184

На основу члана 32. став 3. Одлуке о градским управама Града Новог Сада ("Службени лист Града Новог Сада", бр. 4/2005, 8/2005 и 43/2005), Градоначелник Града Новог Сада доноси

РЕШЕЊЕ

1. БРАНИСЛАВА ТИЦА, дипл. правник, поставља се за помоћника начелника Градске управе за саобраћај и путеве Града Новог Сада.

2. Ово решење објавити у "Службеном листу Града Новог Сада".

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АУТОНОМНА ПОКРАЈИНА ВОЈВОДИНА
ГРАД НОВИ САД
ГРАДОНАЧЕЛНИК
Број: 34-1658/2007-II
17. мај 2007. године
НОВИ САД

Градоначелник
Маја Гојковић, с.р.

185

На основу члана 9. став 4. Одлуке о буџету Града Новог Сада за 2007. годину ("Службени лист Града Новог Сада", број 46/2006), Градоначелник Града Новог Сада доноси

РЕШЕЊЕ

О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА РЕШЕЊЕ О ИЗМЕНИ ФИНАНСИЈСКОГ ПЛАНА ПРИХОДА И ПРИМАЊА И РАСХОДА И ИЗДАТАКА ГРАДСКЕ УПРАВЕ ЗА ОПШТЕ ПОСЛОВЕ ЗА 2007. ГОДИНУ

1. Даје се сагласност на Решење о измени Финансијског плана прихода и примања и расхода и издатака

Градске управе за опште послове за 2007. годину, број: 021-02/2007-35-XV од 5. јануара 2007. године.

II. Ово решење објавити у "Службеном листу Града Новог Сада".

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АУТОНОМНА ПОКРАЈИНА ВОЈВОДИНА
ГРАД НОВИ САД
ГРАДОНАЧЕЛНИК
Број: 021-02/2007-370-II
18. мај 2007. године
НОВИ САД

Градоначелник
Маја Гојковић, с.р.

Градска управа за саобраћај и путеве

186

На основу члана 32. става 2. Одлуке о јавном превозу путника ("Службени лист Града Новог Сада", бр. 13/98, 15/98, 10/99, 10/2001, 23/2001 и 47/2006), Градска управа за саобраћај и путеве доноси

РЕШЕЊЕ

I. Аутобуска станица на Булевару Јаше Томића број 6, одређује се за аутобуски терминал, искључиво за приградски превоз путника.

II. Ово решење ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у "Службеном листу Града Новог Сада".

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АУТОНОМНА ПОКРАЈИНА ВОЈВОДИНА
ГРАДСКА УПРАВА ЗА САОБРАЋАЈ И ПУТЕВЕ
НОВИ САД
Број: IV-34-1792/2007
28. мај 2007. године
НОВИ САД

Начелник
Владимир Стојковић, с.р.

Република Србија
Агенција за привредне регистре

Претрага привредних друштава

За претрагу

Основно име | Подаци о адресима | Пословни подаци | Финансијски подаци | Завански заступници | Остали заступници | Надзорни одбор | Управни одбор | Прокурор | Чланови | Основни капитал |
Гранци | Финансијски извештаји | Забелешке | Остали огласи | Огласи о ликвидацији | Документи у стању | Објављени документи | Одлуке регистратора

Основни подаци

Име: NOVI SAD
Пословно име: JAVNO GRADSKO SAGRAĐAČKO PREDOZBOJE NOVI SAD NOVI SAD
Статус: Активно привредно друштво
Јединица број: 08041822
Правна форма: Јавно предузеће
Седиште: Општина: Нови Сад - град | Место: Нови Сад | Улица и број: Булевар Лут 46
Датум оснивања: 03.06.1946
ЈМБГ: 100277615

Пословни подаци

Подаци оснивања

Датум регистрације: 30.12.2005

Време трајања

Трајање ограничење до: Неограничено

Пратећа делатност

Шифра делатности: 4931
Име делатности: Градско и привредно кооперативно предузеће

Остали идентификациони подаци

Порески идентификациони број ПИБ: 100277615
ЈЗД број:
Лин број:

Подаци од значаја за правни промет

Текући рачуни:
140-152802
245-000000040577-04
105-32915-30
160-020005-02

Контакт подаци

Телефон 1:
Телефон 2:
Факс:
Интернет адреса:

Агенција за привредне регистре

05.2013 01:43:19

ПРИВРЕДНА
КОМОРА
СРБИЈЕ

Удружење за саобраћај и телекомуникације

На основу члана 32. и 38. Општих услова пословања аутобуских станица ("Службени Гласник РС" бр. 26/2008) Групација за превоз путника у друмском саобраћају и аутобуске станице на XXI седници, одржаној 26. фебруара 2008. године, у Београду, д о н о с и

ОДЛУКУ
о утврђивању препоручене максималне висине цене

1. Утврђује се препоручена максимална висина цене за пријем, односно отпрему аутобуса за међумесне линије (линије које почињу и завршавају се на територији Републике Србије) у износу од 282,71 динар без ПДВ-а.
2. Утврђује се препоручена максимална висина цене за паркирање аутобуса на паркингу аутобуске станице за сваки започети сат паркирања у износу од 33,90 динара без ПДВ-а, односно 40,00 динара са ПДВ-ом.
3. Препоручена максимална висина цене из тачке 1. и 2. ће се примењивати када Групација донесе коначну одлуку о утврђеним категоријама аутобуских станица на територији Републике Србије.

Број 37 број 84/6
Београд, 26. фебруар 2008. године

Председник Групације
Драгољуб Шиндић

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 58/2013
Пзз 1/2013
09. мај 2013. године
Београд

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ	
Предато лично, поштом препоручено	
Обично дана	12. 05. 2013. Рно
Примерак	4 прилога спис.
ПРИМАЊЕНО 20. 05. 2013	
Текстирано са	_____ дин. Без таксе
Малог таксе од	_____ динара
Број	201
Време:	Потпис

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Мирјане Ђерасимовић и Јелене Боровац, чланова већа, у привредном спору по тужби тужиоца Аутотранспортно предузеће „Војводина“ АД Нови Сад, кога заступа пуномоћник Драгомир Зјалић, адвокат из Новог Сада, против туженог Град Нови Сад, кога заступа Градско јавно правобранилаштво из Новог Сада, уз учешће умешача на страни тужиоца Илије Девића из Београда, кога заступа пуномоћник Емир Јашаревић, адвокат из Београда, ради накнаде штете у износу од 1.333.914.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 2Пж 6028/12 од 31.01.2013. године и захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужилаштва Гт – I – бр.235/13 од 14.03.2013. године, подигнутом против пресуде Привредног суда у Новом Саду П бр.4597/2010 од 06.04.2012. године, исправљене решењем истог суда од 10.05.2012. године у ставу I и II изреке и пресуде Привредног апелационог суда Пж бр.6028/12 од 31. јануара 2013. године у делу изреке под I и IV у седници већа одржаној 09. маја 2013. године, без присуства уредно позваног подносиоца захтева за заштиту законитости, донео је следећу

ПРЕСУДУ

I ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА ревизија туженог Град Нови Сад из Новог Сада, ПРИНАЧУЈУ пресуда Привредног суда у Новом Саду П.бр.4597/2010 од 06.04.2012. године исправљена решењем истог суда П бр.4597/2010 од 10.05.2012. године и пресуда Привредног апелационог суда Пж бр.6028/12 од 31.01.2013. године у делу у коме је тужени обавезан да тужиоцу исплати новчани износ од 1.026.114.000,00 динара, са каматом по стопи из Закона почев од 20.12.2011. године до исплате и парничне трошкове у износу од 954.000,00 динара и у делу у коме је тужени обавезан да плати умешачу трошкове првостепеног поступка у износу од 936.500,00 динара и трошкове одговора на жалбу у износу од 75.000,00 динара и ПРЕСУЂУЈЕ:

II ОДБИЈА СЕ као неоснован тужбени захтев за исплату новчаног износа од 1.026.114.000,00 динара са каматом по стопи из Закона, почев од 20.12.2011. године, па до исплате.

III Свака странка сноси своје трошкове поступка.

IV У преосталом делу ревизија туженог ОДБИЈА СЕ као неоснована.

V ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужилаштва, подигнут против пресуде Привредног суда у Новом Саду П бр.4597/10 од 06.04.2012. године исправљене решењем истог суда П бр.4597/2010 од 10.05.2012. године у ставу I и II изреке првостепене пресуде и пресуде Привредног апелационог суда Пж бр.6028/12 од 31.01.2013. године у ставу I и IV изреке.

Образложење

1

Привредни суд у Новом Саду је пресудом пословни број ЗП 4597/2010 од 06. априла 2012. године, пресудио:

I ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да исплати туживоцу главни дуг од 1.333.914.000,00 са законском затезном каматом од 20.12.2011. године до исплате и трошкове парничног поступка од 954.000,00 динара, у року од 8 дана под претњом извршења.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да умешачу исплати 936.500,00 динара, на име трошкова парничног поступка, у року од 8 дана, под претњом извршења.

III ОДБАЦУЈЕ СЕ тужба тужиоца у делу којим тражи да се тужени обавезе да убудуће од 01.12.2011. године па док за то постоје законски услови плаћа накнаду штете у месечном износу од 23.402.000,00 динара, најкасније до 05. у месецу за претходни месец, са законском затезном каматом од доспећа сваке месечне рате до коначне исплате.

IV Тужба тужиоца је повучена за главни дуг од:

- 2.052.542.925,00 динара, са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате,
- 493.876.975,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате,
- 91.268.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате,
- 142.236.568,00 динара, са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате.

V ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за досуду законске затезне камате на трошкове парничног поступка од 954.000,00 динара, почев од 06.04.2012. године до исплате.

VI ОДБИЈА СЕ захтев умешача за досуду законске затезне камате на трошкове парничног поступка од 936.000,00 динара, почев од 06.04.2012. године до исплате.

Решењем првостепеног суда П бр.4597/2010 од 10.05.2012. године, исправљена је пресуда тог суда П бр.4597/2010 од 06.04.2012. године у првом реду става изреке тако што је после износа од 1.333.914.000,00 динара, додата реч: „динара“.

Привредни апелациони суд је пресудом Пж бр.6028/12 од 31.01.2013. године, пресудио:

„ I ОДБИЈА СЕ, жалба туженог и ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Привредног суда у Новом Саду ЗП 4597/2010 од 06.04.2012. године исправљена решењем од 10.05.2012. године у ставу I и II изреке.

II ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца и ПОТВРЂУЈЕ СЕ иста пресуда у ставу III изреке.

III ОДБИЈА СЕ жалба умешача на страни тужиоца и ПОТВРЂУЈЕ СЕ иста пресуда у ставу III, IV и VI изреке.

IV ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да плати умешачу на страни тужиоца износ од 75.000,00 динара на име трошкова одговора на жалбу у року од 8 дана по пријему пресуде.“

II

Против другостепене пресуде тужени изјављује благовремену и дозвољену ревизију.

Ревизију изјављује због битне повреде одредаба парничног поступка учињених у поступку пред другостепеним судом и погрешне примене више материјалних прописа.

Тужилац и умешач на његовој страни подноси одговоре на ревизију туженог, споре ревизијске разлоге и предлажу да се ревизија као неоснована одбије.

Ревизијски суд је испитао ревизијом побијану другостепену пресуду на начин прописан чланом 399. ЗПП-а и одлучио као у изреци пресуде из следећих разлога:

Ревизија је делимично основана.

У поступку нису учињене битне повреде из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на које се у ревизијском поступку пазе по службеној дужности. Нису учињене ни битне повреде ЗПП-а у жалбеном поступку на које неосновано указује тужени у ревизијским разлозима.

III

Из утврђеног чињеничног стања и доказа на којима је засновано произилази следеће:

1. Умешач на страни тужноца Илија Девид је у јулу 2004. године на аукцијској продаји купио субјект приватизације Транспортно предузеће „Војводина“ у Новом Саду. Куповином субјекта приватизације постао је његов већински власник и организује га као акционарско друштво АТП „Војводина“ Нови Сад. Седиште субјекта приватизације је на адреси Пут новосадског партизанског одреда 1а, оивичен Сентандрејским путем и Кисвачком улицом, на парцелама број 3351 и 3352/1, површине преко 6 ха, на којима је уписано право коришћења у корист субјекта приватизације.
2. Илија Девид, сада у опору умешач на страни тужноца упуђује градоначелнику Града Новог Сада Маји Гојковић, писмо о намерама, писано 01.02.2005. године. У том писму обавештава градоначелника да је као већински власник АД намеран да на парцелама 3351 и 3352/1 изгради:
 - аутобуску станицу за међумесни, међурепублички и међународни саобраћај, са свим пратећим садржајима највишег квалитета и европског стандарда;
 - бензинску станицу (не само за потребе аутобуса предузећа, него отвореног типа и за трећа лица);
 - адекватан паркинг простор, за аутобусе предузећа, за све аутобусе којима би се обављао саобраћај на целокупној аутобуској станици, за путничка возила, корисника и посетилаца аутобуске станице, као и за такси возила (чиме би се отклониле врло честе ситуације да се у недостатку паркинга користе зелене површине и друге јавне површине у граду који немају ту намену);
 - управну зграду, у којој би биле смештене стручне службе предузећа;
 - савремени технички преглед и периметар са најсавременијом опремом;
 - хотел, за потребе туриста, путника и свих осталих корисника аутобуске станице.
3. По упознавању са садржином писма о намерама и идејним пројектом градоначелник и Градско веће Новог Сада, већ 10.02.2005. године (9 дана од сачињења писма о намерама), доносе закључке. Градоначелник Закључком задужује ЈП Завод за изградњу Града, да у име Града координира послове из надлежности Завода, а ради реализације идејног пројекта за изградњу аутобуске станице за међумесни и међународни саобраћај, све у складу са писмом о намерама. Заводу је наложено да обезбеди израду саобраћајне студије која ће показати постојање оправданости локације и изградње на њој. Истим Закључком је дата сагласност ЈП Урбанизам „Завод за урбанизам“, Нови Сад, да по захтеву

тужиоца у спору изгради технички пројекат аутобуске станице као и урбанистичку документацију потребну за реализацију пројекта.

4. Потом, парничари 08.05.2006. године, закључују уговор евидентиран код туженог под бројем II – 020 – 2/2006 – 770, којим уговарају и уређују уговорне односе тако што:

- у тачки I одређују и уређују међусобна права и обавезе у вези са обезбеђивањем нове међумесне аутобуске станице стварањем услова за измештање приградског терминала са рабље пијаце на локацију тада и сада постојеће међумесне аутобуске станице као и услова за измештање садашње међумесне аутобуске станице на нову локацију, у складу са генералним урбанистичким планом;
- у тачки II уговорници се саглашавају да тужилац гради објекте за нову међумесну аутобуску станицу на земљишту на коме има уписано право коришћења (парцела број 3351 КО Нови Сад I);
- у тачки III тужилац се обавезао да на поменутој парцели, аутобуску станицу изгради као инвеститор сопственим средствима, у складу са идејним пројектом приложеним уз писмо о намерама прихваћеним од градоначелника и градског већа Града Новог Сада, дана 10.02.2005. године;
- у тачки IV тужилац се обавезао да за време трајања уговора неће мењати делатност и намену новог објекта међумесне станице и да ће континуирано пружати услуге свим превозницима под истим условима;
- у тачки V тужени се обавезао да ће након што тужилац добије употребну дозволу за изграђену аутобуску станицу регулисати аутобуски саобраћај и да ће трасе линија у градском и приградском саобраћају као и аутобуска стајалишта уредити у складу са новом локацијом на основу препорука и анализа које ће припремити ЈП Урбанизам „Завод за урбанизам“ из Новог Сада;
- уговорено је и да се уговор закључује на неодређено време, односно док траје намена изградње међумесне станице утврђена генералним планом уз могућности једностраног отказа од стране уговорника.

Уговор су потписали за тужиоца умешач у спору Илија Девин, као директор а за туженог тадашњи градоначелник Града Маја Гојковић.

5. Градоначелник у допису тужиоцу од 20.07.2005. године, сачињеном поводом прихватања писма о намерама са идејним пројектом ради изградње аутобуске станице за међумесни и међународни саобраћај закључује:

- да одлука о измештању терминала међуградске аутобуске станице у Новом Саду на парцели број 3351 и 3352/1 КО Нови Сад I представља дугорочну оријентацију и трајног је карактера;
 - да ће се пресељење терминала међуградске аутобуске станице спровести након изградње објекта аутобазе и аутостанице на означеним парцелама од стране инвеститора АД АТП „Војводина“ Нови Сад, на којима ће се наставити обављање делатности међуградске аутобуске станице;
 - да је измештање терминала међуградске аутобуске станице на нову локацију на парцелама инвеститора АД АТП „Војводина“ Нови Сад инвестиција трајног карактера од великог значаја за Град Нови Сад, па је у том смислу ова одлука дугорочног карактера.
6. Скупштина Града Новог Сада је на 17-ој седници одржаној 03. марта 2006. године донела одлуку о изменама генералног плана Града Новог Сада, важећег до 2012. године и изменила генерални план са важношћу до 2021. године, а одлука о његовој измени објављена је у „Сл. листу Града Новог Сада“, број 10 од 14.04.2006. године. Одлука је донета под насловом: „Локација међуградске аутобуске станице и приградског терминала у коме је и текст: „Да ради измештања приградског терминала са Рибље пијаце на локацију садашње међуградске аутобуске станице, међуградска станица градиће се на простору радне зоне Север II на парцели број 3351 КО Нови Сад I, уз могућност подземне везе испод железничке станице.“

У „Сл. листу Града Новог Сада“, број 39 од 25.10.2006. године, објављен је генерални план Града до 2021. године (пречишћен текст). У делу који се односи на друмски саобраћај – јавни превоз је само предвиђено измештање терминала на рибљој пијаци на локацији код железничке станице.

7. Град Нови Сад, Градска управа за урбанизам и стамбене послове је донела 28. јула 2007. године решење којим се издаје употребна дозвола за прву фазу комплекса Ауто-транспортног предузећа (аутобуска станица спратности приземље и спрат П+1) са склоништем и перонима са надстрешницом, паркинг простором за аутобусе и путничке аутомобиле у Новом Саду, у ул. Пут Новосадског партизанског одреда 1/а, на парцели број 3351 КО Нови Сад I, чији је инвеститор „Војводина“ АД из Новог Сада. Министарство за капиталне инвестиције је решењем од 23.01.2007. године, утврдило да аутобуска станица која се налази у Новом Саду на поменутој локацији испуњава услове за рад аутобуске станице прописане Законом о превозу у друмском саобраћају и Правилником о ближим саобраћајно-техничким и другим условима за изградњу, одржавање и експлоатацију аутобуских станица и аутобуских стајалишта.

8. Градска управа за саобраћај и путеве Нови Сад, је бројним решењима донетим у току 2007. године одредила да је за међумесни и међународни саобраћај почетно и крајње стајалиште нова аутобуска станица, одређујући и таксе за десет такси места на новој аутобуској станици, дајући и сагласност за измену дела градског саобраћаја према режиму саобраћаја за аутобусе у Новом Саду, одређивањем постављања саобраћајне сигнализације, одредивши да се стара аутобуска станица на Бул. Јаше Томића број 6, одређује за аутобуске терминале искључиво за приградски превоз путника.
9. А, Градска управа за инспекцијске послове је дана 26.06.2007. године донела закључак о дозволи извршења којим је утврђена правноснажност решења од 18.06.2007. године којим је ЈГСП-у наложено да поступи по решењу од 18.06.2007. године и да у складу са истим аутобуску станицу у Новом Саду на Бул. Јаше Томића број 6, користи у функцију аутобуског терминала искључиво за приградски превоз, а уколико ЈГСП не поступи по датом налогу извршење ће се спровести принудним путем, тако што ће ЈП „Завод за изградњу Града“, саобраћајном сигнализацијом регулисати забрану саобраћаја за аутобусе међумесног превоза ка улицама које воде аутобуском терминалу за приградски саобраћај у Новом Саду на Бул. Јаше Томића број 6.
10. Тужилац је започео са обављањем делатности пружања станичних услуга. Притом, започета делатност није испунила очекиване резултате из закљученог уговора, јер се међумесни превоз као и међуградски и даље обављао са поласцима и доласцима и преко старе аутобуске станице.
11. По закључењу предметног уговора и добијања употребне дозволе за тужиоцеву аутобуску станицу настале су озбиљне споровности. Уговорници – учинише спорном вољу, циљ и намеру закљученог уговора, па следом тога и уговором преузете обавезе. Тужилац и умешач на његовој страни устрајавају у тврдњи да је воља уговорника, следом тога и циљ закључења уговора био да се по добијању употребне дозволе измести аутобуска станица на Бул. Јаше Томића 6, и да се целокупни међумесни и међуградски саобраћај доласци и одласци врше искључиво са тужиоцеве аутобуске станице. На томе устрајавају на основу уговорених обавеза и радњи предузетих у циљу провођења реализације уговора.
12. Наступиле су сметње за реализацију уговора којим се промовишу искључиво интереси тужиоца и умешача и тужени почиње тиху опструкцију извршења уговорне обавезе. Обавезе, измештања целокупног међумесног и међународног саобраћаја са аутобуске станице корисника ЈГСП на Бул. Јаше Томића број 6, на новонизграђену тужиоцеву аутобуску станицу.

Мере предузете путем надлежних служби туженог нису уродиле плодом. Дотадашња и садашња аутобуска станица није престала са пружањем поменутих станичних услуга, а нова аутобуска станица није заживела због тога у очекиваном смислу. Потом, тужени неизвршавање уговора покушава да одбрани ставом који је супротан израженом ставу тужиоца и умешача. Устрајава у тврдњи коју образложио, а неуспешно покушава да одбрани и у ревизијским разлозима, да намера уговорника (парничара) није била да постојећа аутобуска станица МАС престане са пружањем поменутих станичних услуга и да ту делатност у целости преузме тужиочева аутобуска станица. Међутим, то није тако. Из радњи предузетих од стране надлежних органа и служби туженог као и из закључивања градоначелника од 20.07.2005. године произилази супротно, тј. да је воља и намера уговорника била да се у целости измести дотадашњи међумесни и међународни саобраћај са аутобуске станице на Булевару Јаше Томића број 6, на новонизграђену тужиочеву аутобуску станицу. На то упућују и захтеви Градског јавног правобранилаштва из Новог Сада и Завода за изградњу града упућени надлежном министарству од кога траже да се забрани рад постојећој аутобуској станици МАС.

13. То као неспорно закључују и нижестепени судови и за то дају углавном прихватљиве разлоге. Тужени је дакле, без видљива интереса промовисног кроз закључке свог тадашњег градоначелника преузео обавезу, да у целости измести међумесни и међународни саобраћај са аутобуске станице на Бул. Јаше Томића број 6, на тужиочеву аутобуску станицу.
14. При том се не сме занемарити преврћање нижестепених судова, тј. предуговарање, формално исказано кроз писмо о намерама које по својој правној природи представља понуду за закључење уговора коју само после девет дана од дава учинене понуде (10. јула 2005. године), прихватају безрезервно градоначелник и Градско веће Града Новог Сада. Не указује ли брзина прихватања понуде да је претходно била припремљена сва потребна логистика за њено прихватање.

Изнето упућује на закључак да је прихватање понуде и идејног пројекта достављеног уз њу захтевало озбиљну анализу сагледавања оправданости прихватања понуде са свих аспеката. Посебно са аспекта измештања у целости међумесног и међународног саобраћаја са постојеће аутобуске станице на ново изграђену аутобуску станицу тужиоца. Ту анализу су претходно требале и морале да ураде надлежне градске службе које су то формално чиниле по прихватању понуде.

15. Потом уговорници закључују уговор чије су уговорне одредбе поменуте под тачком 4. претходног излагања. Тако закључени уговор захтева озбиљну анализу свега, посебно његових одредби које обавезују туженог, да створи услове, а потом у целости измести међумесни и међународни саобраћај на тужиочеву аутобуску станицу. Не треба се

посебно напрезати да би се закључило шта то суштински значи и које су последице тог изменања. Такво уговарање представља у суштини забрану (онемогућавање) пружања станичних услуга у међумесном и међуградском саобраћају ЈГСП-у.

Уговор је сагласност воља двају или више лица, којом се постиже неко правно дејство и то је његов општи појам који је својствен многим гранама права у којима се појављује. У облигационом праву, он представља извор облигације, што подразумева сагласност воља два или више лица којом се постиже неко облигационо-правно дејство. Правни поредак странкама пружа извесну слободу уговорног уређења односа, слободу одлучивања, избора и регулисања тих односа. Слобода уговорања никада није нити ће икад бити апсолутна. Може бити речи само о њеним ширим или ужим границама. Притом, правни поредак изражава опште потребе једне правно организоване заједнице, извршан ред и извесност у примени тог поретка који служи и гаранцијама индивидуалне воље и њеног испољавања.

Слобода уговорања није неограничена. Напротив, ограничена је. То јасно провизира из члана 10. ЗОО, којом законском нормом је прописано да су стране у облигационим односима слободне у границама принудних прописа, јавног поретка и добрих обичаја, да своје односе уреде по својој вољи. Притом су стране у облигационом односу равноправне, а у заснивању облигационих односа и остваривању права и обавеза из тих односа, стране су дужне да се придржавају начела савесности и поштења (члан 12. ЗОО). Забрањено је вршење права из облигационих односа противно циљу због кога је оно законом установљено или признато (члан 13. ЗОО).

Заснивањем облигационих односа стране не могу установљавати права и обавезе којима се за било кога ствара или искоришћава монополски положај на тржишту (члан 14. ЗОО).

Стране су у облигационом односу дужне да у извршавању своје обавезе поступају са пажњом која се у правном промету захтева у одговарајућој врсти облигационих односа (пажња доброг привредника односно пажња доброг домаћина). То правно начело из члана 18. ЗОО важи и за парничаре као уговорнике при закључењу предметног уговора.

Следом реченог поменуто основна начела из Закона о облигационим односима су морала бити поштована и при закључењу уговора између парничара у спору. Међутим, нису. Нису зато што су парничари у спору при сачињењу и прихватању понуде, а потом и закључењу уговора били несавесни. Несавесни зато што су знали да уговарају нешто што је недопустиво. Закљученим уговором, уговорници су уговорили монополски положај у корист тужиоца, уговарањем да ће се забранити (онемогућити) пружање станичних услуга аутобуској станици лоцираној на Булевару Јаше Томића број 6, корисника ЈГСП и

омогнути тужиоцу да у целости преузме дотадашњу станичну делатност Јавног предузећа у међумесном и међународном саобраћају обављајући је на новоизграђеној станици као једино лице и монополиста. Закључењем уговора са тим заједнички опредељеним циљем је противно принудним прописима јавном поретку и добрим обичајима, па је тако закључени уговор у делу уговорене обавезе туженог ништав. Дакле, недопуштен мотив и лоша намера противни добрим обичајима је определио уговорнике да закључе предметни уговор. Нема сумње да су оба уговорника знала да постоји недопуштен мотив. Недопуштен мотив и лоша намера су прикривени кроз формулацију измештања међумесног и међународног саобраћаја са постојеће аутобуске станице корисника ЈСП на нову локацију тј. аутобуску станицу тужиоца.

Закључени уговор може да производи правна дејства само ако се испуне услови који се законом захтевају за његов настанак и пуноважност. Уколико у моменту закључења уговора не постоји један од услова потребан за његову пуноважност, уговор је непуноважан – ништав. Апсолутно ништавим уговорима вређају се оквири јавног поретка, па се утврђење њихове ништавости предузима ради заштите општег интереса.

Уговор који су закључили парничари је у очигледној супротности са одређеним друштвеним нормама и начелима облигационог права и у супротности са добрим пословним обичајима. Његовим извршењем би се у већој мери нарушила материјална добра на штету Јавног градског саобраћајног предузећа, а уговорници су притом поступали са лошим намерама, тј. намером да се нанесе штета трећем лицу и омогући корист тужиоцу.

То даље подразумева да се намеће и питање правног дејства закљученог уговора у односу на треће лице, конкретно ЈСП. Уговорници су били намерни да делатност станичних услуга у међумесном и међународном саобраћају изместе са Бул. Јаше Томића број 6, на новоизграђену аутобуску станицу тужиоца. А то подразумева, иако није директно речено забрану – онемогућавање ове делатности дотадашњем и садашњем вршиоцу ЈСП-у и поверавање исте делатности у целости тужиоцу. Отуда се намеће питање може ли такво уговарање на штету вршиоца те делатности и преношењем исте на тужиоца производити правно дејство у односу на ЈСП. Може ли тужени уговором преузети такву обавезу и реализовати је. По оцени ревизијског суда такво уговарање је ништаво. Ништаво, зато што постоји законом прописан правни пут за измену делатности привредног друштва, па и јавног предузећа које је основала локална самоуправа, Град Нови Сад. Јавно предузеће као и привредно друштво има свој оснивачки акт, решење о регистрацији оснивања опште и друге акте. Измена оснивачког акта на основу кога је регистрована делатност јавног предузећа, врши се на начин прописан тим актом, статутом и одлуком о томе коју доноси

надлежни орган управљања. То у сваком случају не може да буде само тужени као оснивач, нити се то може чинити уговором како су то били намерни да учине уговорници (парничари) у спору.

16. Последице ништавости се у принципу отклањају враћањем у пређашње стање, тј. у стање пре закључења ништавог уговора. То значи да је у случају ништавости сваки уговарач у обавези да врати другом све што је примио по основу ништавог уговора. Ако то није могуће или ако се природа оног што је испуњено противи враћању, даје се одговарајућа накнада у новцу уколико законом није шта друго одређено. Притом, при одлучивању о дејствима ништавости ревизијски суд цени савесност уговорника, заједничку намеру, недопуштени мотив и предмет уговарања водећи рачуна и о заштити друштвених интереса који се угрожавају и повреди добрих обичаја.

Осим повраћаја у пређашње стање, као правна последица ништавости уговора може се појавити и накнада штете, јер закључењем ништавог уговора једна страна може претрпети штету услед неизвршења уговорних обавеза. Накнаду штете може тражити само савесна страна, тј. она која није знала, нити је према околностима могла знати за ништавост. Ревизијски суд закључује да су оба уговорника знала за ништавост уговора и да су била намерна за закључење таквог уговора у циљу омогућавања монополског положаја тужиоцу.

17. Нижестепени судови су потпуно превидели чињенице везане за слободу уговарања, мотиве таквог уговарања, циљ и намеру тако закљученог уговора. Тиме се као нечим битним за одлучивање о основу одговорности нису бавили. Некритички су пошлели само од става да тужени није извршио уговорну обавезу превидејући притом дозвољеност таквог уговарања. Код постојања несавесности, недопуштеног мотива и предмета уговарања, ревизијски суд је закључио да је предметни уговор ништав у делу који се тиче извршења уговора од стране туженог у погледу обезбеђења тужиоцу искључивог обављања делатности прихватања и отпремања аутобуса у међумесном и међународном саобраћају. Та ништавост захтева и одговоре на следећа питања, а она су:

- ко треба да сноси последице неизвршења уговора од стране туженог и у ком обиму;
- да ли само тужени или оба несавесна уговорника;
- ако, оба уговорника треба да сnose последице ништавости у чему се састоји њихова појединачна одговорност и које су сразмере исте.

Ревизијски суд заступа став да последице неизвршења уговора од стране туженог у смислу настанка штете у виду измакле користи за тужиоца морају да сnose оба уговорника. Не може је сносити само тужени. Не може због тога што није само он крив за закључење ништавог уговора. Крива су оба уговорника и њихова кривица је једнака. Она произилази из заједничке воље намере и циља уговарања.

Произилази да су оба уговорника у том смислу била на тзв. „истом задатку“, јер су скривеним и вешто формулисаним одредбама уговорили онемогућавање делатности пружања станичних услуга у међумесном и међународном саобраћају ЈСП-у преношењем те надлежности на тужиоца.

Из досадашњег излагања везаног за савесност, мотив, лошу намеру, недозвољен предмет (чињенице) несумњиво произилази да је одговорност уговорника иста – једнака. То подразумева да постоји подељена одговорност за насталу штету у једнакој сразмери. Обзиром да враћање у пређашње стање као отклањање последице ништавости није могуће, последице ништавости се могу отклонити само кроз накнаду штете, која је неизвршењем уговора настала за тужиоца. Закључени уговор је атипичан, са прикривеним и недопуштеним мотивом, сакривеним кроз вешту формулацију „измештање међумесног и међународног саобраћаја.“ Правило је да несавесна уговорна страна нема права на накнаду штете. Међутим, то правило у конкретном случају мора да трпи изузетак. Изузетак, код накнаде штете настале закључењем уговора од стране оба несавесна уговорника. Оба уговорника су по одени ревизијског суда једнако несавесна. Стога код постојања обостране и једнаке несавесности за закључење ништаве уговорне обавезе туженог, насталу штету не може трпети само несавестан уговорник који ју је претрпео (тужилац). Не може због тога што је иначе не би претрпео да је тужени био савестан и одбио да са њим закључи предметни уговор. Напомиње се, да и начела правне сигурности морају бити заступљена и код тако закљученог уговора, а она у конкретної ситуацији налажу да последице ништавости уговора резултирање настанком штете за тужиоца морају да снесе оба уговорника. Стога, ревизијски суд закључује да конкретне околности захтевају досуду половине основане и доказане штете.

У поменутом смислу се мора посматрати и обим те штете. Већ помињана несавесност, лоша намера, недопуштени мотив, недозвољен предмет (чињеница туженог), повреда друштвеног добра, обим противзаконитости, захтевају да се у складу са свим тим одреди и обим накнаде штете. Стога се, обим штете у смислу временског оквира мора посматрати на већ поменути начин. Све те околности морају бити цењене и при досуди обима штете у смислу њеног временског трпљења. Предмет спора је захтев за исплату штете у виду измакле користи за период од 57 месеци, тј. од 01. марта 2007. па до 01. децембра 2011. године. Цењени све поменуте околности везане за закључење уговора, одлучено је да се тужиоцу као несавесном уговорнику досуди штета и то само у утуженом временском периоду што подразумева да се то право исцрпљује за период после тога. Свако друго решење било би супротно околностима таквог ништавог уговарања. Начела правичности захтевају досуду само основане и утужене штете обухваћене овом тужбом. То подразумева да се штета не може остваривати у будућности из ништаве уговорне одредбе, јер за

то не постоји правни основ обзиром да нико не може остваривати будућа права заснована на несавесности и недозвољеном уговарању (ништавој уговорној обавези).

Изражени правни став и на њему заснована ревизијска одлука, везано за основ одговорности заснива се на општем начелу из члана 10, 11, 12, 13, 14, 16. ст.1. и 2. члана 25. ст.1. и 2. ЗОО. Заснована је и на недопуштеном основу јер свака уговорна обавеза мора имати допуштени основ, а основ је недопуштен ако је противан принудним прописима, јавном поретку и добрим обичајима (члан 51. ст.1. и 2. ЗОО). Законодавац је у члану 52. ЗОО, прописао да ако је основ недопуштен уговор је ништав. Недопуштена побуда у до сада у поменутом смислу, предметни уговор чини без правног дејства, што произилази из члана 54. став 2. ЗОО. Уговорена обавеза тужевог је ништава и у смислу члана 103. став 1. ЗОО. Њоме се повређује и конкуренција прописана у члану 2. Закона о конкуренцији („Сл. гласник РС“, број 70/2005), који Закон се персонално примењује и на парничаре у смислу члана 4. став 1. те законске норме.

Следом реченог о поменутом основу и обиму штете одлучено је и на основу члана 104. ст.1. и 3. и аналогној примени става 2. те законске норме, прописане у Закону о облигационим односима.

Суд у смислу члана 109. став 1. ЗОО, на ништавост пази по службеној дужности.

Ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити је уколико не докаже да је штета настала без његове кривице (члан 154. став 1. ЗОО), а предметна штета настала је као што је до сада већ речено кривицом оба уговорника. Кривица постоји када је штетник проузроковао штету намерно или непажњом или аналогно томе када су штету проузроковали уговорници намерно или непажњом (члан 158. ЗОО). Подељена одговорност уговорника за накнаду штете заснована је на члану 192. ЗОО, а о њој је одлучивано и на основу већ помињане одредбе члана 104. став 3. ЗОО.

18. И поред изнетог нижестепени судови су усвојили тужбени захтев за исплату измакле користи у висини од 1.333.914.000,00 динара. Досуђени износ састоји се у измаклој користи насталој због немогућности пословања аутобуске станице у висини од 615.600.000,00 динара, очекиваној добити од закупа у висини од 323.760.000,00 динара, очекиваној добити од издавања рекламног простора у износу од 106.080.000,00 динара и у разлици добити по највишим ценама ценовника Привредне коморе Србије у износу од 288.534.000,00 динара. За утужени период од 01. марта 2007. године до 01. децембра 2011. године, досуђен је износ од 1.333.914.000,00 динара.

19. По оцени ревизијског суда постоји само правни основ за досуду измакле користи због немогућности пословања аутобуске станице у висини од 615.600.000,00 динара у овом утуженом периоду. Та висина је утврђена на основу остварене добити коју месечно остварује постојећа аутобуска станица МАС корисника ЈСП, на Бул. Јаше Томића бр.6.

Обзиром да је у претходном излагању изражен став да су оба уговорника на једнаке делове крива за насталу штету, овај утужени и нижестепеним пресудама правноснажно досуђени износ треба умањити за половину тј. за део штете коју мора да сноси тужилац. Половина ове штете износи 307.800.000,00 динара.

Ревизијски суд је у овом делу одбио ревизију туженог као неосновану (став IV изрече ревизијске пресуде), што подразумева да је тужени обавезан да плати тужиоцу измаклу корист због непословања аутобуске станице у износу од 307.800.000,00 динара са каматом по стопи Закона почев од 20. децембра 2011. године па до исплате.

Право тужиоца на досуду овог износа, а обавеза туженог на његову исплату заснована је на одредби члана 189. ЗОО. Висина накнаде штете одређена је по ценама утврђеним приближно дану пресуђења, а при досуђењу узета је у обзир само измакла корист – добитак који је тужилац могао основано очекивати по редовном току ствари.

20. Супротно ставу нижестепених судова, ревизијски суд сматра да су нижестепени судови погрешно, без ваљаног правног основа и чињеничног упоришта обавезали туженог да плати преосталу утужену штету по основу очекиване добити од закупа и издавања рекламнoг простора и разлике добити по ценама Привредне коморе Србије. Та штета досуђена је на основу налаза и мишљења судског вештака Драгаш Јована од 20.10.2011. године. Налаз вештака је у целости и некритички прихваћен. Притом, нижестепени судови превиђају постојање одредбе члана 8. ЗПП, којом је прописано да суд по свом уверењу одлучује које ће чињенице узети као доказане и о томе одлучује на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка. То даље подразумева да се при оцени налаза вештака и код утврђења висине штете мора поћи од тржишних услова. Тржишних у смислу понуде и тражње за пословним и канцеларијским простором у граду. И то на свим локацијама града, а посебно на локацији нове аутобуске станице. Наравно, да ће се ценити чињеница да ли је у граду већа понуда од тражње пословног и канцеларијског простора, те постоји ли у граду и у ком обиму постоји незакупљени пословни и канцеларијски простор. При утврђивању висине вештак посебно не узима у обзир ову битну чињеницу. Занемарио ју је, а нижестепени судови некритички прихватајући налаз, прихватају оптимистичку наду тужиоца у том смислу, коју је у целости прихватио и вештак Јован Драгаш. Вештак је

код утврђивања висине ове штете пошао од претпоставке да би тужилац на локацији аутобуске станице у целости издао како пословни тако и канцеларијски простор у закуп. При том нема одговора на питање зашто, ако је канцеларијски простор тако атрактиван, тужилац ипак није издао у закуп по прибављању употребне дозволе за вршење станичних услуга јер обављање делатности у канцеларијском простору у принципу није строго везано за обављање делатности аутобуске станице. То исто важи и за очекивану добит од издавања рекламнoг простора. Тужилац сматра и то тужбом тражи, а вештак некротички прихвата ту оптимистичку наду и утврђује да би тужилац у утуженом периоду у потпуности издао расположиви рекламни простор и месечно га наплаћивао у износу од 1.860.000,00 динара месечно, а у утуженом периоду у укупном износу од 106.020.000,00 динара.

Следом реченог, ревизијски суд сматра да за досуду ова два вида штете у виду измакле користи нису испуњени законски услови. Због тога што се ради о оптимистичкој нади која не може бити основ за досуду ове штете у смислу члана 189. став 3. ЗОО, којом законском нормом је прописано да при оцени висине измакле користи узима се у обзир добитак који се могао основано очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима. Међутим, утужени добити се реално нису могли очекивати, нити основано пројектовати. Стога су нижестепени судови ове утужене износе требали као неосноване одбити, а не досудити.

Свака странка је дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев или којим оспорава наводе и доказе противника. Доказивање обухвата све чињенице које су важне за доношење одлуке. Ако суд на основу изведених доказа (члан 8. ЗПП), не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, постојање чињенице закључиће применом правила о терету доказивања (члан 223. ЗПП). Странка која тврди да има неко право, сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остваривање права, ако законом није другачије одређено. То јасно произилази из члана 220, 221. став 1. 223. важећег ЗПП, који се примењује на материјалноправни однос странака. Код чињенице да тужилац није доказао постојање основа и висине ове утужене штете, тужбени захтев је уместо што је усвојен требало одбити као неоснован са разлога недоказаности основаности истог.

21. Нижестепени судови досудише тужоцу и штету у месечном износу од 5.062.000,00 динара, на име разлике добити по ценовику услуга који је примењиван на тадашњој и садашњој аутобуској станици за међумесни и међународни саобраћај и максималних цена тих услуга лимитираних и максималних цена тих услуга лимитираних ценовником Привредне коморе Србије. Приликом одлучивања о овом виду штете мора се поћи од постојећих околности и начину на који је она утврђена. Она је утврђивана на основу пословања аутобуске станице у утуженом

периоду и утврђено да је стварни добитак у месечном износу од 10.800.000,00 динара. Тај износ је утврђен према важећем и примењиваном ценовнику станичних услуга. Међутим, жеља тужиоца у том смислу је далеко већа. Тужилац сматра да је постојећа аутобуска станица МАС требала да одреди цене по максималним ценама дозвољеним од стране Привредне коморе Србије за поједине станичне услуге и да би он применио те цене при пружању станичних услуга, те да би стога по том основу остваривао месечно још по 5.062.000,00 динара. Код оваког пословног размишљања и приступа намеће се питање и других разлога због којих није заживела аутобуска станица у очекиваном смислу. Међутим, независно од тужичевих амбиција које не могу бити основ за досуђење, супротно резону вештака и нижестепених судова који прихватају налаз вештака, ревизијски суд сматра да тужиоцу не припада право на ову штету јер је параметар за досуду те штете само висина која је на име станичних услуга месечно остваривана на тадашњој и садашњој аутобуској станици МАС. Отуда је и овај део тужбеног захтева одбијен као неоснован са разлога недоказаности основаности истог.

22. Следом изнетог ревизијски суд је о ова три тужбена захтева одлучио одбијањем истих преиначујући нижестепене пресуде одбијањем тужбеног захтева у износу од 1.026.114.000,00 динара. У овом новчаном износу садржан је и део одбијеног тужбеног захтева за штету због немогућности коришћења аутобуске станице у висини од 307.800.000,00 динара.

То подразумева да су нижестепени судови погрешном применом материјалног права досудили тужиоцу износ од 1.026.114.000,00 динара, са затезном каматом почев од 20.12.2011. године, који је ревизијски суд на основу процесног овлашћења из члана 407. став 1. ЗПП, преиначењем нижестепених пресуда одбио као неоснован одлучивши тако у ставу I изреке ревизијске пресуде.

Обзиром да су неосновани ревизијски разлози везани за досуду штете због немогућности искоришћења – коришћења аутобуске станице у износу од 307.800.000,00 динара, ревизијски суд је на основу процесног овлашћења из члана 405. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу IV изреке пресуде.

23. Преиначена су и нижестепена решења садржана у изрекама првостепене и другостепене пресуде, којима је обавезан тужени да тужиоцу и умешачу исплати трошкове првостепеног поступка, а умешачу и трошкове другостепеног поступка и одлучено да свака странка сноси своје трошкове спора. Тако је одлучено решењем о трошковима спора садржаним у ставу III изреке ревизијске пресуде, заснованим на одредби члана 161. став 2. а у вези са чланом 149. став 2. ЗПП. Обзиром на успех у спору одлучено је да странке у спору укључујући ту и

умешача на страни тужноца треба и морају да сnose своје трошкове првостепеног, другостепеног и трећестепеног поступка.

То исто важи и за трошкове спора настале у вези са одговорима на подигнути захтев за заштиту законитости. Парничне радње подношења одговора на захтев су биле непотребне и сувишне и отуда нема места досуди ових трошкова у смислу члана 150. став 1. ЗПП.

24. Примећује се, да умешач на страни тужноца непотребно указује на захтеве надлежних из Европске уније за преиспитивање тзв. „контроверзних“ приватизација укључујући ту и приватизацију АТП „Војводина“ Нови Сад, кога је приватизовао на аукцијској продаји умешач на страни тужноца. Спор парничара није спор настао из приватизације и са њом нема додирних тачака. Евентуални ризични кредитни пласмани одобрени тужноцу не могу представљати правни основ за њихово намирење из ништаве уговорне одредбе коју су закључили парничари.

III

Републичко јавно тужилаштво је против првостепене и другостепене пресуде у означеном делу подигло захтев за заштиту законитости. Захтев је подигнут на основу процесног овлашћења из члана 361. став 1. тачка 5. ЗПП. Подигнутим захтевом предлаже да се захтевом побијане пресуде преиначе и као неосновани одбију тужбени захтеви.

Тужилац и умешач подноси одговор на подигнути захтев за заштиту законитости, споре основаност захтева и предлажу да се захтев као неоснован одбије.

У подигнутом захтеву за заштиту законитости се истиче да је располагање странака захтевима ограничено принудним прописима који регулишу настанак, садржину и престанак субјективних права. Те императивне норме су обавезне за странке и оне их не могу својом вољом мењати, па су судови у поступку дужни да спрече то кршење принудних прописа. Ако се императивним нормама које су садржане у било ком законском акту нешто забрањује, суд не може усвојити захтев странака ако је тај захтев супротан Закону (члан 3. став 3). Суд је зато дужан да цени да ли је тај захтев правно дозвољен, па ако утврди да је реч о недозвољеном располагању странака, односно да странка злоупотребљава право у поступку, дужан је да одбије захтев, односно да не уважи располагања странака која су у супротности са принудним прописима.

Врховни касациони суд је одлучио о изјављеном захтеву на основу процесног овлашћења из члана 415. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. важјег Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11 од 28. септембра 2011. године, ступио на снагу 01. фебруара 2012. године).

Захтев је испитан на начин прописан чланом 421. став 1. Закона о парничном поступку и одлучено је као у ставу V изреке пресуде из следећих разлога:

Захтев није основан.

Није основан због тога што за усвајање захтева нису испуњени процесни услови прописани чланом 3. став 2. и 3. Закона о парничном поступку. Поменутом законском нормом прописано је:

„Странке могу слободно располагати захтевима које су ставиле у току поступка. Оне се могу одрећи свог захтева, признати захтев противника и поравнати се.

Суд неће дозволити располагања странака која су у супротности са принудним прописима, јавним поретком и правилима морала.“

Поменута процесна норма је потпуно јасна. Она не оставља никакве дилеме у њеној примени. То даље подразумева да се под недозвољеним располагањима из ове процесне норме подразумевају диспозитивне радње везане само за одрицање од захтева, признање захтева и закључење поравнања. Друге диспозитивне радње не могу бити предмет недозвољеног располагања нити се могу подвести под процесну норму из члана 361. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, као процесни основ за изјављивање, а следом тога и усвајање захтева. Законска норма је рестриктивна и ограничава разлоге за изјављивање овог ванредног правног лека.

Основаност захтева цени се према искуственој пракси Врховног касационог суда само у смислу диспозитивног располагања везаног за радње предузете у парничном поступку. И то само диспозитивне радње везане за одрицање од захтева, признање захтева и закљученог поравнања. Остале диспозитивне радње не могу бити предмет преиспитивања подигнутог захтева. Процесна норма из члана 3. став 2. и 3. ЗПП, се потпуно рестриктивно тумачи и примењује. Таква рестриктивност искључује санкционисање недозвољених располагања на које указује подносилац захтева.

Зато је на основу процесног овлашћења из члана 405. став 1. а у вези са чланом 421. став 2. ЗПП одлучено одбијањем захтева као неоснованог (став V изреке ревизијске пресуде).

Председник већа - судија
Стојан Јокић,с.р.

За тачност отправља
Управитељ канцеларије
Одбора Страсбуршког

Република Србија
Привредни апелациони суд
2 Пж 6028/12
31.01.2013. године
Београд

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ	
Предато лично, поштом препоручено обично дана _____ Рно _____	
Примерака _____ прилога _____	
ПРИМЉЕНО 12. 02. 2013	
Таксирано са _____ дин. Без таксе	
Мањак таксе од _____ динара	
Број _____ 201 _____	Потпис _____
Време: _____	

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Милице Милановић Траиловић, председника већа, судија Горана Савића и Снежане Новчић, чланова већа, у парници тужиоца Аутотранспортно предузеће „ВОЈВОДИНА“, АД, Нови Сад, чији је пуномоћник Драгомир Зјалић, адвокат из Новог Сада, против туженог ГРАД НОВИ САД, кога заступа Градско јавно правобранилаштво, Нови Сад, уз учешће умешача на страни тужиоца ИЛИЈЕ ДЕВИЋА из Београда, чији је пуномоћник Емир Јашаревић, адвокат из Београда, ради накнаде штете, вредност предмета спора 1.333.914.000,00 динара, одлучујући о жалбама тужиоца, туженог и умешача на страни тужиоца, против пресуде Привредног суда у Новом Саду 3 П 4597/10 од 06.04.2012. године, исправљене решењем истог суда 3 П 4597/2010 од 10.05.2012. године, у седници већа дана 31.01.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ жалба туженог и ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Привредног суда у Новом Саду 3 П 4597/2010 од 06.04.2012. године, исправљена решењем од 10.05.2012. године, у ставу I и II изреке.

II ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца и ПОТВРЂУЈЕ СЕ иста пресуда у ставу III изреке.

III ОДБИЈА СЕ жалба умешача на страни тужиоца и ПОТВРЂУЈЕ СЕ иста пресуда у ставу III, IV и VI изреке.

IV ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да плати умешачу на страни тужиоца износ од 75.000,00 динара на име трошкова одговора на жалбу, у року од 8 дана по пријему пресуде.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду 3 П 4597/2010 од 06.04.2012. године (исправљена решењем од 10.05.2012. године само у погледу ознаке дуга у динарима), у ставу I изреке обавезан је тужени да исплати тужиоцу главни дуг

од 1.333.914.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.12.2011. године до исплате и трошкове парничног поступка од 954.000,00 динара у року од 8 дана. У ставу II изреке обавезан је тужени да умешачу исплати 936.500,00 динара на име трошкова парничног поступка, у року од 8 дана. У ставу III изреке одбачена је тужба у делу у коме је тужилац тражио да се тужени обавезе да убудуће од 01.12.2011. године године па док за то постоје законски услови плаћа накнаду штете у месечном износу од 23.402.000,00 динара најкасније до петог у месецу за претходни месец са законском затезном каматом од доспећа сваке месечне рате до коначне исплате. У ставу IV изреке констатовано је повлачење тужбе за главни дуг од 2.052.542.925,00 динара са каматом, 493.876.975,00 динара са каматом, 91.268.000,00 динара са каматом и 142.236.568,00 динара са каматом. У ставу V изреке одбијен је захтев тужиоца за досуду законске затезне камате на трошкове парничног поступка почев од 06.04.2012. године до исплате, а у ставу VI изреке одбијен је захтев умешача за досуду законске затезне камате на трошкове парничног поступка почев од 06.04.2012. године до исплате.

Против ове пресуде жалбе су поднели тужени, тужилац и умешач на страни тужиоца, побијајући пресуду у делу у коме нису успели у спору. Привредни апелациони суд налази да ове жалбе нису основане.

Тужени жалбом побија пресуду у ставу I и II изреке, из свих законских разлога. Посебно указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, наводећи да је првостепени суд погрешно ценио Генерални план Града Новог Сада, на основу кога је закључен Уговор између тужиоца и туженог, као и Информацију која је сачињена од стране ЈП „Урбанизам“ из Новог Сада, из које документације јасно и недвосмислено произилази да је у време закључења уговора предвиђено постојање две аутобуске станице за међумесни превоз путника у Граду Новом Саду. У време закључења уговора парничних странака јесте била предвиђена још једна локација за изградњу аутобуске станице, што никако не значи да је стара, постојећа аутобуска станица престала да буде плански предвиђена, нити да је иста „брисана“ из Генералног плана. Измене и допуне Генералног плана од 14.04.2006. године, поред тога што предвиђају још једну локацију за изградњу аутобуске станице, не садрже ни једну једину одредбу о брисању локације постојеће аутобуске станице на Булевару Јаше Томића, код железничке станице. Погрешно суд утврђује да је у моменту закључења Уговора од 08.05.2006. године била предвиђена у планским документима само аутобуска станица тужиоца, а да је тужени наводно тек након закључења уговора у те документе уврстио и другу станицу. Првостепени суд је у складу са налогом из решења другостепеног суда био дужан да утврди смисао и вољу уговорних страна, у ком циљу је на предлог туженог саслушана Маја Гојковић, потписник уговора и у време потписивања истог Градоначелник Града Новог Сада. Супротно утврђењу првостепеног суда исказ овог сведока се у потпуности поклапа са писменом документацијом која се налази у списима, посебно са Генералним планом Града Новог Сада и Информацијом сачињеном од стране ЈП „Урбанизам“ Завод за урбанизам из Новог Сада. Суд није дао никакве разлоге зашто исказ овог сведока у појединим деловима или у целости није

поклонно веру, а исказ другог сведока, потписника уговора, или Илије Девића, суд уопште није ни ценио. Како искази сведока нису цењени у побијаној пресуди, то битна чињеница о смислу уговора и вољи уговорних страна није утврђена, односно није поступљено по налозима другостепеног суда. Уговором парничних странака није предвиђено да се међумесни аутобуски саобраћај обавља искључиво преко нове аутобуске станице, односно није предвиђена било каква обавеза туженог у том смислу, већ исту утврђује суд погрешним тумачењем Генералног плана, занемарујући исказе потписника уговора.

Суд је одлуку у погледу висине тужбеног захтева донео прихватајући налаз и мишљење вештака, иако је тужени на све налазе и мишљења стављао примедбе, на које није добио задовољавајући одговор. О тим примедбама нема образложења у разлозима пресуде, тако да су тужиоцу на основу вештачења досуђени далеко већи износи од оних који би тужиоцу реално припали када би тужбени захтев био основан. Како је првостепени суд из разлога наведених у жалби погрешним тумачењем исправи поред битних повреда одредаба поступка, погрешно утврдио битне чињенице за одлучивање и погрешно применио материјално право, тужени жалбом предлаже да се побијана пресуда преиначи и тужбени захтев одбије.

Накнадним поднеском од 15.01.2013. године тужени указује да је првостепена пресуда већ једанпут била укинута, да се ожалбена пресуда поново заснива на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању, како је наведено у жалби, па како првостепени суд није поступио по налогу другостепеног суда из ранијег укидајућег решења, тужени предлаже да се пре доношења одлуке по жалби закаже и отвори расправа на којој би се правилно и потпуно утврдило чињенично стање.

Одговор на жалбу туженог поднео је умешач на страни тужиоца, посебно истичући да су тужилац и тужени недвосмислено уговорили да се на новој аутобуској станици тужиоца обавља међумесни и међународни саобраћај, а на старој аутобуској станици туженог само градски и приградски саобраћај, на шта указују понуда и прихват понуде пре потписивања уговора, сам уговор, одлука Скупштине туженог Града Новог Сада пре потписивања уговора, послови и студија о изводљивости пре потписивања уговора, изјава одборника Скупштине Града, анализа одвијања саобраћаја, решења и закључци надлежних инспекција Града Новог Сада, те налаз и мишљење вештака. Правилним тумачењем уговора од 08.05.2006. године, узимајући у обзир околности које су биле присутне у преговорима око закључења уговора, те понашања странака пре и после закључења уговора, првостепени суд је правилно усвојио тужбени захтев, а висина тужбеног захтева је правилно утврђена налазом вештака, па се у одговору на жалбу предлаже да се жалба туженог одбије, а умешачу досуде трошкови састава одговора на жалбу.

Тужилац побија првостепену пресуду у ставу 3 изреке, наводећи да је погрешан закључак првостепеног суда да тужбени захтев у погледу накнаде штете у месечном износу није довољно одређен, јер је захтев у сваком случају одредив и првостепени суд је морао да тужиоцу досуди и накнаду штете у месечном износу, макар за период од 01.12.2011. године до када је обрачуната укупна штета за претходни период, па до 31.03.2012. године, јер је главна

расправа закључена дана 06.04.2012. године, па предлаже да се првостепена пресуда у овом делу укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Умешач на страни тужиоца побија првостепену пресуду у истом ставу III изреке, те у ставу IV и VI изреке, из свих законских разлога, с предлогом у жалби да другостепени суд у циљу правилног утврђења чињеничног стања и отклањања битних повреда поступка закаже расправу пред другостепеним судом. Истиче да је захтев тужиоца за будућу штету, што је вид штете предвиђен Законом о облигационим односима, довољно јасан и одређен, па није било основа за одбацивање тужбе у ставу III изреке.

Жалбом умешача се посебно образлаже статус умешача, као раније већинског акционара тужиоца, а сада акционара са преко 38% акција тужиоца и посебно указује да је над тужиоцем отворен стечај, а затим је усвојен план реорганизације, па је поступање тужиоца у овој парници, односно располагање захтевима тужбе, противно одредби став 3 члан 3 Закона о парничном поступку, и за сваку моралну осуду, из којих разлога је одлука првостепеног суда у ставу IV изреке захваћена повредом поступка из члана 361 став 2 тачка 5 Закона о парничном поступку. Погрешна је и одлука о трошковима поступка, односно о одбијању захтева за затезну камату на досуђене трошкове поступка, све из разлога детаљно наведених у жалби умешача, па се жалбом умешача предлаже да се пресуда и у том делу преиначи односно укине.

Тужени је доставио одговор на жалбе тужиоца и умешача, понављајући у том одговору сопствене жалбене наводе, истичући да је и тужбени захтев из става III изреке првостепене пресуде морао бити одбијен, али да је правилна одлука суда да се тужба у том делу одбаци. Неоснована је жалба умешача на став IV изреке, у ком делу се ради о слободном, а не о недозвољеном располагању тужиоца, а неоснована је и жалба умешача у погледу затезне камате на трошкове парничног поступка, па се предлаже одбијање жалби тужиоца и умешача.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 372 Закона о парничном поступку, по жалби туженог, Привредни апелациони суд налази да ова жалба није основана. У првостепеном поступку није било битних повреда одредаба парничног поступка на које другостепени суд пази по службеној дужности, па ни повреде из члана 361 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, у погледу подобности пресуде за испитивање, на коју повреду се жалбом туженог указује.

Супротно наводима жалбе туженог (Јавног правобранилаштва као заступника туженог Града Новог Сада), првостепени суд је у свему поступио по примедбама из решења Привредног апелационог суда Пж 2664/10 од 09.12.2010. године, извео је све предложене доказе, а расправу је закључио када странке више нису имале нових доказних предлога, како се закључује из записника са последњег рочишта.

Изведени докази, исправе и вештачења, детаљно су изложени у првостепеној пресуди, а жалбом туженог се исти опредељено и конкретно не побијају. Жалбом се у највећем делу указује на пропусте суда у погледу оцене исказа сведока (Маја Гојковић и Илија Девидић), те у погледу закључка о

обавезама туженог у односу на тужиоца по уговору странака од 08.05.2006. године. Привредни апелациони суд налази да ови жалбени наводи, као и они који се односе на вештачење односно висину тужбеног захтева, нису основани, јер је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право када је усвојио тужбени захтев у ставу I изреке.

Тужбени захтев у овој парници (тужба од 06.07.2007. године), заснован је на чињеници да је тужилац у Новом Саду изградио аутобуску станицу за међународни и међумесни саобраћај, и тврдњи тужиоца да је по уговору који је са туженим закључио дана 08.05.2006. године, тужени био у обавези да међумесни и међународни аутобуски саобраћај измести са дотадашње (старе) аутобуске станице на новоизграђену аутобуску станицу, што тужени није учинио, чиме је тужиоцу причинио штету у виду измакле користи, која би по налазу судског вештака износила 23.402.000,00 динара месечно, односно за 57 месеци, у периоду од 01.03.2007. године до 01.12.2011. године штета би износила 1.333.914.000,00 динара, на дан 01.12.2011. године, на који износ је тужилац коначно определио, а првостепени суд усвојио тужбени захтев.

Наведени уговор од 08.05.2006. године, и његова садржина, у смислу текста, неспорни су за парничне странке и трећа лица. Оно што је спорно, јесте смисао тог уговора, односно садржај и извршење обавеза туженог по том уговору. Насупрот тврдњи и тумачењу тужиоца (и умешача), о обавезама тужног (Град Нови Сад) по том уговору, тврдња је туженог да је његова једина обавеза била да градски и приградски саобраћај усмери према новоизграђеној аутобуској станици тужиоца, што је тужени и учинио.

Поводом овог питања, из исправа у списима, налаза вештака саобраћајне струке, решења Привредног апелационог суда Пж 2664/10 од 09.12.2010. године (стране 4-7), те побијане пресуде (стране 26-28) произилази, најпре, да није реч ни о уговору, ни о спору Илије Девећа и Маје Гојковић, и да су било која њихова политичка или економска својства без икаквог значаја за одлуку у спору. И то што су они потписници уговора од 08.05.2006. године, без икаквог је значаја за одлуку у спору, укључујући и тумачење тог уговора, супротно наводима жалбе туженог. Уговор су закључила правна лица, сада у спору (АТП „Војводина“ и Град Нови Сад), преко својих овлашћених представника – заступника, и потпуно је правилно првостепени суд поступио када је исказе потписника уговора, Илије и Маје, у суштини игнорисао као небитне. Да је Привредни апелациони суд сматрао да је саслушање потписника уговора од битног значаја за тумачење уговора, Привредни апелациони суд би то и рекао, у укидајућем решењу од 09.12.2010. године. Супротно томе, у том решењу (као делу пресуде) на страни 7 изричито је првостепеном суду наложено да предмет и смисао уговора, те постојање и извршење уговорних обавеза, утврди на основу исправа у списима, без помињања било каквог доказивања сведоцима или странкама. Стога су жалбени наводи о томе шта је рекла сведок Маја Гојковић, или сведок Илија Девећ, и како је то цењено од стране првостепеног суда, без утицаја на правилност побијане пресуде. Природно је и редовно је да потписници уговора, након што је спор настао, о уговору дају унапред предвидљиве исказе, а у конкретном случају једино што је овим исказима

утврђено, а иначе није од битног значаја, јесте то да потписници уговора нити су лично преговарали о садржини уговора, нити су га истовремено и заједнички потписали.

Како је првостепени суд правилно утврдио, уговор тужиоца АТП „Војводина“ и туженог Града Новог Сада, од 08.05.2006. године заснован је према преамбули уговора, на решењима садржаним у Генералном плану Града Новог Сада до 2021. године („Сл. Лист Града Новог Сада“ бр. 24/00, 12/03 и 10/06). Према члану 1 уговора овим уговором уређују се међусобна права и обавезе уговорних страна у погледу обезбеђивања нове међумесне аутобуске станице у објекту који ће градити тужилац на локацији која је предвиђена Генералним планом Града Новог Сада до 2021. године. Обезбеђивањем нове међумесне аутобуске станице, створиће се услови за измештање приградског терминала, са Рибље пијаце на локацију садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на нову локацију, у складу са Генералним планом. Према члану 5 уговора, Град Нови Сад се обавезује да након што тужилац добије употребну дозволу за новоизграђени објекат међумесне аутобуске станице, регулише аутобуски саобраћај, као и да трасе линија у градском и приградском саобраћају и аутобуска стајалишта уреди у складу са новом локацијом, а на основу налаза и препорука Анализе одвијања јавног превоза путника како припреми Јавно предузеће „Урбанизам“ Завод за урбанизам Нови Сад. Неспорно је да је тужилац аутобуску станицу својим средствима на свом земљишту изградио и да је за њу добио употребну дозволу дана 28.02.2007. године, као и решење надлежног министарства од 23.01.2007. године да аутобуска станица испуњава услове за рад.

Овом уговору претходило је, према неспорном утврђењу првостепеног суда, писмо о намерама које је АТП „Војводина“ АД из Новог Сада упутило Градоначелнику дана 01.02.2005. године, са предлогом односно приложеним идејним планом изградње аутобуске станице за међумесни, међурегионални и међународни саобраћај, са свим пратећим садржајима највишег квалитета и европског стандарда, на парцелама број 3351 и 3352/1 површине преко 6 хектара, на којима право коришћења има АТП „Војводина“. Овом писму о намерама следили су закључци Градоначелника Града Новог Сада од 10.02.2005. године и Градског већа Града Новог Сада од 10.02.2005. године. Закључком је Градоначелник задужио ЈП „Завод за изградњу града“ да у име Града координира послове из надлежности Завода, ради реализације идејног пројекта за изградњу аутобуске станице за међумесни и међународни саобраћај, који је саставни део Писма о намерама, као и да обезбеди израду саобраћајне студије која ће показати оправданост локације на наведеним парцелама. У списима је и доказ који је првостепени суд извео (страна 12 првостепене пресуде), означавајући га као допис Градоначелника број П-020-2-2005/1868 од 20.07.2005. године, у коме стоји да поводом прихватања Писма о намерама АД АТП „Војводина“ са идејним пројектом ради изградње аутобуске станице за међумесни и међународни саобраћај број I-10-020-4/2005-3 од 10.02.2005. године (иначе број и датум закључка Градског већа Града Новог Сада), закључено је: да одлука о измештању терминала међуградске аутобуске станице

у Новом Саду на парцеле 3351 и 3352/1 К.О. Нови Сад I, представља дугорочну оријентацију и трајног је карактера. Да ће се пресељење терминала међуградске аутобуске станице спровести након изградње објекта аутобазе и аутостанице на означеним парцелама, од стране инвеститора АД АТП „Војводина“ Нови Сад, на којима ће се наставити обављање делатности међуградске аутобуске станице. Да измештање терминала међуградске аутобуске станице на нову локацију на парцелама инвеститора АД АТП „Војводина“ Нови Сад је инвестиција трајног карактера, од великог значаја за Град Нови Сад, па је у том смислу ова одлука дугорочног карактера. За ову исправу њен стварни или наводни потписник (Градоначелник Маја Гојковић), сведок Маја Гојковић, изјавила је иначе да је не сматра аутентичном, али је тужени Град Нови Сад преко свог заступника жалбом не оспорава.

Жалбом се оспорава, као и у првостепеном поступку, постојање уговорне обавезе туженог Града у погледу брисања, укидања – престанка рада у међумесном саобраћају старе аутобуске станице, на локацији Булевар Јаше Томића број 6, којом иначе управља Градско јавно предузеће ЈГСП “Нови Сад”. Ови жалбени наводи у дословном смислу нису нетачни, али нису ни основани. Брисање, укидање, престанак рада (старе аутобуске станице) не помињу се ни као изрази у документацији из релевантног периода 2005. – 2008. година па тиме ни као обавеза туженог. Али се помиње измештање.

Када је Град потписао уговор са тужиоцем, позвао се на свој тада важећи Генерални план објављен закључно са стањем на дан потписивања уговора („Сл. Лист Града Новог Сада“ бр. 10/06 од 14.04.2006. године). У том Генералном плану, који су обе стране имале у виду приликом закључивања уговора, јасно стоји наслов „локација Међуградске аутобуске станице и приградског терминала“ и текст „Ради измештања приградског терминала са Рибље пијаце на локацију садашње Међуградске аутобуске станице, међуградска станица градиће се на простору радне зоне „Север-II на парцели бр. 3351 КО Нови Сад I уз могућност подземне везе испод железничке станице“. Тај Генерални план, односно његове измене и допуне, на основу којих је тужилац закључио уговор са туженим Градом, није донела АТП „Војводина“ АД, па ни тадашњи Градоначелник, него надлежна Скупштина Града Новог Сада и није га донела, како је и првостепени суд утврдио, као споредну и неприметну тачку дневног реда на седници дана 03.03.2006. године. Из записника са те седнице, на којој су већином гласова усвојене измене и допуне Генералног плана, утврђује се да је одборник Александар Грмуша у својој дискусији указао на скандалозну намеру актуелне власти да услугу наплате међумесног аутобуског превоза, значи давање станичних услуга, препусти приватнику за чим уопште нема потребе, нити има саобраћајног оправдања да се измести станица 2,5 км даље, нити има економског оправдања да се износ од 2.360.000,00 еура, колико износи профит међумесне аутобуске станице у текућој години препусти другоме.

Ни следећи документ, који је првостепени суд извео као доказ, не потиче од тужиоца АТП „Војводина“ већ од Града Новог Сада и његових јавних предузећа (Завод за изградњу града, Завод за урбанизам). Реч је о Елаборату под насловом Анализа одвијања јавног превоза путника у условима измештања

међумесне аутобуске станице на нову локацију, која је сачињена по уговору са Градском управом за саобраћај и путеве (инвеститор) из децембра 2005. године, а предата је инвеститору дана 05.06.2006. године. У самој Анализи, као повод за пројекат наводи се разматрање предлога измештања постојећег МАС-а на нову локацију уз истовремено премештање приградског терминала „Рибља пијаца“ на локацију измештеног МАС-а. Као први основни циљ израде Пројекта, наведен је одговор на питање „како систем јавног превоза путника у Новом Саду треба да функционише након измештања постојећег МАС-а у Новом Саду, на нову локацију уз истовремено премештање приградског терминала Рибља пијаца на локацију измештеног МАС-а?“. У допису од 12.04.2011. године, од ЈП „Урбанизам“ Завод за урбанизам, који је сачинио Анализу Завод се позива на закључке Градског већа Града Новог Сада и Градоначелника (оба од 10.02.2005. године), дакле не на закључке АТП „Војводина“ (страна 19 првостепене пресуде). Управо супротно, и уговор парничних странака се позива на ову Анализу, коју ће припремити ЈП „Урбанизам“ Завод за урбанизам (члан 5 Уговора).

Одмах по „обезбеђивању“ нове аутобуске станице, коју је тужилац изградио сопственим средствима на сопственом земљишту, тужилац АТП „Војводина“ је дописом упућеним Градоначелнику Града Новог Сада, дана 02.03.2007. године захтевао и молио извршење обавеза из Уговора од 08.05.2006. године, тако да се међумесни и међународни аутобуски саобраћај, премести са старе на новоизграђену аутобуску станицу. Са захтевима за забрану рада нелегалне-старе аутобуске станице АТП „Војводина“ се обратила Министарству за инфраструктуру, дописима од 19.03.2007. године и 23.05.2007. године.

За разлику од реаговања Министарства, које за овај спор није од значаја, битан је одговор Града Новог Сада на захтев тужиоца од 02.03.2007. године. У уобичајеном смислу („Поводом Вашег захтева бр....“) никаквог одговора према стању у списима није било иако би, бар према наводима туженог у парници, било логично да се одговор сведе на пар речи – које обавезе, какво премештање саобраћаја? Неко поступање Града Новог Сада ипак је постојало и након захтева тужиоца од 02.03.2007. године, најпре у виду закључка Јавног предузећа „Завод за изградњу града“ од 26.03.2007. године, којим се од ЈГСП „Нови Сад“ тражи предаја-враћање земљишта на коме се налази стара међумесна аутобуска станица, а које земљиште то Јавно предузеће држи без правног основа. Затим у виду захтева Јавног правобранилаштва Града, у име Града Новог Сада, упућеног Министарству за капиталне инвестиције дана 10.04.2007. године, да се утврди да међумесна аутобуска станица на локацији Булевар Јаше Томића не испуњава услове за рад (страна 14 првостепене пресуде). Затим у виду решења туженог Града (његове Градске управе за саобраћај и путеве) од 28.05.2007. године, којим је аутобуска станица на Булевару Јаше Томића број 6 одређена за аутобуски терминал, искључиво за приградски превоз путника, које решење је објављено у „Сл. Листу Града Новог Сада“ број 18 од 28.05.2007. године. Затим у виду решења туженог Града (његове Управе за инспекцијске послове-одељења Инспекција за саобраћај и путеве) од 18.06.2007. године, којим се налаже ЈГСП „Нови Сад“ да аутобуску станицу на Булевару Јаше Томића број 6

стави у функцију аутобуског терминала, искључиво за приградски превоз путника у року од 1 дана од дана пријема тог решења. Затим у закључку туженог Града (његове Управе за инспекцијске послове - област инспекције за саобраћај и путеве) од 26.06.2007. године којим се извршенику ЈГСП „Нови Сад“ налаже да до 28.06.2007. године поступи по претходном решењу од 18.06.2007. године и да у складу са истим аутобуско стајалиште у Новом Саду на Булевару Јаше Томића број 6 стави у функцију аутобуског терминала, искључиво за приградски превоз путника. Уколико извршеник не поступи по овом налогу организоваће се извршење тако што ће се саобраћајном сигнализацијом регулисати забрана саобраћаја за аутобусе међумесног превоза на улицама које воде ка аутобуском терминалу за приградски саобраћај у Новом Саду, на Булевару Јаше Томића број 6. Затим у решењу туженог Града (његове Управе за саобраћај и путеве), од 26.06.2007. године о постављању саобраћајне сигнализације у складу са Закључком о дозволи извршења.

Из налаза и мишљења вештака саобраћајне струке Иштвана Бодолоа (страна 22 и 23 првостепене пресуде), заснованог између осталог и на наведеним решењима, односно закључку, произилази коментар вештака да је тим решењима од 28.05.2007. године, 26.06.2007. године, односно Закључком од 26.06.2007. године Град Нови Сад саобраћајном сигнализацијом обезбедио прилаз аутобуса међумесног и међународног саобраћаја само новој аутобуској станици АТП „Војводина“. Улаз у аутобуску станицу „МАС“ омогућен је саобраћајном сигнализацијом само возилима ГСП, односно за међумесни саобраћај, који обавља ГСП. Мишљење вештака на основу мера Града Новог Сада везаних за постављање саобраћајне сигнализације за усмеравање међумесних и међународних аутобуских линија на територији Града Новог Сада на новоизграђену аутобуску станицу АТП „Војводина“ јесте да је Град Нови Сад саобраћајном сигнализацијом покушао да онемогући делатност аутобуске станице МАС, којом управља ЈГСП „Нови Сад“, чији оснивач је Град Нови Сад, на начин да се улаз у станицу забрани саобраћајним знаком „Забрана за сва возила осим возила ГСП“ и решењем којим се аутобуска станица МАС одређује за аутобуски терминал искључиво за приградски превоз путника. Вештак је констатовао да без обзира на наведене мере Града Новог Сада, делатност МАС се одвијала без прекида без обзира на измене саобраћајне сигнализације, а полиција је превознике према тој сигнализацији контролисала и санкционисала само 3 дана, да би након добијања мишљења Министарства за инфраструктуру од 04.07.2007. године радници саобраћајне полиције престали са подношењем прекршајних пријава против возача због поступања противно саобраћајном знаку. Накнадно је према налазу и мишљењу истог вештака Град Нови Сад обезбедио усмеравање међумесног и међународног саобраћаја на обе међумесне аутобуске станице, аутобуску станицу АТП „Војводина“ и МАС без ограничења. У списима је иначе решење туженог од 01.08.2007. године према коме се одређује аутобуски терминал за приградски превоз путника на локацији предвиђеној Генералним планом Града Новог Сада до 2001. године, на Булевару Јаше Томиће, код Железничке станице, а доношењем овог решења престаје да важи решење Градске управе за саобраћај и путеве од 28.05.2007. године (то је решење којим се аутобуска станица на Булевару Јаше Томића број

б одређује за аутобуски терминал, искључиво за приградски превоз путника). Решење од 01.08.2007. године објављено је у „Сл. Листу Града Новог Сада“ број 31 од 03.08.2007. године, а донето је, између осталог, по предлогу Јавног градског саобраћајног предузећа „Нови Сад“.

Мишљење Министарства за инфраструктуру, поменуто у налазу вештака (страна 16 првостепене пресуде, означено редним бројем 361 и 362 у спису) је правно мишљење од 04.07.2007. године, дато по тражењу ЈГСП „Нови Сад“ од 28.06.2007. године и по њему је решење Градске управе за саобраћај и путеве Новог Сада од 28.05.2007. године неспорно донето у прекорачењу овлашћења датог том органу у члану 32 став 2 Одлуке о јавном превозу путника Града Новог Сада и у супротности је са одредбама Закона о превозу у друмском саобраћају, Закона о међународном превозу у друмском саобраћају, Закона о комуналним делатностима и Закона о локалној самоуправи. Реч је иначе о решењу којим је аутобуска станица на Булевару Јаше Томића број 6 одређена за аутобуски терминал, искључиво за приградски превоз путника.

Исто Министарство за инфраструктуру је касније, у фебруару 2008. године, такође имало мишљење, овај пут из своје надлежности, изражено кроз два решења од 25.02.2008. године и 29.02.2008. године. Према првом решењу, забрањује се наплата станичних услуга ЈГСП „Нови Сад“ на аутобуској станици у Новом Саду, Булевар Јаше Томића број 6, због неиспуњавања услова за рад аутобуских станица прописаних одредбама Закона о превозу у друмском саобраћају, Правилника о ближим саобраћајно техничким и другим условима за изградњу, одржавање и експлоатацију аутобуских станица и аутобуских стајалишта, као и Општим условима пословања аутобуских станица, а забрана траје до отклањања утврђених неправилности у раду аутобуске станице у Новом Саду, којом управља ЈГСП „Нови Сад“ Нови Сад. Према другом решењу од 29.02.2008. године, укида се решење Републичког инспектора за друмски саобраћај од 04.03.1997. године, којим је утврђено да Аутобуска станица у Новом Саду, која послује у оквиру Јавног градског саобраћајног предузећа „Нови Сад“ из Новог Сада испуњава услове прописане Законом о превозу у друмском саобраћају и прописима донетим на основу тог закона. Из образложења овог решења, утврђује се да је исто донето на основу оних давних, прошлогодишњих захтева Завода за изградњу Града Нови Сад од 20.03.2007. године, односно Градског јавног правобраниоца Новог Сада од 10.04.2007. године. У образложењу решења изражено је мишљење да је на основу утврђених чињеница Јавно градско саобраћајно предузеће „Нови Сад“ изгубило активну легитимацију у својству управљача аутобуске станице у Новом Саду, Булевар Јаше Томића 6, будући да корисник земљишта и објеката те аутобуске станице Град Нови Сад, није обезбедио правни основ ЈГСП „Нови Сад“ за коришћење аутобуске станице у Новом Саду, због чега то јавно предузеће нема својство предузећа које управља аутобуском станицом, у смислу одредбе Закона о превозу у друмском саобраћају.

Не упуштајући се у правилност Мишљења Министарства за инфраструктуру од 04.07.2007. године, очигледно је, и по решењу туженог Града (његове Градске Управе за саобраћај и путеве од 01.08.2007. године) и по допису Министарства унутрашњих послова од 13.11.2007. године (страна 18

првостепене пресуде), и по наведеном налазу вештака, да је након њега престала свака (дотадашња) активност Града Новог Сада и његових органа која је за циљ имала усмеравање међумесног и међународног аутобуског саобраћаја искључиво на нову аутобуску станицу. Истина, тврдња је Града Новог Сада у овој парници да таквих активности никада није ни било, али та тврдња не одговара садржини наведених исправа, које потичу од тог истог Града, односно његових органа, како је већ наведено.

Из наведених исправа (и других, према детаљном образложењу Привредног суда у Новом Саду) као и целокупног поступања странка у поводу изградње нове аутобуске станице, првостепени суд је извео правилан закључак, који у свему прихвата и Привредни апелациони суд, наиме да је смисао уговора од 08.05.2006. године и воља уговорних страна била у томе да се након изградње нове аутобуске станице на њу измести целокупан међумесни и међународни аутобуски саобраћај, а да стара аутобуска станица буде терминал за приградски саобраћај, који ће се ту изместити са локације „Рибља пијаца“ (страна 26 првостепене пресуде). Јасно је да је тужилац, као и сваки инвеститор на свом земљишту и својим средствима могао да гради било који објекат чија градња није забрањена, па и аутобуску станицу, по прописима о изградњи објеката, и да таква градња не захтева никакав уговор са општином, Градом, Покрајином и Републиком. Када је конкретни уговор закључен, јасно је да његов смисао није дозвола градње тужиоцу, већ нова организација саобраћаја у Граду Новом Саду, омогућена изградњом нове Аутобуске станице. Стога је Информација на коју се жалба позива без значаја за одлуку у спору.

Како је већ наведено, тужени Град у жалби преко Јавног правобранилаштва тачно наводи да није постојала његова обавеза у погледу брисања, укидања - престанка рада у међумесном саобраћају старе аутобуске станице. Али, јесте постојала, према исправама у списима, његова обавеза у погледу измештања међумесног саобраћаја на нову аутобуску станицу. Тај израз „изместити, измештање“ - делује потпуно јасно, и у томе су сагласни и речник САНУ и речник Матице српске. Изместити = преместити с једног места на друго, преселити. У језикословном смислу, упутно је погледати и цитирани текст из Анализе ЈП „Урбанизам“: измештање и премештање (измештање постојећег МАС на нову локацију, уз истовремено премештање приградског терминала Рибља пијаца на локацију измештеног МАС-а. Било измештање, било премештање, јасно је да предмет тога не може истовремено бити на два места.

Тужени Град Нови Сад је изменио свој Генерални план, тако што је предвидео изградњу нове међуградске аутобуске станице, ради измештања приградског терминала са Рибље пијаце на локацију тадашње међуградске аутобуске станице. Ту нову је изградио тужилац, АПП „Војводина“, својим средствима на свом земљишту, по Уговору који је закључио са туженим Градом на основу измена Генералног плана, и у том Уговору је наведено да када тужилац учини своје (када та станица буде изграђена), створиће се услови за измештање приградског терминала са Рибље пијаце на локацију садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на нову локацију, у складу са Генералним планом. Та

измештања нису у надлежности ни моћи тужиоца, нити до њих може доћи само од себе, па је јасно да ће на измештању порадиати друга уговорна страна Град Нови Сад, која је и наручила и преко својих јавних предузећа сачинила наведену Анализу поводом тих измештања. Тумачење да су изградњом нове аутобуске станице истина створени услови за измештање, али да то не значи обавезу друге стране Града Новог Сада, да преко својих органа предузме потребне правне и фактичке радње да би се међумесни саобраћај изместно на нову аутобуску станицу, односно да ће друга страна то учинити, једног дана, када буде хтела, по оцени Привредног апелационог суда није исправно и не би било у складу са основним правилом о тумачењу уговора из члана 99 Закона о облигационим односима. Уосталом, на то указује и низ наведених радњи које је Град Нови Сад предузимао ради усмеравања приградског саобраћаја са Рибље пијаце на стару аутобуску станицу, и ради усмеравања међумесног и међународног саобраћаја искључиво на нову аутобуску станицу, које су радње остале без резултата, како је утврдио и вештак саобраћајне струке. Резултат је заправо тај, да и по мишљењу Града Новог Сада и по решењима Министарства за инфраструктуру, како је наведено, стара аутобуска станица не испуњава услове за рад, а нова не ради (у смислу уговора). До такве ситуације, у великој мери, како се утврђује из списка, дошло је преданим радом ЈГСП „Нови Сад“ (који управља старом аутобуском станицом, између осталог), и тај рад на заштити сопственог интереса свим потребним правним и физичким средствима заслужује свако поштовање, али његове последице имају своју цену. АТП „Војводина“ је закључила уговор са Градом Новим Садом у потпуно основаном и уговореном очекивању да ће Град Нови Сад извршити уговор, тако што ће изместити – преместити међумесни и међународни аутобуски саобраћај са старе на нову аутобуску станицу, и у разумном очекивању да је Град Нови Сад у стању да управља јавним предузећима чији је оснивач.

У ситуацији када Град Нови Сад није извршио своје обавезе из уговора (а јасно је да није реч ни о немогућности испуњења, нити о околностима које Град није могао спречити, отклонити или избећи – члан 263 Закона о облигационим односима) и када је поверилац тражио испуњење обавезе дописом од 02.03.2007. године, а дужник је није испунио савесно у свему како она гласи (члан 262 Закона о облигационим односима), тужилац има право на накнаду штете, у складу са одредбама члана 266, 269 и 189 Закона о облигационим односима. У смислу ових одредби, које је првостепени суд правилно применио, поверилац има право на накнаду обичне штете и измакле користи које је дужник у време закључења уговора морао предвидети као могуће последице повреде уговора, а с обзиром на чињенице које су му тада биле познате или морале бити познате. При оцени висине измакле користи узима се у обзир добитак који се могао основано очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, а чије је остварење спречено штетниковом радњом или пропуштањем. Туженом је морало бити познато да ће у случају измештања међумесног и међународног саобраћаја на нову аутобуску станицу тужилац остваривати одређени приход, а да у противном случају неће остваривати тај приход. То је било познато и Скупштини Града, јер је раније наведени одборник, очигледно веома упознат са пословањем ЈГСП „Нови Сад“

и тадашње аутобуске станице, на седници дана 03.03.2006. године јасно указао на намеру и могућност да се профит међумесне аутобуске станице од 2.360.000,00 евра препусти другоме, и то приватнику (АТП „Војводина“ АД Нови Сад). Тај износ на годишњем нивоу иначе одговара износу који је у овој парници утврдио судски вештак (очекивана месечна нето добит од пословања аутобуске станице од 23.402.000,00 динара, укупно за 57 месеци, дакле 4 године и 9 месеци 1.333.914.000,00 динара, на дан 01.12.2011. године, рачунајући од 01.03.2007. године). Према налазу (допуна налаза од 20.10.2011. године), ове износе вештак је утврдио на основу остварених резултата пословања старе аутобуске станице, која је II категорије, док је нова аутобуска станица I категорије. Висину измакле користи првостепени суд је утврдио преко вештака, извесно стога што је реч о стручном знању којим не располажу ни судије, ни заступници странака (адвокати и правобраниоци). Стога жалбени навод правобраниоца туженог да је реч о далеко већем износу од оног који би тужиоцу реално припао, када би тужбени захтев био основан, није основан. Жалилац није ни на који начин указао на тај реални износ, а реално би и досуђени већи износ био далеко мањи за мањи број месеци. Сврха вештачења била је да се по правилима струке примењеним на конкретан случај утврди да ли би и колико би тужилац зарадио у случају да се међумесни и међународни саобраћај обављао преко нове, а не преко старе аутобуске станице, и вештак је то утврдио, уз сва пратећа изјашњења и допуне, па је првостепени суд правилно поступио када је тај налаз прихватио, у одсуству било ког разлога да га не прихвати (осим оног из жалбе – много је).

Према изложеном првостепени суд је правилно закључио да је тужени неизвршењем уговорне обавезе измештања саобраћаја тужиоцу причинио штету, тако да у периоду после добијања употребне дозволе до дана вештачења односно од 01.03.2007. године до 01.12.2011. године, очекивана добит из пословања тужиоца износи 1.333.914.000,00 динара, утврђено закључно са даном вештачења 01.12.2011. године, с каматом након тога, према захтеву тужиоца, почев од 20.12.2011. године у смислу члана 277 Закона о облигационим односима (страна 27 првостепене пресуде). Наведена одлука донета је без икаквих повреда поступка, правилном применом материјалног права на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, уз правилну и детаљно образложену одлуку о трошковима спора, па је жалба туженог, на основу члана 375 Закона о парничном поступку одбијена као неоснована, а првостепена пресуда је потврђена у ставу I и II изреке.

Пресудом од 06.04.2012. године у ставу I изреке досуђена је накнада штете закључно са 01.12.2011. године, а у ставу III изреке првостепени суд је одбацио тужбу у делу којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да убудуће од 01.12.2011. године па док за то постоје законски услови, плаћа накнаду штете у месечном износу од 23.402.000,00 динара најкасније до петог у месецу за претходни месец, са законском затезном каматом од доспећа сваке месечне рате до коначне исплате. Према образложењу ове одлуке, реч је о неодређеном захтеву за накнаду будуће штете, док за то постоје законски услови; са неодређеним током затезне камате, а захтев је постављен од стране адвоката.

Жалбу против одлуке у ставу III изјавили су тужилац и умешач, преко пуномоћника-адвоката. За разлику од жалбе туженог, која је неоснована, али смислена, ове жалбе, једнако као и тужба у том делу, полазе од тога да основна и трајна правила процесног и одштетног права за тужиоца не важе. У старом, новом, важећем, било ком Закону о парничном поступку, јасно стоји да суд може да наложи туженом да изврши одређену чинидбу само ако је она доспела до закључења главне расправе, а налагање туженом чинидби које нису доспеле могуће је ако је реч о захтеву за издржавање, за накнаду штете у виду ренте због изгубљене зараде или других прихода по основу рада или због изгубљеног издржавања (члан 331 Закона о парничном поступку из 2004. године, члан 343 Закона о парничном поступку из 2011. године, члан 326 Закона о парничном поступку из 1976. године). Како наводе адвокати умешача, постоји појам „будућа штета“ у Закону о облигационим односима, али „будућа нематеријална штета“ (члан 203), која би се наравно могла досудити, ако постоји, али није тражена. Тврдња тужиоца да је суд могао да се потруди тако да од 01.12.2011. године до закључења главне расправе 06.04.2012. године, сабере месечни дут по основу накнаде штете, па да ипак тужиоцу досуди још, није основана. О томе је могао да се потруди тужилац, јер суд суди у границама захтева који опредељује тужилац (члан 3 став 1 Закона о парничном поступку). Нема сметњи да тужилац то и учини, али у новој парници.

Наведеном члану 3 Закона о парничном поступку, посвећена је и жалба заступаног од стране два адвоката умешача против став IV изреке првостепене пресуде, у ком делу је констатовано да је тужба повучена у оном делу у коме је тужилац повукао тужбу. Жалбом се суштински тврди да тужилац не може да повлачи тужбу онда када он то хоће, а тужени пристаје, већ да је за пуноважно повлачење тужбе потребан и пристајак умешача на страни тужиоца. Како се тај пристајак, за сада, не тражи Законима о парничном поступку и како повлачење тужбе није располагање захтевом у смислу члан 3 став 2 Закона о парничном поступку (већ су то само одрицање од захтева, признање захтева и закључење поравнања), неоснована је и ова жалба. Односи умешача и тужиоца нису предмет овог спора.

Није основана ни жалба заступаног од стране два адвоката умешача у погледу затезне камате на њихове трошкове спора (став 6 изреке првостепене пресуде). Ова жалба заснована је иначе на престанку важења Закона о извршном поступку из 2004. године, што по жалби има неке везе са овим спором, а и овде са предлогом да се суд потруди и срачуна доцњу туженог у погледу плаћања трошкова парничног поступка. Затезна камата као споредно тражење иде уз главну ствар (члан 187 став 1 Закона о парничном поступку), а не уз одлуку о трошковима (члан 159 Закона о парничном поступку), нити је на дан доношења одлуке о трошковима друга страна у доцњи, па је жалба неоснована.

Са изнетих разлога, на основу члана 375 Закона о парничном поступку, жалбе тужиоца и умешача су одбијене, а првостепена пресуда је потврђена у ставу III, IV и VI.

За разлику од жалбе, одговор умешача на жалбу туженог је поднесак за који умешачу припада тражена накнада по АТ како је и досуђено у ставу IV

2 Пж 6028/12

изреке, на основу члана 161 став 1, члан 146 и члан 159 Закона о парничном поступку. Имајући у виду да у одговору на жалбу, адвокати умешача нису тражили законску затезну камату сагласно одредбама члана 277 и 278 Закона о облигационим односима, од доношења другостепене пресуде, или 8 дана након тога, о затезној камати на досуђене трошкове другостепени суд није одлучивао.

Није посебно одлучивано ни о предлогу умешача и накнадном предлогу туженог да се закаже расправа пред другостепеним судом, како би се утврдила истина, правилност или неправилност првостепене пресуде итд., јер је предмет већ довољно расправљен.

Са изнетих разлога, одлучено је као у изреци.

ГС/БС

Председник већа-судија
Милица Милановић Трајковић, с.р.

За тачност отправке

Резиме 14.03.

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ
ПОШТАРИНА ПЛАЋЕНА КОД
ПОШТЕ 21120 НОВИ САД

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ

Посл. број 3. П-4597/2010

АДВ. ЈАШАРЕВИЋ ЕМИР

МИЛОША ПОЦЕРЦА 17

1 1 0 0 0 БЕОГРАД

08.05.2012.

Република Србија
ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ
Посл. Бр. 3. П.4597/2010
Дана, 06.04.2012.

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ, и то судија Гордана Ристић, у правној ствари тужиоца АУТОТРАНСПОРТНО ПРЕДУЗЕЋЕ ВОЈВОДИНА АКЦИОНАРСКО ДРУШТВО НОВИ САД Нови Сад, Пут новосадског партизанског одреда 1 А, чији је пуномоћник Драгомир Зјалић адвокат у Новом Саду, против туженог ГРАД НОВИ САД Нови Сад, Жарка Зрењанина 2, кога заступа Градско јавно правобранилаштво у Новом Саду, уз учешће умешача на страни тужиоца ИЛИЈЕ ДЕВИЋА, Београд, Виле Равијојле 9, чији су пуномоћници Емир Јашаревић и Небојша Ђокић адвокати из Београда, ради накнаде штете, исп. 1.333.914.000,00 динара, након одржане главне расправе, дана 06.04.2012. године, доноси следећу

ПРЕСУДУ

I ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да исплати тужиоцу главни дуг од 1.333.914.000,00 са законском затезном каматом од 20.12.2011. године до исплате и трошкове парничног поступка од 954.000,00 динара, у року од 8 дана, под претњом извршења.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да умешачу исплати 936.500,00 динара на име трошкова парничног поступка, у року од 8 дана, под претњом извршења.

III ОДБАЦУЈЕ СЕ тужба тужиоца у делу којим тражи да се тужени обавезе да убудуће од 01.12.2011. године па док за то постоје законски услови плаћа накнаду штете у месечном износу од 23.402.000,00 динара најкасније до 05.-тог у месецу за претходни месец са законском затезном каматом од доспећа сваке месечне рате до коначне исплате.

IV Тужба тужиоца је повучена за главни дуг од:
- 2.052.542.925,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате,
- 493.876.975,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате,
- 91.268.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате,
- 142.236.568,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате.

V ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за досуду законске затезне камате на трошкове парничног поступка од 954.000,00 динара, почев од 06.04.2012. године до исплате.

VI ОДБИЈА СЕ захтев умешача за досуду законске затезне камате на трошкове парничног поступка од 936.000,00 динара, почев од 06.04.2012. године до исплате.

Образложење

Тужилац је поднео тужбу у којој је навео да је са туженим дана 08.05.2006. године закључио Уговор број II-020-2/2006-770 који је за предмет имао регулисање међусобних права и обавеза у погледу обезбеђивања нове међумесне аутобуске станице у објекту који ће градити тужилац на локацији предвиђеној Генералним планом Града Новог Сада до 2021. године. Тужилац је извршио уговорну обавезу у целости, тако што је сопственим средствима на простору радне зоне „СЕВЕР II“, на парц.бр. 3351 к.о. Нови Сад I, у складу са идејним пројектом, у којој су у складу са уговором обезбеђени услови за пријем и отпремницу аутобуса у међумесном и међународном саобраћају по међународним стандардима, и за коју је прибавио употребну дозволу број V-351-437/07. Да је тужилац у целости извршио уговорну обавезу указује решење Министарства за капиталне инвестиције, Сектора за саобраћај број 344-08-10263/2006-17 од 23.01.2007. године, којим је утврђено да навоизграђена аутобуска станица испуњава услове за рад прописане Законом о превозу у друмском саобраћају и Правилником о ближим саобраћајно – техничким и другим условима за изградњу, одржавање, и експлоатацију аутобуских станица и аутобуских стајалишта.

Даље тужилац је у тужби навео да иако је он извршио уговорну обавезу у целости, да тужени није извршио своју уговорну обавезу те сходно члану V и I уговора, није регулисао аутобуски саобраћај и изместио међумесни и међународни аутобуски саобраћај на новоизграђену аутобуску станицу, што је у складу са Генералним планом. Због неизвршења уговорне обавезе за тужиоца је настала ненадокнадива штета и иста ће настајати и у будућности све док тужени не изврши уговорну обавезу. Што се саме штете тиче реч је о изгубљеној добити коју тужени није остварио због чињенице да стара станица и даље ради, односно пружа услуге у међумесном и међународном саобраћају, тако да се на новоизграђеној аутобуској станици не одвија саобраћај у пуном капацитету, а на месечном нивоу изгубљена добит износи 80.000.000,00 динара.

Тужилац је истакао да се обраћао Министарству за капиталне инвестиције, сада Министарство за инфраструктуру, које је у смислу члана 43 Закона о друмском саобраћају надлежно да утврђује испуњеност услова за рад аутобуских станица, са захтевом да забрани рад „старој“ станици јер иста не испуњава законске услове за рад. Међутим иако су прошли сви законски рокови за одлучивање о захтеву, министарство није одлучивало односно није донело одлуку. Оваквим поступањем односно непоступањем по захтеву тужиоца, је допринело настанку штете тужиоцу.

Даље је тужилац навео да је Јавно градско саобраћајно предузеће у оквиру којег послује стара станица, крши законске прописе, те пружа и даље услуге у међународном и међумесном саобраћају, иако за то не испуњава законске услове, те онемогућава тужиоца у несметаном раду и причињава му штету.

У одговору на тужбу тужени је навео да се противи тужби и тужбеном захтеву по основу и висини. Тужени је у оквиру своје надлежности извршио своју уговорну обавезу у целости, регулисао је саобраћај и трасе линија у градском и приградском саобраћају и аутобуска стајалишта уредио у складу са новом локацијом. Тачком I Уговора само је констатовано да ће се обезбеђивањем нове међумесне аутобуске станице створити услови за измештање приградског терминала са Рибље пијаце, као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на нову локацију. Из наведене уговорне одредбе не произилази обавеза Града новог Сада да у одређеном року укине односно угаси стару аутобуску међумесну станицу, јер стварање услова за измештање може се односити и на дужи временски период. У циљу извршења уговорне обавезе из тачке V уговора односно усмеравања саобраћаја на локацију нове међумесне станице, а полазећи од надлежности које су прописане чланом 5 Одлуке о градским управа Града Новог Сада („Сл. лист Града Новог Сада“ број 4/2005, 8/2005 и 43/2005) Градска управа за саобраћај и путеве Града Новог Сада донела је следећа решења:

1) решење о одређивању аутобуских стајалишта у међумесном превозу путника на територији Града Новог Сада број IV-34-97/2007 од 24.01.2007. године, којим је нова аутобуска станица одређена за почетно и крајње стајалиште у међумесном превозу путника на територији Града Новог Сада, чиме је испуњена уговорна обавеза града да аутобуска стајалишта уреди у складу са локацијом нове аутобуске станице, а доношењем овог решења престало је да важи решење о одређивању аутобуског стајалишта у међумесном превозу путника,

2) решење о одређивању такси стајалишта на територији Града број IV-34-819/07 од 02.03.2007. године којим је одређено ново такси стајалиште у зони раскрснице Пут Новосадског партизанског одреда и Сентандрејског пута на локацији АТП „Војводина“,

3) решење о давању сагласности на измену дела трасе линија јавног градског превоза број 4-Лиман IV – Железничка станица и број 70; Нови Сад – Институт у Сремској Каменици број IV-34-826/07 од 02.03.2007. године којим је омогућено да се линијама јавног градског превоза број 4 и 70 које су раније саобраћале само до аутобуске станице на Булевару Јаше Томића, превоз путника врши и до нове аутобуске станице,

4) решење о одређивању аутобуског стајалишта на линијама јавног градског превоза број 4 и 70, број IV-34-99/07 од 02.03.2007. године којим су одређена нова аутобуска стајалишта на линијама јавног градског превоза број 4 и 70 и то у продужетку Партизанске улице, непосредно после раскрснице са Сентандрејским путем на Путу Новосадског партизанског одреда, дакле на локацији нове аутобуске станице,

5) решење о режиму саобраћаја за аутобусе у Новом Саду број IV-34-820/2007 од 02.03.2007. године којим се одређује постављање саобраћајне сигнализације према Пројекту техничког регулисања саобраћаја број 3037 од 01.03.2007. године, којим се регулише режим саобраћаја за аутобусе у линијском саобраћају на прилазима Новом Саду,

6) решење о режиму саобраћаја за аутобусе у Петроварадину број IV-34-578/2007 од 27.02.2007. године којим се одређује постављање саобраћајне сигнализације којом се регулише режим саобраћаја за аутобусе у линијском саобраћају на прилазима Новом Саду са сремске стране, постављањем саобраћајне сигнализације којом се аутобуски саобраћај усмерава и на локацију нове аутобуске станице,

7) решење о одређивању аутобуске станице на Булевару Јаше Томића број 6 за аутобуски терминал искључиво за приградски превоз путника број IV-34-1792/2007 од 28.05.2007. године,

8) решење о постављању саобраћајне сигнализације број IV-34-2090/2007 од 26.06.2007. године.

Даље је тужени у одговору на тужбу навео да је циљу извршења уговорне обавезе, Градска управа за инспекцијске послове, Област инспекције за саобраћај и путеве, у вршењу инспекцијског надзора, сходно законским овлашћењима донела:

1) решење број XIV-347-1/2007-79 од 18.06.2007. године којим је инспектор за контролу друмског саобраћаја, у поступку контроле решења градске управе са саобраћај и путеве број IV-34-1792/2007 од 28.05.2007. године, наложио Јавном градском саобраћајном предузећу „Нови Сад“ из Новог Сада да Аутобуску станицу на Булевару Јаше Томића број 6 стави у функцију аутобуског терминала, искључиво за приградски превоз путника у року од 1 дана. Пошто ЈГСП „НОВИ САД“ није поступило у складу са предметним решењем донет је Закључак о дозволи извршења број XIV-347-1/2007-79 од 26.06.2007. године којим је прецизирано да ће се 29.06.2007. године организовати извршење које ће се спровести принудним путем и то тако што ће ЈП „Завод за изградњу града“ поставити саобраћајну сигнализацију, а којом ће се регулисати забрана саобраћаја за аутобусе који обављају међумесни превоз путника и то улицама које воде ка аутобуском терминалу за приградски превоз путника на Булевару Јаше Томића број 6.

Из наведеног произилази да је Град Нови Сад, након што је тужилац исходовао употребну дозволу за новоизграђени објекат, регулисао аутобуски саобраћај и аутобуска стајалишта уредио у складу са новом локацијом. Нема основа за уговорну одговорност, јер је тужени испунио своје уговорне обавезе. Тужилац је тек започео обављање делатности па не може према редовном току ствари и уобичајеном начину пословања да утврђује добит, јер се иста може утврдити тек након обављања те делатности у дужем временском периоду. Изгубљена добит може бити последица лоше пословне политике тужиоца.

У току поступка тужилац је навео да аутобуска станица коју је изградио тужилац требала је да крене у рад 28.02.2007. године, када је добила употребну дозволу, а од тог дана је Јавно градско саобраћајно предузеће било дужно да престане да пружа услуге у међумесном и међународном саобраћају. Даље, тужилац је у току поступка истакао да је Скупштина Града Новог Сада на XVII седници одржаној 03.03.2006. године, донела Одлуку о изменама и допунама Генералног плана Града Новог Сада, која је објављена у Службеном листу Града Новог Сада број 10 од 14.04.2006. године. У истој је утврђено да ради измештања приградског терминала са Рибље пијаце на локацију садашње међумесне аутобуске станице, међуградска станица градиће се на простору радне зоне „Север II“ на парцели број 3351 к.о. Нови Сад I, уз могућност подземне везе испод железничке станице. У време када је донета наведена одлука међуградска аутобуска станица се налазила на Булевару Јаше Томића 6, а парц.бр. 3351 к.о. Нови Сад I је парцела тужиоца на којој је тужилац изградио нову аутобуску станицу, управо у складу са изменама Генералног плана и Уговором који је закључен са Градом. Према томе локација која је предвиђена за приградски аутобуски терминал је локација старе аутобуске станице на Булевару Јаше Томића 6, а не неки реон

„потковице“, који као такав представља јавно паркиралиште и које чини целину са железничком станицом у Булевару Јаше Томића 2, и није у било каквој вези са старом аутобуском станицом на Булевару Јаше Томића 6. након што је тужилац прибавио употребну дозволу за нову аутобуску станицу, ЈГСП није пребацио приградске поласке и одласке на локацију старе аутобуске станице, као што је морао да учини према Одлуци о изменама и допунама Генералног плана Града Новог Сада, већ је наставио да и даље користи нелегални „реон потковице“. Град Нови Сад је оснивач ЈГСП-а, па је Град имао механизме да натера ЈГСП да спроводи акте свог оснивача, а пре свега Одлуку и уговор који је Град закључио са тужиоцем. Град Нови Сад није искористио своја овлашћења и на тај начин је проузроковао тужиоцу штету, јер је дозволио ЈГСП-у да и даље обавља станичне услуге за међумесне превознике на старој аутобуској станици.

Даље, тужилац је истакао да је 10.02.2005. године тадашњи Градоначелник донео закључак број I-10-020-2/2005-275 и писмо које се надовезује на закључак. Из истих произилази да се Град недвосмислено определио за изградњу нове међуградске и међумесне аутобуске станице, и да ће по изградњи нове међумесне аутобуске станице, Град извршити пресељење терминала међуградске аутобуске станице. По тумачењу тужиоца из одредбе става 2 тачка I Уговора, произилази обавеза туженог да изврши премештање међумесне аутобуске станице на локацију нове међумесне аутобуске станице, па самим премештањем се истовремено ствара обавеза на страни туженог да измести и међумесни и међународни аутобуски саобраћај на нову локацију.

Истакао је тужилац да је доношењем решења од 01.08.2007. године, престало да важи решење Градске управе са саобраћај и путеве од 28.05.2007. године, па је тужени на тај начин несумњиво признао да уговорне обавезе постављања сигнализације није испунио. Нетачни су наводи туженог да су у време закључења Уговора биле планиране две локације међумесне аутобуске станице. То је било планирано тек кроз пречишћен текст Генералног плана који је објављен тек 25.10.2006. године. сви писмени докази указују да је воља Града била да нова аутобуске станице буде намењена искључиво за међумесни и међународни саобраћај, а да стара аутобуска станица (МАС), на локацији на Булевар Јаше Томића 6, буде терминал за приградски саобраћај. Тек каснијим Изменама и допунама Генералног урбанистичког плана до 2021. године кроз доношење пречишћеног текста, једнострано, без сагласности тужиоца, тужени је одустао од закљученог уговора тј. одбио је да испуни уговорне обавезе. Тужбеним захтевом тражи да се тужени обавезе да му исплати 1.333.914.000,00 динара на име изгубљене добити за период од 01.03.2007. године до 01.12.2011. године са законском затезном каматом почев од 20.12.2011. године до исплате, те да се обавезе тужени да му почев од 01.12.2011. године док за то постоје законски услови, плаћа накнаду штете у месечном износу од 23.402.000,00 динара, најкасније до 05.-ог у месецу за претходни месец, са законском затезном каматом почев од доспећа сваке месечне рате до коначне исплате. Трошкове поступка је тражио опредељено, у трошковнику од 22.04.2009. године са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

У току поступка тужени је навео да нема узрочно – последичне везе између прихода Јавног градског саобраћајног предузећа и прихода тужиоца јер тужилац је акционарско друштво, а не јавно предузеће, па приход тужиоца зависи искључиво од његове пословне политике и начина пословања. Тужилац је требао да привуче и придобије превознике да користе услуге тужиоцеве међумесне аутобуске станице.

Пошто тужилац послује по принципу слободне тржишне конкуренције, лоше вођење пословне политике, не може бити основ за накнаду штете. Град је у односу на тужиоца регулисао своју обавезу и усмерио је саобраћај према новој локацији аутобуске станице, па зато тужени не види на коју одредбу уговора се позива умешач, када тражи да се види да ли је на снази закључак о дозволи извршења, јер Градска управа за саобраћај и путеве Града Новог Сада у складу са чланом 148 Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима обавља послове који се односе и на техничко регулисање саобраћаја, па у различитим временским интервалима може да донесе једно решење, те да исто касније стави ван снаге, а Градска управа за инспекцијске послове принудно спроводи извршења Градске управе за саобраћај и путеве. Зато тужени не види узрочно – последичну везу између стављања ван снаге закључка и тачке V Уговора.

Даље, тужени је истакао да у намени површина Генералног плана Града Новог Сада до 2021 који је саставни део генералног плана града Новог Сада до 2021 – пречишћен текст (Сл. лист Града Новог Сада број 39/2006) у објектима саобраћајних и инфраструктурних коридора као међумесне аутобуске станице, одређене су две локације и то: Булевар Јаше Томића и Пут новосадског партизанског одреда. Тужени је своју уговорну обавезу из тачке 5 Уговора испунио у целости, јер је регулисао саобраћај и трасе линија у градској и приградском саобраћају и аутобуска стајалишта је уредио у складу са новом локацијом, односно усмерио је саобраћај на локацију нове станице. Писмо о намерама је из маја 2005. године, а Уговор је закључен 08.05.2006. године, што значи и можда да су се у међувремену променили неки од услова у писму. Тужени својим потписом на Уговору није преузео обавезу да се након изградње нове аутобуске станице на њу измести целокупан међумесни и међународни саобраћај, а да стара аутобуске станица буде терминал за приградски саобраћај. Тужилац је сопственим средствима на земљишту на којем има право коришћења, саградио објекат – аутобуску станицу за обављање делатности линијског и ванлинијског превоза путника, а у циљу обављања своје основне делатности и остваривања зараде по принципу тржишне економије. Генералним планом до 2021. године на основу ког је закључен Уговор, предвиђене су две аутобуске станице. Дакле и у моменту закључења уговора биле су предвиђене две аутобуске станице, и од тада се ништа у том правцу није мењало.

Даље, је тужени навео да из Генералног плана Града Новог Сада до 2021. и Информације о локацијама међумесних аутобуских станица у Новом Саду коју је сачинио ЈП „УРБАНИЗАМ“, недвосмислено произилази да је у Граду у време закључења Уговора предвиђено постојање две аутобуске станице за међумесни и међународни превоз путника. Према томе, воља туженог приликом закључења уговора била је да поред постојеће аутобуске станице за међумесни превоз путника, само створи услове за одвијање те врсте саобраћаја и на аутобуској станици тужиоца.

Из Дописа ЈП „УРБАНИЗАМ“ Завода за урбанизам из Новог Сада произилази да је Технолошки пројекат аутобазе и аутобуске станице на локацији АТП Војводина, саставни део Анализе одвијања јавног превоза путника у условима измештања Међумесне аутобуске станице на нову локацију из маја 2006. године, те да је исти садржан у поглављима 7, 8, 9, 10 и 11 наведене Анализе. Такође у допису је наведено и то да је део задатка који се односи на функционисање аутобазе и аутостанице у евентуалним условима измештања станице, рађен у сарадњи са Институтом

саобраћајног факултета у Београду, као подизвођачем за тај део посла. Сем обавеза туженог садржаних у тачки 5 уговора које су испуњене у складу са препорукама Анализе јавног превоза путника, тужени није био према Уговору у обавези да изради било какву другу анализу, студију и слично. С тим у вези и ЈП „Завод за изградњу града“ обавестио је дописом суд да не поседује Студију која ће показати оправданост локације комплекса аутобуске станице АТП „ВОЈВОДИНА“, и да иста не постоји. Трошкове поступка тужени је тражио опредељено.

У току поступка умешач на страни тужиоца је предложио да тужени одговори каква је судбина закључка о дозволи извршења Градске управе за инспекцијске послове XIV-347-1/2007-79 од 26.06.2007, јер тим закључком је требало принудно спровести извршење решења, тако што је ЈП Завод за изградњу града требао да постави саобраћајну сигнализацију по решењу Градске управе за саобраћај, а која сигнализација би регулисала забрану саобраћаја за аутобусе који обављају месни саобраћај и то улицама које воде ка Аутобуским терминалима за приградски превоз путника на Булевару Јаше Томића 6. Даље, умешач је навео да онима функцију контроле рада тужиоца. Позвао се на члан 100 ЗОО-а истичући да је Уговор закључен према унапред одштампаном садржају. Тужилац трпи штету јер тужени није извршио своје уговорне обавезе. Због непоштовања уговорних обавеза од стране туженог тужилац је био доведен у тешко финансијско стање, услед чега је дошао до доспећа кредита, до блокаде рачуни и отварања стечаја.

Опште позната је чињеница да у Новом Саду постоје две аутобуске станице, при чему стара ради и остварује приходе, а друга не ради и у стечајној је маси АТП „ВОЈВОДИНА“ у стечају. Само нова станица испуњава законске услове за рад. О томе какав је статус старе аутобуске станице на Булевару Јаше Томића говори и допис Градског јавног правобранилаштва који је упућен Министарству за капиталне инвестиције, а у којем између осталог стоји „Град Нови Сад, подржава захтев ЈП „ЗАВОДА ЗА ИЗГРАДЊУ ГРАДА“ и захтева од Министарства да утврди да аутобуска станица на Булевару Јаше Томића 6 која послује у оквиру ЈГСП-а, не испуњава услове за рад. Скупштина града Новог Сада је на XVII седници дана 03.03.2006. године донела Одлуку о изменама и допунама Генералног плана Града Новог Сада до 2021. године (Сл.лист града Новог Сада број 10/2006) којом је у члану 1 предвиђено да се овом Одлуком мења и допуњује Генерални план Града Новог Сада до 2021 (Сл.лист Града Новог Сада број 24/2000, 18/2001). Допуњен је Генерални план поднасловом, Локацију међуградске аутобуске станице и приградског терминала – ради измештања приградског терминала са Рибље пијаце на локацији садашње међуградске аутобуске станице, међуградска станица градиће се на простору радне зоне Север II на парц.бр. 3351 Новог Сада I. Парцела број 3351 је управо парцела на којој је тужилац саградио нову Међуградску аутобуску станицу, а све у складу са одредбама Уговора. Према Записнику са XVII седнице за Предлог Одлуке о изменама и допунама Генералног плана гласала је већина одборника, а предлог Одлуке је поднео Градоначелник. Међутим за Пречишћен текст Генералног плана (Сл.лист Града Новог Сада број 39 од 25.10.2006. године), донет након потписивања уговора није гласао ниједан одборник. Шта је била права воља и намера уговорних страна говори и преписка између тужиоца и туженог. Тужени је одговорио на Писмо о намерама, дописом од 20.07.2005. године, а у истом стоји да ће се пресељење терминала међуградске аутобуске станице спровести након

изградње објекта аутобазе и аутостанице на парцелама од стране инвеститора АТП „ВОЈВОДИНА“, на којима ће се наставити обављање делатности услуга међуградске аутобуске станице. Такође у допису пише и „да измештање терминала међуградске аутобуске станице на нову локацију на парцелама АТП „ВОЈВОДИНА“ је инвестиција трајног карактера“. Из понуде, прихвата понуде и уговора произилази шта су уговорне стране договориле. Тужилац је у изградњу нове аутобуске станице уложио 30.000.000,00 евра, а умешач је за кредитне обавезе тужиоца гарантовао својом целокупном имовином. Организација и начин обављања јавног превоза јесте овлашћење Града. Ноторна је чињеница да ЈГСП „НОВИ САД“ и даље стару станицу користи за међумесни саобраћај. Након што је суд на рочишту 20.03.2012. године дозволио преиначење тужбе из поднеска тужиоца од 10.02.2012. године, тужилац је истакао да повлачи тужбу у делу преиначених тужбених захтева, а умешач је захтевао да суд не дозволи повлачење тужбених захтева, јер се ради о располагању тужиоца које је у супротности са законом, јавним поретком, правилима морала и добрим обичајима. Навео је умешач да тужилац повлачењем тужбе у наведеном делу, наноси штету повериоцима и стечајној маси. Градско јавно правобранилаштво и Завод за изградњу града су тражили од Министарства да се забрани рад старој аутобуској станици па је нелогичан навод туженог да је тужени хтео две станице. Трошкове поступка је тражио опредељено са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

У доказном поступку суд је прочитао Уговор од 08.05.2006. године, решење Градске управе за урбанизам и стамбене послове од 28.02.2007. године, решење Министарства за капиталне инвестиције од 23.01.2007. године, обавештење о проблему рада аутобуских станица у Новом Саду и захтев за његово хитно решавање од 19.03.2007. године, Захтев за одлучивање по захтеву за забрану рада аутобуске станице у Новом Саду у ул. Булевар Јаше Томића 6 од 23.05.2007. године, решење о одређивању аутобуских стајалишта у међумесном превозу путника на територији Града Новог Сада број IV-34-97/2007 од 24.01.2007. године, решење о одређивању такси стајалишта на територији Града број IV-34-819/07 од 02.03.2007. године, решење о давању сагласности за измену дела трасе линија јавног градског превоза број 4-Лиман IV – Железничка станица и број 70; Нови Сад – Институт у Сремској Каменици број IV-34-826/07 од 02.03.2007. године, решење о одређивању аутобуског стајалишта на линијама јавног градског превоза број 4 и 70, број IV-34-99/07 од 02.03.2007. године, решење о режиму саобраћаја за аутобусе у Новом Саду број IV-34-820/2007 од 02.03.2007. године, решење о режиму саобраћаја за аутобусе у Петроварадину број IV-34-578/2007 од 27.02.2007. године, решење број IV-34-1792/2007 од 28.05.2007. године, решење о постављању саобраћајне сигнализације број IV-34-2090/2007 од 26.06.2007. године, решење број XIV-347-1/2007-79 од 18.06.2007. године, закључак о дозволи извршења број XIV-347-1/2007-79 од 26.06.2007. године, решење Министарства саобраћаја и веза од 04.03.1997. године, Записник инспектора од 06.03.1997. године, Записник о извршеном инспекцијском прегледу републичког инспектора за друмски саобраћај од 30.04.2007. године, рачун број 110/08, налог од 25.10.2008. године, налаз и мишљење вештака Јована Драгаша са прилозима који су предати суду 29.10.2008. године, решење Трговинског суда у Новом Саду број Ст. 27/08 од 15.12.2008. године, допуну налаза о вештачењу која је предата суду 29.12.2008. године, записник

Трговинског суда у Новом Саду број Ст. 27/08 од 21.01.2009. године, решење Врховног суда Србије број У. 6003/07 од 11.09.2008. године, решење пословни број Ст. 27/08 од 15.12.2008. године, решење Трговинског суда у Новом Саду број Ст. 27/08 од 21.01.2009. године, решења Агенције за привредне регистре од 25.12.2008. и 04.02.2009. године, решење о одређивању аутобуског терминала од 01.08.2007. године, Извод из Централног регистра од 07.03.2009. године, предлог за извршење на основу веродостојне исправе и решење о извршењу пословни број Ив. 17287/08, Извод из АПР за ЈП НОВИ САД, Одлуку о организовању Градског саобраћајног предузећа Нови Сад као јавног предузећа, решење од 14.04.1967. године, Уговор од 14.10.1966. године, закључак од 26.03.2007. године, решење од 28.02.2007. године, допис од 20.07.2005. године, решење од 18.06.2007. године, захтев од 10.04.2007. године, извод из Службеног листа број 10 од 14.04.2006. године, Опште услове пословања аутобуских станица, Службени лист Града Новог Сада број 39 од 25.10.2006. године са графичким приказом намена површина, Службени лист Града Новог Сада број 10 од 14.04.2006. године са графичким приказом измена и допуна генералног плана, Одлуку о јавном превозу путника, Решење о одређивању аутобуских стајалишта у међумесном превозу путника, решење о допуни саобраћајне сигнализације на Булевару Слободана Јовановића и Булевару Кнеза Милоша, решење о постављању саобраћајне сигнализације на Кеју жртава рације и Београдском кеју у Новом Саду, Решење о одређивању аутобуских стајалишта у међумесном и међународном превозу путника на територији Града Новог Сада, закључак од 10.02.2005. године, допис од 20.07.2005. године, допис од 15.12.2005. године, допис од 04.07.2007. године, одговор на притужбу од 13.11.2007. године, решење од 25.02.2008. године, решење о одређивању аутобуског терминала, решење о постављању успоривача брзине и вертикалне саобраћајне сигнализације на раскрсници улица Петефи Шандора, Фејеш Кларе и Вршачке у Новом Саду, решење од 29.02.2008. године, допис од 27.03.2008. године, Писмо о намерама, дилерски уговор за аутобусе и туристичке аутобусе Setra са анексима, Уговор о сервису за аутобусе Mercedes – benz и Setra, прилоге уз сервисни уговор, Извод из листа непокретности број 1162, записник од 03.03.2006. године, Сентенцу из Одлуке Врховног суда Србије, допис од 25.11.2010. године, новински чланак од 23.09.2007. године, информацију од 26.01.2011. године, обавештење вештака од 09.03.2011. године, допис од 07.03.2011. године, рачун број 195/11, налаз и мишљење вештака др Иштвана Бодола од 28.03.2011. године са прилозима, налог за уплату од 23.03.2011. године, допис од 15.12.2005. године, допис ЈКП „Пут“ од 14.03.2010. године са прилозима, допис од 12.04.2011. године са Анализом одвијања јавног превоза путника у условима измештања међумесне аутобуске станице на нову локацију, Извештај о допунском саобраћајном вештачењу који је предат 12.05.2011. године, рачун број 272/11, Обавештење од 24.05.2011. године, допуну налаза и мишљења који су предати суду 13.06.2011. године са прилозима вештака Јована Драгаша, Захтев од 14.06.2011. године, предрачун број 35/11, Допис о вештачењу од 27.06.2011. године, одговор на примедбе од 04.07.2011. године, исправку налаза о вештачењу од 05.07.2011. године, Опште услове пословања аутобуских станица, Одлуку о утврђивању препоручених максималних висина цена, Закључак од 10.02.2005. године, Графички приказ намена површина Генералног плана Новог Сада – 2000. година, Графички приказ измене и допуне Генералног плана Новог Сада – 2006. године, Графички приказ намена површина Генералног плана Новог Сада – 2009. године,

извештај од 04.09.2008. године, цене закупа површина за рекламирање на аутобусима ЈГСП-а, цене закупа рекламних површина на МАС-у, цене оглашавања на билбордима, одговор на примедбе који је предат 29.08.2011. године, допис од 26.08.2011. године, извештај о другом допунском саобраћајном вештачењу, извештај о трећем допунском саобраћајном вештачењу, извештај о четвртном допунском саобраћајном вештачењу, налаз и мишљење вештака др Владимира Холодкова са прилозима, другу допуну налаза о вештачењу која је предата суду 20.12.2011. године са прилозима, одговор од 20.12.2011. године, извод из судске праксе од 09.09.2011. године, решење од 16.12.2011. године, налаз и мишљење судског вештака Радише Питулића, записник од 03.03.2006. године, захтев од 31.01.2012. године, предрачун 6/12, допис од 03.02.2012. године, допис од 22.04.2005. године, решење од 28.05.2007. године, решење од 01.08.2007. године, решење од 30.07.2007. године, записник од 30.04.2007. године, записник од 08.06.2007. године, записник од 30.04.2007. године, информацију о изменама траса линија од 05.01.2006. године, информацију од 21.12.2005. године, предлог управном одбору од 21.12.2005. године, одлуку од 03.02.2005. године, одговор од 23.03.2012. године, допис од 02.06.2006. године, одговор од 23.03.2012. године, извод из Плана реорганизације – 2.4. Начин на који ће се план спровести, Motion for a resolution - на енглеском језику са преводом 19. тачке, Одлуку број 27/2012, План реорганизације – измене и допуне, решење од 31.08.2011. године, исказе сведока Маје Гојковић, умешача Илије Девића, вештака Јована Драгаша, вештака Владимира Холодкова и вештака Бодоло Иштвана, па је на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка, донео одлуку као у изреци, из следећих разлога:

Дана 14.10.1966. године закључен је уговор између Завода за комуналну изградњу из Новог Сада и Градског саобраћајног предузећа из Новог Сада (ГСП). Према тачки 1 Уговора уступљено је ГСП-у на коришћење грађевинско земљиште до 01.05.1977. године за изградњу међумесне аутобуске станице у Новом Саду.

Дана 14.04.1967. године Скупштина Општине Нови Сад је под бројем 03-10996/1-67 донела решење којим је одобрена Градском саобраћајном предузећу „НОВИ САД“ изградња станичне зграде и перонске настрешнице привремене међумесне аутобуске станице, код нове Железничке станице.

Из Одлуке о организовању градског саобраћајног предузећа „Нови Сад“ као јавног предузећа („Сл.лист Града Новог Сада“, број 29/2005, пречишћен текст) произилази да директора, чланове Управног и Надзорног одбора именује и разрешава Скупштина Града Новог Сада, те да јавно предузеће не може да промени облик организовања без претходне сагласности Скупштине Града Новог Сада.

Министарство саобраћаја и веза је донело решење број 344-00062/97-03 дана 04.03.1997. године којим је утврђено да Аутобуска станица у Новом Саду која послује у оквиру ЈГСП „НОВИ САД“ из Новог Сада, испуњава услове прописане Законом о превозу у друмском саобраћају и прописима донетим на основу овог Закона. Дана 06.03.1997. године под бројем 344-00196/97-03 сачињен је од стране инспектора Одељења за инспекцијске и управне послове Министарства саобраћаја и веза, Записник о извршеном инспекцијском прегледу и утврђеном стању на Аутобуској станици у Новом Саду. У Записнику стоји да аутобуска станица у Новом Саду послује у оквиру ЈГСП „НОВИ САД“, да аутобуска станица има пословну зграду, пероне, паркиралиште за аутобусе, површину предвиђену за путнике на перонима и др. На крају Записника је

констатовано да Аутобуска станица у Новом Саду испуњава услове прописане Законом о превозу у друмском саобраћају и прописима донетим на основу овог Закона.

Из Писма о намерама које је АТП „ВОЈВОДИНА“ А.Д. из Новог Сада упутило Градоначелнику дана 01.02.2005. године произилази да је жеља ове тужиоца била да упозна Градоначелника о следећем. Друштвено аутотранспортно предузеће „Војводина“ је у јулу 2004. године, након аукцијске продаје купио Илија Девећ, а предузеће је трансформисано у акционарско друштво. Седиште предузећа је а адреси Пут новосадског партизанског одреда 1а, оивичено Сентандрејским путем и Кисачком улицом, на парц.број 3351 и 3352/1 површине преко 6 хектара, на којима је установљено право коришћења у корист предузећа. Од куповине предузећа до 31.12.2004. године већински власник је купио 20 најсавременијих аутобуса марке „SETRA“ и „MERCEDES“, намењених за превоз грађана у домаћем и међународном линијском саобраћају, као и за превоз туриста. С обзиром на наведене чињенице, а посебно да наведена површина није употребљена адекватно могућностима које парцеле природно имају, предузеће је сачинило план да се на наведеним парцелама изграде следећи објекти:

- аутобуска станица за међумесни, међурепублички и међународни саобраћај, са свим пратећим садржајима највишег квалитета и европског стандарда;
- бензинска станица (не само за потребе аутобуса предузећа, него отвореног типа и за трећа лица);
- адекватан паркинг простор, за аутобусе предузећа, за све аутобусе којима би се обављао саобраћај на целокупној аутобуској станици, за путничка возила корисника и посетилаца аутобуске станице, као и за такси возила. Тиме би се отклониле врло честе ситуације да се у недостатку паркинга користе зелене површине и друге јавне површине у граду које немају ту намену;
- управна зграда, у којој би биле смештене стручне службе предузећа;
- савремени технички преглед и перионица са најсавременијом опремом;
- хотел, за потребе туриста, путника и свих осталих корисника аутобуске станице.

Даље у писму о намерама стоји: „Како је већински власник, на име АТП „ВОЈВОДИНА“, добио генерално заступништво за возила „Setra“ и „Mercedes“ за Србију и Црну Гору и постао овлашћени сервисер планира се и изградња продајног центра и сервиса, у којима би се вршила продаја возила ових произвођача, као и сервис за сервисирање возила предузећа и возила трећих лица, а у складу са високим квалитетом и стандардима ових реномираних фирми. С обзиром да се ради о великим и значајним инвестицијама, не само за наше предузеће, него и за град Нови Сад и целу Покрајину, очекујемо да успоставимо сарадњу, како би смо заједно реализовали ове планове. Уважавајући Ваше време и бројне обавезе, надамо се да ћемо имати прилику да вам у личном контакту изнесемо све детаље и позитивне ефекте и очекивања.“

Писмо о намерама је потписао директор АТП „Војводина“ Илија Девећ.

Из Закључка Градоначелника број I-10-020-2/2005-275 од 10.02.2005. године произилази да је исти донет на основу члана 44 тачке 32 Статута Града Новог Сада („Сл.лист Града Новог Сада“ број 11/2002) и Закључка Градског већа Града новог Сада број I-10-020-4/2005-3 од 10.02.2005. године. Закључком је Градоначелник задужио ЈП „Завод за изградњу града“ да у име Града Новог Сада координира послове из надлежности Завода, ради реализације идејног пројекта за изградњу аутобуске станице за међумесни и међународни саобраћај, који је саставни део Писма о намерама АТП

„ВОЈВОДИНА“, као и да обезбеди израду саобраћајне студије која ће показати оправданост локације комплекса АТП „ВОЈВОДИНА“ на парцели број 3351 и 3352/1 к.о. Нови Сад I, са становишта постојећих и нових саобраћајних коридора за јавни саобраћај. Даље, Закључком је дата сагласност ЈП „Урбанизам“ Завод за урбанизам Нови Сад, да на захтев АТП „ВОЈВОДИНА“ изради технолошки пројекат аутобазе и аутостанице АТП „ВОЈВОДИНА“ у Новом Саду, као и урбанистичку документацију потребну за реализацију овог пројекта.

Полазећи од потребе да се уреде поједина питања у вези обезбеђивања услова за коришћење нове међумесне аутобуске станице у Граду Новом Саду, а у складу са решењима садржаним у Генералном плану Града Новог Сада до 2021. године, Град Нови Сад и АТП „ВОЈВОДИНА“ АД Нови Сад су 08.05.2006. године закључили Уговор који је код туженог евидентиран под бројем II-020-2/2006-770. У тачки I Уговора стоји да истим уговорне стране уређују међусобна права и обавезе у погледу обезбеђивања нове међумесне аутобуске станице у објекту који ће градити АТП „ВОЈВОДИНА“ на локацији која је предвиђена Генералним планом Града Новог Сада до 2021. године. У ставу два исте тачке стоји да обезбеђивањем нове међумесне аутобуске станице у складу са ставом 1 створиће се услови за измештање приградског терминала са „Рибље пијаце“ на локацију садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на нову локацију, у складу са Генералним планом. У тачки II уговорне стране су се сагласиле да АТП „ВОЈВОДИНА“ гради објекат за нову међумесну аутобуску станицу на простору радне зоне „Север II“, на парцели 3351 к.о. Нови Сад I, на земљишту чији је корисник, што је утврђено увидом у лист непокретности Републичког геодетског завода, Службе за катастар непокретности Нови Сад. У тачки III Уговора АТП „ВОЈВОДИНА“ се обавезала да на наведеној локацији нови објекат изгради сопственим средствима у својству инвеститора, а у складу са идејним пројектом приложеним уз Писмо о намерама АТП „ВОЈВОДИНЕ“ које је прихваћено од стране Градског већа Града Новог Сада 10.02.2005. године. АТП „ВОЈВОДИНА“ се обавезала да ће новоизграђени објекат обезбедити услове за пријем и отпрему аутобуса у међумесном саобраћају по међународним стандардима за међумесну аутобуску станицу, чиме ће се допринети побољшању укупне градске саобраћајне инфраструктуре.

Тачком IV уговора АТП „ВОЈВОДИНА“ се обавезала да за време трајања овог уговора неће мењати делатност и намену новог објекта међумесне аутобуске станице и да ће континуирано пружати услуге свим превозницима под истим условима. Тачком V Град Нови Сад се обавезао да након што АТП „ВОЈВОДИНА“ добије употребну дозволу за новоизграђени објекат међумесне аутобуске станице, регулисати аутобуски саобраћај, као и да ће трасе линија у градском и приградском саобраћају и аутобуска стајалишта уредити у складу са новом локацијом, а на основу налаза и препорука Анализе одвијања јавног превоза путника коју припреми ЈП „УРБАНИЗАМ“ Завод за урбанизам Нови Сад. Уговор је закључен на неодређено време, односно док траје намена међумесне аутобуске станице утврђена Генералним планом уз могућност једностраног отказа обе уговорне стране. Уговор је за тужиоца потписао директор Илија Девих, а за туженог тадашњи Градоначелник Маја Гојковић.

У допису Градоначелника број II-020-2-2005/1868 од 20.07.2005. године стоји да поводом прихватања Писма о намерама АД АТП „ВОЈВОДИНА“ са идејним пројектом ради изградње аутобуске станице за међумесни и међународни саобраћај број I-10-020-

4/2005-3 од 10.02.2005. године, закључено је:

- да одлука о измештању терминала међуградске аутобуске станице у Новом Саду на парцеле број 3351 и 3352/1 к.о. Нови Сад I представља дугорочну оријентацију и трајног је карактера;

- да ће се пресељење терминала међуградске аутобуске станице спровести након изградње објекта аутобазе и аутостанице на означеним парцелама од стране инвеститора АД АТП „ВОЈВОДИНА“ Нови Сад, на којима ће се наставити обављање делатности међуградске аутобуске станице;

- да измештање терминала међуградске аутобуске станице на нову локацију на парцелама инвеститора АД АТП „ВОЈВОДИНА“ Нови Сад је инвестиција трајног карактера, од великог значаја за Град Нови Сад, па је у том смислу ова одлука дугорочног карактера.

Из Записника са XVII седнице Скупштине Града Новог Сада одржане 03.03.2006. године произилази да је на дневном реду између осталог био Предлог Одлуке о изменама и допунама Генералног плана Града Новог Сада до 2021 године. Из овог Записника произилази да је одборник Александар Грмуша указао да постоји намера актуелне власни да услугу наплате међумесног аутобуског превоза, значи давање станичних услуга препусти приватнику. Даље је истакао да нема саобраћајног оправдања да се измести станица 2,5 km даље, а нарочито нема економско оправдање да се износ од 2.360.000,00 евра колико износи профит међумесне аутобуске станице који ће бити у 2006. години, препусти другоме. Истакао је наведени одборник да је очигледна намера актуелне власни да уништи до краја Градско саобраћајно предузеће, свим наведеним потезима. Након гласања председник Скупштине је констатовао да је скупштина са 43 гласа „за“ односно већином гласова донела закључак да прихвата Извештај Комисије за планове са 34., 35., 36. и 37. седнице о извршеном јавном увиду за Одлуку о изменама и допунама Генералног плана Града Новог Сада до 2021. године. Скупштина Града је донела Одлуку о изменама и допунама Генералног плана Града Новог Сада до 2021. Године. Скупштина Града је задужила градску управу за урбанизам и стамбене послове да обавести ЈП „Урбанизам“ о Амандману који је постао саставни део одлуке и примедбама које је прихватила и које ће то предузеће уградити у Одлуку о изменама и допунама Генералног плана.

Скупштина Града Новог Сада је на XVII седници 03.03.2006. године донела Одлуку о изменама и допунама Генералног плана Града Новог Сада до 2012. године. Овом Одлуком се мења и допуњава Генерални план Града Новог Сада до 2021. године („Сл.лист Града Новог Сада“ број 24/2000, 18/2001 и 12/2003) – (у даљем тексту Генерални план). Наведена Одлука је објављена у Службеном листу Града Новог Сада број 10 дана 14.04.2006. године. У Одлуци стоји наслов: локација Међуградске аутобуске станице и приградског терминала и текст „да ради измештања приградског терминала са Рибље пијаце на локацију садашње Међуградске аутобуске станице, међуградска станица градиће се на простору радне зоне Север II на парцели број 3351 к.о. Нови Сад I, уз могућност подземне везе испод железничке станице“.

У Службеном листу Града Новог Сада број 39 од 25.10.2006. године објављен је Генерални план Града Новог Сада до 2021. године (пречишћен текст). У делу који се односи на друмски саобраћај – јавни превоз, је само предвиђено измештање терминала на „Рибљој пијаци“ на локацију код железничке станице.

У Намени површина – у графичком приказу из априла 2006. године у саобраћајним и инфраструктурним коридорима као међумесне аутобуске станице одређене су две локације.

Град Нови Сад, Градска управа за урбанизам и стамбене послове је донела 28.02.2007. године под бројем V-351-437/07 решење којим се издаје употребна дозвола за I фазу комплекса ауто – транспортног предузећа (аутобуска станица спратности приземље и спрат П+1) са склоништем, перонима са надстрешницом, резервоар за воду, диспечер, контрола улазака – излазака спратности II, интерно точеће место, паркинг простор за аутобусе и путничке аутомобиле, у Новом Саду, на углу Сентандрејског пута и Пута Новосадског партизанског одреда, на парц.бр.3351 к.о. Нови Сад I, чији је инвеститор АТП „ВОЈВОДИНА“ АД из Новог Сада. Министарство за капиталне инвестиције је решењем број 344-08-10263/2006-17 од 23.01.2007. године утврдило да аутобуска станица која се налази у Новом Саду у улици Пут Новосадског партизанског Одред 1/а, власништво АТП „ВОЈВОДИНА“ А.Д. из Новог Сада, испуњава услове за рад аутобуске станице прописане Законом о превозу у друмском саобраћају и Правилником о ближим саобраћајно – техничким и другим условима за изградњу, одржавање и експлоатацију аутобуских станица и аутобуских стајалишта.

Увидом у лист непокретности број 11622 к.о. Нови Сад I суд је утврдио да се на парц.бр. 3351 налазе објекти односно зграде друмског саобраћаја које су власништво тужиоца.

Управни одбор ЈП „ЗАВОД ЗА ИЗГРАДЊУ ГРАДА“ је на седници одржаној 26.03.2007. године разматрао Информацију о статусу међумесне и приградске аутобуске станице и донео је Закључак у којем се констатује да ЈГСП „Нови Сад“ користи земљиште на међумесној и приградској аутобуској станици без правног основа, јер су рокови привременог коришћења истекли а предметно земљиште није додељено на трајно коришћење. Обавезан је ЈГСП „Нови Сад“ да у року од 30 дана преда граду Новом Саду предметно земљиште слободно од лица и ствари.

Дана 10.04.2007. године Градско јавно правобранилаштво је под бројем ЈП 65/07 упутило Министарству за капиталне инвестиције РС, захтев да се утврди да Међумесна аутобуска станица на локацији Булевар Јаше Томића у Новом Саду, која послује у оквиру Јавног градског саобраћајног предузећа „НОВИ САД“, не испуњава услове за рад аутобуске станице. У Захтеву стоји да се ЈП „Завод за изградњу града“ дана 20.03.2007. године и 26.03.2007. године обратио Министарству ради утврђења испуњености услова за обављање међународног и међумесног аутобуског превоза са аутобуске станице на локацији Булевар Јаше Томића б Захтевима ЗИГ-а обавештено је Министарство да ЈГСП „НОВИ САД“ користи земљиште на међумесној и приградској аутобуској станици без основа, јер су рокови привременој коришћења истекли. Имајући у виду наведено Град Нови Сад путем Градској јавног правобранилаштва, подржава захтев ЈП „ЗАВОД ЗА ИЗГРАДЊУ ГРАДА“ и захтева од Министарства за капиталне инвестиције РС, у складу са чланом 43 Закона о превозу у друмском саобраћају („Сл.лист РС“, број 46/95, 66/2001, 61/2005 и 91/2005) и прописима донетим на основу овог закона, да утврди да међумесна аутобуска станица на Булевару Јаше Томића у Новом Саду, која послује у оквиру Јавног градског саобраћајног предузећа „Нови Сад“, не испуњава услове за рад.

Градска управа Града Новог Сада, Секретаријат за саобраћај и путеве донео је 06.06.2002. године решење о одређивању аутобуског стајалишта у међумесном превозу путника, и то за следеће правце: Нови Сад – Бачка Паланка, Нови Сад – Суботица, Нови

Сад – Каћ – Шајкаш – Бурђево, Нови Сад – Жабал, Нови Сад – Сремски Карловци – Чортановци, Нови Сад – Темерин – Госпођинци – Сириг, Нови Сад – Руменка – Степановићево – Врбас, Нови Сад – Руменка – Бачки Петровац и Нови Сад – Сремска Каменица – Беочин. Аутобуско стајалиште МАС на Булевару Јаше Томића у Новом Саду је овим решењем одређено за почетно и крајње аутобуско стајалиште.

Дана 03.02.2005. године ЈГСП „Нови Сад“ је донело Одлуку број 31/05 којом линије у међумесном превозу које обавља ЈГСП, узимајући у обзир дугогодишње навике корисника превоза, саобраћају са комплекса Међумесне аутобуске станице у Новом Саду Булевар Јаше Томића 6, „реон потковице“ и то Нови Сад – Бачки Јарак Нови Сад – Римски шанчеви – Бачки Јарак, Нови Сад – Темерин – Госпођинци и др.

Градска управа за саобраћај и путеве је донела решење о одређивању аутобуских стајалишта у међумесном и међународном превозу путника на територији Града Новог Сада број 34-97/2007-IV од 24.01.2007. године, а доношењем овог решења престало је да важи решење о одређивању аутобуског стајалишта у међумесном превозу путника („Сл. лист Града Новог Сада“ бр. 12/2002). Овим решењем одређена су аутобуска стајалишта у међумесном и међународном превозу путника на територији Града за: правац Нови Сад – Бачка Паланка, правац Нови Сад – Сремска Каменица (Рума, Беочин), правац Нови Сад – Сремски Карловци, за правац Нови Сад – Зрењанин (Тител, Жабал), правац Нови Сад – Темерин, правац Нови Сад – Суботица (Србобран) и правац Нови Сад – Врбас (Руменка). Наведеним решењем одређено је за почетно и крајње стајалиште – аутобуска станица.

Градска управа за саобраћај и путеве је донела решење о одређивању такси стајалишта на територији Града број 34-819/07-IV од 02.03.2007. године којим је одређено ново такси стајалиште на локацији АТП „Војводина“, са 10 такси места.

Градска управа за саобраћај и путеве је донела решење о давању сагласности на измену дела трасе линија јавног градског превоза број 4: Лиман IV – Железничка станица и број 70; Нови Сад – Институт у Сремској Каменици број IV-34-826/07 од 02.03.2007. године којим је дата сагласност ЈГСП-У да утврди измену дела трасе линија, тако да се нова траса линија 4 и 70 од раскрснице Булевар ослобођења и Булевар Јаше Томића пружа Булеваром Јаше Томића, улицом Кисачком, продужетком Партизанске улице, Кисачким путем, Путем Новосадског Партизанског Одрода, Сентандрејским путем, улицом Кисачком, Булеваром Јаше Томића, а даље постојећим трасама.

Градска управа за саобраћај и путеве је донела решење о одређивању аутобуског стајалишта на линијама јавног градског превоза број 4 и 70, број 34-99/07-IV од 02.03.2007. године којим су одређена нова аутобуска стајалишта на линијама јавног градског превоза број 4 и 70 и то у продужетку Партизанске улице, непосредно после раскрснице са Сентандрејским путем, на Путу Новосадског партизанског одрода, код прилаза раскрснице са Сентандрејским путем.

Градска управа за саобраћај и путеве је донела решење о режиму саобраћаја за аутобусе у Новом Саду број 34-820/2007- IV од 02.03.2007. године, одређује постављање саобраћајне сигнализације према Пројекту техничког регулисања саобраћаја број 3037 од 01.03.2007. године, којим се регулише режим саобраћаја за аутобусе у линијском саобраћају на прилазима Новом Саду.

Градска управа за саобраћај и путеве је донела решење о режиму саобраћаја за аутобусе у Петроварадину број 34-578/2007-IV од 27.02.2007. године којим се одређује постављање саобраћајне сигнализације којом се регулише режим саобраћаја за

аутобусе у линијском саобраћају на прилазима Новом Саду са сремске стране, постављањем саобраћајне сигнализације према Пројекту техничког регулисања саобраћаја број 3019 од 16.02.2007. године.

Градска управа за саобраћај и путеве је донела решење број IV-34-1792/07 дана 28.05.2007. године којим је аутобуска станица на булевару Јаше Томића број 6 одређена за аутобуски терминал, искључиво за приградски превоз путника. Ово решење је престало да важи доношењем решења број 34-2383/07-IV.

Градска управа за инспекцијске послове је у поступку контроле над применом решења од 28.05.2007. године донела решење број XIV-347-1/2007-79 од 18.06.2007. године којим је наложила ЈГСП „Нови Сад“ да аутобуску станицу на Булевару Јаше Томића 6 стави у функцију аутобуског терминала, искључиво за приградски превоз путника, у року од 1 дана.

Градска управа за инспекцијске послове је под бројем XIV-347-1/07-79 дана 26.06.2007. године донела Закључак о дозволи извршења којим је утврђена правоснажност решења од 18.06.2007. године, па је ЈГСП-у наложено да поступи по решењу од 18.06.2007. године и да у складу са истим аутобуску станицу у Новом Саду на Булевару Јаше Томића број 6 стави у функцију аутобуског терминала, искључиво за приградски превоз путника, а уколико ЈГСП не поступи по датом налогу извршење ће се спровести принудним путем тако што ће ЈП „Завод за изградњу града“ саобраћајном сигнализацијом регулисати забрану саобраћаја за аутобусе међумесног превоза ка улицама које воде ка аутобуском терминалу за приградски саобраћај у Новом Саду, на Булевару Јаше Томића број 6.

Градска управа за саобраћај и путеве је под бројем IV-34-2090/2007 дана 26.06.2007. године донела решење о постављању саобраћајне сигнализације. Овим решењем одређено је постављање саобраћајне сигнализације у складу са Закључком од 26.06.2007. године, путем ЈП „Завод за изградњу града“ из Новог Сада.

Градска управа за саобраћај и путеве је под бројем 34-2383/2007-IV дана 01.08.2007. године донела решење о одређивању аутобуског терминала, тако што је одређен аутобуски терминал за приградски превоз путника на локацији предвиђеној Генералним планом Града Новог Сада до 2021. године на Булевару Јаше Томића код железничке станице. Доношењем овог решења престало је да важи решење IV-34-1792/2007 од 28.05.2007. године.

Тужилац се дописом који је евидентиран под бројем 2668 од 19.03.2007. године обратио Министарству за капиталне инвестиције. У допису је обавестио министарство о проблемима рада аутобуских станица, па је тражио да министарство забрани функционисање нелегалне аутобуске станице која послује у оквиру ЈГСП „Нови Сад“ чиме би се омогућио нормалан рад једине легалне аутобуске станице.

Министарство за инфраструктуру је дана 04.07.2007. године под број 344-08-01914/2007-13 дало ЈГСП „НОВИ САД“ правно мишљење да је решење Градске управе за саобраћај и путеве број IV-34-1792/2007 од 28.05.2007. године донето у прекорачењу овлашћења датог у члану 32 став 2 Одлуке о јавном превозу путника и у супротности је са законом. Означеним решењем аутобуска станица на Булевару Јаше Томића 6 је одређена за аутобуски терминал, искључиво за приградски превоз путника, из чега произилази да превозници који обављају међумесни и међународни линијски превоз, не могу да користе ту аутобуску станицу.

Одредбом члана 32 Одлуке о јавном превозу путника („Сл.лист Града Новог Сада“ број 13/98, 15/98, - испр., 10/99, 10/2001, 23/2001 и 47/2006 – и др. одлука) прописано је да аутобуске окретнице и аутобуске терминале одређује Секретаријат на предлог превозника, у складу са урбанистичким планом.

Тужилац је путем пуномоћника из реда адвоката 23.05.2007. године поднео Министарству за капиталне инвестиције, захтев за одлучивање по захтеву за забрану рада аутобуске станице у Новом Саду у Булевару Јаше Томића број 6. У овом захтеву тужилац је навео да је 19.03.2007. године под бројем 2668 поднео захтев министарству за забрану рада аутобуске станице, па обзиром да о истом још није одлучено тужилац моли да се о његовом захтеву одлучи у даљем року од 7 дана.

Решењем Врховног суда Србије у Београду број У. 6003/07 од 11.09.2008. године тужба тужиоца АТП „ВОЈВОДИНА“ АД из Новог Сада је одбачена. Из образложења ове одлуке произилази да је тужба поднета због недоношења одлуке туженог органа Министарства за инфраструктуру Републике Србије, по захтеву тужиоца од 19.03.2007. године да се забрани рад аутобуској станици који захтев је тужени орган сматрао (правно квалификовао) пријавом за вршење инспекцијског надзора. У поступку инспекцијског надзора су донета два решења и то број 335-347-05/2008-13 од 18.02.2008. године којим је наложено ЈГСП „Нови Сад“, која управља аутобуском станицом у Новом Саду, Булевар Јаше Томића бр. 6, да на долазним перонима изгради надстрешницу за путнике и решење број 335-347-05/2008-13 од 25.02.2008. године којим је ЈГСП „Нови Сад“ забрањена наплата станичних услуга, због неиспуњавања услова за рад аутобуских стајалишта. Даље, у образложењу овог решења стоји да је одредбом члана 43 Закона о превозу у друмском саобраћају прописано да надлежно министарство утврђује испуњеност услова за рад аутобуских станица у складу са одредбама овог Закона и прописа донетих на основу тога, али не и забрану рада аутобуских станица.

Републички инспектор за друмски саобраћај је под бројем 344-0010/2007-12-01 дана 30.04.2007. године сачинио Записник о извршеном инспекцијском прегледу међумесне аутобуске станице „Нови Сад“ Јаше Томића број 6. У Записнику стоји да је предмет контроле преглед аутобуске станице у односу на испуњавање услова у односу на Правилник о ближим саобраћајно – техничким и другим условима за изградњу, одржавање и експлоатацију аутобуских станица и аутобуских стајалишта. У овом Записнику између осталог стоји да је са укидањем приградске аутобуске станице „Рибља пијаца“ из центра града сав међумесни саобраћај је пребачен у „реон потковице“ на аутобуску станицу „Нови Сад“, Јаше Томића 6. На трећој страни Записника је констатовано да се укидањем приградске аутобуске станице „Рибља пијаца“ сав међумесни саобраћај је са исте пребачен у „реон потковице“ на аутобуској станици „Нови Сад“ Булевар Јаше Томића 6.

Из Записника инспектора Министарства за инфраструктуру о инспекцијом прегледу одржавања полазака по међумесним редовима вожње предузећа ЈГСП „Нови Сад“ број 344-08-00660/2007-13 од 08.06.2007. године произилази да ЈГСП „Нови Сад“ обавља међумесни линијски превоз са поласцима из Новог Сада – аутобуска станица са три перона по одлуци број 31/05 од 03.02.2005. године и у реону потковице која је у саставу комплекса међумесне аутобуске станице Нови Сад, Булевар Јаше Томића 6 по решењу број 344-00062/97-03 од 04.03.1997. године. Аутобуска станица има 14 полазних и 4 долазна перона, а наведена три перона су физички удаљена око 150

метара од 14 полазних перона са надстрешницом, а од долазних перона су удаљени око 30 метара. Из наведеног произилази да се превоз по редовима вожње не обаља са 14 полазних перона него са три перона у реону потковице која је у саставу МАС-а. Перони број 15, 16 и 17 се налазе у реону „потковице“, на истој аутобуској станици и истој адреси Булевар Јаше Томића 6, а у односу на станичну зграду. Продаја возних карата за све поласке са перона 15, 16, 17 и 18 врши се на шалтерима аутобуске станице, као и објављивање долазака и полазака путем разгласа.

Из Одговора Министарства унутрашњих послова број 1145 од 13.11.2007. године произилази да су радници саобраћајне полиције после добијања мишљења Министарства за инфраструктуру од 04.07.2007. године, престали са подношењем прекршајних пријава против возача због поступања противно саобраћајном знаку, јер је решењем Градске управе број IV-34-1792/2007 према мишљењу Министарства донето у прекорачењу овлашћења.

Дана 02.03.2007. године овде тужилац је упутио Градоначелнику Захтев за извршење обавезе из уговора број II-020-2/2006-770 од 08.05.2006. године. У Захтеву се моли да се изврши обавеза и премести се међумесни и међународни аутобуски саобраћај са старе на нову аутобуску станицу.

Из Информације о локацијама међумесних аутобуских станица у Новом Саду, коју је дао Завод за урбанизам дана 26.01.2011. године, и која је у Градском јавном правобранилаштву запримљена 27.01.2011. године произилази да је Информација дата поводом захтева Правобранилаштва којим је тражено обавештење да ли је у време закључења уговора између Града Новог Сада и АТП „ВОЈВОДИНА“, према Генералном плану Града Новог Сада до 2021 године била предвиђена једна или више локација за међумесну аутобуску станицу. У Информацији стоји да је увидом у Генерални план Града Новог Сада до 2021. године („Сл.лист Града Новог Сада“ број 24/2000, 18/2003, 12/2003 и 10/2006) и то увидом у основни текст и графичке приказе из 2000. године и Измене и допуне закључно са 2006. годином, а што је важило на дан закључења Уговора 08.05.2006. године, утврђено је да су у Новом Саду планиране две локације међумесне аутобуске станице и то једна код железничке станице и друга на парцели број 3351 к.о. Нови Сад I. Од доношења Одлуке о изменама и допунама Генералног плана града новог Сада до 2021. године („Сл.лист Града Новог Сада“ број 10/2006) до данас ништа није мењано у погледу броја и локација међумесних аутобуских станица. Због више измена и допуна Генералног плана од 2000. до 2006. године и његовог лакшег спровођења, Комисија за прописе скупштине Града Новог Сада утврдила је пречишћен текст Генералног плана града Новог Сада до 2021. године у коме су приказане обе локације међумесне аутобуске станице.

Даље, у Информацији пише да је 2000. године била планирана једна локација код железничке станице, а Изменама и допунама 2006. године планирана је још једна у радној зони „Север I“. У Информацији даље стоји да се Правобранилаштву достављају графички прикази са обележеним локацијама међумесних аутобуских станица. У прилогу је достављен графички приказ намене површина на којем стоји обележена 2000. година из којег произилази да је у 2000. години била планирана једна локација међуградске аутобуске станице и то код железничке станице. У графичком приказу на којем стоји обележена 2006. Година – Измене и допуне Генералног плана Новог Сада стоји обележена једна међуградска аутобуска станица. У графичком приказу на којем је обележена 2009. година – из намене површина приказане су две локације међумесне

аутобуске станице.

ЈП „Урбанизам“ из Новог Сада као наручилац и Саобраћајни факултет – Институт саобраћајног факултета, као извршилац, су закључили Уговор који је код наручиоца евидентиран под бројем 491/05 дана 07.03.2005. године. Предмет уговора је технолошки пројекат аутобазе и аутобуске станице на локацији АТП „ВОЈВОДИНА“ у Новом Саду, што ће извршилац израдити за наручиоца према Пројектном задатку наручиоца и структури Пројекта дефинисаној Понудом извршиоца, који су саставни део Уговора. Према члану 7 уговора извршилац се обавезао да наручиоцу достави Технолошки пројекат у три штампана примерка, као и у електронском облику и то на следећи начин: пројекат мора бити урађен на рачунару при чему је текстуални део у WORD и PDF формату, табеле у EXEL формату, а графички део у AUTOCARD (DWG) формату у апсолутном координатном систему. Дописом број 24/2 од 03.02.2012. године Институт саобраћајног факултета је обавестио суд да је урадио Технолошки пројекат на основу Уговора. Факултет је своју обавезу извршио па не поседује примерак Пројекта јер је према уговору био у обавези да ЈП „Урбанизам“ достави три штампана и 1 примерак у електронском облику. У прилогу наведеног дописа факултет је доставио допис од 22.04.2005. године којим Факултет доставља ЈП „Урбанизам“ Технолошки пројекат у три штампана примерка и једном примерку у електронском облику.

Из дописа ЈП „Урбанизам“ Завод за урбанизам број 620/11 од 12.04.2011. године произилази да је Јавно Предузеће „Урбанизам“ имало задатак да изради технолошки пројекат аутобазе и аутогостанице АТП „ВОЈВОДИНА“ из тачке II Закључка Градског већа Града Новог Сада од 10.02.2005. године и Закључка Градоначелника Града Новог Сада од 10.02.2005. године, а не и Студију која ће показати оправданост локације комплекса АТП „ВОЈВОДИНА“ на парцели број 3351 и 3352/1 к.о. Нови Сад I. Израда Студије била је утврђена као обавеза ЈП „Завод за изградњу града“, а Завод за урбанизам нема сазнања да ли је иста сачињена. Што с тиче технолошког пројекта из тачке II Закључка, ЈП „Урбанизам“ је израдио елаборат под називом Анализа одвијања јавног превоза путника у условима измештања међумесне аутобуске станице на нову локацију. Овај Пројекат није имао задатак доказивања оправданости измештања постојећег МАС-а на нову предложену локацију, већ само преиспитивање система јавног превоза у случају његове реализације. Датум израде Анализе и датум предаје инвеститору је 05.06.2006. године, што ЈП „Урбанизам“ наводи у допису од 23.03.2012. године.

Из Одговора Завода за урбанизам из Новог Сада од 23.03.2012. године произилази да Завод одговара на допис Градском јавном правобранилаштву. Из Одговора произилази да је Технолошки пројекат аутобазе и аутобуске станице на локацији АТП „ВОЈВОДИНА“ у Новом Саду, саставни део „Анализе одвијања јавног превоза путника у условима измештања Међумесне аутобуске станице на нову локацију“ из маја 2006. године, којег је ЈП „Урбанизам“ доставио инвеститору 05.06.2006. године, и он је обрађен у поглављима 7, 8, 9, 10 и 11 Анализе. Део задатка који се односи на функционисање аутобазе и аутогостанице у евентуалним условима измештања постојеће на нову локацију, у највећем делу је рађен у сарадњи са Институтом саобраћајног факултета у Београду као подизвођачем за тај део посла у оквиру горе споменуте анализе, а на основу уговора и пројектног задатка којег је ЈП „УРБАНИЗАМ“ потписало са Градском управом за саобраћај и путеве, а у циљу провере могућности функционисања аутобазе и аутобуске станице као једне функционалне целине на локацији АТП „ВОЈВОДИНА“.

Дописом број 06-1818/2 од 07.03.2011. године Завод за изградњу града је обавестио суд да није учествовао у изради саобраћајне студије која ће исказати оправданост локације за нову аутобуску станицу комплекса АТП „ВОЈВОДИНА“ А.Д. из Новог Сада на парц.бр. 3351 и 3352/1 к.о. Нови Сад I.

Након поновљене провере у ЈП „Завод за изградњу града“ је дописом од 26.08.2011. године обавестио суд да не поседује Студију која ће показати оправданост локације комплекса аутобуске станице АТП „ВОЈВОДИНА“ и да ова студија не постоји.

Из Одговора Завода за изградњу града број 06-14343/1 од 20.12.2011. године произилази да АТП „ВОЈВОДИНА“ није подносила захтев Заводу за постављање билборда и других рекламних ознака на објекту њене аутобуске станице.

Дана 01.12.2004. године EVOBUS GMBH из Немачке АТП „ВОЈВОДИНА“ су закључили Дилерски уговор чији је предмет дистрибуција нових аутобуса и туристичких аутобуса опремљених SETRA брендом на територији Србије и Црне Горе. Иста лица су у децембру 2004. године закључила и Уговор о сервису за аутобусе MERCEDES – BENZ I SETRA, чији је предмет обезбеђење услуга поправки и одржавања за моторна возила са заштићеним називом MERCEDES – BENZ и SETRA, произведених од стране EVOBUS-а и продаја и дистрибуција резервних делова за аутобусе MERCEDES – BENZ и SETRA у државама чланицама европског удружења за слободну трговину.

Четврти Општински суд у Београду је дана 26.02.2009. године под бројем И. 17287/08 донео решење о извршењу у предмету повериоца „MERIDIAN BANK – CREDIT AGRICOLE GORUP“ АД из Новог Сада против дужника Илије Девића, овде умешача, а вредност потраживања је 676.626.591,60 динара.

Решењем број 335-347-05/2008-13 од 25.02.2008. године Министарство за инфраструктуру забранило је ЈГСП-у наплату станичних услуга, због неиспуњавања услова за рад.

Решењем број 344-08/02185/2007-17 од 29.02.2008. године Министарства за инфраструктуру укинута је решење републичког инспектора за друмски саобраћај – Одељења за инспекцијске и управне послове у Новом Саду, Министарства саобраћаја и веза број 344-00062/97-03 од 04.03.1997. године. Решењем од 04.03.1997. године је утврђено да Аутобуска станица у Новом Саду која послује у оквиру ЈГСП „Нови Сад“ испуњава услове прописане Законом о превозу у друмском саобраћају.

Решењем Трговинског суда у Новом Саду број Ст. 27/2008 од 15.12.2008. године покренут је поступак стечаја над Аутотранспортним предузећем „Војводина“ А.Д. Нови Сад.

Градоначелник је дописом од 25.11.2010. године одговорио стечајном управнику АТП „ВОЈВОДИНА“ у стечају, на његов допис од 21.11.2010. године у вези преусмеравања међуградског аутобуског саобраћаја. У истом стоји да је став Града да није прихватљиво решење које би угрозило имовину Града и положај ЈГСП „Нови Сад“ из Новог Сада.

Стечајни управник АТП „ВОЈВОДИНА“ у стечају је дана 29.06.2011. године поднео Привредном суду у Новом Саду, План реорганизације – измене и допуне. Главни елементи Плана од кога зависи ток стечајног поступка су под 1. окончање спора са Градом у року од две године од доношења плана, са превасходним циљем да што пре и што потпуније повериоци намире своја потраживања.

Решењем Привредног суда у Новом Саду пословни број 2 Ст. 9/2010 од 31.08.2011. године утврђено је да је Измењени План реорганизације стечајног дужника

АТП „ВОЈВОДИНА“ АД Нови Сад у стечају, поднет од стране стечајног управника дана 29.06.2011. године усвојен.

Решењем Агенције за привредне регистре број БД 149807/2011 од 16.12.2011. године уписана је промена назива и то тако што је брисан назив ВОЈВОДИНА у стечају, а уписан је следећи назив: АУТОТРАНСПОРТНО ПРЕДУЗЕЋЕ ВОЈВОДИНА АКЦИОНАРСКО ДРУШТВО НОВИ САД, ПУТ НОВОСАДСКОГ ПАРТИЗАНСКОГ ОДРЕДА 1А.

Дана 06.03.2012. године Управни одбор тужиоца је донео одлуку да овлашћује адвоката Драгомира Зјалића да на рочишту које је заказано за 20.03.2012. године у предмету АТП „ВОЈВОДИНА“ и Град Нови Сад, повуче преиначење тужбе из поднеска од 10.02.2012. године ако 1) судија дозволи преиначење и одреди вештачење, али без изјашњења како ће одлучити о предлогу за доношење делимичне пресуде, 2) ако судија донесе решење да одбија предлог за доношење делимичне пресуде. Управни одбор је мишљења да по тужбеном захтеву опредељеном предлогом за доношење делимичне пресуде, адвокат Зјалић не треба да тражи другачији обрачун камата од онога који је већ утврђен од стране вештака.

Умешач је доставио суду документ на енглеском језику који је насловљен на следећи начин: MOTION FOR A RESOLUTION. На последњој страни налази се текст на српском језику, који није оверен печатом судском преводиоца. Текст гласи „Среће пажњу на многобројне пријављене неправилности у процесу приватизације, рехабилитације и јавних набавки, па позива агенције које примењују закон да спроведу истраге и приведу правди кривце; позива српске власни да одмах изврше проверу контраверзних случајева приватизације и продаје двадесет четири компаније, за које Европска комисија сматра да постоје озбиљне сумње у погледу законитости, укључујући: „Сартид“, „Југоремедију“, „Мобтел“, „Ц-маркет“ и АТП Војводина, као и да одмах укину ознаку државне тајне са докумената који се односе на њихову продају или приватизацију, јер је то у супротности са европским стандардима; скреће пажњу на значај завршетка регистра државне имовине којим би се створило сигурно и предвидиво пословно окружење, обезбедио континуитет реституције (враћања) приватне имовине, али и спречило незаконито отуђење државне имовине због приватних интереса.

Из налаза и мишљења сталног судског вештака Радише Питулића од 12.12.2011. године, којег вештака није суд ангажовао, него умешач, произилази да: 1) штета настала у поступку приватизације АТП „ВОЈВОДИНА“ а.д. на име главног дуга износи 284.693.006,00 динара, а законска затезна камата до 30.11.2011. године 443.613.074,89 динара, што сабрано износи 728.306.080,00 динара, на дан 30.11.2011. године; 2) Укупно изгубљена добит АТП „ВОЈВОДИНА“ Нови Сад у периоду од 01.03.2007. године па до 30.11.2011. године износи 3.989.782.945,00 динара на дан 30.11.2011. године, од тога Илији Девиху припада 3.271.622.015,00 динара, док на име затезне камате рачунате до 30.11.2011. године припада му износ од 1.524.229.830,00 динара; 3) Изгубљена добит и штета због онемогућавања рада предузећа „MANCOOP“ d.o.o. и „MANCOOP AGRAR“ d.o.o. оба из Београда, која су у власништву Илије Девиха из Београда, као и одузимање његове личне имовине, износи 75.124.769,00 динара, док законска затезна камата рачуната до 30.11.2011. године износи 656.714,00 динара. Све укупно 1 + 2 + 3 износи 5.599.939.408,00 динара, од тога законска затезна камата обрачуната до 30.11.2011. године износи 1.968.499.618,89 динара.

Из налаза и мишљења вештака саобраћајне струке Бодоло др Иштвана, диплинг саобраћаја произилази да на основу мера Града Новог Сада везаних за постављање саобраћајне сигнализације за усмеравање међумесних и међународних аутобуских линија на територији града Новог Сада на новоизграђену аутобуску станицу АТП „ВОЈВОДИНА“, вештак је мишљења да је Град Нови Сад одредио аутобуска стајалишта и трасе линија у међумесном и међународном саобраћају и усмерио их ка локацији нове аутобуске станице АТП „ВОЈВОДИНА“ и на тај начин обезбедио коришћење станице за линије међумесног и међународног саобраћаја и то без прекида у периоду III - XII 2007. године и даље. Град Нови Сад је саобраћајном сигнализацијом покушао да онемогући делатност аутобуске станице МАС, којом управља ЈГСП „Нови Сад“, чији је оснивач Град Нови Сад, на начин да се улаз у станицу забрани саобраћајним знаком „забрана за сва возила осим возила ГСП“ и решењем којим се аутобуска станица МАС одређује за аутобуски терминал искључиво за приградски превоз путника. Треба имати у виду да ЈГСП „НОВИ САД“ обавља и међумесни превоз путника за насеља у суседним општинама: Беочин, Темерин, Жабал и Сремски Карловци. Међутим, без обзира на наведене мере Града, делатност МАС одвијала се без прекида, без обзира на измене саобраћајне сигнализације и ограничења у периоду од III - XII 2007. године. Из списка предмета евидентно је да је Полиција контролисала и санкционисала превознике само три дана. Након добијања Мишљења Министарства за инфраструктуру од 04.07.2007. године, радници саобраћајне полиције су престали са подношењем прекршајних пријава против возача због поступања противно саобраћајном знаку због тог што је решење Градске управе за саобраћај и путеве број IV-34-1792/007 од 28.05.2007. године, према мишљењу Министарства за инфраструктуру, донето у прекорачењу овлашћења датог том ограну у члану 32 став 2 Одлуке о превозу путника.

Даље вештак у свом основном налазу и мишљењу наводи да постављањем саобраћајне сигнализације у складу са решењем Градске управе за саобраћај и путеве и решењем Градске управе за инспекцијске послове у времену од 12.-13-12-2007. године, Град Нови Сад је обезбедио усмеравање међумесног и међународног саобраћаја на обе међумесне аутобуске станице: аутобуску станицу АТП „ВОЈВОДИНА“ и МАС без ограничења и од тада није било системских промена у техничком регулисању саобраћаја. Саобраћајна сигнализација која је усмеравала аутобусе на међуградским и међународним линијама делимично је скидана, префарбавана и кривљена, што је ЈКП „ПУТ“ према налозима градских служби доводио у пројектно стање, док није добијена коначна наредба да се сигнализација примери кретању аутобуса на обе аутобуске станице.

Даље вештак је навео да је увидом у месечне извештаје и дневне извештаје отправника МАС, у период од 01.03.2007. године до дана вештачења 16.03.2011. године, утврдио да МАС ЈГСП „Нови Сад“ није прекидала рад ниједан дан. У погледу броја обављених полазака у домаћем саобраћају у 2007. години закључно са фебруаром 2011. године број истих износи 1.204.350 полазака. Број обављених полазака у домаћем саобраћају у 2007. години до закључно са даном проглашења стечаја износи 547.591 полазака, а након проглашења стечаја до закључно са фебруаром 2011. године износи 629.759 полазака. Обим саобраћаја у домаћем и међународном превозу пре закључења Уговора са Градом и након тога подлеже истим осцилацијама сезонског и задесног карактера и не постоје битне разлике у обиму саобраћаја пре закључења Уговора, након тога, до дана проглашења стечаја и након

тога до фебруара 2011. године.

Даље вештак Бодоло у основном налазу и мишљењу наводи да од 01.03.2007. године до краја фебруара 2011. године број необављених међуградских полазака износио је 70626 полазака, односно у односу на број одржаних полазака неодржани поласци се налазе на нивоу од око 5,9%. За наведени период неодржаних полазака у међународном саобраћају било је 23015, односно у односу на број одржаних полазака, неодржани поласци се налазе на нивоу од око 43,4%. У односу на број домаћих одржаних полазака, међународних одржаних има 4,45%.

Из Првог допунског вештачења вештака саобраћајне струке произилази да на терминалу код Рибље пијаце, пре пресељења је саобраћало 16 линија од којих 4 градске, 6 приградских и 6 међумесних. Након пресељења на нову локацију све међумесне линије су пресељене на локацију старе аутобуске станице на адреси Јаше Томића 6, а остале које нису међумесне су пресељене на локацију испред Железничке станице. Аутобуској станици МАС може се прићи из правца Ветерника, Сремске Каменице, Петроварадина, Каћа, Темерина, Сирига, Руменке и из правца Београда. Вештак је напоменуо да је Булевар ослобођења забрањен за саобраћај за аутобусе, осим за аутобусе ГСП-а и ванлинијски превоз.

Из Другог допунског вештачења вештака саобраћајне струке произилази да је линија за Руменку приградска линија – саобраћа на територији општине Нови Сад. Линија за Темерин је међумесна – саобраћа на територији општине Темерин, а не на територији општине Нови Сад, односно између две општине. Пошто се Сремски Карловци, Беочин, Черевити, Баноштор и Луг не налазе на територији општине Нови Сад, онда су оне међумесне линије по Закону о друмском превозу који каже да када се крајње одредиште неке линије налази на територији друге општине, онда је таква линија међумесна. Услов за обављање превоза дефинише ЈУС Стандард, али постоје изузеци до 50 км/час у једном правцу. Линије се региструју у Министарству саобраћаја, а након тога републичка инспекција издаје сагласност да су услови за обављање превоза испуњени. Ако наведена два документа не постоје, по правилу линија не саобраћа. Није прописано Градском одлуком која линија одакле полази. Градска одлука је општи акт којим се регулишу услови за обављање превоза. Надлежни градски орган (Секретаријат за саобраћај и путеве) својим решењем одређује полазну локацију сваке линије, стајалишта и др. ЈГСП је у свему поступио према односном решењу.

Из Трећег допунског вештачења вештака саобраћајне струке произилази да је вештак у основном налазу у табеларном прегледу писао о изгубљеним поласцима, а то су неодржани поласци од стране превозника који су регистровани те линије. О неодржаним поласцима се месечно сачињава извештај који се доставља надлежном Републичком инспектору. Неодржаних полазака који би били узроковани делатношћу МАС практично нема. Уобичајено је да када неки превозник свој аутобус, било то крајња – почетна – повратна или транзитна линија наведени полазак се увек одржи. Из разлога што ово није проблем у раду станице, није ни установљена посебна евиденција о неодржаним поласцима који би били узроковани радом станице.

Из Четвртог допунског вештачења вештака саобраћајне струке произилази да ће се вештак према примедбама изјаснити о Другом допунском вештачењу. Истиче вештак да је приликом Четвртог допунског вештачења тражио документацију од ЈГСП-а на основу које би се могло утврдити које линије са терминала код Рибље пијаце су се преместиле на нову локацију и где тачно, односно да се укаже да ли постоје линије

међумесечор саобраћаја које се нису измистиле у обрађени простор МАС на коме се налази 14 полазних перона, односно да ли постоји нека линија која није одмах измештена на МАС? Том приликом вештак је добио документацију која до тада није предата вештаку и то: 1) Одлука директора брзг 31/05 од 03.02.2005. године на основу које се линије међумесечор саобраћаја премештају на комплекс МАС Булевар Јаше Томића 6, "реон потковице", дакле, у овој Одлуци је поистовештен Булевар Јаше Томића 6 и тзв. "реон потковице". Затим среди списак 15 линија, на основу којег се не може одредити која линија је где распоређена као полазна или долазна наведена три перона су физички удаљена 150 м од 14 полазних перона, а од долазних су удаљени око 30 м. Из наведеног произилази да се превоз по редовима воза не обавља са 14 полазних перона него са три перона у реону потковице која је у саставу комплекса МАС-а. Дале, вештак наводи да са перона 15, 16 и 17 у реону потковице су одржавани следећи поласци – редовни возови; Нови Сад – Римски Шанчеви – Бачки Јарак, Нови Сад – Бачки Јарак – Темедин – Гостопинци (део праса) и Нови Сад – Сремски Карловци (део праса – све трасе) и Нови Сад – Сремска Каменица Стари Раковац – Беоцин село – Чепевић (део праса – све трасе). Наведене линије до дана обављања инспекцијског прегледа нису саобраћане са МАС-а него са тзв. "потковице". Перони под бројевима 13 и 14 нису опремљени информацијом да се са њих обављају сада поласци за правце Темрина, Беоцина и Сремских Карловаца. Са локалитета "потковице" сада саобраћају градски и приградски поласци.

Из налаза и мишљења сталног судског вештака дипл.ек. Јована Драш, дипл.инж.ел., вештака за област интелигентне својине произилази да је преглед максимално могућих средстава организовања на подручју објекта АТН "ВОЈВОДИНА" следећи: 10 билборда површине просечно 10 м², 289 огласних табла 1,8Х2,5 м², 45 дисплеја (екрана) и 1 дисплеј тикер.

Из допуне налаза и мишљења сталног судског вештака дипл.ек. Јована Драш, која је предата суду 13.06.2011. године произилази да очекивана нето добит на пословања аутобуске станице, пружања станичних услуга процењена је у износу од 10.800.000,00 динара месечно на дан 01.05.2011. године, изгубљена добит од пружања станичних услуга АТН "ВОЈВОДИНА" у периоду од 01.03.2007. године до 30.04.2011. године би износила 540.000.000,00 динара на дан 01.05.2011. године, очекивана месечна добит од закупља пословног и канцеларијског простора износи 606.500,00 динара на дан 01.05.2011. године, изгубљена добит од издавања пословног и канцеларијског простора у АТН "ВОЈВОДИНА" у периоду од 01.03.2007. године до 30.04.2011. године би износила 30.325.000,00 динара на дан 01.05.2011. године, укупно изгубљена добит АТН "ВОЈВОДИНА" од пословања аутобуске станице у периоду од 01.03.2007. до 30.04.2011. године износи 570.325.000,00 динара на дан 01.05.2011. године Очекивана нето добит АТН "ВОЈВОДИНА" од пословања аутобуске станице износи 11.406.500,00 динара месечно, на дан 01.05.2011. године.

Вештак Јован Драш је поднео од 05.07.2011. године извршно испраку свој мишљења пошто је дошло до рачунске грешке приликом утврђивања добити од издавања пословног простора тако да је износ од 60.686,32 евра (у налазу пермитувано 60.686,32 евра) по средњем курсу на дан израде налаза грешком утврђен у износу од 606.500,00 динара. Стварни износ од 60.686,32 евра перапуњено према средњем курсу на дан 01.05.2011. године од 99,6292 динара износи 6.046.000,00 динара месечно, тако да би очекивана добит од закупља локала и канцеларијског простора за период од

01.03.2007. године па до 30.04.2011. године износила 302.300.000,00 динара на дан 01.05.2011. године.

С тим у вези мења се мишљење вештака које сада гласи:

- Очекивана нето добит из пословања аутобуске станице, пружања станичних услуга процењена је у износу од 10.800.000,00 динара месечно на дан 01.05.2011. године
- Изгубљена добит од пружања станичних услуга АТП „ВОЈВОДИНА“ Нови Сад у периоду од 01.03.2007. године па до 30.04.2011. године би износила 540.000.000,00 динара
- Очекивана месечна добит од закупа (јер се сви трошкови закупа додатно наплаћују) пословног и канцеларијског простора износи 6.046.000,00 динара на дан 01.05.2011. године
- Изгубљена добит од издавања пословног и канцеларијског простора у АТП „ВОЈВОДИНА“ Нови Сад у периоду од 01.03.2007. године до 30.04.2011. године би износила 302.300.000,00 динара на дан 01.05.2011. године.
- Укупна изгубљена добит АТП „ВОЈВОДИНА“ Нови Сад од пословања аутобуске станице у периоду од 01.03.2007. године па до 30.04.2011. године износи 842.300.000,00 динара на дан 01.05.2011. године
- Очекивана нето добит АТП „ВОЈВОДИНА“ Нови Сад од пословања аутобуске станице износи 16.846.000,00 динара месечно на дан 01.05.2011. године.

Другу допуну налаза и мишљења вештак Јован Драгаша радио је према методологији Привредне коморе Србије. Из допуне мишљења произилази да очекивана месечна нето добит из пословања АТП „ВОЈВОДИНА“ по критеријумима важећим на дан 01.12.2011. године би износила: 10.800.000,00 динара – пословање аутобуске станице, 5.680.000,00 динара – очекивана добит од закупа, 1.860.000,00 динара – издавање рекламног простора и 5.062.000,00 динара – разлика добити по ценама Привремене коморе Србије. Дакле очекивана нето добит из целокупног пословања износи 23.402.000,00 динара. Укупно изгубљена добит АТП „ВОЈВОДИНА“ од пословања аутобуске станице у периоду од 01.03.2007. године до 01.12.2011. године (за 57 месеци) износи 1.333.914.000,00 динара на дан 01.12.2011. године.

У овој правној ствари Трговински суд у Новом Саду је донео пресуду IIIП.220/2009 којом је у ставу I тужбени захтев тужиоца за исплату 388.858.845,83 динара са законском затезном каматом од 01.03.2007. године до исплате одбио. Ставом II обавезао је тужиоца Аутотранспортно предузеће „Војводина“ АД у стечају Нови Сад да туженом 1. реда Републици Србији исплати трошкове поступка од 242.500,00 динара. Ставом III обавезао је тужиоца да туженом Граду Новом Саду исплати трошкове поступка од 371.500,00 динара. Ставом IV обавезао је суд тужиоца да туженом 3. реда Јавном градском саобраћајном предузећу Нови Сад исплати трошкове поступка у износу од 375.500,00 динара. Пресудом Привредног апелационог суда у Београду пословни број 2Пж.2664/2010 од 09.12.2010. године жалбе тужиоца и умешача су одбијене у односу на туженог 1. реда и 3. реда, па је првостепена пресуда потврђена у делу става I, и у ставу II и IV изреке. Даље, укинута је првостепена одлука у делу става I изреке у коме је тужбени захтев за исплату 388.858.845,83 динара са каматом и трошковима одбијен у односу на туженог 2. реда, као и у ставу III изреке.

Предње чињенице суд је утврдио из горе наведених доказа, па је нашао да тужбу делимично треба одбацити, те да је у преосталом делу тужбени захтев тужиоца основан.

У Новом Саду постоји аутобуска станица која се налази на Булевару Јаше Томића бр. 6, у непосредној близини железничке станице. Овом аутобуском станицом управља ЈГСП „Нови Сад“, чији је оснивач Град Нови Сад. Ова аутобуска станица која непрекидно послује и ради од оснивања, има пословну зграду, пероне, простор за пристајање аутобуса са простором за путнике на перонима и паркиралиштем за аутобусе. Иза овог простора који је ограђен, налази се тзв. „реон потковице“, који се физички налази испред железничке станице.

Поред ове аутобуске станице постоји и тужиочева новоизграђена аутобуска станица која се налази у улици Пут новосадског партизанског одреда 1а.

Тужилац тужбом тражи накнаду штете у виду изгубљене добити, коју штету трпи због неизвршавања уговорне обавезе од стране туженог.

Када је Град потписао Уговор са тужиоцем, позвао се на свој тада важећи Генерални план, објављен закључно са стањем на дан потписивања уговора („Сл.лист Града Новог Сада“ број 10/2006 од 14.04.2006. године). У том Генералном плану, који су обе уговорне стране имале у виду приликом закључења уговора, јасно стоји наслов „Локација међуградске аутобуске станице и приградског терминала“ и текст „ради измештања приградског терминала са Рибље пијаце на локацију садашње Међуградске аутобуске станице, међуградска станица градиће се на простору радне зоне Север II на парцели број 3351 к.о. Нови Сад I, уз могућност подземне везе испод железничке станице. Дакле на основу Одлуке о изменама и допунама Генералног плана Града Новог Сада („Сл.лист Града Новог Сада“ број 10/2006 од 14.04.2006. године) тужилац је закључио Уговор са Градом. Зато је она од значаја за тумачење уговора и за утврђивање обавеза уговорних страна.

Имајући у виду наведено, суд налази да је тужени овим Генералним планом предвидео постојање једне и то нове међуградске аутобуске станице и једног приградског терминала који ће са Рибље пијаце бити измештен на локацију садашње међуградске аутобуске станице, што би значило да садашња међуградска аутобуска станица престаје да постоји, осим као приградски терминал и то зато што ће се изградити нова међуградска аутобуска станица.

Дакле суд налази да је смисао уговора и воља уговорних страна била у томе да се након изградње нове аутобуске станице на њу измести целокупан међумесни и међународни саобраћај, а да стара аутобуска станица буде терминал за приградски саобраћај.

Тужилац је изградио нову аутобуску станицу на простору радне зоне „Север II“, на парцели број 3351 к.о. Нови Сад I, на земљишту чији је корисник. Дана 28.02.2007. године тужилац је добио употребну дозволу, а дана 23.01.2007. године Министарство за капиталне инвестиције је утврдило да аутобуска станица у улици Пут новосадског партизанског одреда 1/а власништво АТП „ВОЈВОДИНА“ испуњава услове за рад.

Уговорне обавезе Града нису ограничене на хоризонталну и вертикалну сигнализацију, него се односе на регулисање аутобуског саобраћаја тако да се међумесни аутобуски саобраћај обавља искључиво преко нове аутобуске станице.

Међутим тужени је страна која није верна уговору јер није регулисао аутобуски саобраћај тако да се међумесни аутобуски саобраћај обавља искључиво преко нове аутобуске станице, односно тужени није створио услове за измештање старе аутобуске станице на нову, у складу са Генералним планом односно тужени није изместио међумесни аутобуски саобраћај са старе на нову аутобуску станицу.

Због неизвршења уговорне обавезе туженог, тужилац има право на накнаду штете.

Одредбом члана 266 став 1 ЗОО-а прописано је да поверилац има право на накнаду обичне штете и измакле користи, које је дужник у време закључења уговора морао предвидети као могуће последице повреде уговора, а с обзиром на чињенице које су му тада биле познате или морале бити познате.

Одредбом члана 189 став 2 ЗОО-а прописано је да висина накнаде штете одређује се према ценама у време доношења судске одлуке, изузев случаја кад закон наређује што друго.

Одредбом члана 189 став 3 ЗОО-а прописано је да при оцени висине измакле користи узима се у обзир добитак који се могао основано очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, а чије је остварење спречено штетниковом радњом или пропуштањем.

Пошто у периоду после добијања употребне дозволе до дана вештачења односно од 01.03.2007. године до 01.12.2011. године очекивана месечна нето добит из пословања тужиоца износи 1.333.914.000,00 динара, суд је овај износ и досудио тужиоцу. Пошто је штета утврђена закључно са даном вештачења 01.12.2011. године те пошто тужилац законску затезну камату тражи почев од 20.12.2011. године, то је суд тужиоцу од овога дана досудио законску затезну камату применом члана 277 ЗОО-а.

Суд је одлуку у ставу I изреке донео поступајући по упутству другостепеног суда.

После закључења Уговора у Службеном листу Града Новог Сада број 39 од 25.10.2006. године објављен је генерални план – пречишћен текст, којим су предвиђене две међумесне аутобуске станице. Дакле, постоји очигледна несагласност између Генералног плана који је био основ уговора и Генералног плана који је пречишћен после закључења уговора. Уговорени услови се не могу мењати вољом једне уговорне старне, а пошто се то догодило, и то након закључења уговора, то суд сматра да пречишћени Генерални план који предвиђа две станице се не може применити на конкретан случај, пошто је мењан тј. пречишћен једнострано и то након закључења уговора и он није ни био основ за закључење уговора.

Није тачна тврдња туженог да су Генералним планом на основу ког је Уговор закључен, предвиђене две аутобуске станице, јер постоји несагласност између Генералног плана на основу којег је закључен уговор и пречишћеног текста. Две аутобуске станице предвиђене су тек након потписивања Уговора, и то у пречишћеном тексту Генералног плана („Сл.гласник Града Новог Сада број 39/06). Даље, суд налази да није основан навод туженог да он није потписивањем Уговора преузео обавезу да се након изградње нове аутобуске станице на њу измести целокупан међумесни и међународни саобраћај, а да стара аутобуска станица буде терминал за приградски саобраћај. Наиме, у Генералном плану на основу којег је закључен Уговор пише „ради измештања терминала са Рибље пијаце на локацију садашње Међуградске аутобуске станице, међуградска станица градиће се на простору радне зоне Север II на парцели број 3351 к.о. Нови Сад I. Из овог текста јасно произилази да је тужени овим Генералним планом предвидео постојање једне и то нове међуградске аутобуске станице и једног приградског терминала који ће са Рибље пијаце бити измештен на локацију садашње међуградске аутобуске станице, а то би значило да садашња међуградска аутобуска станица престаје да постоји, осим као приградски терминал, јер ће се изградити нова међуградска аутобуска станица. Зато нису основане горе наведене тврдње туженог.

На питање суда да ли је смисао Уговора и воља уговорних страна била у томе да поред постојеће аутобуске станице буде изграђена још једна аутобуска станица, тако да истовремено постоје две аутобуске станице за међумесни саобраћај или је смисао Уговора да се након изградње нове аутобуске станице на њу измести целокупан међумесни и међународни саобраћај, а да стара аутобуска станица буде терминал за приградски саобраћај, сведок Маја Гојковић, потписник Уговора је одговорила да је воља Града била да се саобраћај у условима тржишне конкуренције одвија и са старе и ново изграђене аутобуске станице. На исто питање суда које је постављено по упутству другостепеног суда, умешач Илија Девећ је дао одговор да је боље да је Крчедину саградио једну аутобуску станицу. Суд није прихватио наведени део исказа сведока јер је исти у супротности са писаним доказом Генералним планом на основу којег је закључен Уговор, а с обзиром на садржину текста Локација Међуградске аутобуске станице и приградског терминала.

Одредбом члана 3 став 2 ЗПП-а је прописано да странке могу слободно располагати захтевима које су ставиле у току поступка. Ставом 3 истог члана је прописано да суд неће дозволити располагања странака која су у супротности са принудним прописима, јавним поретком и правилима морала. Конкретно тужилац је тужбеним захтев поставио у поднеску од 12.01.2012. године, а у поднеску од 10.02.2012. године је преиначио тужбу. Након што је суд на рочишту 20.03.2012. године дозволио преиначење тужбе из поднеска од 10.02.2012. године и одбио предлог за доношење делимичне пресуде, пуномоћник тужиоца је истакао да повлачи тужбене захтеве из поднеска од 10.02.2012. године. Тужени је истакао да је сагласан са повлачењем тужбе, а умешач је истакао да захтева да суд не дозволи повлачење тужбеног захтева из поднеска од 10.02.2012. године. Суд налази да је тужилац овлашћен да слободно располаже својим захтевима, и да конкретно нема недозвољеног располагања. Одредбом члана 3 став 3 ЗПП-а су прописана ограничења начела

диспозиције. Наиме, суд неће уважити располагање ако је у супротности са принудним прописима. Реч је о прописима који се обавезно примењују, о императивним прописима. Јавни поредак у нормативном смислу чини скуп прописа којима се обезбеђује и осигурава поштовање основних института правног поретка, а правила морала наређују да се чини оно што друштво сматра добрим, а да се не чини оно што друштво сматра лошим. Конкретно предмет тужбених захтева који су повучени представља захтев за накнаду штете због изгубљене добити. Само у случају да је уговор од 08.05.2006. године апсолутно ништав зато што је противан принудним прописима, а да изгубљена добит произилази из недозвољене делатности, онда би се радило о недозвољеном располагању тужиоца, о чему би суд водио рачуна по службеној дужности. Међутим, у ситуацији када тужилац повуче тужбу у делу тужбених захтева за накнаду штете због изгубљене добити, која произилази из пуноважног уговора који није ништав, и која би се остварила обављањем дозвољене делатности, суд налази да је такво располагање тужиоца дозвољено. Суд не може спречити дозвољено располагање тужиоца, а тужилац је имао право да слободно располаже својим захтевима сходно цитираној законској норми.

Одредбом члана 187 став 1 ЗПП-а прописано је да тужба мора да садржи одређени захтев у погледу главне ствари и споредних тражења. Дакле, ради се о обавезном садржају тужбе. Тужбени захтев тужиоца из става III изреке није одређен јер тужилац тражи накнаду будуће штете, док за то постоје законски услови". Тужилац је морао да наведе до када тражи накнаду будуће штете. Исто тако он тражи законску затезну камату од доспећа сваке месечне рате, а морао је да тачно наведе када је доспеће месечне рате. Пошто тужилац није поставио одређен тужбени захтев суд је одлучио као у ставу III изреке, применом члана 103 став 6 ЗПП-а, јер га заступа пуномоћник из реда адвоката.

Одлуку у ставу IV изреке суд је донео применом члана 196 став 2 ЗПП-а,

Применом члана 324 став 1 ЗОО-а суд је донео одлуку у ставу V и VI изреке. Према наведеном члану дужник долази у доцњу кад не испуни обавезу у року одређеном за испуњење. Пошто на дан доношења пресуде тужени није пао у доцњу за исплату законске затезне камате на трошкове парничног поступка, јер није протекао парични рок од 8 дана, то је донета одлука у ставу V и VI изреке.

Суд је прихватио налазе и мишљења вештака који су дати јасно и стручно, допуњени и зато што је детаљно одговорено на дате примедбе.

Одлуку о трошковима поступка у ставу I изреке суд је донео применом члана 149 и члана 150 ЗПП-а, према трошковнику тужиоца од 22.04.2009. године. Суд је тужиоцу досудио 25.000,00 динара за састав тужбе, за приступ на рочишта 25.06.2008., 17.10.2008., 18.03.2009., 22.04.2009. године тужиоцу припада по тражених 26.000,00 динара. За приступ на рочишта на која тужилац није заступао пуномоћник из реда адвоката суд тужиоцу није досудио награду. За састав поднесака од 27.10.2008., 22.12.2008., 09.03.2009. и 13.04.2009. године тужиоцу не припада награда јер ове поднеске није саставио адвокат. За вештачење економско финансијско тужиоцу

припада 175.000,00 динара по рачуну вештака број 110/08. За таксу на тужбу припада тужиоцу 260.000,00 динара и за таксу на одлуку 390.000,00 динара. Трошкови су одмерени према Адвокатској и Таксној тарифи. Суд није одлучивао о захтеву тужиоца из трошковника од 06.04.2012. године јер је исти предат након закључења главне расправе, супротно члану 159 став 3 ЗПП-а.

Применом члана 149 став 5 и члана 150 ЗПП-а суд је донео одлуку у ставу II изреке, па је умешачу досудио по 37.500,00 динара за састав поднесака од 17.02.2011., 15.04.2011. и 07.07.2011. године, за приступ на рочишта 06.04.2009., 22.04.2009., 17.02.2011., 09.03.2011., 06.04.2011., 25.05.2011., 20.06.2011., 11.07.2011., 14.09.2011., 21.12.2011., 30.01.2012., 13.02.2012., 20.03.2012. и 06.04.2012. године умешачу припада по 39.000,00 динара, за састав жалбе од 14.05.2009. године умешачу припада 75.000,00 динара, за саобраћајно вештачење умешачу припада 125.000,00 динара, за приступ на вештачење 16.03.2011. године умешачу припада 39.000,00 динара, за приступ на вештачење 30.09.2011. године припада му 39.000,00 динара. Трошкови су одмерени према Адвокатској тарифи.

Суд није умешачу досудио тражених 37.500,00 динара за састав поднеска од 31.03.2011. године који није образложен. Такође умешачу не припада тражених 39.000,00 динара за приступ на рочиште 04.11.2011. године јер је исто одложено решењем од 26.10.2011. године. Умешач је укупно за трошкове вештачења тражио 250.000,00 динара, а припада му само 125.000,00 динара за саобраћајно вештачење, а даљих трошкова за вештачење нема пошто вештачење по решењу од 21.06.2011. године вештак Јован Драгаш није ни извршио односно није вештачио. Даље, умешач је тражио по 39.000,00 динара за приступ на 3 вештачења, а суд је у спису нашао доказе да је пуномоћник умешача присуствовао саобраћајном вештачењу и економско финансијском одржаном 30.09.2011. године. Пошто нема доказа да је присуствовао и трећем вештачењу, то му суд за приступ на треће вештачење није досудио трошкове.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде може се изјавити жалба у року од 8 дана од дана пријема исте, Привредном апелационом суду у Београду, а путем овог суда.

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ
ПОШТАРИНА ПЛАЋЕНА КОД
ПОШТЕ 21120 НОВИ САД

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ

З. П-4597/2010

Посл. број

АДВ. ЈАШАРЕВИЋ ЕМИР

МИЛОША ПОЦЕРЦА 17

1 1 0 0 0

БЕОГРАД

--	--	--	--	--	--

07.02.2025.

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 129/2024
24.10.2024. године
Београд

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ	
Предато лично, <u>поштом</u> препоручено	1047
Обично дана _____ Рно _____	
Примерка <u>4</u> прилога <u>SPIS</u>	
ПРИМЉЕНО 24. 01. 2025	
Таксирано са _____ дин. Без таксе	
Мањак таксе од _____ динара	
Број _____ 202 _____	
Време: _____	

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Милуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца „АТП ВОЈВОДИНА“ ад из Новог Сада, кога заступа Драгомир Зјалић, адвокат из Новог Сада и умешача на страни тужиоца Илије Девића из Београда, кога заступа Владимир Добрић, адвокат из Београда, против туженог ГРАД НОВИ САД, кога заступа Градско јавно правобранилаштво, ради накнаде штете, вредност предмета спора 6.777.207.288,00 динара, одлучујући о ревизијама тужиоца и умешача на страни тужиоца изјављеним против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1102/18 од 16.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 24.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване ревизије тужиоца и умешача на страни тужиоца изјављене против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1102/18 од 16.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду П број 1327/2015 од 16.11.2017. године, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да му тужени да име накнаде штете због изгубљене добити из пословања саме аутобуске станице, за период од 01.12.2011. године до 28.03.2013. године, тј. за период од 15 месеци плати износ од 297.823.680,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.06.2016. године па до исплате, на име накнаде штете по основу изгубљене добити из саме делатности тужноца, тј. по основу престанка превоза путника у међумесном и међународном саобраћају, престанка рада сервисног центра и престанка заступништва у продаји аутобуса марке „Евобус“, „Сетра“ и „Мерцедес“ за период од 01.03.2007. године до 28.02.2013. године, тј. за период од 72 месеца исплати износ од 6.479.383.608,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.06.2016. године па до исплате, и обавезан је тужилац да туженом плати износ од 1.069.080,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 1102/18 од 16.05.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и умешача и потврђена је првостепена

пресуда. Одбијен је захтев тужиоца и умешача за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац и умешач су изјавили благовремене и дозвољене ревизије због битних повреда одредаба парничног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију умешача.

Испитујући побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23 - др.закон), Врховни суд је одлучио да ревизије нису основане.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју суд у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Нису основани ревизијски наводи тужиоца да је пред другостепеним судом учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, у вези са чланом 3. истог закона, јер се у конкретном случају није радило о располагањима странака које прописује законска одредба из члана 3. Закона о парничном поступку (одрицање, признање захтев или закључење судског поравнања), а које је суд имао овлашћење да не дозволи. Такође, нису од значаја ревизијски наводи умешача да је пред другостепеним судом учињена битна повреда поступка са тврдњом да другостепени суд није одговорио на све битне жалбене наводе, из разлога што наведена повреда није била од утицаја на доношење законите и правилне пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, овде тужилац је пред Привредним судом у Новом Саду водио парнични поступак против овде туженог ради исплате накнаде штете у виду измакле користи настале поводом спорног односа из Уговора број П-020-2/2006-770 чији је предмет био регулисање међусобних права и обавеза у погледу обезбеђивања нове међумесне аутобуске станице у објекту који ће градити тужилац на локацији предвиђеној Генералним планом Града Новог Сада до 2021. године. Правноснажном пресудом Привредног суда у Новом Саду П број 4597/2010 од 06.04.2012. године, потврђеном пресудом Привредног апелационог суда Пж 6028/2012 од 31.03.2013. године, обавезан је овде тужени да овде тужиоцу плати износ од 1.333.914.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.12.2011. године до исплате и трошкове парничног поступка од 954.000,00 динара, да плати умешачу износ од 936.500,00 динара на име трошкова парничног поступка, одбачена је тужба тужиоца у делу којим је тражио да се тужени обавезе да убудуће од 01.12.2011. године па док за то постоје законски услови плаћа накнаду штете у месечном износу од 23.402.000,00 динара најкасније до петог у месецу за претходни месец са законском затезном каматом од доспећа сваке месечне рате до коначне исплате, констатовано је да је тужба понучена за износ од 2.052.542.925,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате, износ од 493.876.975,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате, износ од 91.268.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године, износ од 142.236.568,00

10/11

-3-

динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате, одбијен је захтев тужиоца да му се досуди законска затезна камата на трошкове парничног поступка почев од 06.04.2012. године до исплате и одбијен је захтев умешача да му се досуди законска затезна камата на трошкове парничног поступка почев од 06.04.2012. године до исплате.

Пресудом Врховног касационог суда Прев 58/2003 од 09.05.2013. године преиначена је пресуда Привредног суда у Новом Саду П број 4597/2010 од 06.04.2012. године исправљена решењем истог суда П број 4597/2010 од 10.05.2012. године и пресуда Привредног апелационог суда пословни број Пж 6028/2012 од 31.01.2013. године у делу у коме је тужени обавезан да тужиоцу исплати новчани износ од 1.026.114.000,00 динара са каматом по стопи из закона почев од 20.12.2011. године до исплате и парничне трошкове у износу од 954.000,00 динара и у делу у коме је тужени обавезан да плати умешачу трошкове првостепеног поступка у износу од 936.500,00 динара и трошкове одговора на жалбу у износу од 75.000,00 динара, па је пресуђено да се одбија као неоснован захтев за исплату повчаног износа од 1.026.114.000,00 динара са каматом по стопи из закона почев од 20.12.2011. године до исплате, одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка, а у преосталом делу је ревизија туженог одбијена као неоснована.

Пред Привредним судом у Новом Саду вођен је парнични поступак под бројем 287/2013 између тужиоца Нови Сад Јавно градско саобраћајно предузеће из Новог Сада као тужиоца, против тужених 1. Град Нови Сад и 2. АТП Војводина од из Новог Сада ради утврђења ништавости одредбе тачке 1 става 2. Уговора од дана 08.05.2006. године који је закључен између првотуженог и друготуженог па је пресудом наведеног суда од 26.03.2014. године уз пресуду Привредног апелационог суда Пж 5091/14 од 23.03.2016. године правноснажно утврђено да је ништана и без правног дејства одредба тач. 1 ст. 2 уговора од дана 08.05.2006. године који је закључен између Града Новог Сада и АТП „Војводина“ ад из Новог Сада, а који уговор је заведен под бројем П-020-2/2006-770 која гласи: „обезбеђењем нове међумесне аутобуске станице у складу са ставом 1 ове тачке створиће се услови за изменањем приградског терминала са Рибље пијаце на локацију садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за изменање садашње међумесне аутобуске станице на локацију“.

Нижестепени судови суд су на основу садржине уговора, природе облигационог односа, цитираних одлука судова и у њима датих разлога, закључили да је тужилац своје право на накнаду штете исцрпео за период од 01.03.2007. године па до 01.12.2011. године, те да је за период после тога тужбени захтев неоснован јер се не могу остваривати будућа права заснована на несавесности и недозвољеном уговарању (ништавој) уговорној обавези, те да се захтев не може ослањати на уговорни однос чија је одредба уговора била ништава.

Ревизије тужиоца и умешача пису основане.

Нижестепени судови су па утврђено чињенично стање правилно применили материјално право на основу ког су одбили тужбени захтев.

Парничне странке су облигациони однос засновале уговором од 08.05.2006. године, на основу ког је тужилац, у битном, преузео обавезу да својим средствима изгради пероне, управну зграду, канцеларије и други пратећи садржај нове аутобуске станице на означеној локацији, док се тужени обавезао да након добијања употребне дозволе регулише аутобуски саобраћај и да трасе линија у градском и приградском саобраћају и аутобуска стајалишта уреди у складу са новом локацијом. Одредбом тач. 1 ст. 2 уговора било је предвиђено да ће се обезбеђењем нове међумесне аутобуске станице у складу са ставом 1 ове тачке створити услови за измештањем приградског терминала са Рибље пијаце на локацију садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на локацију. Међутим, до реализације комплетног посла никада није дошло. Тужилац је изградио потребне капацитете, али није остварен жељени промет на новоизграђеној аутобуској станици што је приписано томе да тужени није испунио своју обавезу на измештању садашње међумесне аутобуске станице на нову локацију. Штета која тужилац потражује у овој парници представља измаклу корист коју је тужилац пропустио да оствари из основне делатности у периоду од 01.12.2011. године до 28.03.2013. године, престанка рада сервисног центра и престанка заступништва у продаји аутобуса марке „Евобус“, „Сетра“ и „Мерцедес“ за период од 01.03.2007. године до 28.02.2013. године.

Не могу се као основани прихватити ревизијски наводи да тужиоцу припада право на накнаду штете и за утужени период, са аргументацијом да није утврђена ништавост целог уговора, већ једног његовог дела, те да је уговор и даље на снази и да по том основу тужилац и даље трпи штету. Ово из разлога што је у пресуди Врховног касационог суда Прев 58/2003 од 09.05.2013. године којом је разрешен спорни облигационоправни однос између странака, заузет јасан став да се тужиоцу као несавесном уговорнику може досудити штета само у, том поступку, утуженом временском периоду (од 01.03.2007. године до 01.12.2011. године), што подразумева да се то право исцрпљује за период после тога. То даље значи да се штета не може остваривати у будућности из ништаве уговорне одредбе, јер за то не постоји правни основ с обзиром на то да нико не може остваривати будућа права заснована на несавесности и недозвољеном уговарању (ништавој уговорној обавези), на ком ставовишту су и нижестепени судови. Чињеница да уговор из 2006. године није формално раскинут, те да није утврђена ништавост целог уговора на шта указује тужилац, не значи да тужиоцу припада право на накнаду штете у неограниченом периоду будући да уговор није ороченог трајања. Утврђењем ништавости уговорне одредбе из тачка 1. става 2., суштински су отпали главни економски и друштвени разлози за реализацију посла, па имајући у виду да је и тужилац несавесна страна (како је утврђено у пресуди Врховног касационог суда Прев 58/2003 од 09.05.2013. године) која је учествовала у закључењу ништаве уговорне одредбе, то се онда не може и даље позивати на штету коју трпи као последицу делимичне ништавости уговора.

Умешач у ревизији посебно истиче да нижестепени судови нису образложили појам „исцрпљивање права“, те да није могуће временски и по врсти штете ограничити право оштећеног да захтева накнаду штете. У конкретном случају, тачни су наводи умешача да се у овој парници потражује измакла корист и из других делатности који су према речима умешача, у вези са уговором из 2006. године (престанак прелоза путника у међумесном и међународном саобраћају, рад сервисног центра и заступништво у

продаји аутобуса), а која штета није била предмет расправљања у поступку у ком је донета пресуда Врховног касационог суда Прев 58/2003 од 09.05.2013. године. Међутим, специфичност права на накнаду штете у спорном облигационоправном односу почива на околностима под којима је уговор из 2006. закључен, разлозима и мотивима за његово закључење који су детаљније образложени у поменутој пресуди Врховног касационог суда, што је све довело до закључка да су и тужилац и тужени несавесне стране у том послу, те да у складу са тим и тужилац има право на накнаду штете у ограниченом обиму. Та штета је тужиоцу досуђена пресудом Врховног касационог суда закључно са децембром месецом 2011. године, чиме се сматра да је тужилац остварио своја права заснована на одредбама члана 104. став 1. и 3., члана 108, члана 154. и 192. Закона о облигационим односима, па се стога не може говорити о неутемељеној примени материјалног права, нити о ограничавању права општећеног да оствари право на накнаду штете. Неспорно је да члан 190. Закона о облигационим односима прописује правило о потпуној накнади штете, али је због нарочитих околности случаја под којима је штета настала, та штета ограничена по врсти и обиму у смислу члана 192. Закона о облигационим односима, како је то ближе одређено у пресуди Врховног касационог суда Прев 58/2003 од 09.05.2013. године, јер би свако друго решење било супротно околностима таквог ништавог уговарања. Са тим у вези, не може се прихватити тврдња умешача да је тужилац савесна уговорна страна, те да постоји искључива одговорност туженог за закључење ништаве уговорне одредбе, јер из свих релевантних писаних доказа произлази да је основна намера и тужиоца и туженог била да се комплетан аутобуски саобраћај измести са старе на нову аутобуску станицу којом би управљао тужилац (чиме би остварио монопол у датој области), па стога не може само тужени бити одговоран за уговарање ништаве одредбе која ту идеју прокламује.

Без утицаја на правилност побијање одлуке су ревизијски наводи умешача да првостепени и другостепени суд нису ценили ни наводе умешача да се тужбени захтев тужиоца не заснива само на накнади штете по основу одговорности туженог за закључење ништаве 1. одредбе уговора од 8.5.2006. године, већ да тужбени захтев има основа у чл. 5. наведеног уговора, за који суд није утврдио да је ништав. Овај члан уговора предвиђа обавезу туженог да регулише аутобуски саобраћај тако да трасе линија у градском и приградском саобраћају и аутобуска стајалишта уреди у складу са новом локацијом (тужиоца), а на основу налаза и препорука Анализе одвијања јавног превоза путника, коју је припремио ЈП „Урбанизам“ Завод за урбанизам Нови Сад. Према становишту Врховног суда, наведена одредба у функцији је остваривања циљева предвиђених одредбом тачке 1. став 2. уговора за коју је утврђено да је ништава (практично представља њену операционализацију), па стога тужилац не може право на накнаду штете заснивати на неиспуњењу уговорне обавезе која је у директној вези са ништавом уговорном одредбом. Испуњењем те уговорне одредбе практично би се обесмислило утврђење ништавости одредбе тачке 1. став 2. уговора, што се не може прихватити.

Из изнетих разлога правилно су нижестепени судови одбили тужбени захтев за накнаду штете у угуђеним износима.

Како не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, као ни разлози о којима ревизијски суд води рачуна по службеној дужности, Врховни суд је применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.

ТЈ

Нук. 271
ДОЈКАВИН
мр. Милош
~~мр. Антоније~~ мр. Милош
мр. Милош 6JP
27.12.25
f

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
 5 Пж 1102/18
 16.05.2019. године
 Београд

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ	
Прслато лично, поштом препоручено	
обично дана _____	Рно _____
Примерака _____	прилога _____
ПРИМЉЕНО 22. 05. 2019	
Таксирано са _____	дин. Без таксе _____
Мањак таксе од _____	динари _____
Број _____	201 _____
Врсте: _____	Петлис _____

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД у већу састављеном од судије Весне Тодоровић као председника већа, судије Ђорђа Јовановића и судије Љиљане Миловановић као чланова већа, у правној ствари тужиоца АТП ВОЈВОДИНА ад из Новог Сада, Пут новосадско партизанског одреда 1а, кога заступа адвокат Зјалић Драгомир из Новог Сада и умешача на страни тужиоца Девин Илија из Београда, кога заступа адвокат Владимир Добрић из Београда, против туженог ГРАД НОВИ САД, Нови Сад, Улица Жарка Зрењанина број 2, кога заступа Градско јавно правобранилаштво, ради накнаде штете, вредност предмета спора 6.777.207.288,00 динара, одлучујући о жалби тужиоца и умешача изјављеној против пресуде Привредног суда у Новом Саду П број 1327/2015 од 16.11.2017. године, у седници већа одржаној дана 16.05.2019. године, донео је следећу

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца и умешача као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Привредног суда у Новом Саду П број 1327/2015 од 16.11.2017. године.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца и умешача за накнадом трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да му тужени да име накнаде штете због изгубљене добити из пословања саме аутобуске станице, за период од 01.12.2011. године до 28.03.2013. године, тј. за период од 15 месеци плати износ од 297.823.680,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.06.2016. године па до исплате, на име накнаде штете по основу изгубљене добити из саме делатности тужиоца, тј. по основу престанка превоза путника у међумесном и међународном саобраћају, престанка рада сервисног центра и престанка заступништва у продаји аутобуса марке „Евобус“, „Сетра“ и „Мерцедес“ за период од 01.03.2007. године до 28.02.2013. године, тј. за период од 72 месеца исплати износ од 6.479.383.608,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.06.2016. године па до исплате, и обавезан је тужилац да туженом плати износ од 1.069.080,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Благовременом жалбом тужилац и умешач побијају напред наведену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битне повреде правила парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешне одлуке о

трошковима. У смислу жалбених навода предлажу да Привредни апелациони суд побијану пресуду преиначи тако што је усвојити тужбени захтев и туженог обавезати на накнаду трошкова парничног поступка. Трошкове другостепеног поступка су тражили.

Испитујући законитост и правилност побијане пресуде у смислу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да су жалбе тужиоца и умешача неосноване.

У поступку доношења првостепене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку на које овај суд, као другостепени суд, пази по службеној дужности, нити је побијана одлука захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку јер је изрека пресуде разумљива, за исту су дати разлози који нису у супротности са изреком нити са стањем у списима.

Према утврђеном чињеничном стању, предмет тужбеног захтева је накнада штете због неизвршења уговорене обавезе и то због изгубљене добити из пословања саме аутобуске станице, за период од 01.12.2011. године до 28.03.2013. године, тј. за период од 15 месеци плати износ од 297.823.680,00 динара, на име накнаде штете по основу изгубљене добити из саме делатности тужиоца, тј. по основу престанка превоза путника у међумесном и међународном саобраћају, престанка рада сервисног центра и престанка заступништва у продаји аутобуса марке „Евобус“, „Сетра“ и „Мерцедес“ за период од 01.03.2007. године до 28.02.2013. године, тј. за период од 72 месеца исплати износ од 6.479.383.608,00 динара а поводом спорног односа из Уговора број II-020-2/2006-770 који је закључен 08.05.2006. године између тужиоца и туженог а који је за предмет имао регулисање међусобних права и обавеза у погледу обезбеђивања нове међумесне аутобуске станице у објекту који ће градити тужилац на локацији предвиђеној Генералним планом Града Новог Сада до 2021. године.

Овде тужилац је пред Привредним судом у Новом Саду водио парнични поступак против овде туженог ради исплате накнаде штете у виду измакле користи настале поводом спорног односа из Уговора број II-020-2/2006-770 чији је предмет био регулисање међусобних права и обавеза у погледу обезбеђивања нове међумесне аутобуске станице у објекту који ће градити тужилац на локацији предвиђеној Генералним планом Града Новог Сада до 2021. године. Правноснажном пресудом Привредног суда у Новом Саду П број 4597/2010 од 06.04.2012. године, потврђеном пресудом Привредног апелационог суда Пж 6028/2012 од 31.03.2013. године, обавезан је овде тужени да овде тужиоцу плати износ од 1.333.914.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.12.2011. године до исплате и трошкове парничног поступка од 954.000,00 динара, да плати умешачу износ од 936.500,00 динара на име трошкова парничног поступка, одбачена је тужба тужиоца у делу којим је тражио да се тужени обавезе да убудуће од 01.12.2011. године па док за то постоје законски услови плаћа накнаду штете у месечном износу од 23.402.000,00 динара најкасније до петог у месецу за претходни месец са законском затезном каматом од доспећа сваке месечне рате до коначне исплате, констатовано је да је тужба повучена за износ од 2.052.542.925,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате, износ од 493.876.975,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате, износ од 91.268.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године, износ од 142.236.568,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате, одбијен је захтев тужиоца да му се досуди законска затезна камата на трошкове парничног поступка почев од 06.04.2012. године до исплате и одбијен је захтев умешача да му се досуди законска

затезна камата на трошкове парничног поступка почев од 06.04.2012. године до исплате.

Пресудом Врховног касационог суда Прев 58/2003 од 09.05.2013. године преиначена је пресуда Привредног суда у Новом Саду П број 4597/2010 од 06.04.2012. године исправљена решењем истог суда П број 4597/2010 од 10.05.2012. године и пресуда Привредног апелационог суда пословни број Пж 6028/2012 од 31.01.2013. године у делу у коме је тужени обавезан да тужиоцу исплати новчани износ од 1.026.114.000,00 динара са каматом по стопи из закона почев од 20.12.2011. године до исплате и парничне трошкове у износу од 954.000,00 динара и у делу у коме је тужени обавезан да плати умешачу трошкове првостепеног поступка у износу од 936.500,00 динара и трошкове одговора на жалбу у износу од 75.000,00 динара па је пресуђено да се одбија као неоснован захтев за исплату новчаног износа од 1.026.114.000,00 динара са каматом по стопи из закона почев од 20.12.2011. године до исплате, одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка а у преосталом делу је ревизија туженог одбијена као неоснована.

Пред Привредним судом у Новом Саду вођен је парнични поступак под бројем 287/2013 између тужиоца Нови Сад Јавно градско саобраћајно предузеће из Новог Сада као тужиоца, против тужених 1. Град Нови Сад и 2. АТП Војводина ад из Новог Сада ради утврђења ништавости одредбе тачке 1 става 2 Уговора од дана 08.05.2006. године који је закључен између првотуженог и друготуженог па је пресудом наведеног суда од 26.03.2014. године уз пресуду Привредног апелационог суда Пж 5091/14 од 23.03.2016. године правноснажно утврђено да је ништава и без правног дејства одредба тач. 1 ст. 2 уговора од дана 08.05.2006. године који је закључен између Града Новог Сада и АТП „Војводина“ ад из Новог Сада а који уговор је заведен под бројем II-020-2/2006-770 која гласи : „обезбеђењем нове међумесне аутобуске станице у складу са ставом 1 ове тачке створиће се услови за измештањем приградског терминала са Рибље пијаце на локацију садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на локацију“.

Првостепени суд, на основу утврђеног чињеничног стања, закључује да је тужилац своје право на накнаду штете исцрпео за период од 01.03.2007. године па до 01.12.2011. године, те да је за период после тога тужбени захтев неоснован јер се не могу остваривати будућа права заснована на несавесности и недозвољеном уговарању (ништавој) уговорној обавези, те да се захтев не може ослањати на уговорни однос чија је одредба уговора била ништавна.

Привредни апелациони суд налази да је правилна одлука првостепеног суда. Наиме, тужилац свој тужбени захтев заснива на неизвршењу одредбе уговора за коју је утврђено да је ништава правноснажном судском одлуком, пресудом Привредног суда у Новом Саду П број 287/2013. Чланом 104. Закона о облигационим односима је прописано да је, у случају ништавости уговора, свака уговорна страна дужна да врати другој све оно што је примила по основу таквог уговора, а ако то није могуће, или ако се природа оног што је испуњено противи враћању, има се дати одговарајућа накнада у новцу, према ценама у време доношења судске одлуке, уколико закон што друго не одређује, да, ако је уговор ништав због тога што је по својој садржини или циљу противан принудним прописима, јавном поретку или добрим обичајима, суд може одбити, у целини или делимично, захтев несавесне стране за враћање оног што је другој страни дала, а може одлучити да друга страна оно што је примила по основу забрањеног уговора преда општини на чијој територији она има седиште, односно пребивалиште или боравиште, те да ће приликом одлучивања суд водити рачуна о савесности једне, односно обеју страна, о значају угроженог добра или интереса као и о моралним схватањима. Из наведеног произилази да, у конкретном случају, последица

утврђивања ништавости уговорне одредбе због чијег неизвршења тужилац тражи накнаду штете, није накнада штете већ враћање сваке уговорне стране другој оно што је примила по основу таквог уговора, те да реституција коју предвиђа горе цитирани члан 104. Закона о облигационим односима значи успостављање у имовини обе стране, стања које је било пре закључења ништавог уговора а то се постиже на тај начин што свака страна враћа оно што је по основу ништавог уговора примила, односно одговарајућа накнада у новцу. Ово право се не остварује по правилима о накнади штете или стицања без основа већ се приликом одмеравања накнаде, осим цена важећих у време доношења пресуде, цени и степен савесности обеју страна, значај угроженог добра или интереса, као и морална схватања. Тачно је да се осим повраћаја у пређашње стање, као правна последица ништавости уговора може појавити и накнада штете, јер закључењем ништавог уговора једна страна може претрпети штету услед неизвршења уговорних обавеза, те, у смислу члана 108. Закона о облигационим односима, накнаду штете може тражити само савесна страна, тј. она која није знала, нити је према околностима могла знати за ништавост. Међутим, у конкретном случају је све ово већ било предмет разматрања у парници која је вођена пред Привредним судом у Новом Саду П број 4597/2010 у којој је тужиоцу досуђена накнада у износу од 307.800.000,00 динара. На овај начин је код тужиоца успостављено стање које је било пре закључења уговора, те по основу наведеног не може даље основано да захтева било какву накнаду.

Неосновани су жалбени наводи да првостепени суд није ценио правну ваљаност предметног уговора, односно питање његове ништавости већ се позвао на образложење ревизијске одлуке Врховног касационог суда у којој о ништавости није одлучено изреком већ је о истом решавано као о претходном правном питању, с обзиром да је ништавост уговорне одредбе ради чијег неизвршења се тражи накнада штете, правноснажно утврђена пресудом Привредног суда у Новом Саду П број 287/13, те исто утврђење делује према свима. Поред тога, наводи којима умешач и тужилац оспоравају пресуду Врховног касационог суда Прев 58/2013 су недозвољени и нису од утицаја на другачију одлуку овог суда. Такође, нису од утицаја на другачију одлуку ни наводи жалилаца којима се оспорава оцена налаза и мишљења вештака с обзиром да тужилац није доказао постојање права, односно основа.

Одлука о трошковима је донета правилном применом члана 153. и члана 163. Закона о парничном поступку.

Из напред наведених разлога, Привредни апелациони суд је применом члана 390. Закона о парничном поступку, донео одлуку као у ставу I изреке.

Како тужилац и умешач нису успели са жалбом то им не припадају трошкови другостепеног поступка па је Привредни апелациони суд применом члана 153. и члана 165. Закона о парничном поступку донео одлуку као у ставу II изреке.

ЉМ/МС

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Весна Тодоровић, с.р.

За тачност отправка

Република Србија
ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ
1. П.1327/2015
16.11.2017. године
Нови Сад

У ИМЕ НАРОДА!

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ, и то судија Горан Цревар, у правној ствари тужиоца АТП ВОЈВОДИНА А.Д. Нови Сад, Пут Новосадско Партизанског Одрета 1а, кога заступа Зјалић Драгомир адв. из Новог Сада и умашеча на страни тужиоца ДЕВИЋ ИЛИЈА из Београда, кога заступа Владимир Добрић адв. из Београда, против туженог ГРАД НОВИ САД Нови Сад, Жарка Зрењанина 2, кога заступа Градско јавно правобранилаштво, ради накнада штете, исп. 6.777.207.288,00 динара, након одржане усмене јавне и главне расправе у присуству пуномоћника парничних странака, дана 16.11.2017. године, доноси следећу

ПРЕСУДУ

Тужбени захтев тужиоца који гласи: „Обавезује се тужени да тужиоцу на име накнаде штете због изгубљене добити из пословања саме аутобуске станице, за период од 01.12.2011.г. до 28.03.2013.г., тј. за период од 15 месеци исплати износ од 297.823.680,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.06.2016.г. па до коначне исплате, Обавезује се тужени да тужиоцу на име накнаде штете по основу изгубљене добити из саме делатности тужиоца, тј. по основу престанка превоза путника у међумесном и међународном саобраћају, престанка рада сервисног центра и престанка заступништва у продаји аутобуса марке „Евобус“, „Сетра“ и „Мерцедес“ за период 01.03.2007.г. до 28.02.2013.г., тј. за период од 72 месеца исплати износ од 6.479.383.608,00 динара, са законском затезном каматом почев од 01.06.2016.г. па до коначне исплате“ – **ОДБИЈА СЕ У ЦЕЛОСТИ КАО НЕОСНОВАН.**

Обавезује се тужилац да исплати туженом износ од 1.069.080,00 динара на име трошкова парничног поступка, а све у року од 8 дана под претњом извршења.

Образложење

У тужби од 09.05.2013. године тужилац истиче да је пресудом Привредног суда у Новом Саду пословни број П. 4597/2010 од 06.04.2012. године ставом 1 изреке, тужени обавезан

да тужиоцу због неизвршења уговорене обавезе, за период од 01.03.2007. године па до 01.12.2011. године, исплати накнаду штете у укупном износу од 1.333.914.000,00 динара, са одговарајућом законском затезном каматом. Наведена првостепена пресуда је потврђена пресудом Привредног апелационог суда у Београду пословни број Пж. 6028/2012 од 31.01.2013. године. Надаље је навео да је пресуда Привредног суда у Новом Саду пословни број П. 4597/2010 од 06.04.2012. године у погледу досуђене накнаде штете правоснажна постала дана 31.01.2013. године и извршна дана 22.02.2013. године, а да је пресуда Привредног апелационог суда у Београду пословни број Пж.6028/2012 од 31.01.2013. године правоснажна у ставу IV диспозитива и извршна дана 22.02.2013. године. Износ штете је утврђен за 57 месеци односно за период од 01.03.2007. године до 01.12.2011. године. Висина ове укупне штете за наведени период је утврђена на бази месечног износа изгубљене добити тужиоца у износу од 23.402.000,00 динара. Навео је да је месечни износ висине изгубљене добити односно накнаде штете утврђен на основу друге допуне налаза и мишљења вештака Јована Драгаша од 20.12.2011. године. Истакао је да тужени тужиоцу није исплатио досуђени износ накнаде штете, а да и надаље не извршава своје уговорене обавезе, па стога тужилац и надље трии штету у месечно утврђеном износу од најмање 23.402.000,00 динара. Од утврђене и укупно обрачунате и досуђене штете, која је утврђена са стањем на дан 01.12.2011. године протекло је закључно са 28.02.2013. године укупно 15 месеци, те простим сабирањем произлази да је тужени тужиоцу за протеклих наведених 15 месеци проузроковао даљу штету у укупном износу од 351.030.000,00 динара. Тужилац је предлогом за мирно решавање спора, који је поднео Градском јавном правобраниоцу у Новом Саду дана 01.03.2013. године, позвао туженог да тужиоцу исплати означени износ од 351.030.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана подношења тог предлога – 01.03.2013. године па до коначне исплате, заједно са проузрокованим трошковима поступка. Како се тужени у законском року од 60 дана, као ни до дана подношења тужбе, на тај предлог за мирно решавање спора није одазвао, то је тужени предложио да суд донесе пресуду којом ће се тужени обавезати да тужиоцу на име накнаде штете, за период од 15 месеци тј. за период од 01.12.2011. године до 28.02.2013. године, исплати износ од 351.030.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана подношења предлога за мирно решавање спора, тј. почев од 01.03.2013. године па до коначне исплате, тражио је и трошкове парничног поступка. У току даље поступка а после спроведених вештачења тужилац је преиначио тужбени захтев потражујући износ од 297.823.680,00 динара на име изгубљене добити из пословања аутобуске станице, за период од 15 месеци, као и износ од 6.479.383.608,00 динара на име изгубљене добити која се састоји у престанку превоза путника у међумесном и међународном саобраћају, престанка рада сервисног центра и престанка заступништва у продаји аутобуса марке „Евобус“, „Сетра“ и „Мерцедес“ а све за период од 72 месеца.

Тужени се у одговору на тужбу противио тужби и тужбеном захтеву како по основу тако и по висини, те је навео да је тужилац пред Привредним судом у Новом Саду водио парнични поступак против туженог ради исплате накнаде штете у виду измакле користи настале поводом спорног односа из Уговора број П-020-2/2006-770 који је закључен 08.05.2006. године између тужиоца и туженог а који је за предмет имао регулисање међусобних права и обавеза у погледу обезбеђивања нове међумесне аутобуске станице у објекту који ће градити тужилац на локацији предвиђеној Генералним планом Града Новог Сада до 2021. године. Позвао се на пресуду Привредног суда у Новом Саду

пословни број П.4597/2010 од 06.04.2012. године као и на пресуду Привредног апелационог суда пословни број Пж. 6028/2012 од 31.01.2013. године којом је одбијена жалба туженог. Истакао је да је тужени потом уложио ревизију, а да је Републичко јавно тужилаштво поднело захтев за заштиту законитости, те је цитирао изреку пресуде Врховног касационог суда пословни број Прев. 58/2013 и Пзз. 1/2013 од 09.05.2013. године. Навео је да је Врховни касациони суд у вези горе наведеног уговора закључио да је исти ништав у делу који се тиче извршења уговора од стране туженог у погледу обезбеђења тужиоцу искључивог обављања делатности прихватања и одпремања аутобуса у међумесном и међународном саобраћају, а с обзиром да суд у смислу члана 109 став 1 ЗОО на ништавост пази по службеној дужности. Истакао је да је ревизијски суд заузео становиште да последице неизвршавања уговора од стране туженог у смислу настанка штете у виду измакле користи за тужиоца морају да снесу оба уговорника, те је одлучено да се тужиоцу као несавесном уговорнику досуди штета и то само у утуженом временском периоду, што подразумева да се то право исцрпљује за период после тога и да се штета не може остварити у будућности из ништаве уговорне одредбе јер зато не постоји правни основ с обзиром да нико не може остварити будућа права заснована на несавесном и недозвољеном уговарању (ништавој уговорној обавези).

Суд је дана 03.12.2013.г. донео пресуду у предмету П. 856/2013 којом је одбио тужбени захтев тужиоца. На наведену пресуду тужилац је изјавио жалбу, а Привредно апелациони суд је укинуо пресуду бр.П. 856/2013 својим решењем ПЖ. 2012/2014 дана 30.07.2015.г. и поступак вратио на поновно суђење.

У току доказног поступка суд је прочитао: пресуду Привредног суда у Новом Саду пословни број П.4597/2010 од 06.04.2012. године, пресуду Привредног апелационог суда у Београду пословни број Пж. 6028/2012 од 31.01.2013. године, решење Привредног суда у Новом Саду пословни број П.4597/2010 од 18.02.2013. године, решење Привредног суда у Новом Саду пословни број П.4597/2010 од 22.02.2013. године, другу допуну налаза о вештачењу од 20.12.2011. године у предмету пословни број П.4597/2010 коју је дао вештак Јован Драгаш, предлог за мирно решавање спора од 01.03.2013. године, пресуду Врховног касационог суда у Београду пословни број Прев 58/2013 и Пзз 1/2013 од 09.05.2013. године, одговор на тужбу у предмету овог суда који се води под пословним бројем П.287/2013, извршио увид у списе овог суда пословни број П.4597/2010, П.287/2013, као и допуне налаза вештака Драгаш Јована од 27.06.2016.г., изјашњење на примедбе вештака Драгаша од 21.09.2016.г., изјашњење од 26.10.2016.г., изјашњење од 02.12.2016.г., допуна налаза и мишљења вештака Драгаша од 08.02.2017.г. и допуне налаза од 13.06.2017.г., па је утврдио следеће **ЧИЊЕНИЧНО СТАЊЕ**:

Тужилац је пред Привредним судом у Новом Саду водио парнични поступак против овде туженог, ради исплате накнаде штете у виду измакле користи настале поводом спорног односа из Уговора број П-020-2/2006-770 од 08.05.2006. године, чији је предмет био регулисање међусобних права и обавеза у погледу обезбеђивања нове међумесне аутобуске станице у објекту којег је требао да гради тужилац на локацији предвиђеној Генералним планом Града Новог Сада до 2021. године. Поводом спорног односа овај суд је пресудом пословни број П.4597/2010 од 06.04.2012. године обавезао туженог да исплати тужиоцу главни дуг од 1.333.914.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.12.2011. године па до исплате и трошкове парничног поступка од 954.000,00 динара.

Ставом II изреке пресуде тужени је обавезан да умешачу исплати 936.500,00 динара на име трошкова парничног поступка. Ставом III изреке пресуде одбачена је тужба тужиоца у делу којим се тражи да се тужени обавезе да убудуће од 01.12.2011. године па док за то постоје законски услови плаћа накнаду штете у месечном износу од 23.402.000,00 динара најкасније до 05.-тог у месецу за претходни месец са законском затезном каматом од доспећа сваке месечне рате до коначне исплате. Ставом IV изреке констатовано је да је тужба повучена за главни дуг од: 2.052.542.925,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате, 493.876.975,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате, 91.268.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате, 142.236.568,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате. Ставом V изреке одбијен је захтев тужиоца за досуду законске затезне камате на трошкове парничног поступка од 954.000,00 динара почев од 06.04.2012. године до исплате. Ставом VI изреке одбијен је захтев умешача за досуду законске затезне камате на трошкове парничног поступка од 936.000,00 динара почев од 06.04.2012. године до исплате.

Привредни апелациони суд је пресудом пословни број Пж. 6028/2012 од 31.01.2013. године у ставу I изреке одбио жалбу туженог и потврдио је пресуду Привредног суда у Новом Саду пословни број П.4597/2010 од 06.04.2012. године исправљену решењем од 10.05.2012. године у ставу I и II изреке. Ставом II изреке одбијена је жалба тужиоца и потврђена је иста пресуда у ставу III изреке. Ставом III изреке одбијена је жалба умешача на страни тужиоца и потврђена је иста пресуда у ставу III, IV и VI изреке. Ставом IV изреке обавезан је тужени да плати умешачу на страни тужиоца износ од 75.000,00 динара на име трошкова одговора на жалбу у року од 8 дана по пријему пресуде.

Против другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, а Републичко јавно тужилаштво је поднело захтев за заштиту законитости, те је Врховни касациони суд дана 09.05.2013. године донео пресуду пословни број Прев 58/2013 и Пзз 1/2013. Ставом I изреке делимично је усвојена ревизија туженог Град Нови Сад из Новог Сада, па је преиначена пресуда Привредног суда у Новом Саду пословни број П.4597/2010 од 06.04.2012. године исправљена решењем истог суда пословни број П.4597/2010 од 10.05.2012. године и пресуда Привредног апелационог суда пословни број Пж. 6028/2012 од 31.01.2013. године у делу у коме је тужени обавезан да тужиоцу исплати новчани износ од 1.026.114.000,00 динара, са каматом по стопи из Закона почев од 20.12.2011. године до исплате и парничне трошкове у износу од 954.000,00 динара и у делу у коме је тужени обавезан да плати умешачу трошкове првостепеног поступка у износу од 936.500,00 динара и трошкове одговора на жалбу у износу од 75.000,00 динара па је ставом II изреке пресуђено те је одбијен као неоснован тужбени захтев за исплату новчаног износа од 1.026.114.000,00 динара са каматом по стопи из Закона, почев од 20.12.2011. године па до исплате. У ставу III изреке је одређено да свака странка сноси своје трошкове поступка. У ставу IV изреке је наведено да се у преосталом делу ревизија туженог одбија као неоснована. У ставу V изреке одбијен је као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужилаштва, подигнут против пресуде Привредног суда у Новом Саду пословни број П. 4597/2010 од 06.04.2012. године исправљене решењем истог суда пословни број П.4597/2010 од 10.05.2012. године у ставу I и II изреке првостепене пресуде Привредног апелационог суда пословни број Пж.6028/2012 од 31.01.2013. године у ставу I и IV изреке.

Пред овим судом под пословним бројем П.287/2013 вођен је поступак ради утврђивања да је одредба тачке 1 став 2 Уговора од 08.05.2006. године који је закључен између овде парничних странака ништава и без правног дејства. Дана 26.03.2014.г. у предмету П. 287/2013 донесена је пресуда којом је одбијен тужбени захтев Јавно градско саобраћајно предузеће Нови Сад којим је тражио да се утврди да је одредба тач.1 став 2 уговора од 08.05.2006.г. које је склопљена између Града Новог Сада и АТП Војводина АД Нови Сад а која гласи: „Обезбеђивањем нове међумесне станице у складу са ставом 1 ове тачке створиће се услови за измештај приградског терминала са Рибље пијаце на локацију садашње међумесне аутобуске станице као и услова за измештање садашње међумесне аутобуске станице на локацију у складу са генералним планом ништава и без правног дејства“. На наведену пресуду тужилац у наведеној правној ствари Јавно градско саобраћајно предузеће је изјавило жалбу а Привредно апелациони суд у Београду је својим решењем Пж. 591/2014 од 26.03.2014.г. преиначио пресуду првостепеног суда и утврдио да је одредба тач.1 став 2 уговора од 08.05.2006.г. закључен између Града Новог Сада и АТП Војводина ништава и без правног дејства. На наведену одлуку тужени 2 реда АТП Војводина је изјавила ревизију која је одбијена пресудом Врховног касационог суда Београд бр.Рев. 187/2016.

Наведено чињенично стање суд је утврдио из приложене писмене документације коју је прихватио као правно релевантну за одлучивање а на коју ни саме странке нису имале примедбе, као и увидом у списе овог суда пословни број П. 4597/2010 и П.287/2013.

Међу странкама је неспорно да је у вези са пословним односом донета првостепена, другостепена и ревизијска одлука, као и да је у предмету П. 287/2013 утврђена ништавост одредба тачке 1 став 2 Уговора од 08.05.2006. године. Међу странкама је неспорно да је у предмету П. 287/2013 донета првостепена, другостепена и ревизијска одлука.

Допуном налаза вештака Драгаша од 27.06.2016.г. утврђено је да месечна евентуална добит из пословања овде тужиоца по критеријумима важећим на дан 01.06.2016.г. износила је за пословање аутобуске станице 11.937.995,00 динара, очекивана евентуална добит од закупа 4.454.595,00 динара и за издавање рекламног простора 524.855,00 динара. Евентуално очекивана добит из целокупног пословања износила би 16.917.445,00 динара. Укупна евентуална изгубљена добит од пословања аутобуске станице за период од 01.12.2011.г. до 28.02.2013.г. износила би 253.761.675,00 динара.

Према допуни налаза вештака која је дана 21.09.2016.г. утврђено је да месечна евентуална добит из пословања овде тужиоца по критеријумима важећим на дан 01.06.2016.г. износила је за пословање аутобуске станице 14.875.462,00 динара, очекивана евентуална добит од закупа 4.454.595,00 динара и за издавање рекламног простора 524.855,00 динара. Очекивана евентуална добит из целокупног пословања износила би 19.854.912,00 динара. Укупна изгубљена евентуална добит од пословања аутобуске станице за период од 01.12.2011.г. до 28.02.2013.г. износила би 297.823.680,00 динара.

Дана 02.12.2016.г. вештак Драгаш је допунио своје налазе који су се огледали на околност висине процењене штете од пословања сервисног центра и продаје аутобуса „Евобус“, „Сетра“ и „Мерцедес“. Евентуална очекивана месечна добит из пословања сервиса АТП

Војводина по критеријумима важећим на дан 01.06.2016.г. износила би 3.867.114,00 динара а за период од 15 месеци износило би 58.006.710,00 динара, а све на дан 01.06.2016.г.

Према допуни вештака Драгаша од 08.02.2017.г. просечна евентуална нето добит у периоду 2006.г./2007 од пословања АТП Војводина одговара противвредности од 57.065 евра, изгубљена евентуална добит од пословања АТП Војводина за период од 01.12.2012.г. до 28.02.2013.г. износила би 71.331 евро, што би по средњем курсу еура на дан 01.06.2016.г. износило 8.770.900,00 динара.

У својој последњој допуни од 13.06.2017.г. вештак изјављује да би евентуална добит пословања аутобуске станице у оквиру АТП Војводина Нови Сад по критеријумима важећим на дан 01.06.2016.г. износило за пословање аутобуске станице 14.875.462,00 динара, очекивана евентуална добит од закупа локала у оквиру станице износ од 4.454.595,00 динара и за издавање рекламног простора у оквиру станице 524.855,00 динара. Очекивана евентуална добит од пословања аутобуске станице износила би месечно 19.854.912,00 динара. Укупно изгубљена евентуална добит АТП Војводине од пословања аутобуске станице у периоду од 01.01.2011.г. па до 28.02.2013.г.- 15 месеци износила би 297.823.680,00 динара.

Што се тиче тржишног и линијског превоза путника у домаћем и међународном транспорту који је АТП Војводина обављала по овереним и регистрованим редовима вожње у међумесном и одобреним редовима вожње у међународном превозу, АТП Војводина је током 2006.г. на бази пређених 9.566.441 км на годишњем нивоу те да је обављала редован линијски међумесни и међународни превоз остварила просечну дневну добит од 5.657,48 динара. Просечна месечна евентуална добит износила би 172.082 евра или 21.166.086,00 динара, што по умањењу пореза на добит износи 17.991.173,00 динара, те би за период од 01.12.2011.г. до 28.02.2013.г. изгубљена евентуална добит износила 269.867.595,00 динара. Просечна остварена годишња нето добит за период од 2005.г.- 2006.г. од пословања АТП Војводине одговара противвредности од 57.065 евра. Изгубљена евентуална добит од пословања АТП Војводина за период од 01.12.2011.г. па до 28.02.2013.г. износила би 71.331 евро што по средњем курсу на дан 01.06.2016.г. износи 8.773.713,00 динара.

Према допунском налазу и мишљењу Машинског факултета од марта 2017.г. евентуална изгубљена добит од пословања сервиса за период 01.03.2007.г. па до 31.12.2014.г. износи 62.651.654,21 евро. Просечна месечна евентуална добит износила би 666.507 евра или 81.980.361,00 динара што по умањењу пореза износи 69.653.307,00 динара те би за период од 01.12.2011.г. до 28.02.2013.г. изгубљена добит од рада сервиса износила 1.045.249.605,00 динара. На бази књигоствених података просечна остварена разлика у цени продаје аутобуса била је 5,64% док је просечна набавна цена аутобуса била 314.344,83 евра, те би се остварена просечна провизија по аутобусу износила 17.729,00 евра. Према пројекцији набавке аутобуса у спорном периоду, то би било 15 аутобуса годишње те би просечна остварена годишња провизија од продаје аутобуса износила 265.935,00 евра или 22.161,25 евра. Просечна месечна добит би износила 2.725.834,00 евра, што по умањењу пореза на добит износи 2.316.959,00 динара. За период од 01.12.2011.г. па до 28.02.2013.г. изгубљена добит од провизије у продаји аутобуса

износила би 34.754.385,00 динара.

Предње је утврђено на основу поднете писмене документације као и налаза и мишљења, као и допуна налаза вештака Јована Драгаша. Суд је ценио наведени налаз али исти није прихватио, обзиром да је одбио тужбени захтев тужиоца.

Одлучујући о преиначеном тужбеном захтеву тужиоца, суд је стао на становиште да исти није основан.

Члан 266 став 1 Закона о облигационим односима прописује да поверилац има право на накнаду обичне штете и измакле користи, које је дужник у време закључења морао предвидети као могуће последице повреде уговора, а с обзиром на чињенице које су му тада биле познате или морале бити познате.

Члан 189 став 3 ЗОО прописује да се при оцени висине измакле користи узима у обзир добитак који се могао основано очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, а чије је остварење спречено штетником радњом или пропуштањем.

Из утврђеног чињеничног стања произлази да је Врховни касациони суд у својој пресуди закључио да је предметни Уговор ништав у делу који се тиче извршења уговора од стране туженог у погледу обезбеђења тужиоцу искључивог обављања делатности прихватања и отпремања аутобуса у међумесном и међународном саобраћају, а у смислу члана 109 став 1 ЗОО на ништавост се пази по службаној дужности.

Такође Ревизијски суд заступа став да последице неизвршења уговора од стране туженог у смислу настанка штете у виду измакле користи за тужиоца морају да сnose оба уговорника, те да је не може сносити само тужени, због тога што није само он крив за закључење ништавог уговора. Крива су оба уговорника и њихова кривица је једнака. Такође по питању штете, штета се не може остварити у будућности из ништаве одредбе јер не постоји правни основ за њену исплату, обзиром да нико не може остварити будућа права заснована на несавесном и недозвољеном уговарању, обзиром да је ништавна уговорна обавеза.

Овај суд оценом доказа у списима, њиховом анализом као и после увида у спис П.4597/2010 у оквиру кога се налазе бројни докази које суд оцењује како је претходно наведено, као и увида у спис П. 287/2013 прихвата становиште Врховног касационог суда које је заузето у ревизијског одлуци, а то је да се накнада штете тужиоцу као несавесном уговорнику испрпљује за период од 01.03.2007. године па до 01.12.2011. године, те се то право испрпљује за период и после тога. Наиме, штета се не може остваривати у будућности из ништаве уговорне одредбе, јер за то не постоји правни основ, обзиром да нико не може остваривати будућа права заснована на несавесности и недозвољеном уговарању (ништавој уговорној обавези).

Из свега изнетог, суд је одбио део тужбеног захтева тужиоца који се односи на исплату изгубљене добити из пословања саме аутобуске станице за износ од 297.823.680,00 динара, сматрајући да тужилац не може остваривати штету у будућности из ништаве

одредбе уговора, обзиром да је био несавесни уговорник.

Суд је одбио део пренаменог тужбеног захтева тужиоца који се састоји на име изгубљене добити из саме делатности тужиоца, тј. по основу престанка превоза путника у међумесном и међународном саобраћају, престанка рада сервисног центра и престанка заступништва у продаји аутобуса марке „Евобус“, „Сестра“ и „Мерцедесе“ за период од 01.03.2007.г. до 28.02.2013.г. тј. за период од 72 месеца за износ од 6.479.383.608,00 динара, обзиром да се овај захтев ослања на уговорни однос чија је одредба уговора била ништавна. Са друге стране по мишљењу суда, евентуална изгубљена добит представља оптимистичну наду, на основу које не може да се досуди и штета тужиоцу у смислу чл. 189 став 3 ЗОО. Наиме, наведена законска одредба прописује да се висина измакле користи узима у обзир добитак који се могао очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима. По мишљењу суда оптимистичке наде је потраживање тужиоца по основу изгубљене добити која се састоји у престанку превоза путника у међумесном и међународном саобраћају, те престанку рада сервисног центра и престанка заступништва продаје аутобуса марке „Евобус“, „Сестра“ и „Мерцедес“ за период од 72 месеца да исто представља износ од 6.479.383.608,00 динара. Тај износ није се реално могао очекивати нити основано пројектовати. Другим речима измакла добит не представља само оптимистичко предвиђање добитка који би могао да буде остварен, већ добит која према реалним околностима може да настане, те корист коју би тужилац евентуално остварио.

Из свега изнетог а применом цитираних законских одредби, суд је одлучио као у изреци пресуде и одбио тужбени захтев тужиоца.

Одлуку о трошковима поступка суд је донео применом члана 153 ЗПП-а а трошкови туженог састоје се од састава одговора на тужбу као и састава поднесака од 12.11.2013.г., 03.11.2015.г., 21.06.2016.г., 07.07.2016.г., 27.10.2016.г., 11.04.2017.г., 27.07.2017.г., укупно седам по 58.560,00 динара, присуство расправама и то дана: 14.10.2013.г., 03.12.2013.г., 19.11.2015.г., 17.02.2016.г., 28.06.2016.г., 13.10.2016.г., 20.12.2016.г., 27.02.2017.г., 21.09.2017.г. и 16.11.2017.г. укупно десет по 60.060,00 динара, што укупно износи 1.069.080,00 динара.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде може се изјавити жалба у року од 15 дана од пријема исте Привредном апелационом суду у Београду, а преко овога Суда у два примерка.

ВИШИ СУД У НОВОМ САДУ
 Предато лично, поштом препоручено
 обично дана _____ Рно _____
 Примерака _____ прилога _____
ПРИМЉЕНО 09. 2021
 Република Србија
 Тајна
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
 Београд
 Број Рев 1980/2019 Потпис
 Време: 21.01.2021. године

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
 Предато поштом време _____
 Лично Пример _____
ПРИМЉЕНО 20. 09. 2021 Приста _____
 Примљено таксе _____ дин.
 Манах таксе _____ дин. Потпис
БРОЈ _____ 20 _____

04. 10. 2021

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца Илије Девића из Београда, кога заступа Добрић Владимир, адвокат из Београда, против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж бр.1556/18 од 09.10.2018. године, у седници већа одржаној дана 21.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж бр.1556/18 од 09.10.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П бр.249/2011 од 27.12.2017. године, првим ставом изреке, одбијен је приговор литиспенденције. Другим ставом изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде материјалне штете исплати износ од 15.940.056.654,10 динара, са законском затезном каматом на износ од 13.454.098.934,08 динара, почев од 01.01.2017. године до исплате, трошкове парничног поступка по ТТ колико буду износили као и накнаду на основу нематеријалне штете у износу од 20.000.000,00 динара, а по основу повреде угледа и части 30.000.000,00 динара, односно укупно 50.000.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 3.036.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж бр.1556/18 од 09.10.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао добијану пресуду у оквиру овлашћења из члана 399. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. важећег ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/2011...55/2014), и закључио да ревизија није основана.

У образложењу своје одлуке другостепени суд се погрешно позвао на одредбе сада важећег ЗПП, конкретно 374. став 2. тачка 1, 2. до 3, 5, 7. и 9. ЗПП, што није било од утицаја на доношење правилне и законите одлуке у поступку у смислу члан 361. став 1. ЗПП.

У спроведеном поступку није почињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 362. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд нази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном у поступку који је претходио доношењу правноснажне пресуде Агенција за приватизацију Републике Србије и тужилац су закључили уговор о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције у Београду, дана 30.07.2004. године, којим је у складу са Законом о приватизацији и Уредбом о продаји капитала и имовине јавном аукцијом, Агенција продала 70% друштвеног капитала субјекту приватизације друштвено Аутотранспортном предузећу „Војводина“ Нови Сад на аукцији одржаној дана 27.07.2004. године. Део од 30% укупног износа капитала субјекта је пренет на запослене без накнаде. Друштвени капитал субјекта је процењен на 264.822.000,00 динара а купац је купио друштвени капитал по цени од 290.000.000,00 односно 3.975.603,50 евра, према курсу евра на дан 30.07.2004. године. Уговорена је исплата цене у шест једнаких годишњих рата у динарској противвредности. Годишња рата износила је 662.600,58 евра. Купац је обавезан да инвестира у субјекте приватизације у основна средства, да током пет година обезбеди континуитет пословања предузећа у основној делатности за које је регистровано, одређена су ограничења за продају основних средстава субјекта, а обавезан је и да врати национализовану имовину која је у саставу субјекта приватизације. Сходно одредбама уговора, уговорне стране су закључиле дана 05.08.2004. године уговор о инвестиционом улагању, којим се купац, тужилац у овом поступку обавезао да инвестира у друштвено предузеће „Војводина“ Нови Сад у року од 12 месеци са износом од 74.207.000,00 динара у основна средства. Уговорена су средства обезбеђена а наведена улагања су извршена према потврди овлашћеног ревизора и тиме је обавеза тужилаца као купца из уговора о продаји друштвеног капитала који се односи на инвестициона улагања у целини извршена.

Тужилац је као директор АТП „Војводина“ АД Нови Сад упутно писмо о својим намерама градоначелнику Града Новог Сада Маји Гојковић, дана 01.02.2005. године и обавестио је Град да је предузеће сачинило план да се на парцели број 3351 и 3352/1 изгради аутобуска станица за међумесни, међурејублички и међународни саобраћај, бензинска станица, паркинг простор за аутобусе, такси возила, путничка возила, управа зграда, службе за технички преглед, перионица, хотел и продајни центар и сервис „Сетре“ и „Мерцедеса“ за Србију и Црну Гору. Градоначелник и градско веће Новог Сада су 10.02.2005. године донели закључке према којима је задужен ЈП „Завод за изградњу града“ да у име Града координира послове из надлежности Завода, а ради реализације идејног пројекта за изградњу аутобуске станице за међумесни и међународни саобраћај, као и да обезбеди изградњу саобраћајне студије која ће показати оправданост локације комплекса АТП „Војводина“ са стационима постојећих и нових

саобраћајних коридора за јавни саобраћај. Дата је сагласност за израду технолошког пројекта ауто базе и ауто станице за АТП „Војводина“. Град, односно градоначелник и АТП „Војводина“ су закључили Уговор дана 08.05.2006. године којим су уредили међусобна права и обавезе у погледу обезбеђења нове међумесне аутобуске станице у објекту који ће градити АТП Војводина, чиме ће се створити услови за измештање приградског терминала са Рибље пијаце на локацији у садашњем међумесне аутобуске станице као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на нову локацију, у складу са Генералним планом. Уговорнице су сагласне да АТП „Војводина“ сопственим средствима изгради објекат за нову међумесну аутобуску станицу на простору радне зоне „Север 2“ на парцели 33.51 КО Нови Сад 1 на земљишту чији је корисник. Град се обавезао да након што АТП „Војводина“ добије употребну дозволу за новоизграђени објекат међумесне аутобуске станице, регулише аутобуски саобраћај и да трасе линија у градском и приградском саобраћају и аутобуска стајалишта уреди у складу са новом локацијом. У допису од 20.07.2005. године, сачињеном поводом прихватања писма о намерама АТП „Војводина“ градоначелник је закључио да одлука о измештању терминала међуградске аутобуске станице у Новом Саду представља дугорочну оријентацију и трајног је карактера, да ће се пресељење терминала међуградске аутобуске станице провести након изградње објекта аутобазе и ауто станице на парцелама 3351 и 3352/1 КО Нови Сад 1, на којима ће се наставити обављање делатности међуградске станице на новој локацији.

Према генералном плану Града Новог Сада до 2021. године планиране су две локације међумесне аутобуске станице и то једна код Железничке станице и друга на парцели 3351 КО Нови Сад 1, у радној зони Север 1. Скупштина града је на седници од 03.03.2006. године донела одлуку: локација међуградске аутобуске станице и приградског терминала, у којој се наводи да ради измештања приградског терминала са рибље пијаце на локацији садашње међуградске аутобуске станице, међуградска станица ће се градити на простору радне зоне Север 2 на парцели 33,51 КО Нови Сад. Дана 28.02.2007. године, Градска управа за урбанизам и стамбене послове је донела решење којим је издата употребна дозвола за прву фазу комплекса Аутотранспортног предузећа са двонаменским склоништем, перонима и наставењницом, паркинг простором на углу Светандрејског пута и Пута Новосадског партизанског одреда на кп бр.3351 КО Нови Сад 1. Градска управа за саобраћај и путеве је одредила да је за међумесним и међународним саобраћајем почетно и крајње стајалиште нова аутобуска станица и одредила да се стара аутобуска станица на Бул. Јаше Томића 6, користи искључиво за приградски превоз путника. Градска управа за инспекцијске послове је донела закључак којим је наложено ГСП да поступи по решењу којим му је наложено да аутобуску станицу на Бул. Јаше Томића бр.6, стави у функцију аутобуског терминала искључиво за приградски превоз путника.

АТП „Војводина“ је започела са обављањем делатности пружања станичних услуга, али делатност није испунила очекиване резултате, јер се међумесни и међуградски превоз и даље обављао са поласцима и доласцима преко старе аутобуске станице. Иако је то била уговорена обавеза, да омогући измештање саобраћаја на нову станицу, тужени је није испунио. Дотадашња станица није престала са радом, а рад нове није био у очекиваном обиму. То се одразило на послове резултата АТП „Војводине“ која је пословала са губитком. Пословни приходи су 2008. године били мањи за 70% у односу на 2007. Имајући у виду однос укупних обавеза и вредности обртне и сталне имовине, привредно друштво је постало несолвентно и презадужено у високом степену. Истовремено тужилац је према уговору о продаји друштвеног

капитала од 30.07.2004. године имао обавезу да исплати цену шест годишњих рата, а исплатио је четири рате, с тим што пету и шесту рату није исплатио ни у накнадно остављеним роковима. АТП „Војводина“ није испунила обавезе ни из Социјалног програма. Како купац није испунио обавезе, Агенција за приватизацију је Одлуком од 23.12.2008. године, констатовала да се Уговор о продаји друштвеног капитала поводом јавне аукције субјекта приватизације АТП „Војводина“ АД сматра раскинутим због неиспуњења, истеком накнадно остављеног рока, у складу са чланом 41. Закона о приватизацији. Агенција је донела одлуку о преносу капитала АТП „Војводина“ из Новог Сада Акцијском фонду дана 12.01.2009. године, у износу од 70% друштвеног капитала предузећа.

АТП „Војводина“ АД је поднело тужбу Трговинском суду у Новом Саду против Републике Србије, Града Новог Сада и ЈГСП Нови Сад, ради накнаде штете, због неизвршења уговорних обавеза, у ком поступку је тужилац учествовао као умешач. Захтев је одбијен. Пресудом Привредног апелационог суда потврђена је пресуда у односу на Републику Србију и ЈГСП Нови Сад, а укинута је у односу на Град Нови Сад. Након тога је Привредни суд донео првостепену пресуду којом је обавезао Град Нови Сад да тужиоцу АТП „Војводина“ АД исплати дуг и трошкове поступка. Привредни апелациони суд је ову пресуду потврдио.

Пресудом Врховног касационог суда Рев бр.58/2013 и Пзз 1/2013 од 09.05.2013. године преиначене су првостепена и другостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев јер су обе уговорне стране по мишљењу Врховног касационог суда биле несавесне.

Решењем Трговинског суда Ст 27/08 од 15.12.2008. године, покренут је поступак стечаја над АТП „Војводина“ АД Нови Сад. Дана 29.06.2011. године, стечајни управник је поднео план реорганизације. Назив субјекта је брисан и уписан нови назив Аутотранспортно предузеће „Војводина“ АД Нови Сад са седиштем у Новом Саду.

Тужилац је био власник фирме „Мапсоор“ ДОО и „Мапсоор агра“ ДОО Београд у коме је био оснивач са 100% удела, над којим је отворен стечај. Ове фирме су као јемци гарантовали за враћање кредита по уговорима о кредитима, које је АТП „Војводина“ АД Нови Сад закључивала са банкама. Гаранције су обухватиле непокретности у власништву тих фирми у Београду и Крчедину. Поред тога, тужилац је лично својом имовином гарантовао као јемац враћање кредита по уговорима које је АТП „Војводина“ АД Нови Сад закључивала са банкама. И ове непокретности су продате ради враћања дуга из уговора о кредиту. Тужилац је био и јемац за кредите узете за потребе АТП „Војводина“ АД Нови Сад код Чачанске банке, због чега је одређено извршење над његовим непокретностима у Новом Сланкамену. Ове фирме тужиоца отишле су стечај услед немогућности сервисирања дугова.

Тужилац је поднео пријаву потраживања против стечајног дужника АТП „Војводина“ АД Нови Сад, дана 30.01.2009. године по уговору о јемству. Поднео је и тужбу Привредном суду у Новом Саду против АТП „Војводине“ у стечају, ради утврђивања основаности потраживања. Захтев је правноснажно одбијен, али је у поступку пред истим судом утврђено потраживање фирме тужиоца „Мапсо Агра“ ДОО Београд.

Привредни апелациони суд је у предмету по тужби тужиоца ЈГСП против тужених Града Новог Сада и АТП „Војводина“ АД Нови Сад, донео пресуду којом је утврђено да је ништава одредба уговора закључена између тужених од 08.05.2006. године којим је одређено да ће се обезбеђењем нове међумесне аутобуске станице створити услови за измештање приградског термина са рибље пијаце на локацију садашње међумесне аутобуске станице као и услови за њено измештање на нову локацију у складу са генералним планом. Ревизија туженог АТП „Војводина“ у овом спору је одбијена.

Тужилац у овом спору потражује изгубљену добит од пословања аутобуске станице од 01.03.2007. године до 31.12.2014. године у износу од 1.712.225.206,71 динар са каматом у износу од 981.091.311,78 динара на дан 01.04.2015. године. Ова изгубљена добит обухвата добит од пословања станице, прихода од полазака аутобуса, од закупа, изнајмљивања рекламнoг простора, док је очекивана добит од пословања сервиса за период од 01.03.2007. године до 31.12.2014. године 417.382.000,00 динара односно 3.475.275 евра. Утврђен је и очекивани приход предузећа „Мапсоор“ ДОО. Тужилац потражује штету од продатог земљишта и закупнину за пољопривредно земљиште у Новом Сланкамену за период од 01.03.2007. године до вештачења 05.05.2017. године у Новом Сланкамену за период од 01.03.2007. до дана вештачења 05.05.2017. године у износу од 18.639.084 евра и због неиздавања земљишта у Крчедину у износу од 138.361,20 евра.

Одлучујући о уставној жалби Уж 4892/10 од 20.10.2015. године, АТП „Војводина“ АД и овде тужиоца Уставни суд је одбио уставну жалбу изјављену против пресуде Врховног касационог суда Прев 58/2013 и Пзз 1/2013 од 09.05.2013. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања правилан је закључак нижестепених судова да је тужбени захтев неоснован. За своје одлуке нижестепени судови су дали потпуне и јасне разлоге које као правилне и на закону засноване прихвата и ревизијски суд.

Другостепени суд је оцењујући наводе жалбе у образложењу своје одлуке оценио све битне наводе који су од утицаја на доношење правилне и законите одлуке у поступку, па су неосновани ревизијски наводи да је у поступку пред другостепеним судом почињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП.

Тужилац се у ревизији позива на легитимна очекивања у погледу стицања добити коју би остварио извршењем Генералног плана Града Новог Сада о отварању Аутобуске станице међуградске и међумесне коју је изградио, позивајући се на случајеве „Koreckivs Slovačka“ представка број 44912/98 од 28.09.2014. године и „Dyshevavvs Rusija“ представка број 7997/10 од 06.12.2011. године и Одлуке Европског суда за људска права у Стразбуру у овим предметима, али оне су без утицаја на доношење другачије одлуке у овом поступку јер се не заснивају на битно истом чињеничном стању и правном основу. Напротив, у пресуди „Gladviševa protiv Rusije“ суд се позива на члан 8. Европске конвенције, а не на факултативни Протокол број 1 уз Европску конвенцију.

Одредбом члана 14. Закона о облигационим односима – ЗОО, прописано је да се у заснивању облигационих односа не могу установљавати права и обавезе којима се за било кога ствара или искоришћава монополски положај на тржишту (забрана стварања и искоришћавања монополског положаја).

Супротно наводима ревизије тужилац није доказао постојање узрочно-последичне везе између штете коју трпи и радњи туженог да би тужени био у обавези да доказује да је штета настала без његове кривице (намера или крајња непажња).

Инсистирањем на реализацији Генералног плана, тако да међународни и међуградски превоз обавља искључиво предузеће у власништву тужиоца супротно члану 14. у вези са чланом 103. ЗОО, тужилац се доводи у монополски положај у односу на друга предузећа која се баве међуградским и међумесним превозом у Граду Новом Саду, па је правилан закључак нижестепених судова, да би извршење такве обавезе и досуђивање накнаде штете било противно принудним прописима, пре свега Уставу (члан 84.) и закону.

Тужилац је лице које се бави привредном делатношћу, па му одредбе члана 14. Закона о облигационим односима нису могле остати непознате, због чега је ступајући у преговоре са Градом Новим Садом, о изградњи аутобуске станице од које би искључиво његово предузеће убирало профит, знао, односно морао знати да се тиме ствара монополски положај, па је сагласно члану 192. ЗОО, својим радњама допринео настанку штете.

На основу изложеног, а како тужилац у ревизији понавља наводе које је истицао у жалби, које су већ биле предмет савесне и брижљиве оцене другостепеног суда, Врховни касациони суд је одбио као неосновану ревизију туженог и донео одлуку као у изреци пресуде применом члана 405. ст.1. и 2. ЗПП.

Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправку
Управитељ писарнице
Марија Антонић

Заједничка адвокатска канцеларија *Добрић*

Адвокати:

Владимир Љ. Добрић
Бранислав Маринковић

Душан М. Васиљевић
Ана Н. Деспотовић

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УСТАВНИ СУД
11000 БЕОГРАД
Бул. краља Александра 15

УСТАВНА ЖАЛБА

А) Подаци о подносиоцу уставне жалбе:

Илија Р. Девећ из Београда, Виле Равијојле бр. 9,
ЈМБГ

Б) Подаци о пуномоћнику:

Владимир Љ. Добрић, адвокат
Адреса: Београд, Бирчанинова 15
Број телефона: 011 2687-514, 3621-448, 3621-449

Доказ: 1. Пуномоћје за изјављивање уставне жалбе

В) Подаци о појединачном акту или радњи који се оспорава:

Уставном жалбом се побија пресуда Врховног касационог суда Рев. 1980/2019 од 21.01.2021. којом се мериторно одлучује да се одбија ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1556/18 од 09.10.2018. године.

Доказ: 2. Пресуда Врховног касационог суда Рев. 1980/2019 од 21.01.2021.

Пресуда Врховног касационог суда Рев. 1980/2019 од 21.01.2021. уручена је путем препоручене поште пуномоћнику подносиоца уставне жалбе адв. Владимиру Добрићу из Београда дана 04.10.2021.

Доказ: 3. Пријемни печат од 04.10.2021.

Скраћено образложење уставне жалбе:

Уставна жалба се подноси због повредне Уставом РС и Европском конвенцијом о људским правима и основним слободама гарантованог права на имовину и права на правично суђење. Подносилац уставне жалбе у оба случаја повреде има статус жртве, одн. оштећеног, као лица чија права су повређена.

У случају повреде права на имовину Илија Девих има статус како непосредно, тако и посредно оштећеног, као лица које је имало легитимно очекивање да ће Град Нови Сад, као орган јавне власти, у вршењу функција јавне власти, извршавати обавезе које је преузео по основу једностраног обећања да ће дозволити и поштовати обавезе по основу изградње нове аутобуске станице и сервиса на локацији АТП „Војводина“ а.д. у Новом Саду, по основу обавеза из измењеног Генералног плана Града Новог Сада до 2021. године усвојеног на седници Скупштине Града од 03.03.2006. године, по основу закљученог уговора од 08.05.2006. са АТП „Војводином“ а.д. Нови Сад који је Град Нови Сад закључио у поступку спровођења наведеног планског акта, као и по основу издатих грађевинских и употребних дозвола за новоизграђену аутобуску станицу и сервис на локацији АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад. Обавеза коју је Град Нови Сад преузео а није извршио (посебно на основу издатих употребних дозвола у време важења измењеног планског акта). Све наведене обавезе Града Новог Сада састојале су се у регулисању премештања аутобуског саобраћаја са старе локације у центру града на локацију АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад, и то путем регулисања међуградског и међународног аутобуског саобраћаја и аутобуских стајалишта у граду на начин да новоизграђена аутобуска станица и сервис на локацији АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад могу да обављају делатности за коју је Град Нови Сад издао грађевинске и употребне дозволе, због којих је Илија Девих и уложио своја средства као инвеститор, због којих је преузео јемства по основу кредитних обавеза АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад према пословним банкама, све ради финансирања изградње нове аутобуске станице и сервиса. Илија Девих је наведене пословне одлуке доносио вршећи овлашћења као већински власник и директор у АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад, легитимно очекујући да ће Град Нови Сад савесно извршавати преузете обавезе које проистичу како из појединачних аката које је Град Нови Сад преузео (обећања датог приликом прихватања писма о намерама, закљученог уговора и издатих грађевинских и употребних дозвола), тако и из општег планског акта којим је Град Нови Сад преузео општу обавезу према свим физичким и правним

лицима у Граду Новом Саду у вези премештања аутобуског саобраћаја. Све наведене обавезе Град Нови Сад је преузео ради остваривања јавног интереса града у погледу измештања аутобуског саобраћаја из центра града на локацију за коју се Град Нови Сад планским документом одлучио као најповољнију за град, решавања еколошког проблема који се састоји у загађивању ваздуха услед уласка аутобуса који обављају међуградски и међународни аутобуски саобраћај у центар града, спровођења новог урбанистичког решења предвиђеног планским документом и стварања услова за остваривање економског интереса у могућности да се парцеле на којима се налазила стара аутобуска станица понуде потенцијалним купцима на продају ради остваривања буџетских прихода Града Новог Сада. Повреда права на имовину Илије Девића састоји се у незаконитом, неправичном мешању у имовину Илије Девића, на начин да се угрожава инвестиција Илије Девића и он онемогућава у уживању имовинских права која се заснивају на тој инвестицији, при чему се мешање састојало у одустајању од свих преузетих обавеза уз позивање у судском поступку на ништавост преузетих обавеза (како оних који имају извор у појединачним правним актима, тако и оних које су садржане у планском документу), као да Град Нови Сад није наведене обавезе преузео у вршењу јавне власти и као носилац и гарант правне сигурности по том основу. Имовинска права Илије Девића која су повређена објашњена су у уставној жалби у складу ставовима из одлука Европског суда за људска права. Последица таквог поступања Града Новог Сада је да су се судске одлуке, супротно ставовима из одлука Европског суда за људска права, позивале на разне разлоге (недостатак активне легитимације на страни Илије Девића и пасивне легитимације на страни Града Новог Сада, недостатак узрочно-последичне везе између радњи штетника и насталих последица за оштећеног, успостављања монопола у корист Илије Девића и привредног друштва у његовом већинском власништву, све супротно ранијој судској пракси истих тих судова), којима се ствара изузеће (имунитет) од одговорности за насталу штету по основу таквог понашања, која се састојала у материјалној (обезвређивању и одузимању без накнаде имовине Илије Девића, активирању обавеза Илије Девића и са њим повезаних правних лица по основу јемства за обавезе АТП „Војводина“ и неостваривања прихода и добити које би по редовном току ствари остварио да је Град Нови Сад испунио преузете обавезе) и нематеријалној штети (повреда части и угледа по основу губитка пословног угледа и стицања статуса кредитно неспособног лица, као и претрпљени душевни болови услед прогона који су он и чланови његове породице због тога претрпели). Мешање Града Новог Сада је било несразмерно јер услед тога није остварен ниједан јавни интерес услед којег је Град Нови Сад преузео наведене обавезе и неправично јер је таквим понашањем повређено право на имовину Илије Девића пребацујући све штетне последице искључиво

на његову имовину уз истовремено одузимање и обезвређивање имовинских права Илије Девећа без икакве накнаде и права на успостављање ранијег стања имовине.

Повреда права на правично састоји се у томе што је у судском поступку који је Илија Девећ повео против Града Новог Сада повређено његово право да се на правичан начин расправи захтев за накнаду штете коју је претрпео. Повреда овог права реализована је кроз повреду права на правну сигурност и забрану арбитрерног одлучивања судова, уз истовремену повреду права на приступ суду, кроз повреду права на доказ, кроз повреду права на образложену судску одлуку и кроз повреду права на процесну равноправност. У образложењу повреде права на правично суђење кроз сваки од наведених појавних облика, образложено је да се уставна жалба не изјављује као правни лек којим се тражи испитивање правноснажне судске одлуке у четвртој инстанци, већ због тога што је начин на који је вођен поступак и на који су доношене судске одлуке дубоко у основи неправичан, тако да је Илија Девећ онемогућен у остваривању права као оштећено лице, само због тога што је такав захтев за накнаду штете поставио Илија Девећ и само зато што је захтев за накнаду штете постављен у односу на Град Нови Сад. У уставној жалби је објашњено да је Град Нови Сад онемогућио пословање, рад и остваривање редовних прихода новоизграђене аутобуске станице само да би се тиме неосновано и неправично задирало у имовинска права Илије Девећа, при чему та мешања у имовину престају након што су новоизграђена аутобуска станица и сервис у стечајном поступку продати као функционалне целине за које постоји издата употребна дозвола од Града Новог Сада, што подразумева да ће новом власнику аутобуске станице и сервиса бити омогућено да остварују приходе и добит кроз газдовање и управљање том имовином, све оно што није омогућено Илији Девећу.

Предложено је да се о уставној жалби одлучује истовремено са одлучивањем о Иницијативи Иуз 162/2019.од 27.08.2018. за оцену уставности чл. 14. Закона о облигационим односима, коју је поднео такође Илија Девећ, а имајући у виду да се у поднетој Иницијативи тражи расправљање и рсшавање претходног правног питања за одлучивање по уставној жалби.

Повреда права на имовину и права на правично суђење детаљно је илустровано доказном грађом и позивањем на судске одлуке из праксе Европског суда за људска права.

Детаљније образложење уставне жалбе:

Врховни касациони суд је у ревизијском поступку одлучивао о захтеву тужиоца Илије Девиха по основу накнаде штете против туженог Града Новог Сада у вези чега је Апелациони суд у Новом Саду донео пресуду Гж. 1556/18 од 09.10.2018. којом је одбио жалбу тужиоца и потврдио пресуду Вишег суда у Новом Саду П. 249/2011 од 27.12.2017. којом је у ст. 1. одбијен приговор литиспенденције, у ст. 2. одбијен је тужбени захтев по основу накнаде материјалне штете у износу од 15.940.056.654,10 динара са законском затезном каматом на износ од 13.454.098.934,08 динара почев од 01.01.2017. до исплате, тужбени захтев по основу накнаде нематеријалне штете по основу душевног бола у износу од 20.000.000,00 динара, по основу повреде угледа и части у износу од 30.000.000,00 динара, одн. укупно 50.000.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, све увећано за одређене трошкове парничног поступка. Пресудом Врховног касационог суда Рев. 1980/2019 од 21.01.2021. одбијена је ревизија тужиоца Илије Девиха против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж. 1556/18 од 09.10.2018.

Доказ: 4. Пресуда Вишег суда у Новом Саду П. 249/2011 од 27.12.2017.

5. Жалба на првостепену пресуду од 13.02.2018.

6. Допуна жалбе на првостепену пресуду од 17.02.2018.

7. Пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж. 1556/18 од 09.10.2018.

8. Ревизија од 14.12.2018.

9. Поднесак тужиоца у вези ревизије од 19.07.2019.

10. Поднесак тужиоца у вези ревизије од 27.08.2019. (са прилогом Иницијатива за оцену уставности чл. 14. Закона о облигационим односима од 26.08.2019.)

11. Пресуда Врховног касационог суда Рев. 1980/2019 од 21.01.2021.

Подносилац уставне жалбе (Илија Девих) је као тужилац у парничном поступку у тужби потраживање према Граду Новом Саду по основу вануговорне (деликтне) штете а по основу тога што је услед противправних радњи и пропуштања Града Новог Сада претрпео материјалну и нематеријалну штету. Илија Девих је у својству инвеститора и већинског власника АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад имао легитимно очекивање да ће Град Нови Сад испунити обавезу из Генералног плана Града Новог Сада до 2021. године и омогућити одвијање међумесног и међународног аутобуског саобраћаја са новоизграђене аутобуске станице изграђене на локацији кат. парцела 3351 КО Нови Сад 1, тј. на локацији АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад. Да је постојало легитимно очекивање Илије Девиха да ће тужени Град Нови Сад испунити наведену обавезу проистиче из редовног тока догађаја, јер је Генерални план Града Новог Сада до 2021. општи акт који је усвојен на седници Скупштине Града Новог

Сада 03.03.2006. и који је јавно објавен у „Службеном листу града Новог Сада“, бр. 10. од 14.4.2006.године. Да је постојало легитимно очекивање да ће Град Нови Сад поступити по обавези из Генералног плана до 2021.показују правноснажна решења, и то: решење Града Новог Сада, Градске управе за урбанизам и стамбене послове бр. V-351-2597/05 од 21.10.2005.године (одобрење за изградњу сервиса за аутобусе), које је измењено након усвајања Генералног плана решењем Града Новог Сада, Градске управе за урбанизам и стамбене послове бр. V-351-2597/05 од 26.11.2007.године, решење Града Новог Сада, Градске управе за урбанизам и стамбене послове бр. V-351-199/07 од 23.01.2007.године (одобрење за изградњу аутобуске станице са пратећим садржајем), решење Града Новог Сада, Градске управе за урбанизам и стамбене послове бр. V-351-2725/05 од 18.06.2007.године (употребна дозвола за аутобуску станицу), које је измењено решењем Града Новог Сада, Градске управе за урбанизам и стамбене послове бр. V-351-2725/05 од 07.11.2007.године и решење Града Новог Сада, Градске управе за урбанизам и стамбене послове бр. V-351-7364/06 од 05.03.2008.године (употребна дозвола за сервис).

- Доказ: 12. Решење Града Новог Сада, Градске управе за урбанизам и стамбене послове бр.V-351-2597/05 од 21.10.2005.године (одобрење за изградњу сервиса за аутобусе), које је измењено решењем Града Новог Сада, Градске управе за урбанизам и стамбене послове бр. V-351-2597/05 од 26.11.2007.године,
13. Решење Града Новог Сада, Градске управе за урбанизам и стамбене послове бр. V-351-199/07 од 23.01.2007.године (одобрење за изградњу аутобуске станице са пратећим садржајем),
14. Решење Града Новог Сада, Градске управе за урбанизам и стамбене послове бр. V-351-2725/05 од 18.06.2007.године (употребна дозвола за аутобуску станицу) које је измењено решењем Града Новог Сада, Градске управе за урбанизам и стамбене послове бр.V-351-2725/05 од 07.11.2007.године
15. Решење Града Новог Сада, Градске управе за урбанизам и стамбене послове бр. V-351-7364/06 од 05.03.2008.године (употребна дозвола за сервис).

Легитимно очекивање Илије Девидића као инвеститора и већинског власника акција АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад установљено је од стране Града Новог Сада и пре издавања грађевинских и употребних дозвола, након што је Илија Девидић у име АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад упутио писмо о намерама 01.02.2005. Граду Новом Саду, саопштавајући намеру да гради нову аутобуску станицу за међумесни и међународни аутобуски саобраћај (са пратећим

садржајем), на шта је Град Нови Сад одговорио дописом од 20.06.2005. године да је одлука о измештању терминала међуградске аутобуске станице у Новом Саду на парцеле 3351 и 3352/1 КО Нови Сад 1 дугорочна оријентација трајног карактера и да ће се пресељење терминала међуградске аутобуске станице спровести након изградње објекта аутобазе и аутостанице на означеним парцелама од стране инвеститора АД „Војводина“ Нови Сад са којима ће се наставити обављање делатности услуга међуградске аутобуске станице, као и да измештање терминала међуградске аутобуске станице на нову локацију на парцелама инвеститора АД „Војводина“ Нови Сад је инвестиција трајног карактера, од великог значаја за Град Нови Сад, па у том смислу је та одлука дугорочног карактера.

Доказ: 16. Писмо о намерама од 01.02.2005.године

17. Одговор Града Новог Сада од 20.06.2005. године

Легитимност очекивања је додатно учвршћена код Илије Деврића као инвеститора и већинског власника акција АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад, када је Град Нови Сад у циљу реализације своје одлуке о измештању терминала међуградске аутобуске станице у Новом Саду на парцеле 3351 и 3352/1 КО Нови Сад 1 на скупштини Града Новог Сада донео Одлуку о измени и допуни Генералног план Града Новог Сада до 2021. која је јавно објављена у „Службеном листу Града Новог Сада“, бр. 10. од 14.4.2006.године и према којој је овим планским документом одређено измештање терминала међуградске аутобуске станице у Новом Саду на парцеле 3351 и 3352/1 КО Нови Сад 1.

Доказ: 18. Одлука од 03.03.2006.Скупштине Града Новог Сада о измени и допуни Генералног план Града Новог Сада до 2021.

19. Извод из Одлуке о изменама и допунама Генералног плана Града Новог Сада до 2021. Објављенеу „Службеном листу Града Новог Сада“, бр. 10. од 14.4.2006.године у делу који се односи на измештање аутобуске станице на кат. парцелу 3351 КО Нови Сад 1.

Тек након што је изменама Генералног плана Града Новог Сада до 2021. потврђена његова трајно опредељење о измештању терминала међуградске аутобуске станице у Новом Саду на парцеле 3351 и 3352/1 КО Нови Сад 1, 08.05.2006. закључен је уговор између Града Новог Сада и АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад у којем се уговорне стране позивају на Генерални план Града Новог Сада до 2021. и да ће након изградње нове аутобуске станице бити створени услови за измештање приградског терминала са Рибље пијаце на локацију садашње међумесне аутобуске станице, а након тога измештање

садашње међумесне аутобуске станице на нову локацију у складу са Генералним планом. Наведеним уговором је предвиђена обавеза АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад да гради нову аутобуску станицу за међумесни саобраћај уз обавезу да не мења делатности и намену новог објекта међумесне аутобуске станице уз даљу обавезу да пружа континуирано услуге свим превозницима под истим условима, а једина обавеза Града Новог Сада била је да након добијања употребне дозволе за новоизграђену аутобуску станицу регулише аутобуски саобраћај и аутобуска стајалишта у складу са локацијом, а на основу налаза и препорука Анализе одбијања превоза путника коју припреми ЛП „Урбанизам“ Завод за урбанизам Нови Сад.

Доказ: 20. Уговор од 08.05.2006.

Оправном значају „леgitимног очекивања“ изјаснио се Европски суд за људска права у предмету *Копецки против Словачке (Kopecký v. Slovakia)* (представка 44912/98), и то у параграфу 46. и 47. одлуке од 28.9.2004. године:

„45. Појам „леgitимног очекивања“ у контексту члана 1. Протокола бр. 1. је по први пут развијен од стране Суда у предмету *Pine Valley Developments Ltd and Others v. Ireland* (одлука од 29. новембра 1991. године Серија А бр. 222 параграф. 23, параграф. 51). У том предмету Суд је одредио да је постојало „леgitимно очекивање“ од тренутка када је издата генерална урбанистичка дозвола, на основу које су подносиоци купили земљу ради градње објеката. Урбанистичка дозвола, коју надлежни орган није могао да повуче, представљала је „саставни део имовине подносиоца представке“.

46. У новијем случају, подносилац представке је закупио земљу од локалне власти на 22 године уз плаћање годишње земљишне закупнине с опцијом да продужи закуп након истека рока и, у складу с одредбама уговора о закупу, о свом трошку изгради неколико објеката за лаке индустријске намене које је онда изнајмио другим корисницима. Суд је одредио да се морало сматрати да је подносилац представке имао бар „леgitимно очекивање“ да ће моћи да примени опцију продужења закупа и да се то морало сматрати, за сврхе члана 1. Протокола бр. 1. „припојеним имовинским правима које је добио ... по основу уговора о закупу“ (види предмет *Stretch v. the United Kingdom*, бр. 44277/98, параграф 35, 24. 06. 2003).

47. У поменутих случајевима су дотична лица имала право да се ослоне на чињеницу да правни акт на основу кога су стекли финансијске обавезе неће бити ретроактивно поништен на

њихову штету. У овим случајевима је „леgitимно очекивање“ дакле засновано на разумно оправданом ослањању на правни акт који има ваљану правну основу и који утиче на имовинска права.“

Одлука Европског суда за људска права која је поставила темељ за одређење појма „леgitимног очекивања“ и на коју се позивају све друге одлуке по том питању је одлука у предмету *Pine Valley Developments Ltd and Others v. Ireland* (одлука од 29. новембра 1991. године Серија А бр. 222 параграф. 51), која је битна и због тога што се дозвола за градњу сматра имовином, због тога што је подносилац представке имао леgitимно очекивање да ће на основу такве дозволе, која је била уписана у надлежни регистар, моћи да спроведе своје планове градње.

„51. Као и Комисија, Суд сматра да на ово питање мора одговорити потврдно. Када је *Pine Valley* купила локацију, то је учинила ослањајући се на дозволу која је била прописно евидентирана у јавном регистру који се води у ту сврху и за коју је имала потпуно право да претпостави да је важећа (види параграфе 9. и 31 горе). Та дозвола представљала је повољну одлуку у погледу принципа планиране изградње, коју урбанистичке власти нису могле да оспоре (види параграф 29. горе). У овим околностима било би неоправдано формално сматрати да одлука Врховног суда није представљала мешање. Док та одлука није донета, подносиоци представке су имали барем леgitимно очекивање да ће бити у могућности да спроведу планирану изградњу и то се мора сматрати у смислу чл. 1. Протокола бр. 1 (П1-1), саставним делом предметне имовине (видети, *mutatis mutandis*, пресуду у предмету *Fredin v. Sweden* од 18. фебруара 1991, Серија А бр. 192, параграф. 14, став 40).“

У оквиру права на имовину Европски суд за људска права сматра да заштиту уживају и облигациона права, потраживања која су имовинског карактера, под условом да њихов титулар има у вези са њиховим испуњењем леgitимно очекивање (*legitimate expectations*) (*Saggiov. Italy*, у случају бр. 41879/98, одлука из 2001) те да су потраживања довољно одређена и подобна за извршење (*sufficiently established to be enforceable*) (*Dangeville v. France*, случај бр. 36677/97, одлука из 2002).

Појам „леgitимног очекивања“, поред права на фер суђење, повезује се са појмом „жртве“ из чл. 34. Европске конвенције о људским правима и основним слободама, који је дословни превод енглеске речи „victim“, а у правном смислу означава појам оштећеног. У децембру 2005. Генерална скупштина УН је усвојила Основне принципе и упутства у вези права на правни лек и обештећење за жртве грубог кршења међународно признатих људских права и због грубог кршења међународног хуманитарног права (даље: Основни принципи), према којем се појам жртве означава као лица која појединачно или колективно трпе оштећење, укључујући физичко, ментално или емотивно, која трпе економски губитак или значајно погоршање (повреду) њихових основних права због радњи или пропуштања које се састоје у грубој повреди међународно признатих људских права или грубим повредама међународног хуманитарног права. Статус жртве, одн. оштећеног је „улазница“ за оцену прихватљивости представке упућене Европском суду за људска права. Према Практичном водичу за оцену прихватљивости представки упућених Европском суду за људска права (*Practical Guide on Admissibility Criteria*, Council of Europe/European Court of Human Rights, 2011) појам „жртве“ се тумачи аутономно и независно од домаћих правила, посебно оних која се односе на активну легитимацију (*Gorraiz Lizarraga and Others v. Spain*, случај 62543/00, одлука из 2004, параграф 35), на статус жртве не утиче неосновано позивање домаћих судова да је накнадно наступила преклузија за подносиоца представке да се позива на статус жртве (*Brumărescu v. Romania* случај 28342/95, одлука из 1999, параграф 50), нити на могућност престанка статуса жртве услед накнадних последица наступања привремене правне забране (*legal embargo*) (*Monnat v. Switzerland*, случај 73605/01, одлука из 2006, параграф 33). Тумачење појма „жртва“ се врши у светлу услова савременог друштва и мора бити без примене претераног формализма (*Gorraiz Lizarraga and Others v. Spain*, случај 62543/00, одлука из 2004, параграф § 38; *Monnat v. Switzerland*, случај 73605/01, одлука из 2006, параграф 30-33; *Stukus and Others v. Poland*, случај 12534/03, одлука из 2008, параграф 35 и *Ziętal v. Poland*, случај 64972/01, одлука из 2009, параграф 54-59). Одлука Суда о статусу жртве треба да буде у вези са суштином случаја (спора) (*Siliadin v. France*, случај 73316/01, одлука из 2005, параграф 63).

Илија Девих има статус како непосредне жртве, одн. оштећеног, тако и статус посредне жртве, одн. оштећеног у смислу дефиниције наведене у Основним принципима.

Савет за борбу против корупције је у извештају под називом „Међународни арбитражни спорови у процесу приватизације и штетно поступање Агенције за

приватизацију“ под бр. 733-00-5789/2012 од 06.09.2012. године, утврђено да је „инвеститор (Илија Девих) завршио радове 2008. године и да му није омогућено обављање делатности, то је пропустио да плати рате купопродајне цене, због чега је Агенција за приватизацију раскинула Уговор. Сада се АТП Војводина налази у поступку стечаја пред Трговинским судом Ст.9/2010. Поред тога што је инвеститор био жртва локалне власти Новог Сада, ни Агенција за приватизацију није уважила све релевантне доказе раскинувши уговор. Кулцу није остављена никаква могућност да остварује приход и сходно томе измирује обавезе у реалном року договореном са Агенцијом.... Све наведено у вези АТП Војводине упућује на класичан пример бахатог понашања према инвеститорима“.

Доказ: 21. Извештај Савета за борбу против корупције под називом „Међународни арбитражни спорови у процесу приватизације и штетно поступање Агенције за приватизацију“ под бр. 733-00-5789/2012 од 06.09.2012. године (извод).

Статус жртве, одн. оштећеног има Илија Девих како у погледу повреде права на имовину, тако и у погледу повреде права на фер (поштено) суђење, с тим што ће се на овом месту објаснити прво статус оштећеног у контексту повреде права на имовину, у смислу одређења појма имовине у случају *Копецки против Словачке*. У случају Илије Девиха постоји и специфичност што постоји и повезаност статуса директне и индиректне жртве, у смислу да је до повреде права на имовину и права на поштено суђење од стране Града Новог Сада дошло пре свега због статуса Илије Девиха као већинског акционара (власника) АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад и намере да се АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад онемогући да обавља међумесни и међународни аутобуски саобраћај док је он већински власник акција и директор АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад. О томе сведочи прво део образложења оспорене ревизијске пресуде Рсв. 1980/19 од 21.01.2021. у којем се „кривица“ за стварање монополског положаја „утврђује“ искључиво на страни Илије Девиха, па се наводи: „Тужилац је лице које се бави привредном делатношћу, па му одредбе чл. 14. Закона о облигационим односима нису могле остати непознате, због чега је ступајући у преговоре са Градом Новим Садом о изградњи аутобуске станице од које би искључиво његово предузеће убирало профит, знао, одн. морао знати да се тиме ствара монополски положај, па је сагласно чл. 192. ЗОО допринео настанку штете“. На тај начин, Врховни касациони суд је „скинуо“ вео између привредног друштва АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад и Илије Девиха, као већинског власника акција и директора тог друштва и ставио га у исту правну позицију као да је он лично са Градом Новим Садом закључио уговор од 08.05.2006. године. Поред тога, у

току поступка стечаја над АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад стечајни управник овог привредног друштва је огласио продају новоизграђене аутобуске станице, као објекта који по основу издатих грађевинских и употребних дозвола може обављати послове међународног и међумесног аутобуског саобраћаја, а који пре тога ту делатност није могао да обавља док је већински власник и директор био Илија Девих.

Доказ: 22. Оглас о продаји аутобуске станице и приговор Илије Девиха, одговор суда којим се одбија приговор.

Према наведеном огласу, новоизграђена аутобуска станица оглашена је на продају као **Објекат – зграда друмског саобраћаја (тзв. „Аутобуска станица“)**, у листу непокретности бр.11622 означен под ред.бр. 1, спратности Пр+1, површине 4.921 м², уписан са правним статусом објекта који има олобрење за употребу, на којем се АТП Војводина а.д. Нови Сад - у стечају води као носилац права својине 1/1, изграђен на катастарској парцели 3351/1 К.О. Нови Сад 1, ул. Пут Новосадског партизанског одреда 1а, што подразумева да купац нове аутобуске станице може да је користи за обављање делатности за коју је Град Нови Сад издао употребну дозволу, а што није било могуће за Илију Девиха.

У току поступка стечајне продаје аутобуске станице Илија Девих је истицао приговоре да стечајни управник оглашава продају новоизграђене аутобуске станице као функционалне целине, што подразумева да се са те станице може обављати међумесни и међународни аутобуски саобраћај (који је био забрањен када је то била имовина Илије Девиха), а да цена по којој је оглашена продаја није ни приближна тржишној вредности аутобуске станице ако се она користи као функционална целина.

Доказ: 23. Приговор Илије Девиха на Обавештење о намери, плану, начину и роковима продаје имовине од 27.01.2021.

24. Решење Привредног апелационог суда 8. Пвж. 278/21 од 22.09.2021.

25. Решење Привредног апелационог суда 8. Пвж. 413/21 од 22.09.2021.

26. Решење Привредног апелационог суда 8. Пвж 414/21 од 22.09.2021.

Илија Девих им статус непосредне жртве јер се против њега као јемца воде поступци за накнаду штете по тужбама поверилаца компаније АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад по основу кредитних обавеза које је АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад преузела за потребе изградње нове аутобуске станице и сервиса. Тако се пред Вишим судом у Београду води парнични поступак по тужби раније

Meridian Bank a.d., са садашњим називом *Credit Agricole Group a.d.* Нови Сад против Илије Девећа у парничном предмету 14. П. 370/11 за потраживање у износу од 676.626.591,60 динара са законском затезном каматом од 31.10.2008. па до исплате, по тужби АИК Банке а.д. Ниш против Илије Девећа, по којој је Виши суд у Београду донео првостепену пресуду 9.П. 1535/18 од 11.02.2020. године у којој обавезује Илију Девећа да плати износ од 10.442.379,40 динара са законском затезном каматом од 11.01.2020. године до исплате и износ од 13.554.057,04 динара, с тим да је поступак по тужби Халкбанке а.д. Београд (раније Чачанска банка а.д. Чачак) правноснажно окончан пресудом Апелационог суда у Београду Гж. 2289/20 од 23.09.2020. године са обавезом Илије Девећа да плати Халкбанци а.д. Београд износ 21.341.361,00 динара са законском затезном каматом на износ од 10.119.165,25 динара почев од 18.02.2017. године до исплате и износ од 28.856.020,82 динара са законском затезном каматом на износ од 10.376.328,80 динара почев од 17.02.2017. године до исплате.

- Доказ: 27. Решење о извршењу Четвртог општинског суда у Београду И. бр.17287/08 од 26.02.2008.
28. Пресуда Вишег суда у Београду 9 П. 1535/18 од 11.02.2020.
29. Пресуда Вишег суда у Београду 17. П. 19832/18 од 23.12.2019.
30. Пресуда Апелационог суда у Београду Гж. 2289/20 од 23.09.2020.

Статус жртве због мешања у имовину Илије Девећа имају и чланови његове породице и то ћерка Анђелка Девећ, што се види из тока парничног поступка који се води у Привредном суду у Београду у предмету 9. П. 4172/2020 у којем је тужилац привредно друштво Мансоор d.o.o. Beograd у стечају а тужена Анђелка Девећ у вези оспоравања уговора о продаји непокретности поводом којих Credit Agricole Group a.d. Нови Сад полаже право на обезбеђење потраживања из кредитног уговора закљученог са АТП „Војводином“ а.д. Нови Сад поводом финансирања изградње нове аутобуске станице. У том парничном предмету суд је усвојио привремену меру и забранио Анђелки Девећ да отуђује и оптерећује непокретности које јој је Мансоор d.o.o. Beograd пре скоро 5 година пре стечаја продао, а да у тренутку одређивања привремене мере Анђелка Девећ није власник наведених непокретности.

- Доказ: 31. Решење Привредног суда у Београду 9 П. 4172/2020 од 09.07.2021.
32. Жалба Анђелке Девећ од 19.08.2021.
33. Решење Привредног апелационог суда 5 Пж 8144/21 од 23.09.2021.

Такође, у парничном поступку пред Привредним судом у Новом Саду по тужби Анђелке Девих против АТП „Војводине“ а.д. Нови Сад у стечају ради исплате обавеза АТП „Војводине“ а.д. Нови Сад по основу трошкова коришћења имовине Анђелке Девих од стране стечајног дужника за време трајања стечајног поступка, Привредни суд у Новом Саду је одбио да одреди привремену меру којом би обезбедио наплату утуженог потраживања, што је Привредни апелациони суд потврдио својим решење.

Доказ: 34. Тужба Анђелке Девих од 10.06.2021.

35. Решење Привредног суда у Новом Саду 6 П. 1569/2021 од 25.06.2021.

36. Решење Привредног апелационог суда 2 Пж. 6864/21 од 26.08.2021.

Илија Девих је имао легитимно очекивање и статус непосредно оштећеног да ће Град Нови Сад испунити како обећање о измештању аутобуске станице на кат.парцелу 3351 КО Нови Сад 1. као обавезу од трајног интереса Града Новог Сада преузету у допису о прихватању писма о намерама од 20.06.2005. године и уговорну обавезу из уговора од 08.05.2006. такои статус посредно оштећеног (види случај *Eckle v. Germany*, случај бр. 8130/78, одлука из 1982, параграф 66) због легитимног очекивања да ће Град Нови Сад испунити општу обавезу према свим грађанима и правним лицима у Новом Саду која је утврђена у Генералном плану Града Новог Сада до 2021. а потом и на основу издатих грађевинских и употребних дозвола у вези изградње нове аутобуске станице на локацији на кат. парцелу 3351 КО Нови Сад 1. Илија Девих је непосредно оштећен противправним поступањем Града Новог Сада јер се као инвеститор у АТП „Војводину“ а.д. Нови Сад легитимно поуздао да ће Град Нови Сад испунити преузете обавезе из наведених појединачних и општих аката и да се неће мешати у његову имовину.

Појам инвеститора се у стручној јавности везује претежно за лица која у смислу Закона о планирању и изградњи граде или реконструишу одређене непокретности. Међутим, упоредно и домаће право дају статус инвеститора (улагача) и другим лицима. Тако ранији Закон о страним улагањима у чл. 4. наводи да је (страни) улагач и лице које оснива привредно друштво или купује акције или уделе у постојећем привредном друштву. Важећи Закон о улагањима у чл. 2. ст. 1. т. 1. и 2. на сличан начин одређује шта је улагање. Према чл. 5. Закона о улагањима, *улагач има пуну правну сигурност и правну заштиту у погледу права стечених улагањем*. Тако је регулисано и у чл. 9. ст. 1. ранијег Закона о страним улагањима, с тим што је у чл. 8. ст. 1. овог Закона одређено да (страни) улагач у погледу свог улога ужива једнак положај, права и обавезе као и домаћа физичка и правна лица, уколико овим законом није другачије

предвиђено (*национални третман*). Национални третман страних улагача значи да они имају најмање онолико права колико и домаћи улагачи, с тим што је обавеза правне заштите права стечених по основу улагања *основни стандард права сваког улагача* и улази у сам појам правног поретка. Држава Србија се обавезала на предузимање мера заштите права улагача и према чл. 93. Споразума о стабилизацији и придруживању који је закључен између Европских Заједница и њихових држава чланица са једне стране и Републике Србије са друге стране. Појам инвеститора и његова права регулисана су и споразумима о узајамном подстицању и заштити улагања (инвестиција), који су закључени као билатерални међународни уговори са бројним државама и ратификовани као саставни део домаћег правног поретка. Тако је у Споразуму са Данском одређено да се Споразум односи на улагања која уживају правну заштиту: сваку врсту средстава коју улагач улаже у складу са законом и прописима и обухвата посебно, мада не и искључиво, следеће облике *имовине*: опипљиву и неопипљиву, покретну и непокретну имовину, као и друга права, као што су закуп, хипотека, залога, *јемство*, плодуживање, гаранције и друга слична својинска права, уделе, *акције*, обвезнице, као и друге облике учешћа у компанији, обвезнице и потраживања, реинвестиране приходе, *новчана и чиниобена потраживања у складу са уговором која имају економску вредност*, права индустријске и интелектуалне својине, укључујући и ауторска права, патенте, трговинско име, технологију, трговачке знаке, *goodwill*, *knowhow* и друга слична права, концесије и друга права стечена у складу са законом или по уговору, укључујући концесије за истраживање, вађење и коришћење природних богатстава. Слично одређење инвеститора и улагања налази се и у другим Споразумима о подстицању и заштити инвестиција (улагања) које су Република Србија или њени правни претходници закључили са Немачком, САД, Кином, Великом Британијом, Русијом, Француском, Шпанијом, Аустријом, Холандијом, Грчком, Турском, Уједињеним Арапским Емиратима и другим државама. Према наведеном, *постоји правни стандард о томе ко је инвеститор и из чега се састоји инвестиција, као део имовине инвеститора.*

У том смислу, Илија Девид је као инвеститор имао легитимно очекивање да ће Град Нови Сад признати АТП „Војводини“ а.д. Нови Сад, као делу његове имовине, онако како се Европски суд за људска права изразио у случају *Копецки против Словачке*, сва права из генералне урбанистичке дозволе (у овом случају Генералног плана Града Новог Сада до 2021), али и из појединачних грађевинских и употребних дозвола (за новоизграђену аутобуску станицу и нови сервис за аутобусе), те да ће таква његова имовина уживати правну сигурност, одн. да му та имовина неће бити одузета, њена вредност

умањена, као и да неће бити онемогућено пословање том имовином и угрожено право на стицање добити из тог пословања. Илија Девид је имао легитимно очекивање да Град Нови Сад неће својим радњама и пропуштањем испуњења обавеза на које се обавезао, проузроковати умањење његове имовине (одузимање имовине у виду акција стечених у поступку приватизације, обезвређивање преосталих акција путем проузроковања стечаја над привредним друштвом у којем има акције, активирањем личног јемства и јемства повезаних лица за обавезе АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад које су настале због финансирања изградње нове аутобуске станице и новог сервиса), као и да таквим радњама и пропуштањима неће спречити увећање његове имовине (измакла корист од дивиденде која би се по редовном току ствари остварила у АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад, да Град Нови Сад није спречио обављање регистроване делатности у новоизграђеној аутобуској станици и сервису након издатих грађевинских и употребних дозвола за аутобуску станицу и сервис). Услед таквог понашања Града Новог Сада Илија Девид је имао и нематеријалну штету, која је описана у тужби. Противправним понашањем Града Новог Сада угрожена је правна сигурност Илије Девид као инвеститора, што је супротно ставу Европског суда за људска права израженом у случају *Гладишева против Русије* (*Gladysheva v. Russia*, случај бр. 7097/10, одлука од 06.12.2011. параграф 79-80.). Овом одлуком се јасно наводи да се штите трећа савесна лица (*bona fide*) од правних последица грешке државе, локалне самоуправе и државних предузећа, укључујући и случај када је треће савесно лице нешто стекло по основу ништавог уговора закљученог са државом, локалном самоуправом или државним предузећем. Наведеном одлуком се посебно штити савесно треће лице од одузимања стечене имовине без (тржишне) накнаде. Наведено указује на статус Илије Девид као непосредне жртве (оштећеног).

Поред тога, Илија Девид има статус и посредне жртве и због тога, јер је Град Нови Сад имао обавезу измештања аутобуског саобраћаја на нову локацију (кат. парцела 3351 КО Нови Сад 1) а та обавеза је предвиђена општим актом Града Новог Сада – Генералним планом Града Новог Сада до 2021. Таква обавеза Града Новог Сада представља његову општу обавезу (*common interests*) према свим грађанима и свим правним лицима у Граду Новом Саду.

У конкретном случају, Илија Девид је имао легитимно очекивање да ће у случају улагања сопственог новца у стицање акција у привредном друштву АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад (кроз поступак приватизације друштвеног капитала), а потом и након што његово привредно друштво у складу са Генералним планом, грађевинским и употребним дозволама изгради нову

аутобуску станицу и нови сервис, АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад моћи да послује у складу са добијеним употребним дозволама и делатношћу за коју су издате грађевинске и употребне дозволе и да ће на основу те делатности моћи да остварује по редовном току ствари дивиденду из пословања, као и да пословање тог привредног друштва неће бити онемогућено услед противправног понашања Града Новог Сада, одн. да ће кредитне обавезе АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад које су преузете ради изградње нове аутобуске станице и новог сервиса моћи да се редовно измирују из прихода од пословања, па самим тим и да Илија Девих неће бити позван као јемац да измирује те обавезе уместо главног кредитног дужника. Штетне правне последице које су настале састоје се како у проузроковању стечајног разлога (немогућност измирења обавеза из пословања АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад) и отварању поступка стечаја над овим привредним друштвом, проузроковању немогућности измирења обавеза по уговору о приватизацији АТП „Војводина“ Нови Сад и наступању законских последица одузимања уложеног капитала од Илије Девиха, активирању јемства Илије Девиха за преузете обавезе АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад по основу кредита, измаклој користи која се састоји од неостварене дивиденде која би се по редовном току остварила у пословању АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад да Град Нови Сад није противправно онемогућио обављање међумесног и међународног аутобуског саобраћаја са новоизграђене аутобуске станице, као и у проузроковању нематеријалне штете по основу претрпљених душевних болова (држава је покренула кривичне поступке против Илије Девиха због неизмирених пореских обавеза АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад и наводне злоупотребе овлашћења у привреди) и повреде части и угледа Илије Девиха (повериоци АТП „Војводина“ Нови Сад су прогласили Илију Девиха кредитно неспособним јер није имао средстава да измири све кредитне обавезе АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад).

Након изградње нове аутобуске станице са пратећим садржајем (нови сервис и др.) и након што је Град Нови Сад издао употребне дозволе за новоизграђену аутобуску станицу и новоизграђени сервис, Град Нови Сад је одбио да регулише аутобуски саобраћај и аутобуска стајалишта и на тај начин је онемогућио обављање делатности новоизграђене аутобуске станице и сервиса, на начин како је предвиђено наведеним Генералним планом Града Новог Сада и предметним уговором.

Доказ: 37. Неспорно,

Првостепеном пресудом Вишег суда у Новом Саду П. 249/2011 од 27.12.2017. одбијен је тужбени захтев. Суд је ову одлуку образложио да су

основани приговори недостатка активне и пасивне легитимације истакнути од стране Града Новог Сада, одакле је тужилац Илија Девећ био већински власник и директор АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад и потписник предметног уговора, који је закључен са туженим 08.05.2006. године из кога се не доказује узрочно – последична веза са захтеваном штетом у овој парници. Првостепени суд је даље ово образложио да Илија Девећ није био у уговорном нити у вануговорном правном односу са туженим, те он није активно легитимисан. Првостепени суд је појединачно навео зашто по сваком од утужених основа тужилац нема активну легитимацију, посматрајући активну легитимацију пре свега у делу уговорне штете. Првостепени суд је у делу образложења о неоснованости вануговорне – деликтне одговорности навео да тужилац није доказао основ тужбеног захтева јер је све доказе усмерио на висину потраживања и то по основу вештачења, не дајући било какво образложење у погледу противправног поступања Града Новог Сада по основу измењеног Генералног плана Града Новог Сада до 2021. године и издатих грађевинских и употребних дозвола. У погледу захтева за нематеријалну штету, тужилац је предложио вештачење преко судског вештака запоследног у Институту за психијатрију КЦ Србије, али је суд одбио овај доказни предлог, са образложењем да тужени није пасивно легитимисан. Првостепени суд је (27.09.2017) одбио предлог за допунско економско-финансијско вештачење, предлог тужиоца да се саслуша поступајући вештак Јово Драгаш (који је на сваки приговор тужиоца одговарао смањивањем износа утврђене штете), као и све доказне предлоге дате у поднесцима од 06.10.2017. и 05.12.2017. и на рочишту 27.12.2017. године као сувишне. Првостепени суд је одбио предлог тужиоца да се саслушају сведоци Маја Гојковић (у својству градоначелника Града Новог Сада потписала одговор од 20.06.2005. године Града Новог Сада на писмо о намерама и уговор од 08.05.2006. године), Игор Мировић (у својству директора Завода за изградњу Града Новог Сада) и Александар Јефтић (у својству директора ЈП „Урбанизам“ Завод за урбанизам Нови Сад), да се саслуша Илија Девећ као тужилац (на околност да ли му је неко из Града Новог Сада указао на могућност поништаја уговора) и Лидија Тадић (лице које сачинило уговор од 08.05.2006.). Првостепени суд је на рочишту 27.09.2017. донео решење да услед измене поступајућег већа расправа тече изнова и да се не изводе докази поново, иако се тужилац томе противио, са образложењем да на то има право по основу новелираног чл. 317. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 125/2004 и 111/2009), који одређује да „ако се рочиште држи пред измењеним већем, главна расправа мора почети изнова, али веће може, пошто се странке о томе изјасне, да одлучи да се поново не саслушавају сведоци и вештаци и да се не врши нов увиђај, већ да се прочитају записници о извођењу ових доказа.“ У конкретном случају, наведена законска одредба тражи

сагласност странака (у том смислу изјашњење странака) да се раније изведени докази поново не изводе, а не да се и супротно вољи тужиоца може ценити раније изведена доказна грађа, без поновног извођења.

Доказ: 38. Решења о одбијању доказних предлога Илије Девиха описана су у образложењу првостепене пресуде Вишег суда у Новом Саду П. 249/2011 од 27.12.2017.

У жалби на првостепену пресуду Илија Девих је оспорио став првостепеног суда да није доказао своју активну легитимацију и пасивну легитимацију туженог Града Новог Сада за насталу штету. У жалби је наведено: „Неспорно је да се тужени доложио понашао у испуњењу обавеза из уговора од 08.05.2006. Неспорно је и да је то узроковало штету за АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад, што ствара уговорну одговорност туженог према АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад. Међутим, суд није образложио да ли та одговорност искључује деликтну одговорност за штету коју услед истих радњи и пропуштања туженог има тужилац, а имајући у виду да је тужени имао сазнање да је тужилац већински власник АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад, да је он у том својству уложио капитал у ово привредно друштво, да је након закључења уговора између АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад са туженим од 08.05.2006. преузео јемство да ће АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад испунити кредитне обавезе према банкама ради испуњења обавеза из уговора од 08.05.2006. са туженим, те да је наведеним уговором предвиђено да АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад након што изгради нову аутобуску станицу и нови сервис не може обављати ниједну другу делатност. Из наведених чињеница тужени је знао или морао знати да ће уколико не испуни обавезе из уговора од 08.05.2006. онемогућити пословање АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад, те да ће због таквог понашања туженог настати штета и за АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад и за тужиоца. Тужени је био свестан да према наведеном уговору само тужилац и његово привредно друштво АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад имају материјална улагања, а да је обавеза туженог ограничена на неновчане обавезе, које долазе у домен редовних надлежности туженог (регулација међумесног и међународног саобраћаја). Противправно понашање туженог утврђено је у пресуди Врховног касационог суда Прев. 58/2013 и Пзз. 1/2013 од 09.05.2013, али је првостепени суд, иако се у образложењу пресуде позвао на делове образложења наведене ревизијске пресуде, пропустио је да оцени оне делове пресуде које говоре о одговорности туженог. Навод из образложења првостепене пресуде да тужени не одговара за штету коју по том основу има тужилац, само зато што није у уговорном односу са тужиоцем значајно би да првостепени суд *a priori* искључује могућност вануговорне, деликтне одговорности туженог према

тужиоцу. "Тужилац Илија Девих је у жалби посебно указао да је првостепени суд став о недостатку активне и пасивне легитимације засновао на ставу да тужилац и тужени нису били у уговорном односу, а да није размотрио деликтну, вануговорну одговорност туженог у светлу примене чл. 154. ст. 1. Закона о облигационим односима („Сл. лист СФРЈ“, бр. 29/78, 39/85, 57/89, „Сл. лист СРЈ“, бр. 31/93 и „Сл. лист СЦГ“, бр. 1/2003 – Уставна повеља) (у даљем тексту: ЗОО): „*Ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице.*“ Из наведеног следи да је првостепени суд погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање па је ценно да ли постоји уговорна, али не и деликтна одговорност туженог, због чега је првостепени суд погрешно применио пре свега одредбу чл. 154. ст. 1. ЗОО. Како је суд образложио пресуду недостатком активне и пасивне легитимације у вези уговорне одговорности туженог, али не и у вези деликтне одговорности, то постоја и битна повреда одредби парничног поступка. Жалбене наводе о погрешном правном ставу првостепеног суда о активној и пасивној легитимацији, Илија Девих је поткрепио наводима свих угледних правних теоретичара који су се бавили питањем страначке легитимације (Борислав Благојевић, Боривоје Познић, Синиша Трива, Срећко Цуља), посебно указујући да је погрешним ставом о активној и пасивној легитимацији првостепени суд повредио правило *ubi ius, ibi remedium* – где има права има и правног средства. Ово правило је саставни део основног људског права на фер суђење, јер је суд ускраћујући право Илији Девиху на заштиту имовине ускратио и право на правни лек по том основу, сматрајући да Илија Девих нема право да штити своју имовину када се као штетник јавља Град Нови Сад, па чак и када се у парничном поступку, уз бројна кршења правила поступка, утврди да постоји штета услед понашања Града Новог Сада.

У погледу активне легитимације тужиоца и пасивне легитимације туженог, Илија Девих се у жалби позвао на став Европског суда за људска права изражен у случају *Предузеће Кин-Стиб и Мајкић против Србије* (случај бр. 12312/05, одлука је објављена у „Службеном гласнику РС“, бр. 33/2010 од 18.05.2010.). У наведеном случају расправљало се да ли постоји повреда права на имовину из чл. 1. Протокола бр. 1. уз Конвенцију о људским правима и основним слободама (која је постала саставни део домаћег правног поретка) коју су претрпели предузеће Кин-Стиб и њен власник Мајкић. У овом предмету Европски суд за људска права је утврдио да је због неизвршења арбитражне пресуде која се односила на Предузеће Кин-Стиб учињена повреда права на имовину како у односу на ово привредно друштво, тако и у односу на њеног власника (Мајкић), с тим да је у представци наведено да власник наведеног привредног друштва активну легитимацију заснива на одредби чл. 34.

Конвенције („Суд може да прима представке од сваког лица, невладине организације или групе лица који тврде да су жртве повреде права установљених Конвенцијом или протоколима уз њу, учињене од стране неке Високе стране уговорнице. Високе стране уговорнице обавезују се да ни на који начин не ометају делотворно вршење овог права.“). Европски суд за људска права је обавезао Републику Србију да из сопствених средстава исплати подносиоцима представке – заједно, и у року од три месеца – износе који су досуђени, али је утврдио и постоји обавеза Републике Србије да подносиоцима представки заједно исплати износ који је одређен на име претрпљене неимовинске штете.

Првостепени суд, иако је извео доказ читањем ревизијске пресуде Врховног касационог суда Прев.58/2013 и Пзз. 1/2013 од 09.05.2013. одбијање тужбеног захтева није засновао на ништавости уговора од 08.05.2006. године, што значи да ништавост уговора није био *ratio decidendi* првостепене пресуде. Илија Девих се опреза ради у жалби изјаснио да евентуална ништавост уговора не може бити основан разлог за одбијање тужбеног захтева у целости, нити се првостепена пресуда може заснивати на селективном цитирању делова пресуде Врховног касационог суда Прев. 58/2013 и Пзз. 1/2013 од 09.05.2013. Првостепени суд није образложио да ли је ништав цео уговор или само чл. 1. ст. 2. наведеног уговора. Тужилац је у жалби указао да ништавост уговора не искључује одговорност туженог на насталу штету (посебно имајући у виду правило из случаја *Гладишева против Русије*). У овом предмету Европски суд за људска права је, одлучујући о представи у вези повреде чл. 1. Протокола бр. 1. уз Европску конвенцију (заштита права на имовину), заузео став да се држава не може основано позивати на евентуалну ништавост уговора због мањкавости на које је држава пре састављања уговора морала да пази. У наведеној одлуци суд је расправљао питање правних последица ништавости уговора, па је нашао у параграфу 57. наведене одлуке да је функција државног органа била да примењује државне прописе и да провери испуњеност услова за пуноважно закључење уговора и стицање имовинског права, као и да осигура прелазак тог права на стикаоца у складу са процедуром прописаном законом. У том делу државни орган је имао овлашћење државе (вршио је јавну власт), за разлику од случаја закључивања уговора по приватном праву са приватним лицем. У параграфу 58. наведене одлуке Суд је навео да су предмет спора и материјалне одредбе примењене у овом предмету, које су садржале и елементе јавног права, тако да су умешале државу у њеном регулаторном капацитету, а не као лице приватног права у грађанско-правном промету. Према параграфу 59. наведене одлуке Суд је одлучио да се спор у овом предмету не може решавати као спор између страна по приватном праву,

те је одбацио приговор Владе у погледу применљивости чл. 1. Протокола 1. уз Конвенцију у овом предмету. У параграфу 105.наведене одлуке Суд је навео да је према чл. 41. Конвенције приоритет примена правила враћања у пређашње стање (*restitutio in integrum*), будући да се од тужене државе очекује да изврши изводљиво поправљање последица кршења на такав начин да се што је могуће више врати стање које је постојало пре кршења(видети између осталих случајева *Piersack v. Belgium* (Article 50), 26.10.1984, § 12, Series A no. 85; *Tchitchinadze v. Georgia*, no. 18156/05, § 69, 27.5.2010; *Fener Rum Patrikliği (Ecumenical Patriarchy) v. Turkey* (just satisfaction), no. 14340/05, § 35, 15.6.2010, § 198 и *Stoycheva v. Bulgaria*, no. 43590/04, 19.7.2011). Наведени правни став Европског суда за људска права је примена римског правила да се нико не може позивати на сопствене пропусте - *Nemo auditur propriam turpitudinem allegans* (Sec. C. J. 2, 4, 30) посебно ако се ради о пропустима државног органа.

У конкретном случају примењујући исте принципе одговорности за повреду права на имовину из случаја *Гладишева* против *Русије*, може се закључити да је Град Нови Сад приликом закључивања предметног уговора од 08.05.2006.поступао као локални орган власти, одн. као посебна врста државног органа, те да је приступио закључењу предметног уговора у функцији спровођења Генералног плана Града Новог Сада до 2021. (што је изричито и наведено у чл. 1. уговора), одн. у функцији вршења јавне власти. Због тога се Град Нови Сад не може позивати да нема никакву одговорност за настале штетне последице закључења ништавог уговора, одн.не може се позивати на евентуални имунитет од одговорности за накнаду штете у складу са одредбама закона који регулише однос између приватних лица (чл. 104. ст. 2. ЗОО).Не може се применити ни правило о једнакој одговорности за поправљање правних последица ништавог уговора, јер уговорне стране нису биле равноправне приликом закључења уговора од 08.05.2006.(Град Нови Сад је саставио уговор и наступао је као локални орган власти у примени Генералног плана Града Новог Сада до 2021. године).У том делу се има доследно применити правило из случаја *Гладишева* против *Русије*. Разлика настаје само због тога што се у конкретном случају не може применити правило враћања у пређашње стање (*restitutio in integrum*), због тога што су у међувремену наступиле последице отварања стечаја над АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад. Примењујући *mutatis mutandis* схватање Европског суда за људска права о начину отклањања последица повреде права на имовину, једини начин да се у што већој мери врати стање пре повреде је да се Град Нови Сад обавезе да плати накнаду потпуне штете.Таква обавеза Града Новог Сада би била у складу са чл. 108.

154, 189. и 190.300, који се мора тумачити у оквиру правила из чл. 103. ст. 2. 300.

Првостепени суд није извео ниједан доказ на околност било ништавости целог уговора, било његових појединих одредаба. Питање монопола као разлога за ништавост уговора биће детаљније објашњено у делу уставне жалбе којим се објашњава повреда права на фер (поштено) суђење. Првостепени суд није извео ниједан доказ на околност ништавости чл. 5. уговора од 08.05.2006. године. Да је Град Нови Сад као тужени извршио обавезу из чл. 5. наведеног уговора, били би створени услови за редовно пословање привредног друштва, а самим тим не би ни настале штетне последице. У жалби је наведено да је првостепени суд у пресуди цитира део образложења пресуде Врховног касационог суда Прев. 58/2013 и Пзз. 1/2013 од 09.05.2013, селективно пропуштајући да оцени да је наведеном пресудом утврђена и одговорност туженог за штету због повреде уговора од 08.05.2006. па је остало нејасно како у једном случају Град Нови Сад има одговорност за настану штету, а у другом случају је добио имунитет, одн. изузет је од одговорности за настану штету. У жалби је Илија Девић навео да је правно немогуће утврдити ништавост уговора који је закључен на основу обавезе Града Новог Сада из измењеног Генералног плана Града Новог Сада до 2021. године одн. да се Град Нови Сад не може путем ништавости уговорне обавезе о регулисању међумесног и међународног аутобуског саобраћаја и аутобуских стајалишта уопште ослободити ове обавезе, јер таква иста обавеза проистиче из Генералног плана Града Новог Сада до 2021. године, који није стављен ван снаге. Илија Девић је у жалби указао и да чињенично стање како у погледу основа, тако и висине тужбеног захтева није утврђено, да је првостепени суд учинио бројне повреде правила поступка, као и да је све то имало за последицу погрешну примену материјалног права. Посебно је указано на апсолутну ненадлежност парничног суда да утврђује повреду правила конкуренције (међу којима је и питање монопола), а сходно правилима Закона о заштити конкуренције, па самим тим и да утврђује ништавост и правне последице ништавости правног посла којим се евентуално повређују правила конкуренције.

Апелациони суд у Новом Саду, као другостепени суд, није узео у разматрање ниједан од наведених жалбених разлога. Уместо тога, другостепени суд је навео да је беспредметно након правноснажности пресуде о ништавости уговора од 08.05.2006. и несавесности обе уговорне стране, полемисати о томе да је тужени искључиви кривац за закључење тог уговора. Овакав став је у супротности са ставом Европског суда за људска права у предмету *Гладишева* против *Русије*. Поред тога, другостепени суд наводи да тужени није пасивно легитимисан за

штету коју трпи тужилац због раскида приватизационог уговора, да је АТП „Војводина“ а.д. у Новом Саду пасивно легитимисана за тужбени захтев по основу накнаде штете због измакле користи због изостале дивиденде, да тужилац није активно легитимисан за потраживање по основу накнаде штете услед изгубљене користи и престанка рада својих предузећа Mapсоор d.o.o. и Mapсоор Aггаг d.o.o. да по основу потраживања по јемству тужилац има активну легитимацију, али да је пасивно легитимисан друштво АТП „Војводина“ а.д. у Новом Саду а не тужени. Другостепени суд је додатно навео да нема ни деликтне одговорности туженог Града Новог Сада, јер би то било ширење узрочно-последичне везе на све пословне односе који су проистекли или су могли проистећи а везано за уговор између АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад и Града Новог Сада. На крају, другостепени суд је посебно нагласио одговорност Илије Девећа као тужиоца у функцији заступника и власника капитала једне од уговорних страна, свдећи све штетне последице ништавости уговора само на тужиоца. Другостепени суд није разматрао остале жалбене наводе. У односу на првостепену пресуду, другостепени суд је прихватио да је разлог за одбијање тужбеног захтева недостатак активне легитимације на страни тужиоца и недостатак пасивне легитимације на страни туженог. Могућа ништавост дела или целог уговора од 08.05.2006. године није био разлог одбијања тужбеног захтева у првостепеној пресуди (*ratio decidendi*), а наводи другостепеног суда о беспредметном расправљању након правноснажности пресуде Врховног касационог суда Прев. 58/2013 и Пзз. 1/2013 од 09.05.2013. године остају нејасни. Тужилац није био странка у поступку у том предмету, те имајући у виду да је Врховни касациони суд у наведеној пресуди у форми решавања претходног правног питања одлучивао само о ништавости дела чл. 1. наведеног уговора, а да пре тога није спроведен доказни поступак пред надлежним органом у управном поступку по питању повреде правила конкуренције, став о ништавости не обавезује Илију Девећа, нити таква пресуда представља доказ о успостављеном монополу. Другостепени суд се у погледу активне и пасивне легитимације странака није изјашњавао о правним ставовима Европског суда за људска права у случајевима *Гладишева против Русије*, *Копецки против Словачке* и *Предузеће Кин-Стиб и Мајкић против Србије*. Другостепени суд је одлучујући по жалби применио одредбе Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011), иако је првостепена пресуда донета по одредбама ранијег Закона о парничном поступку („Службеном гласнику РС“, бр. 125/2004 и 111/2009).

Тужилац Илија Девећ је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, с тим што је Врховни касациони суд пре него што је донео пресуду Рев. 1980/2019 од 21.01.2021, својим решењем Рев. 519/2019 од 22.02.2019. вратио списе

парничног предмета П. 249/2011 Вишем суду у Новом Саду ради отклањања процесних недостатака, наводећи да је одредбом чл. 506. ст. 1. сада важећег Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011 ... 55/14) прописано да се поступци започети пре ступања на снагу овог закона спроводе по одредбама ранијег Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 125/04 и 111/09).

Доказ: 39. Решење Врховног касационог суда Рев. 519/2019 од 22.02.2019.

Имајући у виду да су првостепени и другостепени суд приликом одлучивања о тужбеном захтеву, одн.изјављеној жалби примењивали различите процесне законе, то је по редовном току ствари довољан разлог за усвајање ревизије. Међутим, Врховни касациони суд у ревизијској пресуди Рев. 1980/2019 од 21.01.2021.није ни навео да је ово ревизијски разлог, па о томе није ни одлучивао, потврђујући да је правно могуће да се првостепени поступак води по једном Закону о парничном поступку, а да се о жалби одлучује по одредбама другог Закона о парничном поступку.

Тужилац Илија Девид је изјавио ревизију против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж. 1556/18 од 09.10.2018.у којој је навео следеће ревизијске разлоге:

- погрешна примена материјалног права, што је ревизијски разлог из чл. 398. ст. 1. т. 3. ЗПП из 2004, одн. из чл. 407. ст. 1. т. 4. ЗПП из 2011.
- битне повреде правила поступка из чл. 361. ст. 2. т. 7. (незаконитим поступањем првостепеног суда тужиоцу није дата могућност да расправља пред првостепеним судом, одн. другостепени суд није се изјаснио о свим жалбеним наводима тужиоца) и т. 12. (првостепена и другостепена пресуда се заснивају на разлозима непостојања уговорне одговорности туженог, одн. сходно томе недостатку активне легитимације тужиоца и пасивне легитимације туженог за уговорну штету) Закона о парничном поступку из 2004. („Сл. гласник РС“, бр. 72/2011, који је ступио на снагу 01.02.2012) (ревизијски разлог из чл. 398. ст. 1. т. 1. ЗПП из 2004), одн. уколико се примењује Закон о парничном поступку из 2011. због битне повреде одредбе из чл. 374. ст. 1. ЗПП, јер је погрешно применио одредбу чл. 392. ст. 2. ЗПП (другостепени суд ће решењем да укине првостепену пресуду и врати предмет на поновно суђење ако је због погрешне примене материјалног права чињенично стање било непотпуно утврђено, - иста одредба је и у чл. 377. ст. 2. ЗПП из 2004), што је ревизијски разлог из чл. 407. ст. 1. т. 3. ЗПП.

У ревизији је указано да су судови нижег степена примењивали два различита процесна закона (ЗПП из 2004. и ЗПП из 2011). У конкретном случају, другостепени суд је био дужан да, у смислу чл. 372. ст. 2. ЗПП из 2004. по службеној дужности пази на битну повреду одредбе парничног поступка из чл. 361. ст. 2. т. 7. ЗПП из 2004. - ако незаконитим поступањем суда није дата могућност тужиоцу да расправља пред судом, посебно у погледу извођења предложених доказа и примене новелираног чл. 317. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 125/2004 и 111/2009), који одређује да „ако се рочиште држи пред измењеним већем, главна расправа мора почети изнова, али веће може, пошто се странке о томе изјасне, да одлучи да се поново не саслушавају сведоци и вештаци и да се не врши нов увиђај, већ да се прочитају записници о извођењу ових доказа.“ У конкретном случају, првостепени суд је прво одбио бројне доказне предлоге тужиоца, а потом је одлучио да расправа почиње тећи изнова, без поновног саслушања сведока и вештака, чиме је онемогућио тужиоца да путем саслушања сведока, посебно Маје Гојковић и Игора Мировића (тада најугледнијих функционера Града Новог Сада) расправи питање зашто је Град Нови Сад закључио предметни уговор од 08.06.2006. и посебно зашто је након што је АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад испунио своју обавезу из уговора, одустао од регулисања међумесног и међународног саобраћаја и аутобуских стајалишта на начин како је то уговорено, а да је при томе важила и даље таква обавеза из Генералног плана Новог Сада до 2021. Такође, Илија Девећ је онемогућен у постављању питања вештаку Јови Драгашу зашто је након сваке примедбе на дати налаз вештака, давао изјашњење које је доводило до умањења висине раније утврђене штете, одн. зашто се његов налаз у овом парничном предмету разликује од налаза и мишљења на исте околности које је давао у парничним поступцима које је пред Привредним судом у Новом Саду водио АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад против Града Новог Сада. По истој одредби чл. 372. ст. 2. ЗПП из 2004. другостепени суд пази по службеној дужности на правилну примену материјалног права.

У ревизији је указано и на недостатке у другостепеној пресуди због непотпуног образложења или противречности у датом образложењу о недостатку активне легитимације на страни тужиоца и недостатку пасивне легитимације на страни туженог, посебно у делу деликтне одговорности туженог и неиспуњења његове обавезе из Генералног плана Града Новог Сада до 2021. године. Указано је на став Европског суда за људска права у случају *Копецки против Словачке*, нарочито у делу постојања легитимног очекивања код Илије Девећа да ће Град Нови Сад испунити обавезу из Генералног плана Града Новог Сада до 2021. године. Овај став Европског суда за људска права је управо битан за утврђивање активне легитимације Илије Девећа и пасивне легитимације Града

Новог Сада по питању повреде права на имовину и последично томе на право Илије Девећа на накнаду штете од Града Новог Сада. Илија Девећ се у ревизији позвао и на став Европског суда за људска права у случају *Гладишева против Русије*, такође по питању повреде права на имовину, као и на одговорност Града Новог Сада као државног органа по основу накнаде штете у случају када дође до утврђења ништавости уговора који је тај државни орган закључио. Такође, указано је и на став Европског суда за људска права у предмету *Предузеће Кин-Стиб и Мајкић против Србије*, у којем је изнет став да је и власник предузећа активно легитимисан да потражује штету у случају повреде права на имовину од стране домаћих судова, која се односила на поступак у којем је учествовало то предузеће. Илија Девећ је у ревизији навео да као власник АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад има активну легитимацију, коју заснива на одредби чл. 34. Конвенције („Суд може да прима представке од сваког лица, невладине организације или групе лица који тврде да су *жртве* повреде права установљених Конвенцијом или протоколима уз њу, учињене од стране неке Високе стране уговорнице. Високе стране уговорнице обавезују се да ни на који начин не ометају делотворно вршење овог права.“). Европски суд за људска права је у предмету *Предузеће Кин-Стиб и Мајкић против Србије* обавезао Републику Србију да из сопствених средстава исплати подносиоцима представке – заједно, у року од три месеца – износе који су досуђени (на име накнаде материјалне штете), али је утврдио и обавезу Републике Србије да подносиоцима представки заједно исплати износ који је одређен на име претрпљене неимовинске штете. Цитирана пресуда Европског суда за људска права је обавезујућа за домаће судове, јер је утврдила правило о активnoj легитимацији за захтев по основу повреде права на имовину, при чему је Суд стао на становиште: „Суд примећује да „захтев за накнаду штете“ може представљати „посед“, у оквиру значења члана 1. Протокола бр. 1, ако се довољно утврди да је извршан (види *Burdov protiv Русије*, број 59498/00, став 40, ЕСЉП 2002-III), те да власник привредног друштва које има такав захтев за накнаду штете има статус жртве у смислу чл. 34. наведене Конвенције, што последично доводи до његове активне легитимације у погледу наведеног захтева за накнаду штете, укључујући и захтева за накнаду неимовинске штете. У случају *Копецки против Словачке* Суд је утврдио да „Урбанистичка дозвола, коју надлежни орган није могао да повуче, представљала је „саставни део имовине подносиоца представке“, што значи да је у конкретном случају Илија Девећ активно легитимисан за постављени тужбени захтев, а да је Град Нови Сад пасивно легитимисан као орган јавне власти који није испунио ни уговорну ни обавезу из Генералног плана Града Новог Сада до 2021. која се може уподобити „урбанистичкој дозволи“ из случаја *Копецки против Словачке*.

Иако се у првостепеној и другостепеној пресуди као основни разлог одбијања тужбеног захтева не наводи ништавост (било дела или целог) уговора од 08.05.2006. Илија Девид је у ревизији, као и у жалби, опреза ради навео да првостепени и другостепени суд нису дали објашњење како се решено претходно правно питање у погледу ништавости уговора од 8.5.2006. у ревизијској одлуци Прев. 58/2013 и П1. 1/2013 од 9.5.2013. у смислу чл. 12. ЗПП може применити и на тужиоца, када он није био странка у поступку који је окончан наведеном ревизијском одлуком. Позивање на решено претходно правно питање у том смислу је апсолутно битна повреда одредаба парничног поступка, како у смислу чл. 12. ЗПП, тако и чл. 361. ст. 1. ЗПП из 2004.

У ревизији је указано да првостепени и другостепени суд нису уочили разлику између уговорне и деликтне одговорности туженог Града Новог Сада по основу измењеног и допуњеног Генералног плана града Новог Сада до 2021. У првом случају, као и код сваке уговорне обавезе, обавезу има само она уговорна страна која је такву обавезу прихватила наведеним уговором и то само према другој уговорној страни. Једна уговорна страна се обавезује јер очекује да ће друга уговорна страна испунити своју обавезу по правилу *quid pro quo* (нешто за нешто). Обавеза у овом случају има порекло у *сагласности воља уговорних страна*, те неиспуњење обавезе једне стране представља разлог за накнаду штете по основу уговорне одговорности. У другом случају, *обавеза настаје по основу ауторитета власти као лица које доноси општи акт*, тако да је могуће да се наметне обавеза одређеном лицу без обзира на то да ли он то жели или не, односно да ли је то лице сагласно са таквом обавезом. У конкретном случају, обавеза туженог (да преко својих органа извршне власти створи услове да се стара аутобуска станица са локације близу Рибље пијаце и Железничке станице измести на нову локацију где послује АТП „Војводина“) је обавеза која је установљена у корист свих грађана Новог Сада и лица која обављају своју пословну делатност у Новом Саду. Сви они имају легитиман и непосредан правни интерес да очекују да ће Град Нови Сад испунити своју обавезу из наведеног Генералног плана. На тај начин успостављена је *директна и непосредна веза између туженог и наведених лица, па и тужиоца у овом парничном предмету*. Свако ко је, поуздајући се у очекивање да ће тужени испунити своју обавезу, претрпео штету услед неиспуњења обавезе туженог, има право да захтева накнаду штете од туженог, по основу деликтне одговорности туженог.

Стога је и Илија Девид имао легитиман интерес да се поузда у очекивање да ће Град Нови Сад испунити своју обавезу из Генералног плана, јер је тужени у допису од 20.6.2005. (пре закључења предметног уговора и пре него што је

тужилац уложио своја средства у наведену инвестицију, одн. пре него је преузео обавезу јемства за обавезе АТП „Војводина“) навео:

- да одлука о измештању терминала међуградске аутобуске станице у Новом Саду на парцеле бр. 3351 и 3352/1 КО Нови Сад I представља дугорочну оријентацију и трајног је карактера,
- да ће се пресељење терминала међуградске аутобуске станице спровести након изградње објеката аутобазе и аутостанице на означеним парцелама од стране инвеститора АД АТП Нови Сад, на којима ће се наставити обављање делатности услуга међуградске аутобуске станице,
- да је измештање терминала међуградске аутобуске станице на нову локацију на парцелама инвеститора АД АТП Војводина Нови Сад инвестиција трајног карактера, од великог значаја за Град Нови Сад, на је у том смислу ова одлука дугорочног карактера.

Тужени је погазио све што је у наведеном допису обећао, а обавезу није извршио ни када је обавезу из дописа о прихватању писма о намерама преточио у општи акт – измењени Генерални план Града Новог Сада до 2021.икада је на основу тог општег акта издао грађевинске и употребне дозволе за градњу и употребу нове аутобуске станице и новог сервиса.Након што је Град Нови Сад издао употребне дозволе за рад новоизграђене аутобуске станице и сервиса, он је конкретизовао своју обавезу да регулисањем аутобуског саобраћаја и стајалишта у Новом Саду омогући обављање делатности међумесног и међународног аутобуског саобраћаја. Илија Девих је легитимно очекивао да ће Град Нови Сад поштовати сопствени Генерални план и грађевинске и употребне дозволе које је издао, те је на основу таквог очекивања инвестирао свој новац у ову делатност, гарантујући својом имовином и имовином повезаних правних лица за обавезе које су везане за изградњу и пословање новоизграђене аутобуске станице и сервиса. Предузеће АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад је у његовом власништву и представља његову имовину, као што су и сва повезана лица која су јемчила за обавезе АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад у вези изградње и пословања новоизграђене аутобуске станице и сервиса, његова имовина. Применом правила *Копецки против Словачке* и *Гладишева против Русије* у случају када је штетник државни орган, јасно је да постоји активна легитимација на страни Илије Девиха и пасивна легитимација на страни Града Новог Сада као штетника. Успостављање непосредне узрочно-последичне везе оправдава се статусом жртве Илије Девиха, на исти начин као што је статус жртве имао Мајкић у предмету *Предузеће Кин-Стиб и Мајкић против Србије*. Као жртва, Илија Девих је претрпео штету (материјалну и нематеријалну), за коју одговара Град Нови Сад који је настанак штете проузроковао

противправним понашањем (супротним измењеном Генералном плану Града Новог Сада до 2021. и издатим грађевинским и употребним дозволама). Образложење да нема узрочно-последичне везе између поступања Града Новог Сада и штете коју је претрпео Илија Девећ, те да Град Нови Сад није пасивно легитимисан а Илија Девећ да није активно легитимисан за утужени износ, значи да су судови дали имунитет Граду Новом Саду од одговорности за противправно поступање да су га ослободили обавезе накнаде штете, која је настала како због поступања супотно закљученом уговору од 08.05.2006. тако и због поступања које је супотно Генералном плану Града Новог Сада до 2021. и издатим грађевинским и употребним дозволама. Како за такав имунитет нема основа у закону, нити у другом извору права по којем судови суде, судови су створили преседан, који руши темеље уставног начела владавине права (чл.3. Устава РС) и правне сигурности – права на једнаку заштиту права (чл. 36. ст. 1. Устава РС). Ова повреда је нарочито тешка и озбиљна јер се неоснованим давањем имунитета ослобађа одговорности на накнаду штете државни орган, који би требало да поступа у складу са начелом владавине права, доследно у свом поступању штитећи начело правне сигурности.

У ревизијској пресуди Рев. 1980/2019 од 21.01.2021. Врховни касациони суд је навео само три разлога зашто је ревизија неоснована. Прво је ценио само питање да ли је другостепени суд оцењујући жалбу учинио битну повреду одредаба парничног поступка из чл. 361. ст. 2. т. 12. ЗПП, без упуштања у питање да ли је другостепени суд применио погрешан процесни закон, одн. да је о жалби одлучивао по одредбама ЗПП из 2011. а не по одредбама ЗПП из 2004, све супотно сопственом ставу из решења Рев. 1980/2019 од 21.01.2021. да се на предметни спор примењују одредбе ЗПП из 2004. и очигледној чињеници да је другостепени суд о жалби одлучивао примењујући одредбе ЗПП из 2011. Ревизијски суд је само уопштено навео да није начињена битна повреда правила поступка из чл. 361. ст. 2. т. 12. ЗПП, без навођења на које ревизијске разлоге се то односи. Друго, ревизијски суд је веома уопштено навео неке од случајева пред Европским судом за људска права, на који се позвао Илија Девећ у ревизији, при томе погрешно означавајући назив предмета (*Dyshevav vs Rusija*, уместо *Гладишева против Русије*) и погрешно наводећи да је у овом предмету расправља само питање примене чл. 8. Конвенције (право на поштовање приватног и породичног живота а не чл. 1. Протокола 1 уз Конвенцију (право на имовину). Ревизијски суд је без да је утврдио на шта се односе одлуке Европског суда за људска права у случајевима *Копецки против Словачке* и *Гладишева против Русије*, а оба случаја се односе на повреду права на имовину, утврдио да су они без значаја за другачију ревизијску одлуку, јер се не заснивају на битно истом чињеничном и правном основу. Случај *Предузеће*

Кин-Стиб и Мајкић против *Србије* ревизијски суд није ни навео да је истакнут у ревизији, те у том делу није дао чак ни паушално образложење. Треће, ревизијски суд је навео нови правни разлог зашто је тужбени захтев неоснован, позивајући се на монопол и чл. 14. ЗОО. Тако је ревизијски суд навео да „инсистирањем на реализацији Генералног плана, тако да међународни и међуградски превоз обавља искључиво предузеће у власништву тужиоца супротно чл. 14. у вези са чл. 103. ЗОО, тужилац се доводи у монополски положај у односу на друга предузећа која се баве међуградским и међумесним превозом у Граду Новом Саду, па је правилан закључак нижестепених судова, да би извршење такве обавезе и досуђивање накнаде штете било противно принудним прописима, пре свега Уставу (чл. 84.) и закону. Одредбом чл. 84. Устава РС одређено је да сви имају једнак положај на тржишту, да су забрањени акти којима се, супротно закону, ограничава слободна конкуренција, стварањем или злоупотребом монополског или доминантног положаја.“ Илија Девидић указује да на околност стварања или злоупотребе монополског или доминантног положаја на тржишту није изведен ниједан доказ у поступку, те да ни нижестепени, ни ревизијски суд нису имали чињеничну подлогу да утврде да би извршењем обавезе Града Новог Сада премештања аутобуског саобраћаја на локацију АТП „Војводине“ а.д. Нови Сад или само омогућавањем обављања међумесног и међународног аутобуског саобраћаја са новоизграђене аутобуске станице, поред раније постојеће, био створен или злоупотребљен монополски положај за АТП „Војводину“ а.д. Нови Сад или за Илију Девидића као његовог власника. У току доказног поступка судови нису утврдили шта је битан елемент стварања и злоупотребе монополског или доминантног положаја на тржишту (остваривање тзв. „монополског профита“, одн. екстра цене захваљујући монополу или доминантном положају), нису утврдили шта је релевантно тржиште у односу на које се утврђује монопол или доминантни положај, нити како је могуће да се Генералним планом Града Новог Сада, који није стављен ван снаге, и који је важио у периоду противправног понашања Града Новог Сада и у периоду за који је утужена штета, ствара или злоупотребљава монополски или доминантни положај, посебно у условима када су цене пружања перовских услуга на аутобуској станици за све који врше станичну услугу лимитирање одређивањем максималног дозвољеног износа. Навод ревизијског суда да је правилан закључак нижестепених судова да би извршење обавезе Града Новог Сада из Генералног плана било супротно чл. 14. ЗОО (и чл. 84. ст. 1. и 2. Устава РС) је произвољан, јер се нижестепени судови уопште нису изјашњавали о правним последицама неизвршења обавезе туженог из Генералног плана. У том смислу је и недозвољено расправљање и утврђивање новог чињеничног стања у поступку одлучивања по ревизији, јер се ради о нејавном поступку у којем тужилац нема могућности да се изјасни о новим

чињеницама које утврђује ревизијски суда пре него што ревизијска одлука буде донета. Ревизијски суд је приликом доношења овог правног става поступио као парнични суд који је апсолутно ненадлежан за утврђивање повреде правила конкуренције, сходно Закону о заштити конкуренције, према којем за одлучивање о овом питању искључиву надлежности има Комисија за заштиту конкуренције (која утврђује и евентуалну ништавост правних послова којима се повређују правила конкуренције) и то искључиво у поступку који је прописан Законом о заштити конкуренције уз сходну примену правила управног поступка. Ове повреде биће детаљније објашњење у делу објашњења повреде права на фер и поштено суђење.

У вези навођења монопола као разлога за одбијање тужбеног захтева, Илија Девећ је ревизијском суду 27.08.2019. доставио **ИНИЦИЈАТИВУ** за оцену уставности чл. 14. Закона о облигационим односима („Сл. лист СФРЈ“, бр. 29/78, 39/85, 57/89 и „Сл. лист СРЈ“, бр. 31/93 и „Сл. лист СЦГ“, бр. 1/2003 – Уставна повеља – у даљем тексту: ЗОО) коју је поднео 26.08.2019. Уставном суду РС и која је заведена под Иуз 162/2019. као и Допуну Иницијативе од 11.05.2020. године. У Иницијативи је Илија Девећ дао детаљно изјашњење да чл. 14. ЗОО није у сагласности са чл. 4. ст. 1, чл. 16. ст. 2, чл. 84. ст. 2. Устава РС. По схватању Илије Девећа као подносиоца Иницијативе, однос између правила из чл. 14. ЗОО и Закона о заштити конкуренције не може се решавати само као однос између два системска законска прописа, као однос два законска прописа који у једном делу регулишу исту материју, ни као однос два законска прописа од којих је један општи а други онај на који се упућује, све уз примену доктринарних правила о јединствености правног поретка, које је у досадашњој пракси примењивао Уставни суд. Ово стога, што у конкретном случају постоје две битна разлога, која супермацију дају Закону о заштити конкуренције из 2009. (са изменама из 2013.). Први разлог је што је уставни основ за одредбу чл. 14. ЗОО (чл. 255. Устава СФРЈ из 1974) престао да важи, с тим да уставни основ за доношење Закона о заштити конкуренције (чл. 82. и 84. Устава РС из 2006) регулише основе за правила конкуренције сасвим другачије од Устава СФРЈ из 1974. Други разлог је у томе је Закон о заштити конкуренције из 2009. донет на основу обавезе Републике Србије из потврђеног међународног уговора да регулише конкуренцију на начин као што је то регулисано у ранијим чл. 81. и 82. Уговора о Европској Заједници (сада чл. 101. и 102. Уговора о функционисању Европске уније). Према чл. 16. ст. 2. Устава РС из 2006. „Општеприхваћена правила међународног права и потврђени међународни уговори саставни су део правног поретка Републике Србије и непосредно се примењују. Потврђени међународни уговори морају бити у складу с Уставом.“ Република Србија се обавезала, у складу са чл. 73. ст. 2. Споразума о

стабилизацији и придруживању између Европских Заједница и њихових држава чланица са једне стране и Републике Србије са друге стране, да примењује у свој законодавству и пракси критеријуме који проистичу из примене правила конкуренције која се примењују у Европској Заједници, а нарочито из чл. 81, 82, 86. и 87. Уговора о Европској заједници и инструмената тумачења које су усвојиле институције Заједнице. У том смислу, не примењују се непосредно одредбе чл. 81. и 82. Уговора о Европској Заједници (сада чл. 101. и 102. Уговора о функционисању Европске Уније), јер Република Србија није чланица Европске Уније, већ критеријуми за примену релевантних правила о конкуренцији и њихово тумачења, која су усвојена од стране институција Европске Уније. У том смислу су и правила из Закона о заштити конкуренције из 2009. са изменом из 2013. примењени критеријуми правила о конкуренцији на која се Република Србија обавезала чл. 73. Споразума о стабилизацији и придруживању између Европских Заједница и њихових држава чланица са једне стране и Републике Србије са друге стране, који је ратификован у Скупштини Републике Србије и објављен у „Службеном гласнику РС – Међународни уговори“, бр. 83/2008. Уставни суд има у складу са одредбом чл. 167. ст. 1. т. 1. Устава РС обавезу да чува јединство правног поретка тако што ће предност дати закону који је донет на основу потврђеног Споразума о стабилизацији и придруживању између Европских Заједница и њихових држава чланица са једне стране и Републике Србије са друге странеу односу на одредбу чл. 14. ЗОО, која није у складу са чл. 73. Закона о потврђивању Споразума о стабилизацији и придруживању између Европских заједница и њихових држава чланица са једне стране и Републике Србије са друге стране.

Доказ: 40. Поднесак тужиоца са поднетом Иницијативом Иуз 162/2019. од 27.08.2018.

У наведеној Иницијативи Илија Девих је навео да је у свим другим случајевима када се расправљало питање повреде правила конкуренције Врховни касациони суд доносио одлуке да парнични суд апсолутно није надлежан да утврђује повреду правила конкуренције, па ни да утврђује ништавост правних послова којима се повређују правила конкуренције, одн. да се наведене повреде утврђују од стране Комисије за заштиту конкуренције, у поступку који је прописан Законом о заштити конкуренције уз сходну примену правила општег управног поступка. Тако је било у свим случајевима о којима је одлучивао Врховни касациони суд, осим у овом парничном предмету, као и у парничном предмету Прев. 58/2013 и Пзз. 1/2013 од 09.05.2013. када је ревизијски суд, такође тек у поступку по ревизији, кроз решавање претходног правног питања, утврдио да је

чл. 1. ст. 2. уговора од 08.05.2006. створена монополска позиција за АТП „Војводину“ а.д. Нови Сад, те да због тога АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад и Град Нови Сад сnose по пола штетне последице успорављања таквог монопола.

Илија Девих је предложио 28.08.2020. Врховном касационом суду да се у складу са чл. 35. ст. 2 Пословника о уређењу и раду Врховног касационог суда одржи заједничка седница Грађанског одељења размотре спорна питања из ревизијских предмета Рев. 1980/2019, Прев. 423/2019, Прев. 56/2020 и Прев. 347/2020 на којој би се размотрила спорна правна питања, међу којима је и питање постојања монопола у вези рада и пословања аутобуске станице. Међутим, Врховни касациони суд дописом од 10.09.2020. није прихватио овај предлог. Дописом од 15.10.2020. додатно су појашњени разлози одржавања заједничке седнице, али на тај допис Врховни касациони суд није одговорио.

Доказ: 41. Допис Врховном касационом суду од 28.08.2020.

42. Одговор Врховног касационог суда од 10.09.2020.

43. Поновни допис Врховном касационом суду од 15.10.2020.

Из образложења ревизијског суда види се да је ревизијски суд одустао од основних разлога које су нижестепени судови наводили у прилог неоснованости тужбеног захтева а то је недостатак активне легитимације на страни тужиоца и недостатак пасивне легитимације на страни туженог. Уместо овог разлога, ревизијски суд наводи монопол као разлог за одбијање тужбеног захтева, што процесно има смисла само ако тужилац има активну а тужени пасивну легитимацију у поступку накнаде штете, с тим да се успостављање монопола тада јавља као правна препрека за право тужиоца на накнаду штете, одн. обавезу туженог да штету надокнади. У том смислу, ревизијски суд је „прећутно“ прихватио ревизијски навод да је неоснован став нижестепених судова о недостатку активне легитимације на страни тужиоца и пасивне легитимације на страни туженог. У супротном, позивање на монопол не би имало правног смисла, ако тужилац није активно легитимисан за захтев за накнаду штете, одн. ако тужени није пасивно легитимисан да штету надокнади. На тај начин је ревизијски суд, по схватању Илије Девиха променио разлог одбијања тужбеног захтева (*ratio decidendi*).

Ревизијски навод да тужилац није доказао постојање узрочно-последичне везе између штете коју трпи и радњи туженог, да би тужени био у обавези да доказује да је штета настала без његове кривице, такође је паушалан и нејасан. Навод је паушалан јер је тужилац доказао да је тужени имао обавезу да регулише међумесни и међународни аутобуски саобраћај тако да омогући

обављање таквог саобраћаја са новоизграђене аутобуске станице, те да је услед одбијања туженог да испуни ту своју обавезу наступила штета која је нужна последица управо такве радње, одн. пропуштања дужне радње туженог. Обавеза туженог је постојала како по основу једностраног обећања (писмо којим се прихвата писмо о намерама), по основу уговора (из уговора од 08.05.2006. године), тако и по основу Генералног плана Града Новог Сада до 2021. која је конкретизована издатим грађевинским и употребним дозволама. Тужени је прво дозволио изградњу и употребу новоизграђене аутобуске станице, а потом је онемогућио њен рад и пословање. Обавеза по основу Генералног плана је вануговорна обавеза, чија повреда услед противправног понашања туженог доводи до обавезе накнаде штете, без обзира да ли је штетник могао да предвиди наступање штетних последица за оштећеног. Ово стога што се ради о поступању штетника супротно општем пропису, чиме се ствара деликтна одговорност за настану штету. Противправност у поступању туженог и узрочно-последичну везу Врховни касациони суд је већ утврдио у ранијој ревизијској пресуди Прев. 58/2013 и Пзз. 1/2013 од 09.05.2013. те се исти суд не може позивати на наведену пресуду да није утврђена противправност и узрочно-последична веза између штете за тужиоца и радње туженог. У једном другом предмету Врховни суд је у пресуди Рев. 514/12 од 20.06.2012. полазећи од суштински истоветног чињеничног стања, ценећи постојање узрочно-последичне везе за деликтну одговорност навео: „У конкретном случају не постоји узрочна веза између (прве) штетне радње (нетачне информације) и штете (будуће) зато што први почетни узрок у ланцу више узрока није довољан за накнаду штете. Да би се грађевински објекат изградио нужно је добити грађевинску дозволу, објекат изградити, добити употребну дозволу и ради остваривања прихода робу (непокретности) пласирати на тржишту било кроз издавање пословног стамбеног простора у закуп или кроз продају непокретности... Адекватна узрочна веза постоји само ако је узрок штете према редовном (обичном) току ствари и према животном искуству подесан да изазове настану последицу. Та прва радња (погрешна информација ненадлежног органа) није довољна. Тужилац није захтевао одобрење за изградњу у смислу чл. 88. ст. 1. Закона о планирању и изградњи („Сл. гласник РС“, бр. 47/03 и 34/06) од надлежних органа (министарства надлежног за послове грађевинарства или Општинског секретаријата за комунално-стамбене послове). У одсуству поступка ради издавања дозволе за градњу, информација о чињеницама садржаним у урбанистичкој документацији од 03.11.2006. године од стране туженог не представља адекватну узрочну везу (није адекватна штета), па се нису стекли сви услови за накнаду штете по основу измакле добити“. Према критеријуму из пресуде Рев. 514/12 од 20.06.2012. адекватна узрочност за деликтну штету постојала би да је тужилац прибавио грађевинску

дозволу, непокретности изградио и пре стављања у функцију прибавио употребну дозволу, да би могао да је користи за намену за коју је изградио непокретности (издавање у закуп, даља продаја или као што је у случају тужиоца Илије Девића, ради обављања делатности за коју су непокретности изграђене). Сходно наведеном, Врховни касациони суд у пресуди Рев. 1980/2019 од 21.01.2021. одступа од раније утврђене праксе оцене када постоји узрочно-последична веза код деликтне (вануговорне одговорности) за насталу штету у битно истоврсном чињеничном стању, не наводећи разлоге за одступање од раније праксе.

Такво образложење Врховног касационог суда показује апсолутну произвољност у примени права, што је недопуштено у савременим, демократским друштвима која се заснивају на владавини права. У току првостепеног поступка тужилац је путем машинског вештачења (Машински факултет у Београду) и економско-финансијског вештачења (вештаци Јово Драгаш и Радиша Питулић) утврдио из чега се састоји штета и колика је њена висина по сваком основу, те код околности постојања штете није јасно образложење да тужилац није доказао узрочно-последичну везу.

Врховни касациони суд је тако образложење разлога одбијања ревизије који су садржани на око 40 страница свео на мање од половине једне странице образложења ревизијске пресуде.

Против пресуде Врховног касационог суда Рев. 1980/2019 од 21.01.2021. није могуће уложити било који редовни или ванредни правни лек, те је једино правно средство које стоји на располагању уставна жалба.

Г) Уставом зајемчено људско или мањинско право или слобода које је повређено или ускраћено:

Пресудом Врховног касационог суда Рев. 1980/2019 од 21.01.2021. повређено је уставно право:

- право на имовину из чл. 58. Устава РС и
- право на правично суђење из чл. 32. Устава РС.

Д) Објашњење повређених уставних права:

Д1) Право на имовину је гарантовано чл. 58. Устава РС:

„Јемчи се мирно уживање својине и других имовинских права стечених на основу закона.

Право својине може бити одузето или ограничено само у јавном интересу утврђеном на основу закона, уз накнаду која не може бити нижа од тржишне.

Законом се може ограничити начин коришћења имовине.

Одузимање или ограничење имовине ради наплате пореза и других даббина или казни, дозвољено је само у складу са законом“.

као и чл. 1. Протокола бр. 1 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода (ратификована и објављена у „Службеном листу СЦГ – Међународни уговори“, бр. 9/03):

„Свако физичко и правно лице има право на неометано уживање своје имовине. Нико не може бити лишен своје имовине, осим у јавном интересу и под условима предвиђеним законом и општим начелима међународног права.

Претходне одредбе, међутим, ни на који начин не утичу на право државе да примењује закон који сматра потребним да би регулисала коришћење имовине у складу са општим интересима или да би обезбедила наплату пореза или других даббина или казни“.

Право на имовину садржи следеће гаранције: 1) општу гаранцију која се тиче несметаног уживања имовине и имовинских права, 2) гаранцију за неометано коришћења имовине и имовинских права и 3) заштиту од арбитрерног лишења имовине и имовинских права.

Појам „имовина“ у енглеском изворнику Конвенције се означава речима *property* (својина, имовина) и *possessions* (посед, државина), док је у француском изворнику коришћен појам *propriété* (својина, имовина), али и *biens* (ствари, права поводом ствари, добра која служе задовољењу људских потреба, имовинска права у ширем смислу). У немачком преводу користи се само један појам *eigentum* (својина). Званични српски превод Конвенције користи појам *имовина*. Европски суд за људска права је у предмету *Marckx v. Belgium*, случај 6833/74, у одлуци од 13. јуна 1979. параграф 63. заузео став да се чл. 1. Протокола 1. односи на гаранцију имовинских права и права на имовину.

Тумачећи како чл. 58. Устава РС, тако и чл. 1. Протокола 1. може се дати негативно и позитивно одређење домена гаранције заштите права на имовину (*ratione materiae*). Негативно одређење показује да се наведеном гаранцијом не штите односи између приватних лица, која су чисто уговорне, одн. приватно-

правне природе. Позитивно одређење показује да се гаранција права на имовину односи само на мешање државе у нечија имовинска права у смислу произвољног и неправедног одузимања или онемогућавање коришћења нечије имовине или када се то супротно јавном интересу и закону дозволи трећем лицу. Тумачећи гаранцију права на имовину Европски суд за људска права води рачуна о принципу пропорционалности, који подразумева проналажење правичне равнотеже између захтева држава да имају право да ограничавају (кроз законе) одређена имовинска права и основног права сваког лица на мирно и несметано коришћење и употребу имовине. Критеријум пропорционалности је да ли су рестриктивне мере „неопходне у демократском друштву“, односима ли задирање у имовинско право нарушава саму суштину тог права.

У пракси Европског суда за људска права донете су одлуке у којима се ближе одређује која имовина и која имовинска права уживају заштиту, као и којим радњама државе или државних органа се врши повреда тих права. Европски суд за људска права је изнео становиште о природи имовине у смислу чл. 1. Протокола 1. у предмету *Gasus Dosier und Fördertechnik GmbH v. Holand* (случај бр. 15375/09, одлука из 1995): „Суд подсећа да појам „имовина“ (франц. *biens*) у члану 1. Протокола 1. има аутономно значење које, свакако, није ограничено на поседовање телесних ствари: извесна друга права и интереси који чине имовину такође, могу се сматрати „имовинским правима“ и тиме „имовином“, у смислу ове одредбе“. Право на имовину не значи и гаранцију права на стицање имовине (*Van der Musselle v. Belgium*, случај бр. 8919/80, 23. одлука из 1983.), међутим одредба чл. 1. Протокола 1. даје заштиту „легитимном очекивању“ неког лица да ће стећи одређено имовинско право које представља имовину у смислу чл. 1. Протокола 1. (*Pine Valley Developments and Others v. Ireland* (случај бр. 12742/87, одлука из 1991). У овом предмету подносиоци представке су купили земљиште за које је постојала дозвола за изградњу индустријског објекта. Та дозвола је касније поништена, услед чега подносиоци представке нису могли да остваре оно што су намеравали. Европски суд за људска права је закључио да су подносиоци представке с правом очекивали да ће на основу постојеће дозволе за градњу, која се може сматрати делом њихове имовине, моћи да реализују своје планове и да то оправдано очекивање, такође, представља саставни део имовинског права. На сличан начин Европски суд за људска права је у вези легитимног очекивања изнео свој став у предмету *Stretch v. United Kingdom*, (случај 44277/98, одлука из 2003. и и *Saggiov. Italy*, случај бр. 41879/98, одлука из 2001.). У случају *Pressos Compania Naviera S.A. and Others v. Belgium* (случај 17849/91, одлука из 1995) Европски суд за људска права је заузео правни став да су и потраживања по основу накнаде штете (која је настала услед судара

бродова), такође легитимна очекивања бродовласника и да се могу сматрати имовином. У овом предмету, суд је одбио приговоре противне стране да је „мешање“ одн. ускраћивање накнаде штете, било мешање у јавном интересу (у циљу заштите државног финансијског интереса) и као такво оправдано, као и да је оно било пропорционално односу општег – јавног интереса и потребе заштите основних права (на имовину). Европски суд за људска права је изнео свој став о „легитимном очекивању“ и у предмету *Kopecký v. Slovakia* (случај 44912/98, одлука из 2004), где се осврнуо и на раније случајеве из праксе у којима је расправљао појам „легитимног очекивања“. У овом случају Европски суд за људска права је навео: „Појам „имовина“ може обухватити „постојећу имовину“ или активу, као и потраживања у вези са којима подносилац представке тврди да има „легитимна очекивања“ да ће стећи делотворно уживање имовинског права. Појам имовине обухвата и власништво над акцијама, на шта је указано у одлуци Европског суда за људска права у случајевима *Bramelid v. Sweden* (случај бр. 8588/79, одлука из 1983) и *Malmstrom v. Sweden* (случај бр. 8589/79, одлука из 1982), у којима је Европски суд за људска права стао на становиште да акције у акционарском друштву неспорно имају економску вредност и да представљају имовину. У закључку одлуке у случају *Sovtransavto Holding v. Ukraine* (случај 48553/99, одлука из 2003) Европски суд за људска права је навео: „На крају, чини се да начин на који је поступак окончан није компатибилан са обавезом државе да на одговарајући начин одговори на ситуацију у којој се компанија подносиоца представке нашла. Сходно томе, компанија подносиоца представке морала је да се суочи са том неизвесношћу током периода у коме је пала почетна вредност њених акција, што је околност која је утицала на умањење способности власника акција да управља том компанијом и тако контролише своју имовину... начин на који је поступак вођен и неизвесност са којом се суочила компанија подносиоца представке пореметили су правичну равнотежу која је морала да буде успостављена између општег интереса и потребе да се заштити право подносиоца представке на мирно уживање имовине. Држава стога није испунила своју обавезу да обезбеди предузећу подносиоца представке ефикасно уживање његовог права својине, што је гарантовано чл.1 Протокола бр. 1. Због тога је дошло до повреде чл. 1. Протокола бр. 1. Појам заштићеног права на имовину обухвата и разне врсте дозвола које се односе на обављање одређене делатности, што је нпр. потврђено у случају *Tre Traktörer Aktiebolag v. Sweden* (случај бр. 10873/84, 4/1988/148/202, A/159, одлука из 1989). У овом предмету расправљано је питање представке шведске компаније која је управљала рестораном којем је одузета дозвола за точење алкохолних пића. Убрзо након одузимања дозволе, ресторан је затворен, а компанија је шведским властима поднела захтев за накнаду штете која је настала као последица одузимања

дозволе. Европски суд за људска права је стао на становиште да дозвола о којој је реч јесте имовина, јер представља део економских интереса ресторана, посебно због тога што је одузимање дозволе утицало на углед и вредност ресторана. Према становишту овог Суда, као економски интерес, од имовинско добро може се посматрати и дозвола за вађење шљунка, што је решено у предмету *Fredin v. Sweden*, (случај бр. 12033/86, одлука из 1991). О ширини појма имовина сведочи и одлука овог Суда у предмету *Iatridis v. Greece* (случај бр. 31107/96, одлука из 1999) у којој је овај Суд стао на становиште да је клијентела биоскопа подносиоца представке, коју је стекао током времена, део његовог пословног интереса, те се као материјално добро сматра имовином подносиоца представке. Поред наведеног у појам имовине улази и право лова (*Chassagnou and Others v. France*, случај бр. 28443/95 одлука из 1999), право на пензију (случај *Müller v. Austria*, случај бр. 5849/72, одлука из 1974) као и друга материјална и нематеријална права која се могу економски изразити као вредност.

Приликом разматрања да ли је дошло до повреде права на имовину прво се разматра да ли постоји имовинско право у смислу чл. 58. ст. 1. Устава РС и чл. 1. Протокола 1. уз Конвенцију. Потом се расправља питање да ли је било мешања државе у то имовинско право и која од три гаранције се може применити (1) општа гаранција која се тиче несметаног уживања имовине и имовинских права, 2) гаранција неометаног коришћења имовине и имовинских права и 3) гаранција забране од арбитрерног лишења имовине и имовинских права). Након тога Суд испитује да ли је то мешање било легитимно у циљу јавног или општег интереса, да ли је пропорционално, односно да ли се тиме постиже правичан баланс између општих интереса датог друштва и интереса појединца. На крају се расправља да ли је мешање државе било у складу са принципом законитости и правне сигурности.

У конкретном случају Илија Девећ је:

- имао легитимно очекивање (појавни облик имовине према случајевима *Gasus Dosier und Fördertechnik GmbH v. Holand, Pine Valley Developments and Others v. Ireland, Stretch v. United Kingdom*, и *Saggio v. Italy* и посебно као у случају *Kopecky v. Slovakia* и у случају *Tre Traktörer Aktiebolag v. Sweden* и др.),
- као већински акционар и власник АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад (као у случајевима *Bramelid v. Sweden, Malmstrom v. Sweden, Предузеће Кин-Стиб и Мајкић против Србије*),

- да ће Град Нови Сад као локални орган власти (представник Државе) поштовати четири пута преузету обавезу (путем писма о прихватању писма о намерама, путем усвајања измена Генералног плана Града Новог Сада до 2021,

путем закљученог уговора од 08.05.2006. и путем издатих грађевинских и употребних дозвола (као у случају *Kopecky v. Slovakia* и *Pine Valley Developments Ltd and Others v. Ireland*, а слично као у случајевима *Tre Traktörer Aktiebolag v. Sweden* и *Fredin v. Sweden*),

- и омогућити пословање и стицање добити по основу новоизграђене аутобуске станице и сервиса центра, а на тај начин и добити за Илију Девећа,

- који би по редовном току ствари остварила његова компанија АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад

- да није дошло до мешања у тако схваћено имовинско право (схваћено на начин као у случају *Marckx v. Belgium* и другим цитираним случајевима)

- од стране Града Новог Сада, као представника локалне власти,

- те да ће у случају мешања имати право на правичну накнаду штете (случај *Pressos Compania Naviera S.A. and Others v. Belgium*), која би имовину Илије Девећа довела у позицију као да мешања није било (правило *restitutio in integrum*).

Мешање од стране Града Новог Сада састојало се у повреди забране арбитрерног мешања у наведено имовинско право, што је након тога довело и до повреде друге две гаранције (које се односе на несметано коришћење имовине и имовинских права и несметано уживање те имовине и имовинских права). Арбитрерност се види у чињеници да се након датих обећања, преузетих планских и уговорних обавеза, као и издатих грађевинских и употребних дозвола, на основу којих су новонизграђена аутобуска станица и сервис по редовном току ствари стицали право да обављају пословну делатност за коју су изграђени и по том основу остварују имовинску корист, Град Нови Сад одустао од измештања аутобуске станице на којој је пословало градско аутобуско предузеће у његовој (јавној) својини и премештања аутобуског саобраћаја на локацију која је за то била одређена градским планским актом и у вези чега је Град Нови Сад издао грађевинске и употребне дозволе да би новоизграђена аутобуска станица и сервис могли да послују, позивајући се након тога у судским поступцима на ништавост уговора и планског акта којим се утврђује таква обавеза Града Новог Сада, са образложењем да се на тај начин ствара монополски положај за АТП „Војвдину“ а.д. Нови Сад и Илију Девећа као већинског власника, што је за последицу имало да су судови, без спровођења доказног поступка да ли стварно постоји повреда правила конкуренције, утврђивали наводни монопол и на тај начин ослобађали Град Нови Сад од извршења обавезе измештања аутобуског саобраћаја са старе на нову локацију, мешајући се у имовинска права Илије Девећа с једне стране да би омогућили градском аутобуском предузећу у својини Града Новог Сада да обавља исту делатност која је ускраћена АТП „Војводина“. На тај начин је мешање у

имовину Илије Девећа извршено од стране Града Новог Сада повредом гаранције забране дискриминације, прописане чл. 14. Европске конвенције о људским правима и основним слободама (слично као у случају *Fredin v. Sweden*, (по. 1) случај бр. 12033/86 одлука из 1991, параграф 60-61) и чл. 21. Устава РС. Мешање је негативно утицало на имовину и имовински интересе Илије Девећа, тако што је обезвредило укупну инвестицију Илије Девећа, његове акције у компанији су изгубиле вредност, онемогућено је даље пословање и стицање прихода и добити од наведене компаније која представља његову имовину (*Bramelid v. Sweden* случај бр. 8588/79, одлука из 1983 и *Malmstrom v. Sweden* случај бр. 8589/79, одлука из 1982), одн. утицало је на настанак свих појавних облика материјалне и нематеријалне штете (која је утужена у конкретној парници). Повреда наведене забране састојала се у томе што је Град Нови Сад:

- прво обећао да ће, применом својих овлашћења (као власник постојећег јавног комуналног аутобуског предузећа у својини Града Новог Сада, које је обављало аутобуску делатност на старој локацији) донети одлуку о премештању аутобуске станице са постојеће локације на локацију АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад, а потом и да ће у оквиру својих јавних овлашћења донети одлуке којим ће омогућити долазак и одлазак аутобуса у међумесном и међународном саобраћају са новоизграђене аутобуске станице, као и да ће регулисати на одговарајући начин аутобуска стајалишта, све како би омогућили рад и пословање новоизграђених објеката,

- а након што је Илија Девећ уложио своја средства у изградњу нове аутобуске станице и новог сервиса, након што је прибавио употребне дозволе за рад и пословање новоизграђених пословних објеката, као и након што је створио друге имовинске, организационе, радне и пословне услове (запослио нове раднике, закључио уговоре са Мерцедесом и Сетром о пословној сарадњи, закључио уговоре о заступању са ино фирмама и др.), преузео јемства за кредитне обавезе АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад у вези наведне инвестиције,

- Град Нови Сад је одбио да изврши преузете обавезе,

- доводећи Илију Девећа у позицију да се његова укупна инвестиција обезвреди (јер се не може користити за пословање, односно за намену за коју су уложена средства), да се створи стечајни разлог над АТП „Војводином“ а.д. Нови Сад, да се обезвреде акције у тој компанији (због стечаја), да се оствари раскидни разлог у приватизационом уговору (због немогућности исплате 4. и 5. рате) што је за последицу имало и одузимање акција у овој компанији у корист државе, да компанија постане неликвидна и несолвентна (није могла да послује и остварује приходе из којих би измиравала постојеће обавезе у вези уложене инвестиције), а што је непосредни разлог и за активирање јемства Илије Девећа за наведене обавезе (пре свега према пословним банкама), као и јемства

повезаних лица и продају њихове имовине ради намирења обавеза АТП „Војводине“ а.д. Нови Сад, да није могла да остварује добит коју би из пословања у новоизграђеним објектима по редовном току ствари остварила, те из тако остварене добити исплатила дивиденду Илији Девећу, као и до кредитне неспособности Илије Девећа што је повредило његову част и углед као успешног пословног човека, што је даље проузроковало и душевне болове.

Мешањем Града Новог Сада у имовину и имовинске интересе Илије Девећа, он је стекао статус жртве у смислу чл. 34. Европске конвенције о људским правима и основним слободама, а тиме и активну легитимацију за утужено потраживање према Граду Новог Сада, као и за захтев да се у односу на њега утврди повреда права на имовину (као у случају *Предузеће Кин-Стиб и Мајкић против Србије*).

Наведено мешање Града Новог Сада у имовину и имовинска права није било у јавном или општем интересу, јер је Град Нови Сад усвајањем измена Генералног плана до 2021. након јавне расправе у скупштини Града, утврдио да је дугорочни и трајан интерес Града Новог Сада премештање аутобуске станице са старе локације на локацију АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад (ради остваривања еколошких, урбанистичких, саобраћајних и економских интереса Града Новог Сада). Посебно је важно нагласити да је измештање међуградског и међународног саобраћаја са старе локације у центру Града Новог Сада предвиђено без ангажовања буџетских средстава Града Новог Сада или било ког другог државног органа и искључиво на терет АТП „Војводине“ а.д. Нови Сад и Илије Девећа као власника ове компаније. У том смислу, обавеза регулисања аутобуског саобраћаја и аутобуских стајалишта тако да новоизграђена аутобуска станица и нови сервис могу да раде, послују и остварују приходе из редовног пословања, био је начин остваривања тако утврђеног општег интереса Града Новог Сада у измењеном Генералном плану који је важио до 2021. У време мешања Града Новог Сада у имовину и имовинске интересе Илије Девећа све време је важио наведени Генерални план.

Мешање Града Новог Сада у имовину и имовинске интересе Илије Девећа не може се правдати правичним балансом наведених општих интереса Града Новог Сада и имовинског интереса Илије Девећа да остварује приходе по основу наведене инвестиције, јер с једне стране утврђени општи интерес Града Новог Сада у наведеном Генералном плану и даље је остао неостварен (није дошло до измештања аутобуске станице са старе на нову локацију, нису решени еколошки, урбанистички, саобраћајни и економски проблеми Града Новог Сада због рада јавно-комуналног аутобуског предузећа на старој локацији у центру

Града), а због повреде имовине и имовинских права Илије Девиха настало је велико потраживање по основу накнаде штете према Граду Новом Саду. Део накнаде штете према АТП „Војводини“ а.д. Нови Сад у износу од око 4 милиона евра Град Нови Сад је већ платио по основу правноснажне пресуде.

Мешање Града Новог Сада у имовину и имовинске интересе Илије Девиха није у складу са принципом законитости и правне сигурности. Принцип законитости значи да за мешање постоји правни основ, а принцип правне сигурности да мешање није арбитрерно. Мешање се цени према томе да ли је мешање засновано на одређеном пропису, потом да ли мешање има легитиман циљ (општи или јавни интерес) и на крају такво мешање мора бити неопходно у демократском друштву, како би се успоставила правична равнотежа између општег интереса заједнице и приватног интереса појединца. Ови услови морају кумулативно бити остварени, да би се мешање државе могло сматрати оправданим, односно да нема повреде права на имовину. Уколико није испуњен макар један услов, сматраће се да је дошло до кршења права на имовину. У конкретном случају, није испуњен ниједан услов за оправданост мешања. Правно је недозвољено да Град Нови Сад по истом основу прво изда одговарајуће урбанистичке, грађевинске и употребне дозволе, да по основу Генералног плана Града Новог Сада закључи уговор у којем преузима обавезу измештања аутобуске станице са старе на нову локацију, као регулисања аутобуског саобраћаја и аутобуских стајалишта, а да након тога, док важе исти општи прописи на основу којих је Град Нови Сад такве обавезе преузео, одбије да испуни преузете обавезе. Посебно је важно истаћи да се законитост мешања не може заснивати на позивању Града Новог Сада на ништавост било уговора од 08.05.2006. било дела Генералног плана Града Новог Сада који предвиђа обавезу измештања аутобуске станице и регулисања међумесног и међународног аутобуског саобраћаја и аутобуских стајалишта јер су то правни акти у чијем састављању је као орган јавне власти учествовао Град Нови Сад (било у делу израде и потписивања уговора, било у делу спровођења скупштинске процедуре расправљања, гласања и усвајања измењеног Генералног плана Града Новог Сада до 2021.), те се не може основано позивати на ништавост тих правних аката (случај *Gladysheva v. Russia*). Одлука Врховног касационог суда која се побија овом уставном жалбом заснива се на повреди принципа правне сигурности, јер је Врховни касациони суд једино у случају Илије Девиха и АТП „Војводине“ а.д. Нови Сад о повреди правила конкуренције одлучивао као парнични суд уз примену правила парничног поступка, док је у свим другим случајевима заузимао јединствену праксу да се о повреди правила конкуренције (па и стварањем монопола) одлучује искључиво кроз одлуке Комисије за заштиту конкуренције, по правилима поступка која су

прописана Законом о заштити конкуренције и уз сходну примену правила општег управног поступка. Такође, једино је Комисија за заштиту конкуренције надлежна да утврђује ништавост правних послова и радњи којима се повређују правила конкуренције и да изриче мере поводом тога. Законитост и правилност одлука Комисије за заштиту конкуренције се испитује од стране Управног суда у управном спору. То значи да је Врховни касациони суд оспорену одлуку у којој је навео да је створен монополски положај за Илију Девиха донео као апсолутно ненадлежан државни орган, по погрешним правилима поступка. Поред тога, таквим поступањем Врховног касационог суда повређено је и право на доказ, као појавни облик повреде права на правично суђење, јер је правни став о стварању монопола донео Врховни касациони суд одлучујући о изјављеној ревизији Илије Девиха, а да пре тога у доказном поступку, било пред судовима нижег степена, било пред Врховним касационим судом није изведен ниједан доказ на околност релевантног тржишта у односу на које се утврђује монопол и услова за остваривање монополског профита (цене станичних услуга су у то време биле препоручене у горњем максималном износу према категоризацији аутобуских станица, тако да ниједна аутобуска станица не може остваривати монополски профит, без обзира да ли у граду постоји само једна или више аутобуских станица), као битних елемената за повреду правила конкуренције због стварања или одржавања монопола.

У току поступка судови првог степена, другог степена и ревизијски суд имали су прилику да цене Одлуку Привредне коморе Србије, Удружења за саобраћај и телекомуникације, Групација за превоз путника у друмском саобраћају и аутобуске станице 37 бр. 84/157 од 11.09.2008. према којој је на захтев АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад утврђено да аутобуска станица Нови Сад на основу критеријума из чланова 23. и 24. Општих услова пословања аутобуских станица („Сл. гласник РС“ бр. 26/2008) се сврстава у 1 (прву) категорију са 934 бода. Поред тога, одлучено је да привредно друштво које управља аутобуском станицом може вршити наплату станичних услуга у складу са чл. 31. и 33-39. Општих услова пословања аутобуских станица.

Доказ: 41. Одлука Привредне коморе Србије, Удружења за саобраћај и телекомуникације, Групација за превоз путника у друмском саобраћају и аутобуске станице 37 бр. 84/157 од 11.09.2008.

Значај ове Одлуке састоји се у томе да је Привредна комора Србије извршила прво категоризацију новоизграђене аутобуске станице, те да је одредила да новизграђена аутобуска станица може да наплаћује станичне услуге према извршеној категоризацији и не у вишем износу него што је препоручено

наведеном Одлуком, а имајући у виду категоризацију. То даље значи да је АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад била ограничена да самостално формира и наплаћује станичну услугу, одн. да није био успостављен монополски положај и да није било могуће остваривати монополски профит.

Одлука о монополу је донета без спроведеног доказног поступка и без могућности Илије Девиха као парничне странке да расправља и оспорава постојање монопола. Није испуњен услов ни у погледу легитимности циља мешања, јер се услед одбијања испуњења наведене обавезе Града Новог Сада не остварује ниједан део општег интереса ради чијег испуњења је Град Нови Сад преузео наведене обавезе. Град Нови Сад се позвао на монопол као разлог за ништавост уговора, како би онемогућио компанију Илије Девиха у пословању и тиме је нанео штету, уз задржавање статуса градског јавног-комуналног аутобуског предузећа (у власништву Града Новог Сада), као јединог предузећа које обавља аутобуску делатност. На крају, такво мешање није својствено демократским друштвима, јер не само да се не остварују општи циљеви и интереси Града Новог Сада, ради којих је измењен Генерални план Града Новог Сада са важењем до 2021. већ се неиспуњење тих обавеза врши искључиво на штету Илије Девиха у толикој мери да су наступиле правне последице као да је извршена фактичка конфискација имовине Илије Девиха, без плаћања било какве накнаде. У том смислу, није успостављена правична равнотежа између општег и приватног интереса. У предмету *Sporrong and Lönnroth v. Sweden*, (случај бр. 7152/75, одлука из 1982, параграф 69. наводи се: „... Суд мора да утврди да ли је успостављена правична равнотежа између захтева општег интереса заједнице и потреба да се заштити основна права појединца... Тежња за успостављањем те равнотеже својствена је целој Конвенцији, а такође се огледа и у структури чл. 1. Протокола 1.“ У предмету *James and Others v. the United Kingdom*, (случај бр. 8793/79, одлука из 1986. параграф 50) Европски суд за људска права је навео: „... Мора постојати разуман однос сразмерности између употребљених средстава и циља који се жели постићи“.

Арбитрерно (дискриминационо) поступање је забрањено и чл. 14. Европске конвенције о људским правима и основним слободама. У конкретном случају дискриминација се види и према томе што је након што се Град Нови Сад мешао у имовину Илије Девиха и онемогућио обављање међумесног и међународног аутобуског саобраћаја са новоизграђене аутобуске станице и сервиса, за које је Град Нови Сад издао дозволе заградњу и употребу управо за ту намену, и након што су Илији Девиху одузете акције и управљачка права на компанији која је добила такве дозволе, стечајна управа која спроводи стечај над том компанијом је огласила продају новоизграђене аутобуске станице и сервиса као

функционалних целина, које могу да обављају делатности за које је Град Нови Сад издао употребне дозволе, што значи да са новоизграђене аутобуске станице може да се обавља међумесни и међународни аутобуски саобраћај, који није могао да се обавља док је власник и директор АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад био Илија Девид.

Због свега наведеног, подносилац уставне жалбе сматра да је пресудом Врховног касационог суда Рев. 1980/2019 од 21.01.2021. повређено његово право на имовину, гарантовано чл. 58. Устава РС и чл. 1. Протокола 1. уз Европску конвенцију о људским правима и основним слободама.

D2) Право на правично суђење гарантовано је чл. 32. ст. 1. Устава РС и чл. 6. ст. 1. Европске конвенције о људским правима и основним слободама.

Чл. 32.ст. 1. Устава РС гласи:

„Право на правично суђење

Члан 32.

Свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и о оптужбама против њега.“

Чл. 6.ст. 1. Европске конвенције о људским правима и основним слободама гласи:

„Право на правично суђење

1. Свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама, или о кривичној оптужби против њега, има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом, образованим на основу закона. Пресуда се мора изрећи јавно, али се штампа и јавност могу искључити с целог или с дела суђења у интересу морала, јавног реда или националне безбедности у демократском друштву, када то захтевају интереси малолетника или заштита приватног живота странака, или у мери која је, по мишљењу суда, неопходно потребна у посебним околностима када би јавност могла да нашкоди интересима правде.“

Правна теорија и пракса Европског суда за људска права дефинисали су појавне облике права на правично суђење посебно у грађанским, а посебно у кривичним поступцима. У грађанским поступцима неки од тих појавних облика права на правично суђење су: 1) право на процесну равноправност (*equality of arms*), 2) право на јавно и контрадикторно суђење (*public hearing*), 3) право на доказ (*right to proof*), 4) право на образложену судску одлуку (*to give reasons for their judgments*), 5) право на приступ суду (*access to court*), 6) право на брз поступак и пресуду у разумном року (*reasonable time*), 7) право на саслушање (*fair hearing*), 8) право на независност и непристрасност у суђењу (*impartiality and independence*), 9) право на правну сигурност (*legal certainty*) и забрана арбитрерног поступања (*arbitrariness*), с тим што је ово отворена листа појавних облика, која се допуњује развојем праксе Европског суда за људска права.

Право на правично суђење је у конкретном случају повређено кроз:

- повреду права на правну сигурности и забрану арбитрерности суда у одлучивању, уз истовремену повреду права на приступ суду,
- повреду права на доказ,
- повреду права на образложену судску одлуку и
- повреду права на процесну равноправност.

Повреда права на правну сигурност

Повреда права на правну сигурност заснива се на правилу да судови у битно истоврсним чињеничним и правним питањима доносе исте одлуке у погледу примене права. У ширем смислу ради се о потреби доследног поступања, које има корен у латинском правилу које се у континенталном праву изражава обавезом доследног поступања *nemo potest venire contra factum proprium* у англосаксонским правним системима се исти принцип доследног поступања изражава кроз правило *promissory estoppels*. У међународном праву и свим кодификацијама грађанског права појединих држава, оба правила су регулисана као обавеза поступања у доброј вери и као начело савесности и поштења, забрана недоследног понашања, забрана позивања на сопствене пропусте (*nemo auditur propriam turpitudinem allegans*). У пракси Европског суда за људска права установљено је да постоји кршење чл. 6. Европске конвенције за људска права и основне слободе ако се у оквиру једног истог суда доносе конфликтне судске одлуке (*Tudor Tudor v. Romania*, случај 21911/03, одлука из 2009, параграфи 26-33) - Велико веће Европског суда за људска права је нагласило да сваки правни поредак треба да, по Конвенцији, омогући постојање механизма за подстицање правне сигурности (*Nejdet Şahin and Perihan Şahin v. Turkey*,

случај бр. 13279/05, одлука из 2011, параграфи 59-96). Постојање неконзистентне судске праксе не може се сматрати повредом чл. 6. ако виши суд без одлагања (нпр. у року од годину дана) примени делотворан метод усклађивања судске праксе како би објединио и ускладио ту дивергентну праксу (*Albu and Others v. Romania*, случај бр. 34796/09, одлука из 2012, параграфи 35-44). У случају када суд доноси одлуку којом одступа од раније установљене праксе, дужан је да за то да образложење (*Atanasovski protiv Makedonije*, случај бр. 36815/03, одлука из 2010. у којој се наводи: „... да постојање добро утврђене судске праксе у Врховном суду намеће дужност давања садржајног образложења које оправдава његово одступање од већ успостављене судске праксе јер би у супротном право појединца на образложену судску одлуку било повређено“). Истинске и стварне дивергенције у пракси највишег суда могу саме по себи да буду супротне начелу правне сигурности, што је начело које се у Конвенцији подразумева и које представља један од основних елемената владавине права (*Vrabec and Others v. Slovakia*, случај бр. 31312/08, одлука из 2013, параграф 27). Предвидивост става највиших судова по питању њихове праксе како ће решити спор, одн. могућност да се странке ефикасно информишу о судским одлукама је битан елемент права на правично суђење (*Miragall Escolano and Others v. Spain*, случајеви 38366/97, 38688/97 40777/98, 40843/98, 41015/98, 41400/98, 41446/98, 41484/98, 41487/98 и 41509/98, одлука из 2000). Парничари треба да унапред знају која ће се правила поступка примењивати (*Trevisanato v. Italy*, случај 32610/07, одлука из 2016). У предмету *Ракић и други против Србије*, представке бр. 47460/07, 49257/07, 49265/07, 1028/08, 11746/08, 14387/08, 15094/08, 16159/08, 18876/08, 18882/08, 18997/08, 22997/08, 23007/08, 23100/08, 23102/08, 26892/08, 26908/08, 29305/08, 29306/08, 29323/08, 29389/08, 30792/08, 30795/08, 31202/08, 31968/08, 32120/08, 32537/08, 32661/08, 32666/08 и 36079/08, одлука из 2010. параграф 43-44, Европски суд за људска права је дао следеће мишљење:

„43. Суд подсећа да иако се одређена одступања у тумачењу могу прихватити као саставни део сваког правосудног система који је, баш као и српски, заснован на мрежи судећих и апелационих судова који имају надлежност над одређеном територијом, у случајевима подносилаца представки супротна тумачења проистекла су из исте судске надлежности, тј. Окружног суда у Београду, и подразумевала су доследно пресуђивање захтева поднетих од стране многих лица у истим ситуацијама (види Винчић и други против Србије, наведен горе, став 56.; види такође, *mutatis mutandis*, *Tudor Tudor против Румуније*, случај бр. 21911/03, параграф 29, одлука из 2009.). Све је то створило стање трајне неизвесности, које је заузврат морало умањити поверење јавности у правосуђе, при чему је то поверење, јасно, једна од основних

компоненти државе засноване на владавини права. Даље, и поред супротних тврдњи Владе, изгледа да чак ни пракса Врховног суда по овом питању није постала доследна до друге половине 2008. године у најбољем случају (види ст. 16 и 17. у горњем тексту), што је било много касније од покушаја подносилаца представки да поднесу своје ревизије (види ст. 12. и 24. у горњем тексту), иако ова доследност очигледно није никада обезбеђена у складу са чланом 40. Закона о уређењу судова (види ст. 17. и 29. у горњем тексту). Или, другим речима, није се могло оправдано тврдити да су, без обзира на чињеницу да Врховни суд никада није разматрао притужбе подносилаца представки у трећој инстанци, њихове парнице и поред тога решене у меритуму на начин доследан установљеној судској пракси (види, уз *mutatis mutandis*, *Iordan Iordanov и други против Бугарске*, број 23530/02, став 47., 2. јул 2009. године).

44. С обзиром на горе наведено и пошто не сматра погодним да саопштава какав би стваран исход парница подносилаца представке требало да буде (види Винчић и други против Србије, цитиран у горњем тексту, став 56.), Суд одбија прелиминарну примедбу Владе и сматра да је судска несигурност у питању лишила подносиоце представки правичног суђења пред Окружним судом у Београду. Сходно томе дошло је до повреде члана 6. став 1. по овом основу (види такође, *mutatis mutandis*, *Tudor Tudor против Румуније*, цитиран у горњем тексту, став 32.)“.

Уставни суд Републике Србије је донео Одлуку Уж. бр.1888/2009.од 09.02.2012, која је објављена у „Службеном гласнику РС“, бр. 21/2012 од 21.марта 2012., у којој је Уставни суд РС изнео следеће мишљење: „... о повреди права на правну сигурност видети пресуде Европског суда за људска права " *Santos Pinto protiv Portugalije*, случај бр 39005/04, одлука из 2008 и *Beian protiv Rumunije*, случај бр. 30658/05, одлука из 2007.). Стога је Уставни суд оценио да је различитим правним становиштем Окружног суда у Београду, изнетим поводом исте чињеничне и правне ситуације, повређено право подносиоца уставне жалбе на правну сигурност, као саставни део права на правично суђење. Ваља напоменути да је овака оцена Уставног суда у складу са оценом Европског суда у предмету Ракић и други против Србије и да је у Одлуци Уставног суда Уж-322/2008 (од 28.05.2010.) већ заузет став да, различитим одлучивањем суда највише правне инстанце у више предмета са истим чињеничним и правним стањем, долази до повреде права на правну сигурност као елемента права на правично суђење зајемченог чланом 32. ст. 1. Устава“.

У конкретном случају одлучивања Врховног касационог суда по изјављеној ревизији Илије Девећа (пресуда Рев. 1980/2019 од 21.01.2021) повреда права на правну сигурност састоји се у томе што је Врховни касациони суд одступио од

раније праксе изражене у пресуди Прев. 246/2017 од 28.12.2017. („Тужилац не може остварити заштиту свог права у одређеној парници позивањем на дискриминаторне радње туженог у уговорном односу парничних странака, већ то мора доказати у посебном поступку који се води по одредбама Закона о забрани дискриминације“ – пандан српском Закону о заштити конкуренције), у решењу Врховног касационог суда Прв. 4171/2018 од 04.04.2019. („У смислу одредби чл.20, 21, 34, 38, 40.и 56. Закона о заштити конкуренције („Службени гласник РС“, бр. 51/2009 и 95/2013) Комисија за заштиту конкуренције је самостална и независна организација која врши јавна овлашћења у складу са овим законом, има статус правног лица и за свој рад одговара Народној скупштини. Надлежна је да, између осталог, према правилима општег управног поступка, решава о правима и обавезама учесника на тржишту у складу са законом и одређује управне мере у складу са овим законом. У конкретном случају тужилац је тужбом тражио да парнични суд утврди постојање повреде конкуренције на тржишту Републике Србије и да на основу утврђења такве повреде наложи туженима прекид понашања за које сматрају да представља повреду конкуренције, односно забрану понављања истог понашања, да на основу повреде наложи Народној банци предузимање мера ради спречавања повреде конкуренције, објављивање пресуде којом се утврђује повреда конкуренције, као и да одреди привремену меру којом би се спречило наступање ненадокнадиве штете услед предузимања аката повреде конкуренције. За одлуку о овим захтевима о повреди конкуренције искључиво је надлежна Комисија за заштиту конкуренције у смислу одредаба Закона о заштити конкуренције, а о правилности и законитости решења Комисије којим је утврђена повреда конкуренције одлучује Управни суд, за случај покретања управног спора, како су то правилно оценили нижестепени судови... Неосновани су наводи ревизије да осим суда у парничном поступку, не постоји други орган у Републици Србији који је надлежан да одлучује о повредама конкуренције на тржишту, а нарочито не да је Комисија за заштиту конкуренције искључиво надлежна за поступање и одлучивање о таквом захтеву.Ово због тога што је напред наведеним одредбама Закона о заштити конкуренције предвиђена искључива надлежност Комисије да одлучује о повредама конкуренције, одредбама чланова 33.-70.истог Закона су прописана правила о покретању поступка испитивања повреде конкуренције пред Комисијом и правила о поступку одлучивања о поднетим пријавама, а одредбама чл. 71-73. истог Закона су прописана правила о надлежности Управног суда за испитивање законитости коначног решења Комисије.“).

Доказ: 42. Пресуда Врховног касационог суда Прев. 246/2017 од 28.12.2017.

Решењем Апелационог суда у Београду Гж. 1370/2018 од 01.03.2018. је ово питање решено на исти начин као и цитираном пресудом Врховног касационог суда („Суд није надлежан да утврди постојање повреде конкуренције на тржишту Републике Србије и да на основу утврђене такве повреде наложи туженима прекид понашања које представља повреду конкуренције, забрани понављање истог понашања и да на основу повреде наложи Народној банци предузимање мера ради спречавања наводне повреде конкуренције, јер је реч о надлежности Комисије за заштиту конкуренције, у смислу одредаба Закона о заштити конкуренције“).

Доказ: 43. Решење Апелационог суда у Београду Гж. 1370/2018 од 01.03.2018.

На основу наведеног може се сматрати да је Врховни касациони суд, као и Апелациони суд у Београду стао на становиште да се повреда правила конкуренције, међу које се убраја и успостављање и злоупотреба монопола, може утврђивати само и пред Комисијом за заштиту конкуренције, која је искључиво надлежна за утврђивање повреде правила конкуренције, те да се повреда правила конкуренције утврђује у поступку регулисаном Законом о заштити конкуренције, као и сходном применом правила општег управног поступка, а не у парничном поступку. Пресуда Врховног касационог суда Рев. 1980/2019 од 21.01.2021. представља одступање од раније установљене судске праксе како Врховног касационог суда, тако и праксе Апелационог суда у Београду, а да за то није дато било какво образложење. Врховни касациони суд је у пресуди, као разлог одбијања ревизије Илије Девића, у парничном поступку по ревизији, утврдио да је уговором од 08.05.2006. и/или Генералним планом Града Новог Сада до 2021. успостављен монополски положај за АТП „Војводину“ а.д. Нови Сад, а потом да је за такав монопол искључиво одговоран Илија Девић те да нема право на накнаду штете коју је тражио од Града Новог Сада.

Одступање од установљене праксе Врховног касационог суда види се и због тога што је овакав правни став овај Суд заузео без спроведеног доказног поступка. Тако је у случају одлучивања о одлуци Комисије за заштиту конкуренције, након пресуде Управног суда по тужби ради управног спора, а по предлогу за ванредно преиспитивање пресуде Управног суда, Врховни касациони суд донео пресуду Узп. 390/2010(2) од 28.10.2011. у којој је навео: „Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да су основани наводи захтева да је Управни суд доношењем пресуде битно повредио правила поступка и то повредом права подносилаца на правично суђење,

односно изношење доказа и образложеној судској одлуци, јер је у потпуности прихватио разлоге оспореног решења који су тужбом детаљно оспорени и у погледу чињеничног стања и у погледу материјалног права. Ово стога што су тужиоци у тужби истицали да Комисија за заштиту конкуренције није, у смислу чл. 6. Закона о заштити конкуренције, правилно утврдила шта представља релевантно тржиште, јер га је ограничила само на откуп свежег сировог млека од стране свих млекара у Републици Србији и то само оног за које је РС преко млекара исплатила премије, искључујући млеко за које није плаћена премија а које су млекаре откупили. Из навода тужбе, који су поткрепљени и у захтеву, се види да су подносиоци указали на доказе од битног утицаја за одређивање релевантног тржишта откупа млека и доминантног положаја на истом, а који су садржани у актима под називом Анализа и Додатна Анализа. Међутим, у образложењу побјане пресуде ти докази, сем што је Анализа поменута у наводима тужбе, уопште нису разматрани и цењени, чак ни у толикој мери да су сматрани ирелевантним за оцену законитости оспореног решења.“).

Доказ: 44. Пресуда Врховног касационог суда Узп. 390/2010(2) од 28.10.2011.

Сличан правни став о неопходности спровођења доказног поступка за утврђивање повреде правила конкуренције према критеријумима прописаним Законом о заштити конкуренције постоји и у пресуди Врховног касационог суда Узп. 458/2011 од 26.11.2012. у којој се наводи: „Тужбом је оспоравано да релевантно географско тржиште није правилно утврђено, јер ако по налажењу Комисије не постоји замењивост кабловске и ДТХ дистрибуције, требало је утврдити географско подручје где постоји могућност замене, као и оно географско подручје где та могућност не постоји. Такође, наводима тужбе је указано да за утврђивање доминантног положаја нису примењени критеријуми из члан 16. став 1. Закона о заштити конкуренције, нити је у смислу истог члана став 2. до 5. утврђиван тржишни удео тужиоца, јер није утврђено да ли тужилац може да послује независно од других учесника на тржишту, нити да ли може да доноси пословне одлуке не водећи рачуна о пословним одлукама других учесника на тржишту. Истакнуто је да с обзиром на то да није правилно утврђено постојање доминантног положаја и тржишта на коме такав положај постоји, није било могуће ни утврђивање злоупотребе доминантног положаја“.

Доказ: 45. Пресуда Врховног касационог суда Узп. 458/2011 од 26.11.2012.

Посебно је од значаја да је веће које је донело пресуду Рев. 1980/2019 од 21.01.2021. састављено од тројице судија у којем је председник већа уједно и заменик председник одељења судске праксе Врховног касационог суда у време

доношења пресуде, те да је наведена пресуда донета а да није била у одељењу судске праксе, нити је о другачијем правном ставу о (не)надлежности Врховног касационог суда да кроз парнични поступак утврђује и санкционише постојање монопола као облика повреде правила конкуренције и немогућности да се повреда правила конкуренције утврђује без правилно утврђеног чињеничног стања о релевантности тржишта и тржишном учешћу лица коме се повреда ставља на терет, био инициран поступак усаглашавања судске праксе на седници грађанског одељења Врховног касационог суда у складу са правилима Судског пословника.

Врховни касациони суд је одустао и од раније праксе у погледу оцене адекватне узрочно-последичне везе у битно истоврсној чињеничној ситуацији, која је установљена у пресуди Врховног суда Рев. 514/12 од 20.06.2012. о чему је већ дато детаљно образложење.

Доказ: 46. Пресуда Врховног суда Рев. 514/12 од 20.06.2012.

Због наведеног, постоји повреда права на правично суђење која је изражена кроз повреду правне сигурности.

Повреда забране арбитражног поступања суда при доношењу пресуде Рев. 1980/2019 од 21.01.2021. уз истовремену повреду права на приступ суду

Одступање од раније установљене праксе Врховног касационог суда и утврђивање да се само у случају Илије Девећа о повреди правила конкуренције може одлучивати у парничном поступку, од стране парничног судије, а посебно од стране Врховног касационог суда у поступку одлучивања по ревизији против одлуке парничног суда, без спровођења одговарајућег доказног поступка о релевантном тржишту и учешћу на релевантном тржишту, а посебно без спровођења доказног поступка да ли се ствара или искоришћава монопол и остварује монополска цена, указује на постојање објективног критеријума пристрасности чланова судског већа Врховног касационог суда који су учествовали у доношењу пресуде Рев. 1980/2019 од 21.01.2021. На такав начин Врховни касациони суд није одлучивао ни у једном другом парничном предмету, осим ако се радило о имовини и имовинским интересима Илије Девећа и са њим повезаним привредним друштвом.

Забрана арбитражности је резултат повећане осетљивости јавности на потребу спровођења правде. Арбитражност је друга страна непристрасности (одсуство предрасуда и пристрасности), чији критеријуми су наведени у предмету

Piersack v. Belgium, случај 8692/79, одлука из 1984, параграф 30-31, у којем се разликују субјективни и објективни критеријуми непристрасности. Субјективни критеријум полази од става израженог у параграфу 30 а) цитиране одлуке „сваки судија за кога постоји страх да ће бити пристрасан мора да се изузме. У питању је поверење које судови морају да створе у јавности у демократском друштву“. У конкретном случају, очигледно је постојао страх од доношења законите и легитимне пресуде, нарочито у условима када је штетник локални орган власти, па се суд одлучио да у пресуди Рев. 1980/2019 од 21.01.2021. „пронађе“ разлог за одбијање ревизије Илије Девића, који нема упориште у закону, дотадашњој судској пракси, као ни пракси Европског суда за људска права у погледу заштите права на имовину и права на поштено суђење. Разлози који су наведени у пресуди Рев. 1980/2019 од 21.01.2021. не могу се прихватити као слободно судијско уверење, јер нису дати разлози за одступање од раније праксе истог суда у споровима са битно истоветним чињеничним и правним питањем. Уместо слободног судијског уверења, суд се одлучио да повреди правило о апсолутној ненадлежности парничног одељења Врховног касационог суда, да за одлуку о монополу на којој заснова пресуду не наведе ниједан доказ, као и да искаже став о непостојању узрочно-последичне везе код деликтне одговорности туженог који је у супротности са ставом истог суда у битно истој чињеничној ситуацији. Страх од законите одлуке огледа се и у пропусту суда да поступи у складу са обавезом из чл. 33. Пословника о уређењу и раду Врховног касационог суда („Сл. гласник РС“, бр. 37 од 1. јуна 2010, 51 од 12. маја 2014, 41 од 21. априла 2016, 62 од 13. јула 2016, 74 од 5. октобра 2018), који одређује да „писмено израђена и потписана одлука доставља се заједно са предметом евиденцији судске праксе“, а имајући у виду да се предметном пресудом одступа од раније судске праксе Врховног касационог суда.

Према чл. 38. ст. 3. истог Пословника: „Одељење судске праксе прати и проучава судску праксу, *иницира преиспитивање усвојеног правног схватања*, обавештава судије и саветнике суда о правним схватањима судских одељења и утврђује који су подаци и документација потребни да се прате у циљу усавршавања судске праксе као и начин њиховог евидентирања, обраде и уношења у публикације, ради обезбеђивања јединствене судске примене права“. Полазећи од максиме да суд зна закон, таква пресуда не може се означити као пресуда донета од стране судија који су непристрасни. Не само да предметна пресуда није „прошла“ кроз судску праксу, већ је Врховни касациони суд дописом П Су 17А 108/21 од 11.10.2021. одбио да одговори да ли је пресудом Рев. 1980/2019 од 21.01.2021. одступио од судске праксе у погледу питања да ли је парнично веће овог суда надлежно да одлучује о повреди правила

конкуренције, одн. зашто је само у случају Илије Денића одступљено од раније јединствене судске праксе.

Пракса Европског суда за људска права у погледу права на приступ суду заснована је у предмету *Golder v. The United Kingdom* (случај бр. 4451/70, одлука из 1975, параграф 36), где је Европски суд навео:

„36. Да члан 6. ст. 1 обезбеђује свакоме право да било који захтев у вези са својим грађанским правима и обавезама може да изнесе пред суд или трибунал. На овај начин, овај члан оличава „право на суд“, од чега право на приступ, одн. право на покретање поступка пред судовима у грађанским стварима, чини само један аспект. Овоме се додаје гаранција из члана 6. ст. 1. у погледу организације и састава суда и вођење поступка. Све укупно чини право на правично суђење.“.

Право на приступ суду огледа се у праву да се пред надлежним судом поднесе захтев да се испита чињенично стање и по основу меродавног материјалног права донесе обавезујућа пресуда (*Le Compte, Van Leuven and De Meyere v. Belgium*, случај бр. 6878/75, 7238/75, одлука из 1981. параграфи 54-61). Ово право има свој извор у начелу међународног права које забрањује да се правда ускраћује (*Golder v. United Kingdom*, случај бр. 4451/70 A/18, одлука из 1975). Постоји извесно преклапање између овог права и права на суд образован на основу закона, због тога што је у оба случаја потребан приступ судској инстанци која је надлежна да донесе одговарајуће одлуке и мериторно реши спор. Такође, ово право се преклиће и са правом на образложену судску одлуку, будући да се и према том праву захтева да надлежни суд реши чињенична и правна питања која је у конкретном случају покренуо подносилац представке (*Chevrol v. France*, случај бр. 49636/99, одлука из 2003, параграф 76-84). Право на подношење захтева да се плати материјална и нематеријална штета сматра се саставним делом права на приступ суду у грађанским (парничним) предметима (*Živilinskas v. Lithuania*, случај бр. 34096/02 одлука из 2006. у којој се *mutatis mutandis* позива на *Comingersoll S. A. v. Portugal*, случај бр. 35382/97, одлука из 2000, параграф 35). Апсолутни имунитет од грађанскоправне одговорности коју би уживале неке домаће и стране (јавне) власти доводи до повреде чл. 6. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода (*Osman v. United Kingdom*, случај бр. 23452/94, одлука из 1998, *Z and Others v. The United Kingdom*, случај бр. 29392/95, одлука из 2001, *Roche v. The United Kingdom*, случај бр. 32555/96, одлука из 2005-X (2006)).

У конкретном случају, судови који су у првом и другом степену и у ревизијском поступку одлучивали по тужбеном захтеву Илије Девиха на начин да су повредили његово право на приступ суду тиме што су без законског основа одлучили да тужени Град Нови Сад не сноси никакву одговорност за своје поступање (описано у прегледу првостепеног, другостепеног и ревизијског поступка), тако што су наводили разне разлоге који представљају неоснован изговор да се не утврђује грађанскоправна одговорност туженог Града Новог Сада (непостојање активне и пасивне легитимације, непостојање уговорне одговорности, изостанак образложења о вануговорној одговорности, позивање на монопол за који је искључиви кривац Илија Девих). Сви други имају одговорност да надокнаде штету коју су причинили, једино то опште правило не важи у погледу одговорности туженог Града Новог Сада. На тај начин је суштински Врховни касациони суд дао имунитет Граду Новом Саду од одговорности за утужену материјалну и нематеријалну штету и ускратио је тужиоцу право на судску заштиту по основу утуженог потраживања, па самим тим му је ускратио и право на приступ суду.

Повреда права на доказ

Право на доказ присутно је пре свега у кривичним предметима, ради заштите оптуженог од нелегално прибављених доказа и заснива се на правилу да из неправда не може настати право (*ex injuria ius non oritur*). *De his quae non sunt et quae non aparent idem est iudicium* – ствари које не постоје и ствари које нису доказане су сличне пред лицем правде. Ово стога што се у судском поступку утврђује судска истина, у вези које је настала максима *da mihi factum, dabo tibi ius*. Стога, право на доказ чини суштину права на поштено суђење. Право на доказ се може посматрати у три нивоа: а) право странке да изнесе доказе који јој иду у прилог, б) одсуство обавезе да достави доказе који јој не иду у прилог в) права странке да коментарише и оцени доказе које доставља друга странка. Сам доказ мора бити допуштен, оди. законито прибављен, а у погледу квалитета не сме бити непоуздан.

Посматрајући у контексту права на правично суђење (чл. 6. Конвенције), које се примењује и на грађанскоправне спорове, могуће је повредити право на доказ и у грађанскоправним споровима уколико се одлука суда заснива на сасвим непоузданим доказима, одн. ако за доношење пресуде не постоји ниједан доказ који је суд користио у поступку. Према чл. 7. ст. 2. Закона о парничном поступку из 2004. „суд утврђује чињенице од којих зависи одлука о основаности захтева, искључиво на основу предложених и изведених доказа.“ Прихватљивост доказа цени се према чл. 8. тадашњег ЗПП који

одређује „које ће чињенице узети као доказане одлучује суд по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка“. Према чл. 220. ЗПП свака странка дужна је да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев или којим оспорава наводе и доказе противника. Према чл. 223. ст. 3. ЗПП странка која оспорава постојање неког права, сноси терет доказивања чињенице која је спречила настанак или остваривање права или услед које је право престало да постоји, ако законом није другачије одређено. Према чл. 225. ст. 1. ЗПП докази се изводе на главној расправи. Сходно наведеним правилима о доказима у парничном поступку, пресуда се не може заснивати на доказу који није изведен у поступку, а у односу на изведене доказе, суд је дужан да их цени савесно, сваки доказ појединачно и све заједно. У конкретном случају суд није извео ниједан доказ о постојању монопола, који би спречавао Илију Девиха да по том основу основано потражује од Града Новог Сада накнаду штете због мешања у његову имовину. Град Нови Сад као тужени није ни предложио, нити је суд одредио извођење доказа на ту околност, јер је по правилу о терету доказивања тужени Град Нови Сад био дужан да изнесе приговор да су због повреде правила конкуренције ништаве његове обавезе да премести аутобуску станицу са старе на нову локацију и да регулише међумесни и међународни аутобуски саобраћај, као и да регулише аутобуска стајалишта тако да новоизграђена аутобуска станица може да обавља делатност за коју је добила употребну дозволу од Града Новог Сада, те да због тога нема обавезу испуњења наведених обавеза, нити има обавезу да плати накнаду штете због тога. У записницима са главне расправе, као и у образложењима првостепене, другостепене и ревизијске одлуке нема података да је било који доказ на наведену околност изведен. Посебно нема доказа о томе на које релевантно тржиште се односи наводна повреда права конкуренције, које је тржишно учешће лица за које се тврди да су повредила правила конкуренције, као и да ли се наведеном повредом правила конкуренције омогућава формирање монополских цена, односно остваривање монополског профита.

Правом на доказ штити се право на правично суђење у мери да пресуда не буде заснована на доказима који су прибављени неправично са становишта аутономних начела утврђених у чл. 6. Европске конвенције о људским правима и основним слободама. Право на доказ у смислу Европске конвенције је контролни механизам да ли су докази изведени пред националним судовима такви да задовољавају критеријум правичности. У пракси Европског суда за људска права у погледу гаранције права на доказ Суд утврђује а) да ли је „незаконитост“ у смислу унутрашњег права коинцидирала са „неправичношћу“

у аутономном смислу како Конвенција одређује (*Doorson v. the Netherlands*, случај бр. 20524/92, одлука из 1996. параграф 67) и б) да ли је подносилац представке имао могућност да покрене то питање пред домаћим судовима. Неправичност прибављених доказа, однихованespoузданост подразумева да су докази прибављени, макар на „незаконит“ начин. Докази који су прибављени на незаконит начин и који су непоуздани доводе до оцено о квалитету, однихованespoузданост судског поступка пред домаћим судовима. Све наведено односи се на оцено доказа који су изведени и оцењени пред првостепеним, другостепеним и ревизијским судом. Од наведених доказа треба разликовати доказе који подносилац представке доставља у поступку уставне жалбе и у поступку пред Европским судом за људска права, ради доказивања да је повређено право на правично суђење, гарантовано Уставом РС и Европском конвенцијом. Достављени докази у прилогу уставне жалбе служе управо тој сврси.

При оцено могуће повреде права на доказ разматра се питање да ли је поступак у целини био правичан, укључујући и да ли је начин на који су докази прибављени био правичан, што укључује испитивање наводне незаконитости и када се ради о повреди неког другог права заштићеног Европском конвенцијом, природе утвђене повреде (*Khan protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, случај бр. 35394/97, одлука из 2000., параграф 34, *P.G. i J.H. protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, случај бр. 44787/98, одлука из 2001. параграф 76, *Allan protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, случај бр. 48539/99, одлука из 2020. параграф 42). Када се одлучује да ли је поступак у целини био правичан, треба узети у обзир и то да ли су поштована права сваке странке. Посебно је потребно испитати да ли је подносиоцу представке дата прилика да побија аутентичност доказа и успротиви се њиховој употреби. Уз то, у обзир се узима и квалитет доказа, као и околности у којима су прибављени и да ли те околности проузрокују сумњу у поузданост и тачност доказа. када прибављене доказе не подржавају други изведени докази, то не мора нужно да отвара питање правичности, али може се приметити да када су докази чврсти и не постоји ризик да су непоуздани, слаби пореба за доказима који их подржавају *Bykov v Russia*, случај бр. 4378/02, одлука из 2009. параграф 89; *Jalloh v Germany*, случај бр. 54810/00, одлука из 2006. параграф 96). С тим у вези Европски суд за људска права придаје тежину и томе да ли је предметни доказ био једини и одлучујући за исход поступка (*Sole or Decisive Hearsay Evidence*) (*Gäffen v Germany*, случај бр. 22978/05, одлука из 2010. параграф 164).

Критеријум за оцено повреде права на доказ у пракси Европског суда за људска права, дакле, не упућује на преиспитивање оцено појединачних доказа

изведених у поступку пред домаћим судовима већ на укупну оцену да ли је поступак доказивања поштен, укључујући и начин прикупљања и извођења доказа (*Van Mechelen and Others v. the Netherlands*, случај бр. 21363/93, одлука из 1997, параграф 50).

Повреда права на доказ у смислу повреде права на правично суђење по основу чл. 6. ст. 1. Европске конвенције и чл. 32. ст. 1. Устава РС још је очигледнија (*argumentum a fortiori*) уколико се пресуда уопште не заснива на доказима о битним чињеницама од којих зависи основаност тужбеног захтева, одн. уколико докази о релевантним чињеницама нису ни прибављени.

У конкретном случају, одлучујући у поступку ревизије, Врховни касациони суд пресуду Рев. 1980/2019 од 21.01.2021. није засновао ни на једном изведеном доказу, чиме је испуњен услов „незаконитости“ доказа, што нужно доводи до произвољности и арбитрерности у пресуђењу, а следствено томе и до повреде права на правично суђење у смислу чл. 6. Конвенције и чл. 32. ст. 1. Устава РС. Ревизијски поступак је по својој природи нејаван поступак и Илија Девећ није могао пре него што је примио пресуду да зна да ће Врховни касациони суд пресуду Рев. 1980/2019 од 21.01.2021. засновати на наводима који немају основу у изведеним доказима, одн. да ће ревизијску пресуду засновати на пресуди Врховног касационог суда Прев. 58/2013 и Пзз. 1/2013 од 09.05.2013. на коју се тужени позвао у првостепеном поступку, а која нема природу доказа и коју првостепени суд није користио као доказ на основу којег је засновао првостепену пресуду. Тек у ревизијском поступку Врховни касациони суд се позвао на наведену раније донету пресуду у спору АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад и Град Нови Сад, па је пресуду Прев. 58/2013 и Пзз. 1/2013 од 09.05.2013. користио као „доказ“ за успостављање монополског положаја, тако онемогућавајући тужиоца Илију Девећа да се изјасни да наведени „доказ“ није доказ којим се у смислу Закона о заштити конкуренције може доказивати повреда права конкуренције. У том смислу, ради се о незаконитом и непоузданом доказу, чије коришћење за доношење пресуде Рев. 1980/2019 од 21.01.2021. доводи до повреде права на доказ, па самим тим и до повреде права на правично суђење. Илија Девећ није могао да се изјашњава на наведени „доказ“ у фази његовог настанка у ревизијском поступку Прев. 58/2013 и Пзз. 1/2013, јер је тај „доказ“ настао у ревизијском поступку када се није могло расправљати о његовој законитости, а коришћење овог „доказа“ као јединог и одлучујућег за правни закључак Врховног касационог суда при доношењу пресуде Рев. 1980/2019 од 21.01.2021. испуњава услове непоузданог доказа, имајући у виду да Врховни касациони суд никада није одговорио на допис Агенције за борбу против корупције бр. 014-08-07-00-4/2010 од 12.08.2013.

године које гласи: „Имајући у виду одредбе пословника којим се регулише редослед решавања предмета, начин на који се одбија рад Врховног касационог суда у већима, изношење предмета од стране судије известиоца, евентуално уписивање усвојеног правног става у евиденцију судске праксе, молимо да нам у року 15 дана доставите напред наведене и остале податке о раду судског већа у конкретном предмету, датум задуживања, већања, изношења предмета од стране судије известиоца. Такође, молимо да на известите уколико сматрате да је Пословник суда, приликом доношења горенаведене пресуде, у свему правилно спроведен и примењен“.

Доказ: 46. Допис Агенције за борбу против корупције бр. 014-08-07-00-4/2010 од 12.08.2013. године упућен Врховном касационом суду.

Како се пресуда Врховног касационог суда Рев. 1980/2019 од 21.01.2021. не може испитивати даље ни по редовним ни по ванредним правним лековима, то је Илија Девид неправично онемогућен да доказује да не постоји монопол, нити било која друга повреда правила конкуренције.

У ревизији тужилац је навео да је у току првостепеног поступка тужиоцу ускраћено право на извођење доказа, погрешним позивањем првостепеног суда на рочишту од 27.09.2017. да услед измене поступајућег већа расправа тече изнова и да се не изводе докази поново, иако се тужилац томе противио, са образложењем да суд на то има право по основу новелираног чл. 317. Закона о парничном поступку („Службени гласници РС“, бр. 125/2004 и 111/2009), који одређује да „ако се рочиште држи пред измењеним већем, главна расправа мора почети изнова, али веће може, пошто се странке о томе изјасне, да одлучи да се поново не саслушавају сведоци и вештаци и да се не врши нов увиђај, већ да се прочитају записници о извођењу ових доказа.“ У конкретном случају, наведена законска одредба тражи сагласност странака (у том смислу изјашњење странака) да се раније изведени докази поново не изводе, а не да се и супротно вољи тужиоца може ценити раније изведена доказна грађа, без поновног извођења. Наведено правило је донето ради доследне примене правила о непосредности приликом извођења доказа, односно потреби да судија (судско веће) пред којим су докази изведени буде онај суд (веће) које доноси одлуку о меритуму спора. Уколико тај услов не буде задовољен, не може се сматрати да су испуњени услови за савесну оцену доказа при доношењу судске одлуке.

Поред тога, тужилац је изнео аргумент да су му у првостепеном поступку одбијени бројни доказни предлози, који су усмерени на правилно и потпуно утврђивање релевантних чињеница. Тако је првостепени суд (на рочишту

27.09.2017) одбио предлог за допунско економско-финансијско вештачење (јер је тужилац имао примедбе на постојећи налаз и мишљење вештака Јове Драгаша), предлог тужиоца да се саслуша поступајући вештак Јово Драгаш (који је на сваки приговор тужиоца одговарао смањивањем износа утврђене штете), као и све доказне предлоге дате у поднесцима од 06.10.2017. и 05.12.2017. и на рочишту 27.12.2017. године. Као разлог одбијања суд је навео да се ради о сувишним доказима. Није јасно зашто је суд одредио економско-финансијско и машинско вештачење на околност постојања и висине штете, ако је пресуду засновао на непостојању основа за утужену штету. Уколико је сматрао да је вештачење сувишно, тада није било основа ни да га одреди. Уколико тужилац као странка има примедбе на већ изведено вештачење, тада је суд дужан да одреди саслушање вештака (нпр. на околност да ли је неко на њега вршио притисак да се на сваку примедбу изјасни смањењем раније утврђене висине штете) или да одреди ново вештачење. Првостепени суд је одбио предлог тужиоца да се саслушају сведоци Маја Гојковић (у својству градоначелника Града Новог Сада потписала одговор од 20.06.2005. године Града Новог Сада на писмо о намерама и уговор од 08.05.2006. године), Игор Мировић (у својству директора Завода за изградњу Града Новог Сада) и Александар Јефтић (у својству директора ЈП „Урбанизам“ Завод за урбанизам Нови Сад), на околност разлога постојања јавног интереса Града Новог Сада за преусмеравање међуградског и међународног саобраћаја са старе на нову локацију и регулисање аутобуских стајалишта тако да новоизграђена аутобуска станица може да послује, као и на околност како је Град Нови Сад издао употребне дозволе за пословање новоизграђене аутобуске станице ако се тиме ствара монополски положај. Првостепени суд је одбио да се саслуша Илија Девих као тужилац (на околност да ли му је неко из Града Новог Сада указао на могућност поништаја уговора) и Лидија Тадић (лице које сачинило уговор од 08.05.2006) на околност да је Град Нови Сад припремио текст уговора од 08.06.2006. и да Илија Девих није имао могућност измене предложених уговорних одредби. Одбијањем извођења наведених доказа Илија Девих је онемогућен у доказивању својих навода, чиме је остављен простор за одлучивање на основу произвољности и претпоставки.

Ако суд није пресуду засновао на изведеним доказима, нужно се намеће закључак о арбитрерности, неједнаком процесном третману тужиоца и туженог, као и постојању предрасуда и претпоставки на којима је, уместо на доказима, Врховни касациони суд засновао пресуду.

Повреда права на образложену судску одлуку

Право на образложену одлуку има корен у начелу заштите од произвољности, одн. потреби да пресуда садржи разлоге који су довољни да одговоре на суштинске аспекте, чињеничне и правне, материјалне и процесне, аргументације странака у спору (*Ruiz Torija v. Spain*, случај бр. 18390/91, одлука из 1994, параграфи 29-30). Сврха права на образложену одлуку јесте да се странкама докаже да је њихова аргументација стварно саслушана (*Fomin v. Moldova*, случај бр. 36755/06, одлука из 2011, параграф 22-34). Осим тога, образложена одлука пружа страници о којој је реч, могућност да затражи да одлуку преиспита апелациони суд. Једино ако је одлука образложена може постојати јавни надзор над спровођењем правде (*Suominen v. Finland*, случај бр. 37801/97) 2003, параграфи 25-38). Обавеза давања детаљног образложења може се сматрати непотребном у вези приговора и навода странке који су очигледно безначајни, неосновани, увредљиви или из неког другог разлога неприхватљиви, на основу јасних законских одредаба или добро утврђене судске праксе у односу на сличан тип аргумената (*Fomin v. Moldova*, случај 36755/06, одлука из 2011, параграфи 22-34). Према томе, право странке да њена аргументација буде саслушана не односи се само на могућност да се суду доставе поднесци (правни лекови), већ и на одговарајућу дужност суда да у свом образложењу докаже да је размотрио, а затим прихватио или одбио наводе, разлоге и доказе који се наводе у том поднеску или правном леку. У целини гледано, свака судска одлука би требало да буде јасна и да омогући свакој заинтересованој страни да схвати због чега суд заступа одређено становиште (*Seryavin and others v. Ukraine*, случај бр. 4909/04, одлука из 2011, параграфи 55-62). Новија пракса Европског суда за људска права напушта ранију праксу да се право на образложену одлуку цени пре свега по квантитативном критеријуму, уважавајући све више квалитативни критеријум. Промена која је настала има порекло у тумачењу енглеске речи „law“ коришћене у Европској конвенцији, у смислу да се овај појам не односи само на „закон“, већ и на право, које обухвата и неписано право садржано и прихваћено као демократски правни принцип у савременим, демократским правним системима. У том смислу, неписано право које обезбеђује правичну примену права је корективни механизам за непрецизне и нејасне законске одредбе. У том светлу се мора ценити и право на образложену судску одлуку. Разлози који се наводе у образложењу судске одлуке морају чинити судску одлуку не само законитом, већ и правичном.

У Одлуци Уставног суда РС Уж. 66/2010 од 12.07.2012. наводи се „Међутим, с обзиром на то да приликом одлучивања у поступку по уставној жалби Уставни суд уважава и праксу међународних институција за људска права, треба истаћи став Европског суда за људска права у Стразбуру по коме самом судском

одлуком може бити повређено нечије право на правично суђење уколико постоји очигледна нелогичност, неразумност или самовољност у поступању суда приликом доношења одлуке (видети пресуду у предмету *Canela Santiago v. Spain*, случај бр. 60350/00, одлука из 2001.). У том смислу, ваља нагласити да пропуст суда да размотри аргументе странака у поступку такође може довести до повреде права на правично суђење (видети пресуду у предмету *Quadrelli v. Italy* случај бр. 28168/95, одлука из 2000.). У наведеном контексту, један од елемената права на правично суђење је и право на образложену судску одлуку и оно подразумева обавезу суда да наведе јасне, довољне и разумљиве разлоге на којима заснива своју одлуку, чиме се истовремено даје гаранција странки да је суд размотрио њене наводе и доказе које је истакла у поступку и да се таква одлука може испитати по жалби. При томе, оваква обавеза не значи да је суд дужан да у одлуци даје детаљне одговоре на сва постављена питања и изнете аргументе. Мера у којој постоји обавеза давања образложења зависи од природе одлуке и инстанционе надлежности суда који одлуку доноси.“

У конкретном случају Врховни касациони суд је одлучивао као суд последње инстанце о ревизији против другостепене пресуде. У ревизији је изнет навод да ни првостепена ни другостепена пресуда не садрже образложење зашто није основан навод тужиоца Илије Девиха о вануговорној одговорности туженог Града Новог Сада за неизвршење обавезе пресељења аутобуске станице са старе на нову локацију и регулисања међумесног и међународног аутобуског саобраћаја са регулисањем аутобуских стајалишта које је Град Нови Сад преузео једностраним обећањем садржаним у писму о прихватању писма о намерама, као и у Генералном плану Града Новог Сада до 2021, тако да новоизграђена аутобуска станица и сервис могу да послују и остварују приходе и добит за које је Град Нови Сад издао грађевинске и употребне дозволе. Уместо образложења става по тим наводима Илије Девиха, првостепени и другостепени судови су одлуке заснивали на образложењу да не постоји уговорна одговорност Града Новог Сада, одакле тужилац нема активну а тужени да нема пасивну легитимацију. Ово је пример када суд не саслуша аргументе странке и не образложи своју одлуку, одакле се аргументи странке и аргументи суда из образложења одлуке „мимоилазе“. Такође, у првостепеном и другостепеном поступку, а након тога и у ревизији, тужилац је изнео наводе и доказе да постоји активна легитимација на страни тужиоца и пасивна легитимација на страни туженог, наводећи да је имао легитимно очекивање да ће Град Нови Сад испунити преузете обавезе изиздатих дозвола, тим пре што издате грађевинске и урбанистичке дозволе представљају имовину тужиоца. Тужилац се у ревизији позвао и на релевантне ставове Европског суда за људска права, којим доказује статус жртве, а тиме и своју активну легитимацију

и пасивну легитимацију туженог, као и на одлуке тог Суда о томе да се тужени Град Нови Сад не може основано позивати на ништавост уговора у чијем састављању је сам учествовао, јер би то било супротно свим правилима о правичном суђењу. Тужилац се у ревизији позвао на различиту примену Закона о парничном поступку у првостепеном и другостепеном поступку. Ниједан од наведених аргумената Врховни касациони суд није „саслушао“, оди.о њима се није изјаснио. Колико мало пажње је Врховни касациони суд посветио ревизијским наводима тужиоца показује чињеница да је веома уопштено навео неке од случајева пред Европским судом за људска права, на који се позвао Илија Девих у ревизији, при томе погрешно означавајући назив предмета (*Dyshevav vs Rusija*, уместо *Гладишева против Русије*) и погрешно наводећи да је у овом предмету расправља само питање примене чл. 8. Конвенције (право на поштовање приватног и породичног живота) а не чл. 1. Протокола 1 уз Конвенцију (право на имовину). Ревизијски суд је без утврђивања на шта се односе одлуке Европског суда за људска права у случајевима *Копецки против Словачке* и *Гладишева против Русије*, а оба случаја се односе на повреду права на имовину, утврдио да су они без значаја за другачију ревизијску одлуку, јер се не заснивају на битно истом чињеничном и правном основу. За случај *Предузеће Кин-Стиб и Мајкић против Србије* ревизијски суд није ни навео да је истакнут у ревизији, те у том делу није дао чак ни паушално образложење. Врховни касациони суд је ценио само питање да ли је другостепени суд оцењујући жалбу учинио битну повреду одредаба парничног поступка из чл. 361. ст. 2. т. 12. ЗПП, без упуштања у питање да ли је другостепени суд применио погрешан процесни закон, оди.да је о жалби одлучивао по одредбама ЗПП из 2011. а не по одредбама ЗПП из 2004. Ово је супротно ставу Врховног касационог суда из решења Рев. 1980/2019 од 21.01.2021.да се на предметни спор примењују одредбе ЗПП из 2004. и очигледној чињеници да је другостепени суд о жалби одлучивао примењујући одредбе ЗПП из 2011. Ревизијски суд је само уопштено навео да није начињена битна повреда правила поступка из чл. 361. ст. 2. т. 12. ЗПП, без навођења на које ревизијске разлоге се то односи. Врховни касациони суд је у ревизији навео нови правни разлог зашто је тужбени захтев неоснован, позивајући се на монопол и чл. 14. ЗОО. Тако је ревизијски суд навео да „инсистирањем на реализацији Генералног плана, тако да међународни и међуградски превоз обавља искључиво предузеће у власништву тужиоца супротно чл. 14. у вези са чл. 103. ЗОО, тужилац се доводи у монополски положај у односу на друга предузећа која се баве међуградским и међумесним превозом у Граду Новом Саду, па је правилан закључак нижестепених судова, да би извршење такве обавезе и досуђивање накнаде штете било противно принудним прописима, пре свега Уставу (чл. 84.) и закону.“Као што је наведено, такав правни став се не заснива ни на једном

доказу који се налази у спису овог парничног предмета, нити је Врховни касациони суд надлежан да одлучује о повреди правила конкуренције у парничном поступку. Одредба чл. 84. ст. 2. Устава РС на коју се позива ревизијски суд одређује да сви имају једнак положај на тржишту, да су забрањени акти којима се, супротно закону, ограничава слободна конкуренција, стварањем или злоупотребом монополског или доминантног положаја. Како наведена одредба Устава РС упућује на Закон о заштити конкуренције, то је у ревизијској пресуди изостало образложење на основу које одредбе Закона о заштити конкуренције је тужилац Илија Девих доведен у монополски положај.

Илија Девих указује да на околност стварања или злоупотребе монополског или доминантног положаја на тржишту није изведен ниједан доказ у поступку, те да ни нижестепени, ни ревизијски суд нису имали чињеничну подлогу да утврде да би извршењем обавезе Града Новог Сада премештања аутобуског саобраћаја на локацију АТП „Војводине“ а.д. Нови Сад или само омогућавањем обављања међумесног и међународног аутобуског саобраћаја са новоизграђене аутобуске станице, поред раније постојеће, био створен или злоупотребљен монополски положај за АТП „Војводину“ а.д. Нови Сад или за Илију Девиха као његовог власника. У току доказног поступка судови нису утврдили шта је битан елемент стварања и злоупотребе монополског или доминантног положаја на тржишту (остваривање тзв. „монополског профита“, одн. екстра цене захваљујући монополу или доминантном положају), нису утврдили шта је релевантно тржиште у односу на које се утврђује монопол или доминантни положај, нити како је могуће да се Генералним планом Града Новог Сада, који није стављен ван снаге, и који је важио у периоду противправног понашања Града Новог Сада и у периоду за који је утужена штета, ствара или злоупотребљава монополски или доминантни положај, посебно у условима када су цене пружања перонских услуга на аутобуској станици за све који врше станичну услугу лимитиране одређивањем максималног дозвољеног износа. Навод ревизијског суда да је правилан закључак нижестепених судова да би извршење обавезе Града Новог Сада из Генералног плана било супротно чл. 14. ЗОО (и чл. 84. ст. 1. и 2. Устава РС) се не заснива на изведеним доказима, већ је пример произвољног закључивања. Околност да је ревизијски поступак нејаван, те да тужилац Илија Девих није имао могућност да расправља о овим наводима ревизијског суда, показује став ревизијског суда да Илија Девих и не треба да се изјашњава о евентуалном постојању монопола, јер о томе постоји унапред формиран став (предрасуда) ревизијског суда.

Није испуњена сврха права на образложену одлуку јер Врховни касациони суд није одлучио нити образложио зашто аргументи Илије Девиха као тужиоца нису основани. Пресуда је донета као да Илија Девих није ни изнео аргументе наведене у ревизији. Тиме је настављена пракса коју су засновали првостепени и другостепени суд да се не прихватају аргументи Илије Девиха навођењем разлога који нису били расправљани у поступку, одлистицањем нових разлога о којима странке нису расправљале. На тај начин тужилац Илија Девих је стварно онемогућен да преиспита одлуку суда нижег степена у поступку по правном леку. На крају, због наведеног не може се остварити и јавни надзор над спровођењем правде, пре свега у ревизијском поступку, јер се из образложења ревизијске пресуде стиче утисак да је пресуда донета пре него што је и изнета на већање и гласање.

Повреда права на процесну равноправност.

Равноправност странака значи да треба да се обезбеди да једна страна буде свесна да су изнети аргументи и запажања друге стране и да ће добити прилику да то коментарише (одлука у случају *Brandstetter v. Austria* случајеви бр. 11170/84, 12876/87 и 13468/87, одлука из 1991, параграфи 66-67). Равноправност странака (једнакост оружја) се посматра и као право сваке странке да добије разумну могућност да предочи свој случај под условима који је не доводе у суштински неповољнији положај у односу на другу странку. Свака странка мора бити упозната са доказима друге странке и мора јој бити дата могућност да о њима изјасни, односно расправља.

Правило о једнакости оружја појавило се као средство остваривања права на правично суђење прво у једном мишљењу Европске комисије 1959. (*Szwabowicz v. Sweden*, случај бр. 434/58, одлука из 1959), а потом и у кривичноправном предмету из 1962. (*Herbert Ofner v. Austria*, случај бр. 524/59, одлука из 1962, и *Alois Hopfinger v. Austria* случај бр. 617/59, одлука из 1962). У грађанскоправним поступцима чл. 6. Конвенције захтева да странке имају право да унакрсно испитају сведоке. До повреде начела једнакости оружја долази када је једној страни ускраћена могућност да испита вештаке и/или сведоке на битне околности од којих зависи одлука суда. У предмету *Dombo Beheer BV v. Netherlands* (случај бр. 14448/88, одлука из 1993) друштво које је подносилац представке, покренуло је поступак против једне банке како би доказало да је постојао усмени споразум између њега и банке о давању одређених кредитних олакшица. Само су два лица била присутна на састанку на којем је овај споразум наводно постигнут, свака са стране једне странке која је у поступку. Домаћи суд је одредио саслушање у својству сведока само лица које је

наводно водило преговоре у име банке.Европски суд за људска права је сматрао да су у конкретним преговорима учествовала два лица који су равноправни и овлашћени свако од своје стране, тако да је тешко разумети зашто није било допуштено да се оба лица саслушају.Суд је због тога утврдио да постоји повреда права на правично суђење.Начело једнакости оружја се с једне стране разликује од начела контрадикторности поступка, а с друге стране се ова два начела допуњују.У предмету *Krcmar v. Czech Republic* (случај бр. 35376/97, одлука из 2000) спор се односио на поступак пред Уставним судом који се водио због национализације и могућег повраћаја имовине подносиоца захтева.Уставни суд је самостално прикупио доказе на основу којих је донео одлуку, а Европски суд је установио да овде није дошло до повреде права на једнакост оружја, будући да ти докази нису поднети ниједној странци.Међутим, Европски суд је утврдио да је дошло до повреде права на контрадикторност поступка јер подносилац није могао изнети своје аргументе на прибављене доказе.Тако се може рећи да је начело контрадикторности посебно повезано са начелом једнакости оружја.Право странака да се изјасне о изнетим доказима и право да буду саслушане један је аспект начела једнакости оружја, али истовремено чини и суштину начела контрадикторности.

О праву на једнакост оружја изјаснио се и Уставни суд РС у Одлуци Уж 66/2010 од 12.07.2012. где се наводи: „Тиме се, поред осталог, окривљени ставља у неравноправан положај у односу на тужилачку страну, односно доводи се у питање „једнакост оружја“(једнакост средстава), као конститутивни елемент права на правично суђење, који налаже да се свакој страни мора дати разумна могућност да представи свој случај, укључујући и доказе, под условима који је не стављају у значајније неповољнији положај наспрам друге стране (видети пресуду у предмету *Dombo Beheer B.V. protiv Holandije* од 27. октобра 1993. године)“.

Врховни касациони суд је пресуду Рев. 1980/2019 од 21.01.2021.засновао на ставу истог суда из ревизијске пресуде Прев. 58/2013 и Пзз. 1/2013 од 09.05.2013. у којем тужилац Илија Девећ није био странка у поступку. У наведеној пресуди Прев. 58/2013 и Пзз. 1/2013 од 09.05.2013.Врховни касациони суд је тек у ревизијском поступку разматрао питање ништавости чл. 1. ст. 2. Уговора од 08.05.2006. који је закључен између АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад и Града Новог Сада, па је кроз форму решавања претходног правног питања стао на становиште да је наведена уговорна одредба ништава због стварања монополског положаја. Пре изношења овог става првостепени и другостепени суд нису изводили доказе на околност стварања и/или искоришћавања монопола на страни АТП „Војводине“ а.д. Нови Сад. Виши суд

у Новом Саду је у пресуди П. 249/2011 од 27.12.2017. у делу образложења навео предметни садржај пресуде Врховног касационог суда Прев. 58/2013 и Пзз. 1/2013 од 09.05.2013. у погледу монопола, али на околност да је предметна уговорна одредба ништава и да свака уговорна страна сноси по пола одговорност за накнаду штете због закључења таквог уговора. По својој правној природи, пресуда Прев. 58/2013 и Пзз. 1/2013 од 09.05.2013. није доказ који обавезује тужиоца Илију Девиха, јер се ништавост није утврдила у изреци наведене пресуде и јер се такав став суда није заснивао на изведеним доказима, при чему Илија Девих није био странка у наведеном поступку. У поступку одлучивања по ревизији Илије Девиха, Врховни касациони суд је отишао корак даље, па је пресуду Прев. 58/2013 и Пзз. 1/2013 од 09.05.2013. користио као доказ у прилог става да је ништава и одредба Генералног плана Града Новог Сада до 2021. која је предвиђала измештање међумесног и међународног саобраћаја са постојеће на новоизграђену аутобуску станицу. Правило једнакости оружја подразумева право сваке странке да се изјасни о доказима и наводима друге странке, те је повреда права на једнакост доказа у ревизијском поступку настала због тога што је Врховни касациони суд користио пресуду Прев. 58/2013 и Пзз. 1/2013 од 09.05.2013. стварајући привид да се стварно ради о доказу. Тужилац Илија Девих се изјашњавао о пресуди Прев. 58/2013 и Пзз. 1/2013 од 09.05.2013. као о судској одлуци, а не као о доказу (ради се о претходном правном питању између других странака а не о пресуђеној ствари), те је на тај начин онемогућен у предлагању других доказа којим би оспорио наводно постојање монопола. Поред тога, тужилац Илија Девих је имао легитимно уверење да се повреда права конкуренције доказује искључиво у поступку пред Комисијом за заштиту конкуренције, те да, ако тужена страна није предложила одговарајући доказ пред надлежним органом за утврђивање повреде правила конкуренције, ни тужилац Илија Девих нема обавезу да се изјашњава о томе, нити да предлаже извођење доказа о супротном. Заснивањем пресуде Рев. 1980/2019 од 21.01.2021. о постојању монопола на изјашњењу Врховног касационог суда о претходном правном питању у пресуди Прев. 58/2013 и Пзз. 1/2013 од 09.05.2013. повређено је право тужиоца Илије Девиха на једнакост оружја.

Подносилац уставне жалбе предлаже да Уставни суд Републике Србије истовремено са одлучивањем о поднетој уставној жалби, одлучи и о подистој **ИНИЦИЈАТИВУ** за оцену уставности чл. 14. Закона о облигационим односима („Сл. лист СФРЈ“, бр. 29/78, 39/85, 57/89 и „Сл. лист СРЈ“, бр. 31/93 и „Сл. лист СЦГ“, бр. 1/2003 – Уставна повеља – у даљем тексту: ЗОО) коју је Уставном суду РС поднео Илија Девих и која је заведена под Иуз 162/2019 од 26.08.2019. имајући у виду да се и у наведеној Иницијативи, као и у уставној

жалби расправља о повезаним правним питањима повреде правила конкуренције, питања надлежности за одлучивање о повреди правила конкуренције, начину утврђивања повреде правила конкуренције и поступку одлучивања о повреди правила конкуренције.

Ђ) Захтев о коме Уставни суд треба да одлучи

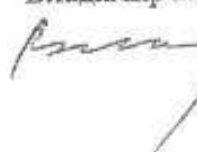
Подносилац уставне жалбе предлаже да Уставни суд Србије донесе следећу:

ОДЛУКУ

1. Усваја се уставна жалба Илије Девића из Београда, ул. Виле Равијојле 9 и утврђује се да је пресудом Врховног касационог суда Рев. 1980/2019 од 21.01.2021. повређено право подносиоца уставне жалбе Илије Девића на право на правично суђење и право на имовину, која су зајемчена чл. 32. ст. 1. и 58. ст. 1. Устава Републике Србије.
2. Поништава се пресуда Врховног касационог суда Рев. 1980/2019 од 21.01.2021.
3. Налаже се Врховном касационом суду да понови поступаак у предмету Рев. 1980/2019 и поново одлучи о изјављеној ревизији коју је поднео тужилац Илија Девић против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1556/18 од 09.10.2018. у року од 60 дана од дана достављања ове одлуке.

Београд, 25.10.2021.

Подносилац уставне жалбе
Пуномоћник Илије Девића
Владимир Љ. Добрић, адв.

 ВЛАДИМИР Љ. ДОБРИЋ
АДВОКАТ
11000 БЕОГРАД, Београдска 15
Телефон: (011) 2667-514
Моб. 064 1123-559

ПРИЛОЖЕНА ДОКУМЕНТА:

1. Пуномоћје за подношење уставне жалбе,
2. Пресуда Врховног касационог суда Рев. 1980/2019 од 21.01.2021.
3. Пресуда Вишег суда у Новом Саду П. 249/2011 од 27.12.2017.
4. Жалба на првостепену пресуду од 13.02.2018.

5. Допуна жалбе на првостепену пресуду од 17.02.2018.
6. Пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж. 1556/18 од 09.10.2018.
7. Ревизија од 14.12.2018.
8. Поднесак тужиоца у вези ревизије од 19.07.2019.
9. Поднесак тужиоца у вези ревизије од 27.08.2019.
10. Решење Града Новог Сада, Градске управе за урбанизам и стамбене послове бр. V-351-2597/05 од 21.10.2005. године (одобрење за изградњу сервиса за аутобусе), које је измењено решењем Града Новог Сада, Градске управе за урбанизам и стамбене послове решењем бр. V-351-2597/05 од 26.11.2007. године,
11. Решење Града Новог Сада, Градске управе за урбанизам и стамбене послове бр. V-351-199/07 од 23.01.2007. године (одобрење за изградњу аутобуске станице са пратећим садржајем),
12. Решење Града Новог Сада, Градске управе за урбанизам и стамбене послове бр. V-351-2725/05 од 18.06.2007. године (употребна дозвола за аутобуску станицу) које је измењено решењем Града Новог Сада, Градске управе за урбанизам и стамбене послове бр. V-351-2725/05 од 07.11.2007. године
13. Решење Града Новог Сада, Градске управе за урбанизам и стамбене послове бр. V-351-7364/06 од 05.03.2008. године (употребна дозвола за сервис).
14. Писмо о намерама од 01.02.2005. године
15. Одговор Града Новог Сада од 20.06.2005. године
16. Одлука од 03.03.2006. Скупштине Града Новог Сада о измени и допуни Генералног план Града Новог Сада до 2021.
17. Извод из Одлуке о изменама и допунама Генералног плана Града Новог Сада до 2021. објављенеу „Службеном листу града Новог Сада“ бр. 10. од 14.4.2006. године у делу који се односи на измештање аутобуске станице на кат. парцелу 3351 КО Нови Сад 1.
18. Уговор од 08.05.2006.
19. Извештај Савета за борбу против корупције под називом „Међународни арбитражни спорови у процесу приватизације и штетно поступање Агенције за приватизацију“ под 72 бр. 733-00-5789/2012 од 06.09.2012. године (извод)
20. Оглас о продаји аутобуске станице и приговор Илије Девића, одговор суда којим се одбија приговор
21. Приговор Илије Девића на Обавештење о намери, плану, начину и роковима продаје имовине од 27.01.2021.
22. Решење Привредног апелационог суда 8. Пвж. 278/21 од 22.09.2021.
23. Решење Привредног апелационог суда 8. Пвж. 413/21 од 22.09.2021.

- 24.Решење Привредног апелационог суда 8, Пвж 414/21 од 22.09.2021.
- 25.Решење о извршењу Четвртог општинског суда у Београду И. бр. 17287/08 од 26.02.2008.
- 26.Пресуда Вишег суда у Београду 9 П. 1535/18 од 11.02.2020.
- 27.Пресуда Вишег суда у Београду 17. П. 19832/18 од 23.12.2019.
- 28.Пресуда Апелационог суда у Београду Гж. 2289/20 од 23.09.2020.
- 29.Решење Привредног суда у Београду 9 П. 4172/2020 од 09.07.2021.
- 30.Жалба Анђелке Девих од 19.08.2021.
- 31.Решење Привредног апелационог суда 5 Пж 8144/21 од 23.09.2021.
- 32.Тужба Анђелке Девих од 10.06.2021.
- 33.Решење Привредног суда у Новом Саду 6 П. 1569/2021 од 25.06.2021.
- 34.Решење Привредног апелационог суда 2 Пж. 6864/21 од 26.08.2021.
- 35.Решење Врховног касационог суда Рев. 519/2019 од 22.02.2019.
- 36.Поднесак тужиоца са поднетом Иницијативом Иуз 162/2019.од 27.08.2018.
37. Допис Врховном касационом суду од 28.08.2020.
- 38.Одговор Врховног касационог суда од 10.09.2020.
- 39.Поновни допис Врховном касационом суду од 15.10.2020.
- 40.Одлука Привредне коморе Србије, Удружења за саобраћај и телекомуникације, Групација за превоз путника у друмском саобраћају и аутобуске станице 37 бр. 84/157 од 11.09.2008.
- 41.Пресуда Врховног касационог суда Прев. 246/2017 од 28.12.2017.
- 42.Решење Апелационог суда у Београду Гж. 1370/2018 од 01.03.2018.
- 43.Пресуда Врховног касационог суда Узп. 390/2010(2) од 28.10.2011.
- 44.Пресуда Врховног касационог суда Узп. 458/2011 од 26.11.2012.
- 45.Пресуда Врховног суда Рев. 514/12 од 20.06.2012.
46. Допис Агенције за борбу против корупције бр. 014-08-07-00-4/2010 од 12.08.2013. године упућен Врховном касационом суду

Коришћени случајеви из праксе Европског суда за људска права:

1. *Kopecký v. Slovakia*, случај бр. 44912/98, одлука из 2004, параграф 46. и 47.
2. *Pine Valley Developments Ltd and Others v. Ireland*, случај бр. 12742/87, одлука из 1991. Серија А бр.222, параграф 23, 51
3. *Stretch v. the United Kingdom*, случај бр. 44277/98, одлука из 2003, параграф 35,
4. *Saggio v. Italy*, случај бр. 41879/98, одлука из 2001
5. *Dangeville v. France*, случај бр. 36677/97, одлука из 2002

6. *Gorraiz Lizarraga and Others v. Spain*, случај 62543/00, одлука из 2004, параграф 35
7. *Brumărescu v. Romania* случај бр. 28342/95, одлука из 1999, параграф 50
8. *Monnat v. S Gorraiz Lizarraga and Others v. Spain*, случај 62543/00, одлука из 2004, параграф 38
9. *Monnat v. Switzerland*, случај бр. 73605/01, одлука из 2006, параграф 30-33
10. *Stukus and Others v. Poland*, случај 12534/03, одлука из 2008, параграф 35
11. *Ziętal v. Poland*, случај 64972/01, одлука из 2009, параграф 54- 59
12. *Siliadln v. France*, случај 73316/01, одлука из 2005, параграф 63
13. *Eckle v. Germany*, случај бр. 8130/78, одлука из 1982, параграф 66
14. *Gladysheva v. Russia*, случај бр.7097/10, одлука из 06.12.2011, параграф 79-80.
15. *Предузеће Кин-Стиб и Мајкић против Србије*, представка бр. 12312/05, одлука је објављена у „Службеном гласнику РС“, бр. 33/2010 од 18.05.2010
16. *Piersack v. Belgium* (Article 50), Series A no. 85 одлука из 1984, параграф 12,
17. *Tchitchinadze v. Georgia*, случај бр. 18156/05, параграф 69, одлука из 2010;
18. *Fener Rum Patriklği (Ecumenical Patriarchy) v. Turkey (just satisfaction)*, случај бр 14340/05, 198, одлука из 2010, параграф 35,
19. *Stoycheva v. Bulgaria*, случај бр. 43590/04, одлука из 2011
20. *Marckx v. Belgium*, случај бр. 6833/74, параграф 63, одлука из 1979,
21. *Gasus Dosier und Fördertechnik GmbH v. Holand* случај бр. 15375/09, одлука из 1995
22. *Pine Valley Developments and Others v. Ireland* случај бр. 12742/87, одлука из 1991
23. *Stretch v. United Kingdom*, случај бр. 44277/98, одлука из 2003.
24. *Saggiov. Italy*, случај бр. 41879/98, одлука из 2001
25. *Pressos Compania Naviera S.A. and Others v. Belgium* случај 17849/91, одлука из 1995
26. *Bramelid v. Sweden* случај бр. 8588/79, одлука из 1983)
27. *Malmstrom v. Sweden* случај бр. 8589/79, одлука из 1982
28. *Sovtransavto Holding v. Ukraine* случај 48553/99, одлука из 2003
29. *Tre Traktörer Aktiebolag v. Sweden* случај бр. 10873/84, 4/1988/148/202, A/159, одлука из 1989

30. *Fredin v. Sweden*, случај бр. 12033/86, одлука из 1991
31. *Iatridis v. Greece*, случај бр. 31107/96, одлука из 1999
32. *Chassagnou and Others v. France*, случај бр. 28443/95 одлука из 1999
33. *Müller v. Austria*, случај бр. 5849/72, одлука из 1974
34. *Fredin v. Sweden*, случај бр. 18928/91, одлука из 1991, параграф 60-61
35. *Bramelid v. Sweden* и *Malmstrom v. Sweden*, случајеви бр.8588/79 и 8589/79, одлука из 1984
36. *Sporrong and Lönnroth v. Sweden*, случај бр. 7152/75, одлука из 1982, параграф 69.
37. *James and Others v. the United Kingdom*, случај бр. 8793/79, одлука из 1986. параграф 50
38. *Tudor Tudor v. Romania*, случај 21911/03, одлука из 2009, параграфи 26-33
39. *Nejdet Şahin and Perihan Şahin v. Turkey*, случај бр. 13279/05, одлука из 2011, параграфи 59-96
40. *Albu and Others v. Romania*, случај бр. 34796/09, одлука из 2012, параграфи 35-44
41. *Atanasovski protiv Makedonije*, случај бр. 36815/03, одлука из 2010
42. *Vrabec and Others v. Slovakia*, случај бр. 31312/08, одлука из 2013, параграф 27
43. *Miragall Escolano and Others v. Spain*, случајеви 38366/97, 38688/97, 40777/98, 40843/98, 41015/98, 41400/98, 41446/98, 41484/98, 41487/98 и 41509/98, одлука из 2000
44. *Trevisanato v. Italy*, случај 32610/07, одлука из 2016. у предмету Ракић и други против Србије, представке бр. 47460/07, 49257/07, 49265/07, 1028/08, 11746/08, 14387/08, 15094/08, 16159/08, 18876/08, 18882/08, 18997/08, 22997/08, 23007/08, 23100/08, 23102/08, 26892/08, 26908/08, 29305/08, 29306/08, 29323/08, 29389/08, 30792/08, 30795/08, 31202/08, 31968/08, 32120/08, 32537/08, 32661/08, 32666/08 и 36079/08, одлука из 2010. параграф 43-44
45. *Ракић и други против Србије*, представке бр. 47460/07, 49257/07, 49265/07, 1028/08, 11746/08, 14387/08, 15094/08, 16159/08, 18876/08, 18882/08, 18997/08, 22997/08, 23007/08, 23100/08, 23102/08, 26892/08, 26908/08, 29305/08, 29306/08, 29323/08, 29389/08, 30792/08, 30795/08, 31202/08, 31968/08, 32120/08, 32537/08, 32661/08, 32666/08 и 36079/08, одлука из 2010. параграф 43-44

46. *Vinčič protiv Србије*, случајеви 44698/06, 44700/06, 44722/06, 44725/06, 49388/06, 50034/06, 694/07, 757/07, 758/07, 3326/07, 3330/07, 5062/07, 8130/07, 9143/07, 9262/07, 9986/07, 11197/07, 11711/07, 13995/07, 14022/07, 20378/07, 20379/07, 20380/07, 20515/07, 23971/07, 50608/07, 50617/07, 4022/08, 4021/08, 29758/07 и 45249/07, одлука из 2009,
47. *Tudor Tudor protiv Румуније*, број 21911/03, одлука из 2009. параграф 29
48. *Jordan Jordanov и други против Бугарске*, број 23530/02, одлука из 2009. параграф 47
49. *Santos Pinto protiv Portugalije*, случај бр 39005/04, одлука из 2008
50. *Beian protiv Rumunije*, случај бр. 30658/05, одлука из 2007
51. *Golder v. The United Kingdom*, случај бр. 4451/70, одлука из 1975, параграф 36
52. *Le Compte, Van Leuven and De Meyere v. Belgium*, случај бр. 6878/75, 7238/75, одлука из 1981. параграфи 54–61
53. *Chevol v. France*, случај бр. 49636/99, одлука из 2003, параграф 76–84
54. *Živilinskas v. Lithuania*, случај бр. 34096/02 одлука из 2006.
55. *Comingersoll S. A. v. Portugal*, случај бр. 35382/97, одлука из 2000, параграф 35
56. *Osman v. United Kingdom*, случај бр. 23452/94, одлука из 1998,
57. *Z and Others v. The United Kingdom*, случај бр. 29392/95, одлука из 2001
58. *Roche v. The United Kingdom*, случај бр. 32555/96, одлука из 2005-X (2006)
59. *Doorson v. the Netherlands*, одлука из 1996. параграф 67
60. *Khan protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, случај бр. 35394/97, одлука из 2000., параграф 34
61. *P.G. i J.H. protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, случај бр. 44787/98, одлука из 2001, параграф 76
62. *Allan protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, случај бр. 48539/99, одлука из 2020. параграф 42
63. *Bykov v Russia*, случај бр. 4378/02, одлука из 2009.
64. *Jalloh v Germany*, случај бр. 54810/00, одлука из 2006. параграф 96
65. *Gäfgen v Germany*, случај бр. 22978/05, одлука из 2010. параграф 164
66. *Van Mechelen and Others v. the Netherlands*, случај бр. 21363/93, одлука из 1997, параграф 50
67. *Ruiz Torija v. Spain*, случај бр. 18390/91, одлука из 1994, параграфи 29–30
68. *Fomin v. Moldova*, случај бр. 36755/06, одлука из 2011, параграф 22–34

69. *Suominen v. Finland*, случај бр. 37801/97) 2003, параграфи 25-38
70. *Seryavin and others v. Ukraine*, случај бр. 4909/04, одлука из 2011, параграфи 55-62
71. *Canela Santiago v. Spain*, случај бр. 60350/00, одлука из 2001
72. *Quadrelli v. Italy* случај бр. 28168/95, одлука из 2000
73. *Brandstetter v. Austria* случајевни бр. 11170/84, 12876/87 и 13468/87, одлука из 1991, параграфи 66-67
74. *Szwabowic v. Sweden*, случај бр. 434/58, одлука из 1959
75. *Herbert Ofner v. Austria*, случај бр. 524/59, одлука из 1962
76. *Alois Hopfinger v. Austria* случај бр. 617/59, одлука из 1962
77. *Dombo Beheer BV v. Netherlands* случај бр. 14448/88, одлука из 1993
78. *Krcmar v. Czech Republic* случај бр. 35376/97, одлука из 2000.

Заједничка адвокатска канцеларија *Добрић*

Адвокати:

Владимир Љ. Добрић
Бранислав Маринковић

Душан М. Васиљевић
Ана Н. Деспотовић

ПУНОМОЋЈЕ

Овлашћујемо:

ВЛАДИМИРА Љ. ДОБРИЋА
адвоката из Београда, Бирчанинова бр.15.

да може заступати:

Илију Р. Девића из Београда, Виле Равијојле 9,

ради подношења Уставном суду Републике Србије:

Уставне жалбе

против пресуде Врховног касационог суда Рев. 1980/2019 од 21.01.2021

као и да може учествовати и предузимати све радње заступања пред свим државним органима, поводом поднете Уставне жалбе.

Пуномоћник је овлашћен у наше име и за наш рачун примати писмена, предузимати све радње заступања без ограничења које су у нашем интересу, све без наше даље сагласности и присутности, а све његове радње признајемо као своје.

У поступку може учествовати и адвокати Бранислав Маринковић, Душан Васиљевић и Ана Деспотовић сви из Београда, Бирчанинова 15.

Београд, 25.10.2021. г.

Давалац пуномоћја

Илију Р Девића из Београда
ЈМБГ 2507952880033